„Un roman pe care
nu veți vrea să-l rataţi!“
Publishers Weekly
O AVENTURĂ PASIONALĂ
VICTORIA ALEXANDER

„Un roman pe care
nu veți vrea să-l rataţi!“
Publishers Weekly
O AVENTURĂ PASIONALĂ
VICTORIA ALEXANDER

„Un roman pe care
nu veți vrea să-l rataţi!“
Publishers Weekly
O AVENTURĂ PASIONALĂ
VICTORIA ALEXANDER

Capitolul 1

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

Capitolul 13

Capitolul 14

Capitolul 15

Capitolul 16

Capitolul 17

Capitolul 18

Capitolul 19

Capitolul 20

Capitolul 21

Capitolul 22

Capitolul 23

Capitolul 24

Capitolul 25

Capitolul 26

Epilog

Victoria Alexander

O aventură pasională

Traducere din limba engleză

Elena Macoviciuc

LITERA

București

2020

The Shocking Secret of a Guest at the Wedding

Victoria Alexander

Copyright © 2014 Cheryl Griffin

Toate drepturile rezervate

Alma®

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

O aventură pasională

Victoria Alexander

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Vesa

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

alexander, victoria

O aventură pasională / Victoria Alexander

trad. din lb. engleză: Elena Macoviciuc – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-5697-1

ISBN EPUB 978-606-33-6338-2

I. Macoviciuc, Elena (trad.)

821.111

Pe măsură ce a luat naștere această carte, s-a dezvoltat un fir narativ despre relația dintre mame și copiii lor adulți.

O relație care poate fi pe cât de contradictorie, pe atât de iubitoare, pe cât de combativă, pe atât de afectuoasă, pe cât de enervantă, pe atât de amuzantă.

Așadar, mi se pare corect să dedic această carte, cu multă iubire și recunoștință, mamelor din viața mea – mamei mele vitrege, Mary, soacrei mele, Anna, și memoriei mamei mele, Rosemarie.

M-au învățat bine.

Copiii mei ar trebui să fie și ei recunoscători.

Capitolul 1

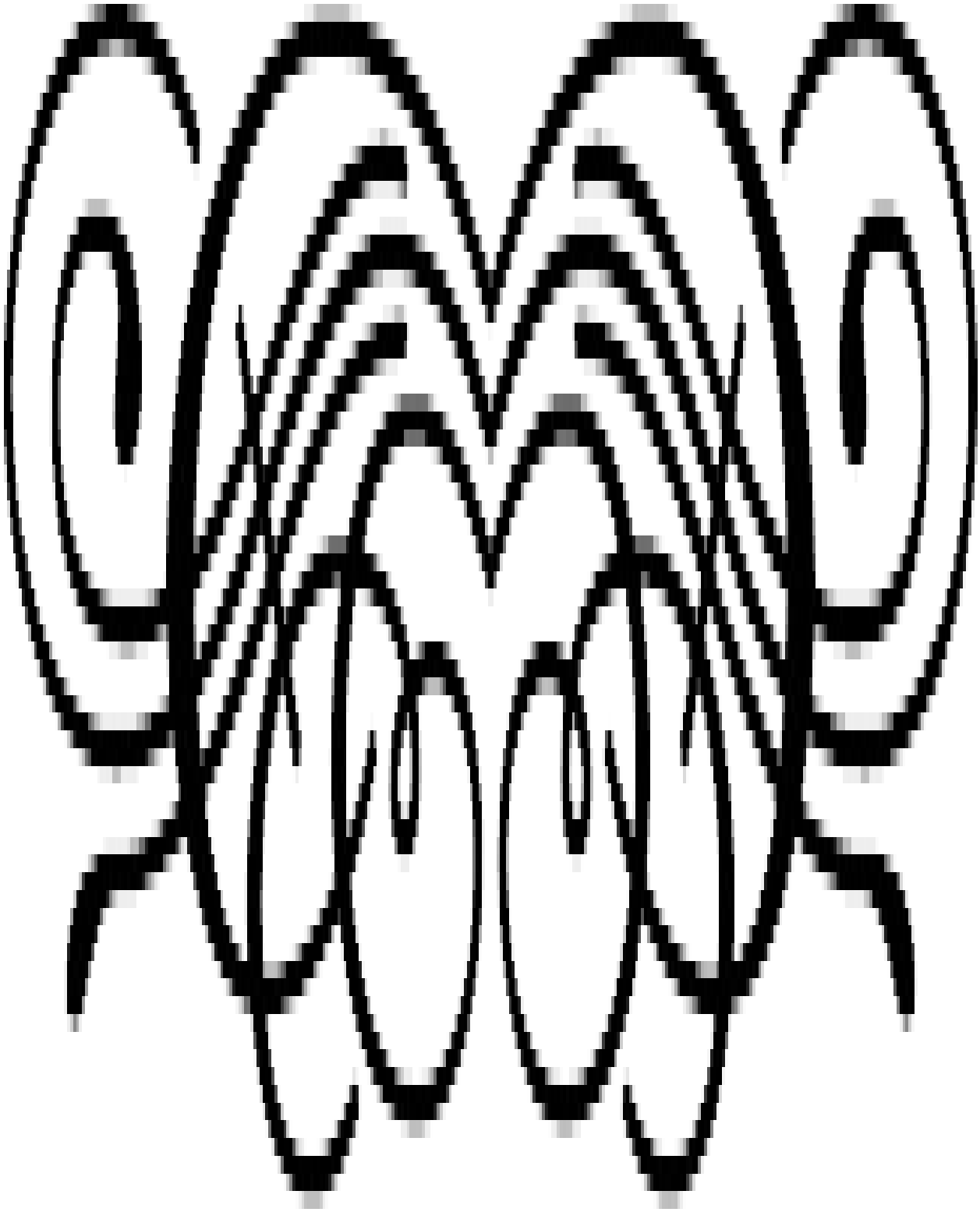

Septembrie 1887, casa de pe Fifth Avenue a lui Jackson Quincy Graham, preşedintele şi directorul consiliului de la Graham, Merryweather and Lockwood Banking and Trust, fiica lui, domnişoara Elizabeth Channing, şi fiul ei, Jackson Quincy Graham Channing, New York...

Jackson Quincy Graham Channing nu e bărbatul care credea că era.

În urmă cu nici cinci minute, cel mai tânăr vicepreşedinte din istoria Graham, Merryweather and Lockwood Banking and Trust nu numai că-şi accepta viaţa, dar se considera destul de satisfăcut. Sigur, când avusese şase ani, visase să devină Jack, regele piraţilor, şi să ducă o viaţă plină de aventuri pe mare. O idee care dispăruse când împlinise şapte ani şi îşi dăduse seama că viaţa aventuroasă a lui Jack, eroicul cercetaş, pe tărâmurile vaste şi necivilizate ale Vestului, ar fi fost mult mai palpitantă. Când împlinise opt ani, îşi dăduse seama că Jack, vânătorul de comori pierdute şi căutătorul de aventuri în junglele Amazonului sau în deşertul Egiptului, un erou de proporţii epice, era mult mai mult pe placul lui. Dar, când împlinise nouă ani, Jackson înţelesese că datoria, responsabilitatea şi destinul nepotului unuia dintre fondatorii Graham, Merryweather and Lockwood Banking and Trust erau să păşească pe urmele nu tocmai aventuroase ale bunicului şi ale străbunicului său. Şi asta şi făcuse, după cum fusese planificat.

În cinci ani, Jackson Quincy Graham avea să-i dea preşedinţia de la Graham, Merryweather and Lockwood Banking and Trust nepotului său, care în scurt timp avea să fie logodit în mod oficial cu Lucinda Merryweather, care era fiica unuia dintre fondatorii băncii. Aveau să se căsătorească în primăvară, la scurt timp după a douăzeci şi patra ei aniversare, exact cum plănuiseră ambele familii după naşterea lui Lucy. Urmau să aibă un număr potrivit de copii, inclusiv cel puţin un băiat, care avea să-i ia locul când se făcea mare, ca preşedinte al Graham, Merryweather and Lockwood Banking and Trust.

Viaţa se desfăşura exact cum se aşteptase, potrivit planului, fără distracţii scandaloase, cu puţin loc pentru aventuri, cu excepţia celor din lumea băncilor şi a finanţelor, şi cu puţine surprize.

Faptul că Jackson Quincy Graham era acum luat prin surprindere era neliniştitor. Nu-şi amintea când mai rămăsese fără cuvinte. Evident, şocul lui din acest moment se datora faptului că importanţa momentului era egalată numai de absurditatea sa. Tocmai de asta şi spuse primul lucru care-i veni în minte:

– Dar eşti mort.

Mama lui tresări. Gentlemanul britanic înalt, distins şi mai în vârstă care stătea lângă ea, în biblioteca bunicului său, din casa lor grandioasă de pe Fifth Avenue, bărbatul care era, aparent, tatăl lui, tatăl lui mort, zâmbi crispat.

– De fapt, sunt foarte viu.

– Aşa se pare.

Jack îl studie pe bărbat îndeaproape.

Colonelul Basil Channing îi era familiar, deşi nu se întâlniseră niciodată. Dar ochii lui, nasul, totul la el îi era la fel de familiar lui Jack ca şi... Stomacul i se întoarse pe dos. Ca şi cum s-ar fi uitat în oglindă. Da, reflexia era considerabil mai în vârstă, dar Jack nu avea nici o îndoială că acel bărbat era cine îi spusese mama lui că era. Până în urmă cu un minut, Jack crezuse că tatăl lui murise într-o revoltă indiană, înainte de naşterea lui. Fusese o poveste tragică, despre care mama lui nu voia să vorbească niciodată. Evident, din mai multe motive.

– Îmi cer scuze că sunt aşa direct, dar înţelegi, probabil, că sunt şocat. Jack se uită la mama lui. Şi foarte confuz.

– Da, e posibil să ai câteva întrebări, zise mama lui, refuzând să-l privească.

– E posibil? Tonul lui era mai dur decât se aşteptase, dar se părea că furia mergea mână-n mână cu şocul. Doar câteva?

– Sau mai multe. Dumnezeu mi-e martor că eu am, zise tatăl lui.

– Da? Jack ridică dintr-o sprânceană. Cât de interesant, având în vedere că majoritatea întrebărilor mele sunt pentru tine. În primul rând, unde ai fost în ultimii treizeci de ani, tată?

– Ai face bine să-ţi controlezi tonul, băiete. Tonul relaxat al colonelului atenuă

privirea sa tăioasă. Până afli toate informațiile. Nu ești de acord, Elizabeth?

– Mereu e bine să știi toate informațiile înainte să judeci. Elizabeth Channing traversă calmă biblioteca spre colțul în care se afla mereu o carafă de brandy.

Carafa mereu prezentă marca această cameră ca fiind un loc al domnilor, la fel cum o făcea și biroul impozant, vechi de secole, făcut din mahon, rafturile cu volume organizate, canapeaua scumpă din piele și portretul impunător cu străbunicul lui Jack, aflat deasupra șemineului. Acesta era sanctuarul bunicului său și, într-o zi, avea să fie al lui Jack. Exact cum trebuia să fie.

– Basil, ai face bine să ții și tu minte asta.

Mama își turnă un pahar, și numai un ușor tremur al mâinii ei trădă faptul că nu deținea controlul complet. Era interesant, deoarece Jack nu o văzuse niciodată pe mama lui pierzând controlul.

Tatăl lui avea, evident, dreptate. În plus, Jack nu-și lăsa niciodată emoțiile să-i copleșească logica, iar logica îi dicta să aștepte să afle toate detaliile înainte să tragă concluzii. Era modul rațional de a reacționa, chiar dacă situația nu avea nimic rațional.

– Da, bineînțeles. Jack inspiră adânc. Atunci, poate ești drăguț să explici.

– Sincer să fiu, nu prea am ce. După cum am spus, am la fel de multe întrebări ca tine. Până acum o săptămână, habar n-aveam că am un fiu. Privirea bărbatului se mută la mama lui Jack. Și nici că am încă soție.

Jack se uită și el la mama lui, care privea oriunde numai la el nu. Sau la tatăl lui.

– Ei bine? spuseră ambii bărbați în același timp, apoi se uitară uimiți unul la celălalt.

– Așteptăm, mamă, zise Jack.

– Zi odată, Elizabeth, spuse tatăl lui în același timp.

– Nu am de gând să permit să fiu interogată ca un infractor de rând, zise mama într-un mod detașat și luă o gură zdravănă de brandy.

Și asta era interesant. În mod normal, ea nu bea așa.

– De ce nu am știut că am tată?

– Toată lumea are tată, dragule, spuse mama. E ciudat că tu ai avut impresia că nu ai.

– Ai dreptate, îmi cer scuze. Permite-mi să reformulez. Vocea lui Jack deveni mai dură. De ce nu am știut că tatăl meu trăiește?

– Nu știu. Femeia ridică din umeri. Eu nu ți-am spus niciodată că e mort.

– Poate nu în atâtea cuvinte, dar m-ai făcut să cred că era mort. Că a fost ucis într-o răscoală indiană înainte să mă nasc.

– Asta poate a făcut bunicul tău, zise mama.

– Eram în India în ’57, zise tatăl lui. Răscoala Sepoy.

Jack îl privi.

– Nu genul ăla de indian.

– Oricum, după cum poți să vezi, nu am fost ucis. Bărbatul se întoarse spre soția lui. L-ai lăsat să creadă că eram mort.

– De unde era să știu că nu erai? Ai fi putut fi. Nu e ca și cum ai ținut legătura cu mine.

– Ți-am scris. Cel puțin, la început. Indignarea se auzi în vocea bărbatului. E adevărat, mi-a luat în jur de o săptămână ca să-mi dau seama că avertizarea ta, cum că ar fi mai bine să nu păstrăm legătura, era ridicolă. Ți-am scris o dată pe lună timp de opt luni.

– Da. Ei bine, poate în luna a noua ți-aș fi răspuns.

– În momentul ăla, părea inutil. Din ce știam, te întorseseși în America, pentru a anula căsătoria noastră, și nu voiai să mă mai vezi vreodată.

– Ăsta era planul inițial. Însă e dificil să anulezi o căsătorie când urmează să ai un copil.

– Deci voi doi chiar aţi fost căsătoriţi? îi întrerupse Jack.

– Bineînţeles că am fost căsătoriţi. În nici un caz nu aş fi făcut un copil dacă aş fi fost necăsătorită. Nu-mi vine să cred că pui o asemenea întrebare.

– Iartă-mă, mamă!

– Jackson, sarcasmul nu e modul potrivit de a gestiona o situaţie inconfortabilă.

Jack îşi încordă maxilarul.

– Din nou, scuzele mele.

– Au trecut treizeci de ani, Elizabeth. Aş fi crezut că, în tot acest timp, m-ai fi informat despre naşterea fiului meu.

– Nu ai de ce să te uiţi la mine aşa. Nu e ca şi cum ţi-am ascuns asta în mod deliberat. Nu pot să număr de câte ori ţi-am scris. Probabil peste douăzeci de scrisori de-a lungul anilor.

– Şi, cu toate astea, nu am primit nici măcar una.

– Da, păi, n-am zis că le-am şi trimis. Femeia ridică din umeri. Nu am ştiut unde să le trimit. Nu am ştiut dacă încă erai în armată sau te plimbai prin lume. Habar n-aveam unde să te găsesc. Îşi studie soţul. Erai genul aventurier, îţi aminteşti? Mereu vorbeai despre ce voiai să vezi şi să faci, locurile unde voiai să mergi.

– Dacă-mi amintesc bine, şi tu voiai să vezi locurile alea cu mine.

Femeia bău din brandy.

– Eram foarte tânără şi extrem de naivă.

– Cred că toţi eram aşa.

– Şi tocmai asta era şi problema.

– Una dintre multele, zise el tăios, apoi inspiră adânc. Ai fi putut să-ţi trimiţi scrisorile la conacul Millworth. Le-aş fi primit într-un final.

– Presupun c-aş fi putut face asta, dar n-am făcut-o. Nu mai contează acum. Ştii

totul și...

– Nu știu nimic, absolut nimic. Bărbatul se încruntă. În afară de informațiile de bază, cum că am o soție și un fiu, nu...

– Haide, Basil, nu e cazul să fii atât de indignat. Femeia își dădu ochii peste cap. E extrem de dificil să îi spui unui bărbat că e tată când acesta nici măcar nu știe că încă e căsătorit. Și, da, poate ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult, dar nu e vina mea cu adevărat.

– Nu e vina ta? spuseră la unison tatăl și fiul.

Privirea iritată a femeii se plimbă de la un bărbat la celălalt.

– Nu o să ajungem nicăieri dacă o să tot faceți asta. Mi se pare derutant.

– Nu am vrea să nu te simți în largul tău, mamă, zise Jack.

– Mulțumesc, Jackson.

Cei doi bărbați făcură schimb de priviri. Jack inspiră adânc.

– Cu toate astea, sunt de acord cu... Se uită la tatăl lui. Cum să-i spună acestui bărbat pe care tocmai îl întâlnise? Cu el. Amândoi avem întrebări, și e cazul să ne dai o explicație pentru acțiunile tale din ultimii treizeci de ani.

– Probabil așa e, dar e o poveste lungă, și avem invitați. Se uită la soțul ei. Pe domnul Lockwood, pe tata, desigur, și familia Merryweather, cu fiica lor, Lucinda. Jackson și Lucinda se vor căsători într-un an.

Bărbatul își privi fiul.

– Felicitările mele!

– Nu am stabilit nimic deocamdată, zise Jack fără să gândească, ignorând vocea din mintea sa care se întreba de ce nu fusese încă nimic stabilit.

Și de ce asta nu părea să-l deranjeze. Sau pe Lucy.

– Basil, ai venit în mijlocul unei cine restrânse. Nu e nimic elaborat, dar, cum nu erai nici așteptat, nici invitat, e foarte nepoliticos din partea ta.

– Îmi cer scuze, zise colonelul iritat. Nu aș vrea să deranjez.

– În plus, am spus tot ce am de gând să spun pentru moment. Femeia o luă spre ușă. Putem să lămurim toată confuzia asta mai târziu.

Jack o blocă.

– În nici un caz.

– E un subiect mult prea important ca să-l amânăm.

– Prostii! E adevărat că poate vouă vi se pare urgent, dar nu e. Această... revelație, din lipsa unui cuvânt mai bun, a luat naștere acum treizeci de ani. Mai poate să aștepte până după cină.

Jack o fixă cu privirea.

– Nu mi-e deloc foame.

– Eu aș putea să mănânc ceva, șopti tatăl lui.

– Nu ai fost invitat, spuse mama cu fermitate.

– Și, cu toate astea, uite-mă! Tatăl lui Jack zâmbi. Era un zâmbet molipsitor, iar Jack se trezi și el zâmbind slab. Sunt sigur că poți să găsești o modalitate de a-mi permite să mă alătur cinei, Betty.

Maxilarul femeii se încordă.

– Nu-mi spune Betty. Betty nu e și nici nu a fost vreodată numele meu.

Amuzamentul sclipi în ochii colonelului.

– Din câte-mi amintesc, îți plăcea când îți spuneam Betty.

– Sunt mai multe lucruri care-mi plăceau în tinerețe, iar acum nu-mi mai plac.

– Serios? Colonelul se apropie de ea, îi luă paharul pe jumătate plin cu brandy și luă o gură. Asta mă include și pe mine?

Femeia ignoră întrebarea și se uită la paharul ei.

– Pot să-ți aduc un pahar cu brandy.

– Ăsta e în regulă, mulțumesc. Tatăl râse. Și nu mi-ai răspuns la întrebare.

Femeia oftă resemnată.

– Doamne, Dumnezeule, Basil, am fost căsătoriți mai puțin de o săptămână...

– Plus treizeci de ani, șopti Jack.

– Nu a fost nevoie să te uit. Pur și simplu, trebuia să-mi vină mintea la cap.

– Și s-a întâmplat? comentă bărbatul.

– Bineînțeles, zise ea tăios.

– Atunci, spune-mi, Elizabeth, de ce nu ai încercat să obții divorțul?

– Nimeni din familia asta nu a divorțat vreodată și nu am de gând să fiu prima.

– Înțeleg. Colonelul încuviință gânditor. Și eu care credeam că n-ai făcut-o pentru că ar fi trebuit să mărturisești totul. Că încă mai eram căsătoriți. Și că aveam un copil.

– Presupun că și ăsta ar fi fost un factor...

– Și că încă simțeai afecțiune pentru mine.

– Nu fi absurd. Femeia își încrucișă brațele la piept. Nu am plâns după tine, dacă asta credeai.

– Nu știu ce să cred. Totul a fost un șoc.

– Pentru noi toți, adăugă Jack.

– Nu a fost chiar ușor nici pentru mine, zise mama lui.

– Doamne, Dumnezeule, Elizabeth! Din ce știai, era posibil să fiu recăsătorit.

– Prostii! Nu erai genul care să se căsătorească.

– Nu m-am căsătorit cu tine?

– Asta nu se pune. În plus, ai fost de acord că a fost o greșeală.

– Doar pentru că nu puteam să mă lupt cu părinții tăi, care erau hotărâți să ne anuleze căsătoria. Iar tu erai complet sub controlul lor.

– Nu e adevărat. Femeia ezită. Mă rog, poate, dar aveam numai 18 ani, și mi se păruse că fuseserăm impulsivi și...

– Și, oricât nu îmi place să vă întrerup și să vă sugerez să vă rezolvați problemele maritale altă dată, există alte probleme care necesită rezolvare acum. Jack se uită la mama lui. Să zicem că pot să înțeleg de ce nu i-ai spus lui că are un fiu, dar nu înțeleg de ce mie nu mi-ai zis niciodată că am un tată. Unul în viață.

– Aveam de gând s-o fac, doar că niciodată nu a părut momentul potrivit, atâta tot. Ridică din umeri, ca și cum n-ar fi contat, dar privirea evazivă și tensiunea din umeri arătau contrariul. Mai întâi, erai prea mic pentru a înțelege. Și, chiar și pe măsură ce ai crescut, a fost greu să găsesc cuvintele potrivite. Apoi, erai adult, cu propria viață, și nu mi s-a părut că ar fi ceva semnificativ. Iar, după o vreme, ai putea spune că pur și simplu am uitat.

– Ai uitat? Jack o fixă cu privirea. Nu aveam dreptul să știu?

– Nu aveam și eu dreptul să știu? adăugă tatăl lui.

– Și cum rămâne cu mine? Sunt mama ta și... soția ta. Nu am și eu drepturi?

– Mamă, nu fi absurdă! Ești femeie.

În clipa în care rosti cuvintele, își dădu seama că făcuse o greșeală. Tatăl lui tuși. Privirea mamei se mută de la un bărbat la altul.

– Ei bine, e clar că ești fiul lui. Sunt surprinsă că nu am observat înainte. O să mă întorc în sufragerie. Îi aruncă o privire iritată soțului ei. Basil, onorează-ne cu prezența ta la cină.

Ochii tatălui sclipiră triumfători.

– Aș fi încântat.

– Cu o condiție, zise ea. Nici unul din voi nu o să spună că e soțul meu.

– Crezi că nu vor observa asemănarea la nume? replică Jack.

– Aș putea fi verișorul soțului tău mort, zise tatăl, încercând să ajute.

Asta ar fi trebuit să fie în favoarea mamei, însă aceasta îi aruncă o privire tăioasă.

– Nu încerc să orchestrez o producție teatrală. Femeia oftă resemnată. Dar, da, cred că ar merge, însă...

Se auzi un ciocănit, apoi ușa se deschise aproape imediat.

– Îmi cer scuze, dar e totul în regulă? Lucinda Merryweather intră în cameră și se uită în jur. Aţi fost plecaţi aşa mult, că ne întrebam dacă e vreo problemă.

Lucy zâmbi.

Jack o știa pe Lucy de o viață. Era veselă, isteață și minunată, cu părul ei blond și nasul ușor cârn. Nu avea să fie greu să fie căsătorit cu Lucy. Familiile lor le plănuiseră căsătoria din ziua când se născuse ea, și se potriveau. În foarte multe moduri, era cea mai bună prietenă a lui. Și o iubea, bineînțeles. Cine n-ar iubi-o?

Nu aveau secrete unul față de celălalt, iar Jack nu vedea de ce să înceapă să-i ascundă lucruri acum. Mai ales când era vorba despre ceva de o asemenea magnitudine. Doar avea să fie soția lui într-o zi.

– Intră, Lucy, și închide, te rog, ușa.

Jack îi zâmbi afectuos tinerei cu care era, practic, logodit.

– Crezi că e înțelept? întrebă mama lui iritată.

– Eu și Lucy nu avem secrete. Merită să știe ce se întâmplă.

– Secrete? Ochii albaștri ai lui Lucy se făcură mari, plini de încântare. Ador secretele. Și bănuiesc că are de-a face cu tine, nu? zise ea, întorcându-se spre colonel.

Tatăl lui râse.

– Mă tem că da.

Mama oftă şi se întoarse spre carafa cu brandy. Lucy se apropie de bărbatul mai în vârstă şi îi întinse mâna.

– Nu ne-am întâlnit, dar e evident că eşti înrudit cu Jackson.

Tatăl lui Jack îi luă mâna, iar o urmă de satisfacţie se auzi în vocea lui.

– Crezi?

– Da, asemănarea e evidentă. În ciuda griului, e evident că, la un moment dat, părul tău a fost cândva la fel de negru ca al lui. Iar albastrul ochilor are aproape aceeaşi nuanţă cu a ochilor lui. Lucy îşi îndreptă cuvintele spre Jack, deşi privirea rămase la chipul tatălui lui. Dumnezeule, Jackson, îţi dai seama că exact aşa o să arăţi peste douăzeci, treizeci de ani? Flirtul luci în ochii lui Lucy. O să-mi placă, trebuie să recunosc.

– Lucy. Jack inspiră adânc. El e...

Ştiu cine e, zise ea, studiindu-i curioasă tatăl. E colonelul Basil Channing. Am citit un articol despre el. Mi-a atras atenţia asemănarea de nume, deşi fotografiile nu-i fac dreptate. Nu am observat nici un fel de asemănare până acum. E destul de faimos.

– Nu aş spune chiar faimos, zise tatăl lui cu modestie. Poate bine cunoscut în anumite cercuri.

– E un... Care e cuvântul? Aventurier. Cât de palpitant!

– Ce ai citit, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă mama şi îşi mai turnă un pahar de brandy.

– Şi lucrul cel mai bun e că faci parte din familie. Cum sunteţi înrudiţi?

– E fratele tatălui lui Jackson, zise mama repede. Sau verişorul lui, ceva de genul ăsta. Acum, hai să ne întoarcem la restul!

– Ba nu, nu e. E tatăl meu.

– Serios? Lucy făcu ochii mari. Ce minunat! Iar asta explică și asemănarea. Se aplecă spre colonel și îi șopti: Nu ar trebui să fii mort?

– Un simplu zvon. Tatăl ridică din umeri. Nimic mai mult.

Lucy încuviință cu solemnitate.

– Zvonurile sunt imposibil de oprit odată ce au început să se răspândească. Iar, în cazul tău, au fost chiar... fatale? zise ea, cu o privire amuzată.

Colonelul chicoti.

– S-ar putea spune și asta. Îmi place de ea, zise bărbatul, uitându-se la Jack.

– Basil, toată lumea o place pe Lucinda.

Femeia goli paharul.

– Bineînțeles că mă plac, zise Lucy. Sunt extrem de plăcută, cordială și mai inteligentă decât se cade să fie o femeie, însă destul de isteață cât să țin asta doar pentru mine. De exemplu, în clipa asta, îmi dau seama că această întâlnire înseamnă mai mult decât mi-ați dezvăluit. E adevărat că nu e nevoie de prea multă inteligență ca să-ți dai seama de asta. Doar nu se întâmplă mereu ca tatăl mort al cuiva și soțul defunct al unei femei să apară fix la cină. În plus, doamna Channing bea brandy înainte de cină, lucru pe care nu am mai văzut-o făcându-l, iar Jackson are o privire șocată. Toate arată că povestea nu se rezumă la ce mi-ați spus. Se așează pe canapea și îi privi pe toți. Asta e o poveste pe care vreau să o aud.

– Ei bine, nu e o poveste pe care să vreau s-o spun acum. Mama se îndreptă spre ușă. Și mai e cina...

– Cina poate să aștepte, pentru că și eu vreau să aud povestea. Jack se uită la Lucy. A fost remarcabil de reticentă să ne dezvăluie ceva până acum.

– Dar, vai, cât de surprinsă sunt, șopti Lucy.

– Nu cred că acum... Mama se uită prin cameră, apoi oftă. Foarte bine. Acum

treizeci de ani, tata era consilier financiar pentru o companie americană cu interese în India. Funcţia i-a cerut să călătorească în acea parte a lumii. Eu şi mama l-am însoţit, mai ales că nici una din noi nu călătorise prea mult. A fost foarte palpitant, din ce-mi amintesc. Se uită la fiul ei. Călătoriile îţi lărgesc orizontul, să ştii.

– Știu asta foarte bine, mamă.

Jack mereu crezuse că avea să plece într-o călătorie măreaţă când termina studiile. Dar începuse munca la bancă şi niciodată nu avusese timpul necesar pentru asta. Doar avea responsabilităţi.

– Mereu am vrut să călătoresc, şopti Lucy.

– Continuă, mamă!

– Când eram în India, am cunoscut un ofiţer britanic tânăr, chipeş, atrăgător. Era irezistibil.

Tatăl încercă, dar nu reuşi, să-şi oprească un zâmbet satisfăcut.

– Ne cunoşteam de numai câteva săptămâni, dar am crezut că sunt îndrăgostită, aşa cum numai cineva tânăr şi lipsit de experienţă poate crede. Totul era teribil de romantic. Femeia ridică din umeri. Într-un moment impulsiv, am fugit şi ne-am căsătorit.

– Nu a fost numai un moment, zise tatăl. Dacă-mi amintesc bine, a fost nevoie de multă discreţie şi mai multe zile de plănuit ca să organizăm asta. Nu a fost deloc uşor. Îi zâmbi soţiei sale. Dar a meritat.

– Nu încerca să flirtezi cu mine, Basil. Am trecut de mult de momentul când asta funcţiona. Mai ales din partea ta.

– Îmi cer scuze, Elizabeth. Tatăl încercă să-şi oprească un zâmbet. Nu poţi să mă învinovăţeşti pentru că am încercat.

– Ba pot. Mama făcu o pauză. Unde eram? A, da, ne-am căsătorit. Părinţii mei nu au fost deloc încântaţi. De fapt, tata a fost foarte supărat. Credea că mi-am pierdut minţile. Niciodată nu am fost impulsivă. Mi-au spus că eu şi Basil nu aveam nimic în comun. Până la urmă, el era englez, iar eu – americancă.

– Ăsta nu pare un obstacol chiar aşa mare.

– Asta nu e tot. Au spus că eram nechibzuiți şi iresponsabili. Că mariajul este pentru totdeauna şi că nu ne gândisem destul la asta. Au zis că mariajul nostru nu era decât o acţiune prostească a tinereţii. Asta nu a fost tot, bineînțeles, dar nu-mi mai amintesc acum. Oricum, ideea e că m-au convins, sau mai degrabă ne-au convins, că am făcut o greşeală teribilă. Clătină din cap. Trebuie să înțelegi că nu aveam tăria de caracter pe care o am acum.

– Cea mai mare greşeală pe care am făcut-o vreodată a fost să-i las să mă convingă, zise bărbatul.

– Termină, Basil! Părinţii mei au spus că cel mai bun mod de a rezolva situaţia e să ne întoarcem în America şi să anulăm căsătoria. Aşa că eu şi tatăl tău ne-am despărţit. Când am ajuns însă acasă, mi-am dat seama că sunt însărcinată cu tine, ceea ce a făcut imposibilă anularea căsătoriei. Și asta e povestea.

Jack îşi privi mama.

– Deşi cred c-ai uitat partea în care nu i-ai spus tatălui meu că are un fiu. Sau partea în care nu mi-ai spus că am un tată cât se poate de viu.

Femeia ignoră comentariile lui Jack.

– Știi deja partea asta. Nu am crezut că e necesar s-o repet. Le oferi cel mai strălucitor zâmbet al ei. Mergem să mâncăm?

– Nu. Jack clătină din cap. Chiar nu mi-ai dat nici un motiv pentru care nu mi-ai spus despre tata. Ce ne-ai spus până acum nu este o explicaţie satisfăcătoare. Cred că merit – că meritățm – mai mult de atât.

– Cu toate astea, e tot ce am. Maxilarul ei se încordă. Ai prefera să spun că mi-era frică? Teamă că tatăl tău te-ar putea lua de lângă mine? Teamă că o să mă urăşti dacă aflai ce ţi-am ascuns? Asta vrei să auzi?

– Doar dacă e adevărul, zise Jack încet.

– Foarte bine atunci, presupun că şi asta a făcut parte din decizia mea. Nu aveam de gând să-mi pierd singurul copil.

– Chiar ai crezut că aș face așa ceva? întrebă tatăl încet.

– De unde era să știu ce ai face? Abia te cunoșteam. Făcu o pauză, și vocea i se înmuie. Chiar am încercat să-ți scriu, Basil, dar nu mi-am găsit cuvintele. Și, cu cât am amânat mai mult, cu atât mai greu mi-a fost. Sigur poți să înțelegi.

Lucy încuviință.

– E ca atunci când te tot întâlnești cu o persoană cu care ai făcut cunoștință, doar că nu-ți amintești numele ei. Și, cu cât trece mai mult timp fără să o întrebi cum o cheamă, cu atât e mai greu să întrebi. Poate să fie foarte jenant.

– Exact. Mă rog, nu chiar, dar îmi înțelegeți dilema. Privirea i se plimbă între Lucy, Jack și soțul ei. Înțelegeți?

– Nu chiar, zise Jack. Mai ales că asta e mult mai important decât să nu-ți amintești numele cuiva.

– Dar sigur mă puteți ierta, nu? O notă plină de speranță se auzi în vocea mamei. E de domeniul trecutului acum, nu?

– Nu e cazul să îți port pică. Tatăl lui o studie pe mama lui cu atenție. Nu e ca și cum am putea să ne întoarcem în timp și să schimbăm ce s-a întâmplat.

Mama îl privi.

– Ești mult mai iertător decât mă așteptam.

– Și probabil mai mult decât meriți, comentă Lucy.

– Eu nu sunt sigur că sunt pregătit să te iert. Jack inspiră adânc. Cu toate astea... tata are dreptate. Ce-a fost a fost. Nu poate fi schimbat. Nu are rost să privim în urmă.

– Bine. Mama răsuflă ușurată. Asta a fost, atunci. Poate acum putem să mergem la cină.

– Nu cred c-am terminat, Elizabeth. Tatăl își alese cuvintele cu grijă. Mai sunt multe lucruri de discutat și încă multe întrebări rămase fără răspuns.

– Nu-mi imaginez care ar putea fi acestea. Mama își puse paharul pe birou și se îndreptă spre ușă. Și avem invitați care ne așteaptă, așa că poate...

– Poate trebuie să discutăm despre viitor și despre ce se întâmplă acum. Ai avut însă dreptate în privința unui lucru.

– Și anume?

Tatăl zâmbi.

– Am de gând să-l iau pe fiul nostru.

Capitolul 2

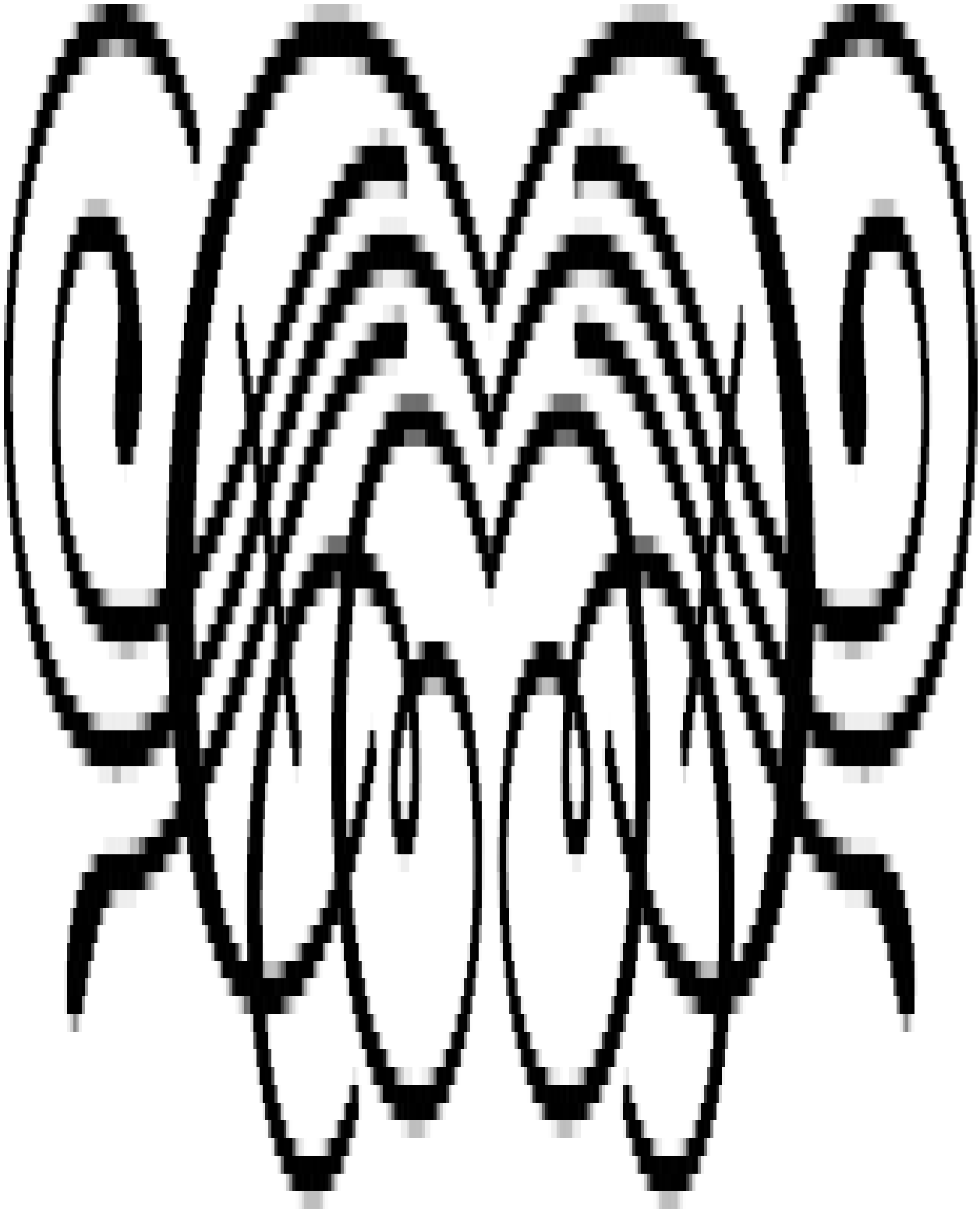

Mama inspiră adânc şi îl fixă cu privirea.

– Peste cadavrul meu!

– Pare potrivit, zise colonelul pe un ton dur. Având în vedere că tu l-ai avut în toţi anii ăştia, peste cadavrul meu.

– Nu poţi să nu te întrebi cum de au reuşit să rămână căsătoriţi chiar şi numai pentru o săptămână, îi şopti Lucy lui Jack.

– Permiteţi-mi să vă aduc aminte că nu sunt un copil pe care să vă certaţi. Jack se uită la părinţii lui. Şi nu sunt nici un bun pe care să-l împărţiţi între voi.

– Bineînţeles că nu, dragule. În vocea mamei lui se auzi un ton conciliant. Eşti un adult inteligent, aflat într-o poziţie de responsabilitate şi autoritate. Iei decizii importante în fiecare zi şi eşti mai mult decât capabil să iei şi decizii legate de propria viaţă. Este absurd ca tatăl tău să facă o asemenea ameninţare.

– Nu e o ameninţare, zise tatăl lui calm. Deşi poate mi-am exprimat greşit intenţia.

Mama pufni.

– Pun pariu că da.

– Îmi cer scuze, Elizabeth.

Mama pufni cu dispreţ.

– Aşa cum am spus, nu a fost o ameninţare. A fost o simplă afirmaţie. Se întoarse spre Jack. Îmi pare rău că nu spun asta pe cât de bine aş putea, dar trebuie să înţelegi că, până săptămâna trecută, nici măcar nu ştiam despre existenţa ta. Majoritatea bărbaţilor au mai multe luni la dispoziţie ca să proceseze şi să accepte posibilitatea că ar avea un fiu. Eu am avut numai o săptămână, şi cea mai mare parte din ea a fost petrecută la bordul unui vas, deşi trebuie să recunosc faptul că asta mi-a oferit destul timp să mă gândesc la ramificaţiile existenţei tale. Nu că nu aş fi mulţumit, adăugă el repede. Sincer să fiu, cu mulţi ani în urmă a trebuit să mă resemnez cu gândul că nu o să am

niciodată copii.

Jack zâmbi.

– Ei bine, nici eu nu m-am așteptat vreodată să am tată.

– Cât de drăguț, spuse Lucy. Aveți încă un lucru în comun.

– Minunat, șuieră mama printre dinții încleștați.

– Sunt mai multe la mijloc însă, Jackson. Se gândi la copilul lui în acel moment. Mama ta ți-a spus altceva despre mine? Orice altceva?

– Nu. Jack îi aruncă o privire iritată mamei lui. De când îmi amintesc, simpla pomenire a numelui tău o întrista. Mi-am dat seama că erai o parte a vieții ei de care nu voia să i se amintească. Mereu am crezut că era vorba despre o durere persistentă.

– O iubire atât de tragică, încât nu suporta să i se reamintească de ea. Genul despre care citești în romane, oftă Lucy. Cât de romantic!

Mama o privi.

– Draga mea, trebuie să fim mai atente la ce citești.

– Am crescut crezând că tata a murit luptându-se cu indienii undeva în vest, Nebraska sau undeva.

– Niciodată nu ți-am spus asta, interveni repede mama lui.

– Nu, asta a făcut bunicul. Jack se gândi o clipă. Deși nu l-ai corectat niciodată. Recunosc că totul era destul de vag. Mai mult aluzii. Nici bunicul nu a vrut să vorbească despre tata.

– Ca să vezi, șopti Lucy.

– Deci, cum ar veni, o luăm de la zero? întrebă tatăl.

– Cam așa. Jack inspiră adânc. Dar simt că e cazul să-mi cer scuze. Ar fi trebuit să pun mai multe întrebări despre tine. Cel puțin când am mai crescut. Chiar dacă păreai un subiect evitat, nu am nici o scuză. Ar fi trebuit să fac eforturi să

aflu mai multe despre tine. Eram curios, dar... Poate dacă aș fi întrebat...

– Prostii, băiete! Tu nu ai de ce să-ți ceri scuze. Ai fost un fiu grijuliu fiindcă nu ai deschis un subiect care să-ți afecteze mama. Nu ai de ce să fii învinovăţit pentru asta.

Îi aruncă o privire soției lui.

– Pentru numele lui Dumnezeu. Mama își ridică brațele. Foarte bine, atunci. O să accept vina. Am făcut ce am crezut că e mai bine, ce am considerat corect...

– Pentru cine? întrebară cei doi bărbaţi la unison.

– Să știți că asta nu mă sperie, zise mama tăios. Faptul că spuneţi aceleaşi cuvinte în acelaşi timp. Probabil trebuia să mă aștept la asta. E o legătură de sânge. Nu mă sperie nici unul din voi.

– Poate ar trebui totuşi, interveni Lucy. Până la urmă, ai ținut departe un tată și un fiu timp de treizeci de ani. S-ar putea spune chiar că le-ai furat ceva. O parte din viața lor. Mi se pare că e cazul pentru o pedeapsă sau pentru răzbunare. Ar trebui să plăteşti pentru ce ai făcut. Așa pare corect.

– Și vrem să fim corecți, spuse mama cu dispreț.

S-ar fi putut crede că noaptea nu putea deveni mai ciudată, însă mama o fixa cu privirea pe tânăra pe care o considerase mereu fiica ei. Și, cu fiecare ocazie, Lucy o provoca. Nu era genul de seară obișnuită la care se așteptase Jack când auzise că unchiul Daniel, Lucy și părinții ei aveau să li se alăture lui, bunicului și mamei la cină, ca să marcheze aniversarea sa de 30 de ani, din urmă cu câteva zile. Și se așteptase ca seara să fie una obișnuită, cum era o asemenea adunare, chiar și pentru o zi de naștere. Acum, prefera să nu speculeze ce ar urma.

– Nu are rost să privim în urmă. Trebuie să mergem înainte, zise tatăl ferm.

– Și ce înseamnă asta, mai exact?

Se auzi prudență în vocea mamei.

– Poate ar trebui să iei loc, zise tatăl.

– Nu vreau să... În regulă. Mama se aşeză pe canapea, cât mai departe de Lucy.

– În primul rând, Jackson, ar trebui să afli mai multe despre familia ta, începu tatăl.

– Știe despre familia lui, bombăni mama.

Tatăl o ignoră și continuă:

– Există membri ai familiei Channing prin toată Anglia. Cei mai mulţi sunt rude îndepărtate şi nu trebuie să te preocupi prea mult de ei.

– Dar e plăcut să știi că există, zise Lucy.

– Exact, încuviinţă tatăl. Şi îndrăznesc să spun că o să-i întâlneşti pe toţi în cele din urmă.

– Nu văd ce..., începu mama.

– Taci, mamă! Jack îi făcu semn tatălui său. Continuă!

– În cea mai mare parte, nu sunt chiar importanţi, deşi unii dintre ei sunt distractivi. Excentrici e probabil cea mai bună descriere. Colonelul îşi coborî vocea, ca şi cum ar fi spus un secret. De pildă, verişorul Wilfred, din partea tatălui meu. Era convins că putea să zboare. Evident, nu a putut. Mare păcat! Tatăl clătină din cap. Dar, cum îţi spuneam, nu trebuie să-ţi faci griji cu altcineva în afara familiei tale imediate. Cel puțin, pentru moment.

– Familia imediată? zise Jack.

– Tu, băiatul meu, ai un unchi, fratele meu geamăn, Nigel, şi o mătuşă, soţia lui, Bernadette. Ei au trei fete, toate fermecătoare. Au crescut frumos, având în vedere situaţia. În mod ciudat, nu sunt singurul frate a cărui soţie a preferat să-i lase pe copii să creadă că tatăl lor era mort.

Lucy îl fixă cu privirea.

– Deşi Nigel chiar a meritat asta. Dar, în momentul de faţă, nu pot să iau partea cuiva. Tatăl se încruntă. Ia să văd. Fetele mari sunt mai în vârstă decât tine şi sunt gemene. Una e căsătorită, cealaltă e văduvă şi urmează să se căsătorească

din nou. Cea mai mică, Delilah, este și ea văduvă. Deci vezi cum revelația că am un fiu schimbă totul. Mai ales viitorul. Al familiei și al tău.

– Basil. O nuanță de îngrijorare se auzi în vocea mamei. Nu așa voiam să...

– Elizabeth, nu mai contează ce vrei. Ai făcut ce ai vrut prea mult timp.

Tatăl îi aruncă o privire tăioasă.

– Nu cred că înțeleg, zise Jack încet. Știu că sunt la fel de șocat de existența ta cât ești tu de a mea. Iar asta schimbă multe, din numeroase motive. Și, deși la nivel personal e semnificativ, nu văd ce efect ar avea asupra viitorului tău sau al meu faptul că tatăl meu e în viață și că tu ai un fiu. Nu că nu mi-ar plăcea ideea, adăugă el repede. Ar fi fost diferit dacă această reuniune ar fi avut loc pe când aveam 10 ani sau chiar și 20. Dar sunt adult. Am o funcție cu responsabilitate la bancă și o carieră solidă în fața ochilor. Viitorul meu e bine planificat.

– Exact, zise mama.

– Putea să fie planificat ieri, sau de dimineață, sau chiar acum câteva ore, dar acum... Privirile li se întâlniră. Acum, viitorul tău e cu totul diferit.

Jack se încruntă.

– Tot nu înțeleg...

– Fratele meu e contele de Briston.

Tatăl făcu o pauză, pentru ca restul să înțeleagă semnificația titlului.

– Jackson, unchiul tău e conte, zise Lucy încântată. Ce interesant!

– E mai mult decât interesant, draga mea, zise tatăl. Știu că nu e la fel în țara ta...

– În primul rând, nu avem conți, pufni mama.

– Dar în țara mea... Îl privi pe Jack… Și țara ta, titlurile și proprietatea sunt deseori legate de ceea ce se numește succesiune. Ți-e cunoscut cuvântul?

– Vag. Jack încuviință. Din când în când, avem de-a face cu instituțiile financiare engleze, și am văzut cuvântul în corespondență. Are de-a face cu moștenirea,

nu?

– Exact. Tatăl îl privi cu atenție. Un titlu e legat de proprietatea unei familii – sunt transferate împreună. În cazul nostru, conacul Millworth, proprietatea care a fost a familiei noastre de generații, precum și altele sunt legate de titlu. Titlul poate fi moștenit numai de cele mai apropiate rude de sex masculin. Dacă fratele meu ar muri, eu aș fi următorul conte de Briston. Dacă eu aș muri...

Lucy pufni.

Mama oftă.

Jack îl fixă cu privirea.

– Vrei să spui că eu aș fi următorul conte?

– Exact. Tatăl încuviință. Slavă Domnului! Toți ne temeam că Millworth și titlul ar ajunge într-un final la fiul lui Wilfred. Ridică din umeri. Și, crede-mă, nimeni nu voia asta.

Pentru a doua oară în acea seară, Jack nu știa ce să spună. Ideea de a deveni un conte englez era interesantă, dar nu ceva la care s-ar fi gândit. De ce ar fi făcut-o? Până la urmă, era american. Nu era sigur că i-ar fi plăcut să devină conte, nu că ar fi știut ce însemna asta. Chiar dacă numele lui de familie era Channing, ce știa era cum să fie un Graham și să calce pe urmele bunicului său Graham și ale rudelor dinaintea sa. Era o parte din responsabilitatea lui față de familia sa. Asta era. Să fie bancher era în sângele lui.

Deși acum se părea că nu doar asta era în sângele lui.

– Jackson, începu mama lui... Nu trebuie să...

– Știai despre asta? O privi direct pe mama lui. Mai e ceva ce ai uitat să-mi spui?

– Nu m-am gândit prea mult la asta. Sunt sigură că și tu, și tatăl tău o să fiți uimiți să aflați că nu mi-am petrecut ultimii treizeci de ani gândindu-mă cum să vă țin separați. Rareori m-am gândit la situația asta. Dar, da, admit că știam că fratele tatălui tău avea un titlu și nu avea moștenitori bărbați.

– Aha! În vocea tatălui răsună o nuanță de triumf. Deci știai că trăiesc și unde să

mă găseşti.

Mama oftă resemnată.

– Bineînţeles că ştiam că trăieşti. Nu auzisem că ai fi murit şi, ei bine, mi s-a părut prudent ca, din când în când, să mă interesez dacă te-ai recăsătorit. M-aş fi simţit obligată să te contactez dacă s-ar fi întâmplat asta.

– Ha! Tatăl o fixă cu privirea. Mai mult ca sigur ca să mă arunci în închisoare pentru bigamie.

– Nu mă gândisem la asta. Mama zâmbi insinuant. Dar e o idee plăcută.

– Recunoşti că ştiai cum să mă contactezi.

– Nu recunosc aşa ceva. Mama îşi privi soţul. Da, ştiam că respiri în continuare. Nu, nu ştiam unde erai. Eşti, aşa cum te-a descris Lucinda foarte bine, un aventurier. Niciodată nu ai stat prea mult într-un singur loc, Basil. Pur şi simplu, te plimbi dintr-o ţară în alta, de la o aventură la următoarea. S-ar putea crede că fugi de ceva. Sau că încerci să ascunzi ceva.

– Nu aveam nimic de ascuns şi nici nu fugeam de nimeni. Însă ambele pot fi făcute şi fără să faci un singur pas.

– Sunt mai multe lucruri de care sunt vinovată, dar nu că m-aş fi ascuns de tine. Îşi privi soţul. Ştiai exact unde eram în ultimii treizeci de ani.

Colonelul îşi privi soţia.

– Deci, ca să mă pedepseşti pentru că nu te-am căutat, mi-ai ţinut fiul departe de mine?

– Nu fi absurd. Niciodată nu m-am gândit la asta. Făcu o pauză. Dar ai fi putut trece pe aici de-a lungul anilor, nu doar să-mi trimiţi nişte scrisori la început.

– Bineînţeles că aş fi putut, dar atât tu, cât şi părinţii tăi mi-aţi spus foarte clar că un asemenea gest ar fi fost prostesc şi inutil. Tatăl inspiră adânc. Oricum ar fi, nu e momentul să dezbatem cine ce ar fi trebuit să facă, cine e mai vinovat...

– Eu nu am nici o îndoială, şopti Lucy.

– Aşa cum am mai spus, totul e în trecut, Jackson. Se întoarse spre fiul lui. Din păcate, asta e cea mai scurtă dintre călătorii. Am luat primul vas imediat ce am aflat despre tine, datorită unei conversaţii întâmplătoare cu o nouă cunoştinţă din Londra. Am considerat că am pierdut destul timp şi nu am vrut să pierd şi mai mult.

Jack încuviinţă.

– Am ajuns abia azi, dar trebuie să mă întorc în Anglia cât mai repede. Nepoata mea, verişoara ta, o să se căsătorească săptămâna viitoare. Nu m-ar ierta niciodată dacă nu aş participa la nuntă. Tatăl făcu o pauză. O nuntă e un mod excelent de a întâlni mai mulţi membri ai familiei. Mi-am rezervat loc pe un vas care pleacă mâine-dimineaţă. De fapt, am rezervat două locuri, zise el, privindu-şi fiul.

– Îmi ceri să vin cu tine? întrebă Jack încet.

– Nu fi absurd, pufni mama. Nu poate să plece fără să anunţe înainte. E vicepreşedintele băncii. E o funcţie cu multă responsabilitate. Vicepreşedinţii nu pleacă pur şi simplu în ţări străine.

Avea dreptate. Simpla idee era absurdă.

– Nu-ţi cer să stai pentru totdeauna, să te muţi acolo. Nici nu-ţi cer să iei o decizie în legătură cu viitorul tău. Nu acum. E posibil chiar să nu-ţi placă Anglia.

Tonul tatălui său era neutru, ca şi cum nu i-ar fi păsat dacă Jack s-ar fi hotărât să îl însoţească sau nu. Dar ochii lui spuneau o cu totul altă poveste.

– Chiar şi aşa, asta pare să fie ocazia perfectă să-ţi întâlneşti familia.

– Poate altă dată.

Mama se ridică, postura ei fiind, ca întotdeauna, perfectă.

Jack nu era genul de bărbat impulsiv. O călătorie în Anglia ar fi implicat planificare şi multă analiză. Ar fi necesitat aranjamente.

– Ar trebui să-mi iau concediu, zise Jack.

– Ne-ar da și ocazia să ne cunoaștem. Voiajul durează aproape o săptămână, adăugă tatăl lui relaxat.

Cu toate astea, acum, că descoperise că avea tată, nu ar fi fost o idee rea să petreacă timp cu el. Ar fi fost chiar nepoliticos să nu facă asta.

– O săptămână acolo și o săptămână înapoi, zise mama. Ai fi plecat cel puțin o lună, iar asta ar pune-o pe săraca Lucinda într-o poziție ciudată.

– Nu vă faceți griji din cauza mea. Lucy se ridică entuziasmată. Mi se pare o idee de-a dreptul splendidă.

Mama o fixă cu privirea.

– Dar nu plănuiați să vă anunțați logodna în curând?

– Poate să mai aștepte. Nu e ca și cum nu ne-am mai amânat logodna și din cauza unor motive mult mai puțin importante decât ăsta.

– Draga mea, să știi că nu întinerești, zise mama.

Jack ridică dintr-o sprânceană.

– Nu te-ar deranja să amânăm din nou?

– În nici un caz, zise Lucy cu fermitate. Cred că ar trebui să te duci. Cred că ar fi o greșeală să n-o faci. Una pe care o s-o regreți.

– Serios?

– Fără doar și poate. Fata încuviință. Dumnezeule, Jackson, nu se întâmplă des să descoperi că tatăl tău s-a întors din mormânt. Apoi îi șopti: Deși cred c-ar trebui să întrebi cum de și tatăl tău, și fratele lui au fost amândoi considerați morți de copiii lor. E o coincidență uimitoare, nu crezi?

Jack se uită la mama lui.

– Nu și dacă mătușa mea seamănă cu mama.

– Asta așa e. Lucy se apropie de el și își puse mâna pe brațul lui. Jackson, nu uita, te știu la fel de bine ca pe mine. Deja simți un grad de vinovăție prostească

pentru că ai acceptat tot ce ți-au spus mama ta și bunicul despre tatăl tău – sau mai degrabă ce n-au spus. În plus, ar fi groaznic de egoist din partea mea să mă gândesc numai la mine. E ocazia perfectă să-ți întâlnești familia și să afli exact cine ești – ca să găsești răspunsurile la toate întrebările pe care le-ai avut de-a lungul anilor – și cred c-ar trebui să profiți de asta.

Banca se putea descurca și fără el.

– Ar trebui să te avertizez în legătură cu ceva. Tatăl își alese cuvintele cu grijă. Nimeni nu știe despre existența ta. Ar fi trebuit să-mi fac timp să-i zic fratelui meu, dar mi s-a părut că timpul era prea important. Ridică din umeri. Vezi tu, eram nerăbdător să ajung aici. Din ce știam eu, nu aveai nici un interes să te întâlnești cu mine. Dar trebuia să aflu.

Jack zâmbi.

– Mă bucur c-ai făcut-o.

– Și eu. Bărbatul chicoti. O să fie o surpriză pentru restul familiei. Bănuiesc că Nigel o să fie destul de încântat, dar nu știu ce vor crede fetele. Femeile din familia noastră pot fi foarte încăpățânate.

– Atunci, Jackson o să se simtă ca acasă, șopti Lucy.

– Nu-mi vine să cred că te gândești la asta. În vocea mamei se auzi șocul. La un moment dat, poate, dar acum e ridicol, și îți interzic asta.

Lucy tresări.

Jack își privi mama. Nu-și amintea când o înfruntase ultima oară. De obicei, erau de acord în privința lucrurilor importante, gândeau la fel.

În acea clipă, întreaga lui viață deveni foarte clară. Fără avertizare, își dădu seama că-și petrecuse viața încercând că compenseze pentru lipsa tatălui său, încercând să facă viața ei mai bună, dintr-un simț deplasat de vinovăție. Ca și cum ar fi fost responsabilitatea lui. Ca și cum absența tatălui său ar fi fost vina lui. Era prostesc, bineînțeles, din moment ce crezuse că tatăl lui era mort.

Furia care apăruse în el din clipa când își dăduse seama că mama sa îl minți se toată viața lui izbucni în flăcări.

– Nu, zău? zise Jack rece.

– „Interzic“ e posibil să fie cuvântul greşit, zise mama repede. Dar nu te-ai gândit bine la asta.

– Nu ai spus că sunt mai mult decât capabil să iau decizii legate de viaţa mea?

– Da, bineînţeles, dar această decizie e... ei bine... Mama ridică din umeri. Nu e o idee bună, Jackson. Nu ai mai luat decizii proaste vreodată. Este, evident, influenţa lui.

Îi aruncă o privire furioasă soţului ei, care îi zâmbea.

– Atunci, poate ar trebui să rămân aici. Jack o fixă cu privirea şi se uită la mama ei. Pentru că noi doi avem multe de rezolvat.

– Ei bine, da, zise ea.

– Mamă, ar trebui să ştii că niciodată nu am fost atât de furios pe cineva cât sunt acum pe tine. Niciodată nu mi-am imaginat că aş putea să fiu. O privi pe mama lui. Lucy avea dreptate. Mi-ai furat ceva – şi mie, şi tatălui meu. Ideea de a pune un ocean între noi mă atrage foarte mult, mai ales din moment ce acum nu ştiu dacă pot să te iert.

– Chiar şi aşa, nu cred c-ar trebui să te duci, insistă ea.

Lucy îşi înălţă capul într-o manieră sfidătoare.

– Eu cred c-ar trebui să te duci.

– Şi eu.

Bunicul lui intră în bibliotecă şi închise uşile în urma sa.

– Da? Tonul lui Jack fu mai tăios decât ar fi vrut, dar nu-i păsă. Şi ce rol ai avut tu în toată situaţia asta, bunicule?

– Channing. Bunicul se uită la colonel. Nu am crezut c-o să te mai văd vreodată.

– Aşa e, şopti Lucy.

Mama îi aruncă o privire tăioasă.

– Viața e plină de surprize, domnule Graham, zise tatăl lui. Dar nu ai răspuns la întrebarea fiului meu.

– Nu e o întrebare simplă. Oricât de ciudat ar părea, la momentul potrivit, credeam că e soluția cea mai bună.

– Te referi la separarea părinților mei sau la decizia de a nu-mi spune că tata trăiește?

– Ambele. Se uită la fiica lui. Mama ta a făcut ce am considerat c-ar fi o greșeală care ar putea distruge o viață. Era mult prea tânără și naivă.

– Mulțumesc, tată, zise mama în timp ce se încordă.

– Ai crescut de atunci, zise bunicul rece și se întoarse spre Jack. Iar despre faptul că nu ți-am spus… nu aș zice că a fost o decizie deliberată. Mai degrabă o... Bunicul se încruntă, gânditor. O evoluție. Nu a mai părut necesar pe măsură ce au trecut anii. Erai perfect fericit fără tată. Chiar dacă poate nu a fost corect, în sensul strict moral al cuvântului, cred că rezultatul a fost unul destul de bun. În aceleași circumstanțe, cred c-aș face la fel. Și nu am de gând să apăr decizii lua în urmă cu decenii.

Jack îl privi.

– Nu ai nici un regret legat de faptul că mi-ai negat șansa de a-mi cunoaște tatăl în toți acești ani? Pentru că m-ai lăsat să cred că era mort?

– Jackson, regretele nu-și au rostul. Nu ai cum să știi modul în care acțiunile cuiva îl vor afecta. Faci ce crezi că e bine în momentul respectiv și apoi mergi mai departe. A fost, oare, o greșeală? Posibil, zise bunicul, ridicând din umeri. Dar, cum am mai zis, probabil aș face-o din nou.

Jack încercă să-și păstreze cumpătul. Nu-și amintea dacă mai fusese nevoit să facă asta, cel puțin nu cu familia lui. Se considera o persoană echilibrată și rațională. Dar acea seară nu avea nimic rațional.

– Cel puțin, ești dispus să recunoști că ai greșit.

Furia făcu vocea lui Jack tăioasă.

– Nu am recunoscut așa ceva, zise bunicul. Pur și simplu, am fost deschis posibilității de a fi făcut o eroare de judecată. Deciziile sunt mereu mai ușor de evaluat în retrospectivă. Cu toate astea, perspectiva asupra vieții se schimbă pe măsură ce îmbătrânești. Făcu o pauză, apoi inspiră adânc. Bănuiesc c-aș fi foarte iritat să descopăr după treizeci de ani că am un fiu sau tată.

Jack îl privi pe bărbat.

– Aveai de gând să-mi spui vreodată?

– Nu știu, zise bunicul în timp ce-l privi ferm.

Se auzi o bătaie la ușă, și aceasta se deschise. Unchiul Daniel își băgă capul.

– Nu vreau să întrerup ce se întâmplă aici, dar noi, restul, ne întrebăm dacă am fost abandonați. Dacă e vreo criză sau ceva mai rău.

– Cu siguranță mai rău, șopti Lucy.

Daniel intră în bibliotecă și se uită la adunare.

– După expresiile voastre, aș spune că am nimerit-o cu criza.

Daniel Lockwood devenise partener la bancă în urmă cu patruzeci de ani. Jack îi spusese „unchiul Daniel“ de când își amintea, și bărbatul făcea parte din familie, ca și cum ar fi fost o rudă de sânge. În multe moduri, Daniel luase locul tatălui lui Jack, atât pentru Jack, cât și pentru mama lui. Fusese mult timp însoțitorul lui Elizabeth la diverse evenimente sociale, și era evident pentru toată lumea, deși poate mai puțin pentru Elizabeth, că Daniel era îndrăgostit de ea. Jack mereu se întrebase de ce ei doi nu se căsătoriseră, cu toate că răspunsul era clar acum.

Daniel se uită la Lucy.

– Poate vrei să te alături părinților tăi. Devin nerăbdători.

– Da, bineînțeles, zise Lucy, fără să facă însă nici o mișcare.

Privirea întrebătoare a lui Daniel se opri asupra tatălui lui Jack.

– Nu o să ne prezinte nimeni?

– Nu, zise mama, apoi oftă. Da, presupun că cineva ar trebui s-o facă.

Jack inspiră adânc.

– Unchiul Daniel, el este colonelul Basil Channing.

– Channing? Daniel îl privi uimit. Eşti înrudit cu soţul defunct al lui Elizabeth?

Tatăl lui încuviinţă.

– Aşa s-ar putea spune.

– Dumnezeule, şopti Lucy, privirea ei plimbându-se între mama lui Jack şi Daniel. Se îngroaşă gluma.

Mama îi aruncă o privire usturătoare.

– Elizabeth? zise Daniel. Numele soţului tău defunct nu era Basil?

– Da, ei bine... Mama se îndreptă. Nu e atât de defunct pe cât aş fi sperat.

– Mulţumesc, Elizabeth, zise tatăl şi luă o gură de brandy.

– Daniel. Jack se uită la bărbat. El e tatăl meu.

– Tatăl tău? Şoc, urmat de revelaţie defilară pe faţa lui Daniel. Şi soţul tău?

Mama scânci.

– Mă tem că da.

Daniel îl studie pe bărbat.

– Deci nu eşti mort?

Tatăl chicoti.

– Nu încă.

– Înțeleg. Daniel clătină ușor din cap. Asta explică destul de multe.

– Brandy, domnule Lockwood?

Lucy se îndreptă spre carafa cu brandy, fără să aștepte un răspuns. Bunicul i se alătură, turnă două pahare și i le dădu lui Lucy. Aceasta traversă camera și îi dădu unul lui Daniel.

– Mulțumesc, zise Daniel absent și dădu pe gât jumătate de pahar.

– Săracul, a avut parte de un șoc, îi șopti Lucy lui Jack, dându-i al doilea pahar cu brandy în timp ce se îndrepta înapoi spre locul ei.

Niște brandy părea o idee excelentă, deși un whisky scoțian ar fi fost și mai bun.

– Ca noi toți, de altfel, zise Jack și bău.

Lucy avea să fie o gazdă excelentă într-o zi.

– Daniel, sunt sigură că ai multe întrebări, zise mama lui Jack, în timp ce se îndreptă spre el.

– Cu siguranță, răspunse bărbatul.

Mama clătină din cap.

– Da, cred că tu...

– În fruntea listei... Daniel se încruntă, furios, și-și îndreptă cuvintele spre tatăl lui Jack. Ce fel de bărbat își abandonează soția și copilul?

Mama scânci. Lucy se înecă. Bunicul își turnă un pahar de brandy.

– Bătrâne, mă tem că sari la concluzii.

– Nu e ce crezi, zise Jack repede. Ai înțeles greșit.

– Mi se pare destul de evident. De fapt, lămurește multe discrepanțe pe care le-am observat de-a lungul anilor. În vocea lui Daniel se simțea indignarea. Răspunde-mi la întrebare, Channing!

– Mă tem că nu pot. Tatăl ridică din umeri. Nu știu răspunsul la acea întrebare.

– Să fim serioşi! Ce fel de prost...

– Nu a ştiut, strigă mama, apoi oftă resemnată. Basil nu ştia că a devenit tată şi nici că mariajul nostru nu a fost anulat.

– Anulat? Daniel clătină, confuz, din cap. Credeam că e mort.

– Nu încă, zise tatăl din nou şi ridică paharul.

– Nu înțeleg. Daniel îşi frecă fruntea. Nimic. Făcu o pauză şi se uită la mamă. Nu eşti văduvă?

– Nu în sensul strict al cuvântului, dar mă simt...

– În toți aceşti ani, tu ai fost căsătorită? Şocul sclipea în ochii lui Daniel, iar trădarea răsună în vocea sa. Toate prostiile alea despre faptul că aştepți ca Jackson să fie la casa lui şi însurat înainte ca noi doi...

– Gata, Daniel, ajunge, zise mama. O să-ți explic totul mai târziu şi putem să discutăm. În momentul de față, avem probleme mai importante de care să ne ocupăm.

– Mai importante? Lui Daniel nu îi venea să creadă ce auzea. Bunicul apăru lângă el şi îi umplu din nou paharul. Ce ar putea fi mai important decât un soț mort care s-a întors din mormânt?

– Nu m-am întors, zise tatăl, având în vedere că nu am fost niciodată în mormânt.

– Basil vrea să-l ia pe Jackson cu el în Anglia. Ca să întâlnească restul familiei, zise mama.

– Familia lui Jackson, spuse tatăl ferm.

Mama îl ignoră.

– Fratele lui Basil e conte, iar, într-o zi, Jackson o să moştenească titlul.

Daniel o privi.

– Și?

– Și... Mama își alese cuvintele cu grijă. Dacă pleacă, e posibil să nu se mai întoarcă vreodată acasă. O nuanță rugătoare răsună în vocea ei, iar femeia se apropie de Daniel. Nu înțelegi?! Am putea să-l pierdem pentru totdeauna.

Daniel o studie o clipă, apoi își îndreptă atenția spre Jack.

– Ce o să faci, Jack?

Jack îl privi pe celălalt bărbat. Daniel nu-i mai spusese Jack de când era mic. Inima i se frânse pentru un bărbat care fusese tratat de către mama lui la fel de rău ca el și tatăl său.

Jack clătină din cap.

– Nu m-am hotărât încă.

– E o decizie importantă. Daniel încuviință din cap gânditor. Dacă vrei sfatul meu, cred c-ar trebui să mergi.

Mama icni.

– Daniel!

– Mereu ai vrut să călătorești, iar asta e șansa ta. Daniel îi aruncă un zâmbet. Și mereu ai vrut un tată. Asta e șansa ta și pentru asta.

– Jackson, cred c-ar fi o greșeală să nu mergi. Lucy îl privi direct. Mereu ai făcut exact ce așteptau ceilalți de la tine. Cred că asta ar fi o aventură, și ar trebui să profiți de ea. Să nu faci ce făceai mereu. Nu ai nici o urmă de impulsivitate în tine. Ești solid și de încredere și deloc genul de bărbat predispus spre aventură.

– Mulțumesc…, zise Jack.

Tânăra făcu un gest vag.

– Știi ce vreau să zic. Ești responsabil și rațional. Nu-ți asumi riscuri. Nu te arunci în necunoscut...

– Dumnezeule, Lucinda, e numai Anglia, zise bunicul. Nu se duce să exploreze

inima Africii. Anglia e destul de civilizată. Şi îmi pare rău, Elizabeth, dar asta este decizia lui. Banca o să fie acolo când se întoarce. Bunicul îşi privi nepotul. Fără regrete, Jackson, dar îmi cer scuze, dacă mai contează.

Jack încuviinţă din cap.

– Mulţumesc.

– Ei bine? În ochii mamei era un amestec de frică şi speranţă. O să te duci cu el sau nu?

Jack îşi privi mama îndelung. Indiferent ce făcuse, indiferent de deciziile proaste luate, era în continuare mama lui. Nu avea nici o îndoială că femeia nu dorise decât ce era mai bine pentru el. Jackson nu i se împotrivise niciodată.

Dacă cineva l-ar fi întrebat pe Jack săptămâna trecută, în ziua anterioară sau în urmă cu o oră dacă avea vreun os rebel în el, ar fi râs şi ar fi spus că nu. Privirea i se mută de la un om la altul. Îi ştiuse pe toţi aproape toată viaţa lui. În acea clipă, Jackson Quincy Graham Channing îşi dădu seama că nu îşi dorea neapărat să devină un lord englez, dar nu era sigur nici că voia să devină un bancher în New York. În acel moment, îşi dădu seama că ceea ce voia cu adevărat de la viaţă... era să evadeze.

Capitolul 3

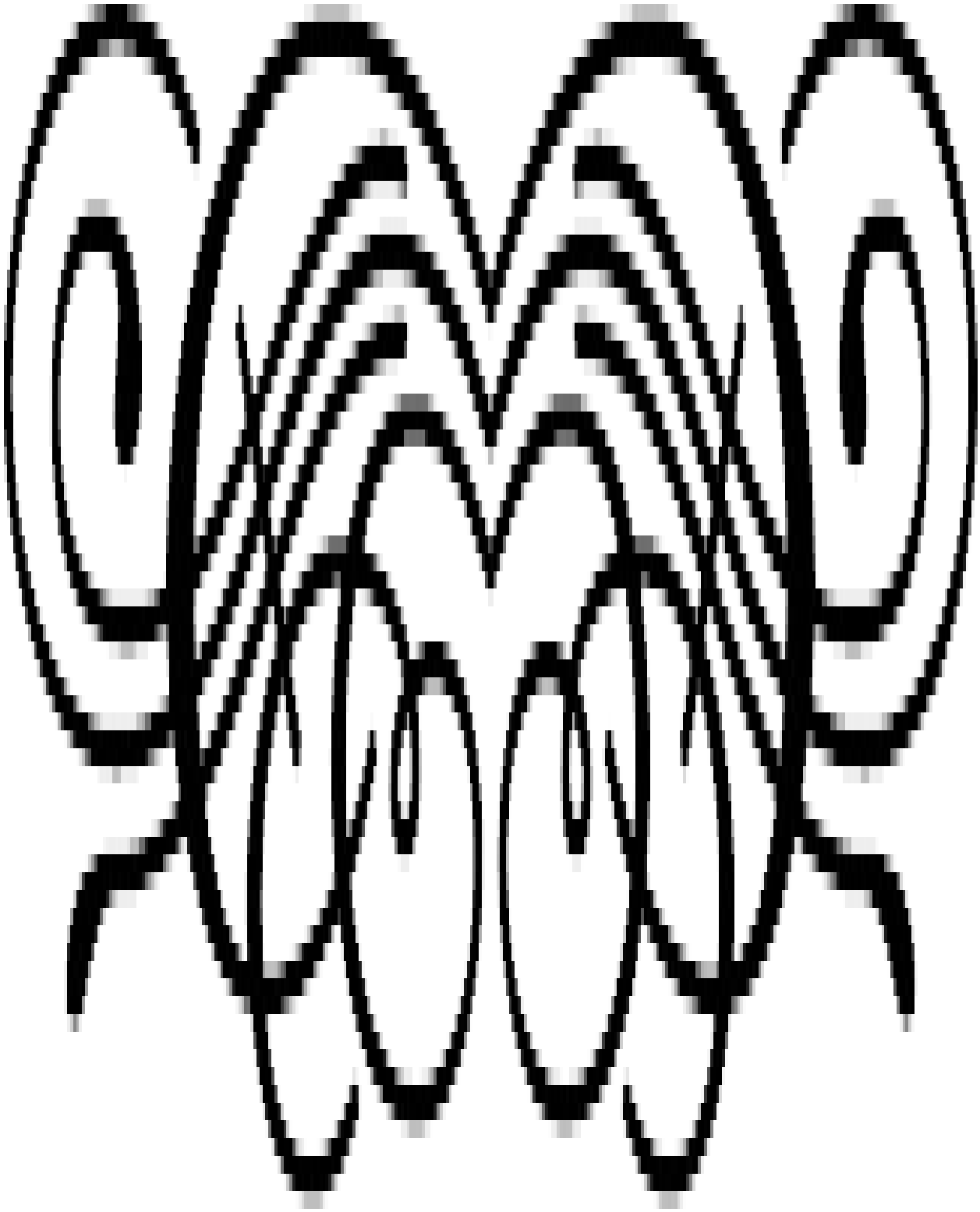

Opt zile mai târziu, octombrie 1887, conacul Millworth, proprietatea contelui și a contesei de Briston

Jack rezistă impulsului de a se ascunde în spatele unuia dintre palmierii decorativi aflați pe marginea sălii de bal din conacul Millworth.

Faptul că nu se simțea în largul lui într-un context social era o experiență nouă. Nu era obișnuit să se simtă și oarecum invizibil, și suspicios în același timp. Dar nu fusese toată această ultimă săptămână o nouă experiență?

Privirea îi alunecă peste invitații de la nuntă, care acum se bucurau de recepție, și i se opri asupra unei femei minunate, înalte, roșcate, care părea să dețină controlul. Era, fără doar și poate, o prietenă a familiei. Una pe care probabil avea s-o întâlnească la un moment dat. Dacă tatăl lui avea să se întoarcă vreodată.

Bău din șampanie și se gândi la răsturnarea ciudată pe care o luase viața lui din clipa în care păși în biblioteca bunicului său și își întâlnise tatăl. Pe tatăl lui. Încă încerca să se obișnuiască cu ideea, deși aproape o săptămână împreună la bordul vasului îl ajutase. Învățase multe despre colonelul Basil Channing, despre familia lui, anii petrecuți în armată și viața aventuroasă pe care o trăise înainte. Jack suspectă că erau puține locuri din lume pe care tatăl lui nu le vizitase. Fusese în safari în Africa, călătorise pe Amazon, văzuse Marele Zid al Chinei și templele antice din Angkor. Vânase comori în Indiile de Vest și în deșerturile din Egipt și abia scăpase de vânătorii de capete din insulele Polineziei.

Pe parcursul călătoriei, creaseră o legătură care era parțial prietenie, parțial relație între tată și fiu. Cu fiecare zi petrecută în compania tatălui său, Jack îl plăcea din ce în ce mai mult. Avea tot mai multă încredere în el. La bordul navei, tatăl lui fusese încântat să-l prezinte pe Jack ca fiind fiul lui și mereu se auzea o nuanță de mândrie în vocea sa. Oricât de ciudat era să fie fiul cuiva, recunoașterea publică a relației lor i se păru lui Jack ca fiind lucrul corect. Așa cum ar fi trebuit să fie mereu. Și, chiar dacă atunci când conversația era despre familie și casă și în vocea bărbatului se simțea o urmă de nostalgie, Jack o ignora diplomat. Dar asta nu făcu decât să întărească legătura dintre ei.

Iar tatăl lui îi spunea Jack, ceea ce era perfect natural.

Odată ce ajunseseră în Anglia, tatăl era la fel de îngrijorat ca fiul lui. Căzuseră de acord că bărbatul avea să aştepte momentul potrivit ca să-l prezinte pe noul lui fiu celorlalţi membri ai familiei. Jack poposise la un han dintr-un sat din apropiere, în timp ce tatăl lui se dusese la conacul Millworth.

I se alăturase tatălui său la casa familiei cu câteva minute înainte de nunta de după-amiază. Având în vedere haosul de la Millworth când ajunsese acolo, tatăl hotărâse să aştepte până după nuntă ca să spună familiei despre existenţa lui Jack. Deşi colonelul îl asigurase pe Jack că era bine-venit, era evident că nici măcar el nu-şi credea propriile cuvinte. Jack acceptase să se aşeze în partea din spate a capelei conacului, pentru ceremonie, în timp ce colonelul se alăturase celorlalţi membri ai familiei, în faţă.

Poate şi ea era un membru al familiei? Privirea lui Jack se opri din nou asupra frumuseţii roşcate, atrasă ca şi când ar fi avut o voinţă proprie. Nu c-ar fi contat ce legătură avea ea cu familia lui. Trebuia să se gândească la Lucy, chiar dacă, practic, ea rupsese relaţia cu el înainte ca el să plece din New York.

Lucy îi spusese că, din moment ce nu erau logodiţi oficial şi era posibil ca el să înceapă o viaţă nouă şi, în plus, avea să fie un ocean între ei, Jack nu ar fi trebuit să considere că avea vreo obligaţie faţă de ea. Îi spusese că putea să se considere liber. În plus, aşa cum îi zisese chiar ea, asta era ocazia perfectă pentru amândoi să descopere dacă erau meniţi să fie mai mult decât buni prieteni sau dacă doar presupuseseră că erau făcuţi unul pentru celălalt ca să le facă pe plac familiilor lor. Nu era un semn faptul că amânaseră de atâtea ori să-şi anunţe logodna? Şi nu ar fi fost groaznic dacă s-ar fi căsătorit şi mai târziu ar fi descoperit că totul fusese o greşeală? Evident, el obiectase, dar ea fusese fermă şi, la final, căzuseră de acord. Jack discutase despre acest subiect în timpul călătoriei cu tatăl lui, care susţinuse că femeile care îi dau libertate bărbatului fac asta şi pentru că ele însele o doresc. Jack pufnise când auzise asta – până la urmă, era vorba despre Lucy –, dar, peste câteva zile, se întrebase de ce fusese atât de uşor pentru ei să se despartă. De ce nici unul din ei nu-şi declarase dragostea unul pentru celălalt? Şi de ce ea răsuflase uşurată. Şi asta îl deranjă.

Jack luă încă o gură de vin şi o privi pe roşcată, care se mişcă de la un grup de invitaţi la următorul. Erau surprinzător de mulţi americani prezenţi. Tatăl lui îl explicase că mirele, Grayson Elliott, petrecuse aproape un deceniu în America. Abia când bărbatul ajunse la altar, Jack îşi dăduse seama că cei doi se întâlniseră, dar nu erau mai mult decât cunoştinţe. Mai erau şi alţi americani acolo, pe care

Jack îi cunoscuse în timpul afacerilor, dar nici unul pe care să-l cunoască foarte bine. Considera că era mai bine să îi evite, deoarece nu știa cum să le explice prezența lui la eveniment.

El și tatăl lui îi evitaseră pe ceilalți invitați și după ceremonie. În loc să se alăture familiei și prietenilor pentru o cină înainte de recepția nunții, colonelul își însoțise fiul într-un tur extins al proprietății. Tatăl lui îl dusese la lac, unde el și fratele lui patinaseră iarna și învățaseră să înoate vara, în ciuda guvernantei care le interzicea să intre în apă. Tatăl îi arătase clădirea în stil grecesc care fusese construită în urmă cu mult timp de un proprietar de la Millworth pentru soția lui și îi relatase povestea iubiților predestinați despre care se spunea că bântuiau nu numai clădirea aceea, ci și pe cea care era exact ca ea, aflată pe o proprietate vecină. Era prostesc, evident – nici un bărbat rațional nu credea în spirite. Dar era și romantic, și emoționant, chiar și pentru un bărbat rațional care nu credea în asemenea prostii.

Și, oriunde mergeau, tot ce vedeau declanșa o amintire pentru tatăl lui. Îi spusese lui Jack povești despre fratele lui și copiii acestuia, fetele care crescuseră acolo. Îi vorbise despre acele generații Channing de mult dispărute care locuiseră în Millworth și îi vorbise despre moștenire și istorie. Dar, cu tot ce îi spunea, cu tot ce vorbeau, era un lucru pe care tatăl lui nu-l spunea și care atârna nepronunțat în aerul dintre ei: „Într-o zi, toate astea vor fi ale tale“.

Jack încă nu știa ce părere avea despre asta. Dacă voia să fie următorul conte, dacă voia tot ce venea la pachet cu asta sau nu. Și chiar dacă, din cauza sângelui, era pe jumătate englez, cu mintea și spiritul era cu totul american. Dar nu trebuia să ia o decizie încă. Tatăl lui îi recomandase să o ia ușor, iar Jack trebuia să se întâlnească mai întâi cu noua lui familie. Tatăl lui le spunea chiar atunci despre existența lui.

Femeia roșcată râse la ceva ce i se spuse și, chiar și de la distanță, zâmbetul ei părea minunat și sincer.

La bordul vasului, tatăl lui îi spusese că nimic nu-l făcea pe un bărbat să se simtă mai optimist în privința vieții decât un dans și un flirt cu o femeie frumoasă. Jack avea nevoie de puțin optimism în acel moment. Nu se simțise atât de nelalocul lui la un eveniment social de la primul său bal, în urmă cu mai bine de un deceniu. Chiar și acum își amintea disconfortul dat de gulerul rigid, apretat, de costumul formal. Gulerul pe care-l purta acum era la fel de enervant ca primul,

dar deja nu mai observa asta. Ciudat cum ajungeai să te obișnuiești chiar și cu cele mai incomode lucruri, odată cu trecerea timpului. Deși bănuia că nu avea să se obișnuiască niciodată să nu se simtă la locul lui.

Gata cu prostiile! Erau numai emoții. Nu avea nici un motiv real să simtă orice altceva decât încredere deplină. Jack o studie pe roșcată și își aranjă butonii de la mâneci. Până la urmă, era un bancher de succes, cu o moștenire excepțională din ambele părți ale familiei. Era adevărat că legăturile lui de familie erau mult mai complicate decât fuseseră în urmă cu o lună, dar circumstanțele vieții se schimbau, și trebuia să te adaptezi.

Se îndreptă spre femeia care îi atrăsese atenția. În plus, era un dansator excelent.

Lady Theodosia Winslow rezistă impulsului de a arăta mândria și bucuria care apăreau din satisfacția unui lucru bine făcut. Nu ar fi fost deloc potrivit să zâmbească.

Teddy stătea într-o parte a sălii și urmărea balul, festivitatea finală a zilei. Sigur, nunta lui Camille, Lady Lydingham, cu Grayson Elliott nu fusese impecabilă, dar ce nuntă nu avea momentele sale de haos și dezastru? Toate fuseseră însă evitate cu talent de Teddy. Nu că fusese prea ușor, deoarece Camille alternase între ieșiri nervoase, neliniște copleșitoare și credința fermă că nunta ei avea să fie o catastrofă.

Evident, nu fusese. Iar acele momente de imperfecțiune care avuseseră loc dispărură ca prin magie în clipa în care Camille păși spre altar, la brațul tatălui ei, ca să se mărite cu iubirea vieții ei.

În acel moment, cea mai grea parte trecuse. Teddy studie adunarea cu un ochi profesionist. Ceremonia se terminase, cina fusese servită fără incidente, iar acum, familia și prietenii lui Camille și Grayson puteau pur și simplu să sărbătorească alături de frumosul cuplu, deși nu știa sigur unde erau cei doi în acel moment. Nu că ar fi contat.

Invitații se bucurau acum de orchestra pe care Teddy o angajase prima oară anul trecut, pentru balul din ajunul Crăciunului organizat de ducesa de Roxborough. Încă un eveniment coordonat și planificat cu succes de Lady Theodosia și de mama ei, contesa de Sallwick.

O mare parte dintre cei prezenți în acea seară se aflau pe ringul de dans, așa cum își dorise Teddy. Dacă avea un cuvânt de spus, la acest bal nu aveau să fie persoane care să stea. Le menționase în mai multe rânduri bărbaților necăsătoriți prezenți că nu strica să-și exercite farmecele în fața tinerelor care nu fuseseră invitate la dans. Până la urmă, nu aveai de unde să știi dacă o fată nu tocmai extraordinară ascundea o minte ascuțită și un simț al umorului ieșit din comun. De asemenea, le reamintise subtil că acele moștenitoare nu aveau scrise asta în frunte. Nu că aproape toți cei prezenți, cu excepția americanilor, nu cunoșteau sau știau pe toată lumea de acolo. Cu toate astea, circumstanțele de familie se schimbau cu o frecvență neașteptată și alarmantă. Viața lui Teddy era un prim exemplu.

De asemenea, ea vorbise în particular cu mamele mai multor tinere nemăritate prezente și le sugerase că fiicele lor ar face bine să se împrietenească cu acei invitați americani, cu acei prieteni americani bogați ai mirelui, care bătuseră atâta drum ca să participe la nunta lui. Deși Grayson crescuse în Fairborough, o proprietate din apropiere, își petrecuse mai bine de un deceniu făcându-și averea în America și se părea că îi invitase pe toți cei pe care îi întâlnise vreodată. Părea că, pentru fiecare doi supuși ai Maiestății Sale, era cel puțin un vizitator american. Chiar și acele mame hotărâte să le aducă fetelor lor un titlu consistent erau destul de practice cât să vadă beneficiile unei legături cu un american bogat. Nu se prea găseau bărbați eligibili cu titluri respectabile și averi decente.

Privirea lui Teddy se plimba mereu între invitați și chelnerii angajați. Conacul Millworth pur și simplu nu avea destui angajați pentru o asemenea adunare. O parte din sarcina ei era să se asigure că fiecare invitat se simțea cât de bine posibil. Nu se dorea ca un invitat nesatisfăcut să bârfească despre cât de rău se simțise. Opri un chelner și îl îndreptă spre un grup de gentlemeni care discutau despre ce erau obligați gentlemenii să discute când se strângeau la evenimente sociale. Însă paharele lor erau goale, iar asta nu se cădea.

Cei care nu dansau vorbeau, se reîntâlneau cu vechi cunoștințe, discutând despre cele mai recente bârfe și, fără doar și poate, disecau fiecare detaliu al nunții lui Camille cu Grayson. Teddy își permise să zâmbească satisfăcută. O asemenea disecție nu ar fi făcut decât să consolideze poziția lui Teddy și a mamei ei drept cele mai proeminente planificatoare de evenimente sociale din Anglia. Când începuseră că planifice petreceri și nunți, fuseseră angajate, în principiu, deoarece nu exista gazdă care să nu fi vrut ca de petrecerea respectivă să se ocupe contesa de Sallwick și fiica ei. De asemenea, nu toată lumea își putea

permite tarifele lor exorbitante, care nu făceau decât să sporească prestigiul social al persoanelor care le angajau. Tarife pe care mama ei le pretindea posibililor clienți cu o fluturare din mână, în timp ce evidenția fermecător că prețul mare era justificat pentru a obține tot ce era mai bun.

Bineînțeles, farmecul era cea mai mare contribuție a mamei la eforturile lor, o realitate a noii lor vieți, de care Teddy își dăduse seama de la bun început. Teddy știa că era bine ca evenimentele pe care le planificau să aibă succes, dacă afacerea lor avea să reușească. Chiar dacă nu se născuse în lumea afacerilor, înțelegea că nici măcar un nume prestigios nu ar fi compensat un serviciu nereușit. Teddy putea numi câteva doamne care încă sufereau din cauza unor serate nereușite din urmă cu câțiva ani. Însă succesele sociale nu erau la fel de ușor de realizat cum păreau. Teddy nu-și imaginase vreodată că organizarea petrecerilor, a seratelor și a nunților avea să fie atât de dificilă. Niciodată nu muncise atât în viața ei. Cu toate astea, merita efortul. Ajunseseră departe în numai câțiva ani.

Teddy se uită la public și se întrebă ce ar spune aceștia dacă ar ști că nu era numai hobby-ul excentric al contesei și al fiicei ei. Dacă ar fi știut că moartea tatălui ei, din urmă cu câțiva ani, le lăsase aproape fără nici un ban și cu datorii care încă trebuiau plătite. Numai cea mai bună și veche prietenă a ei, sora miresei, Delilah, Lady Hargate, știa adevărul. Dar Dee avea să ia secretul în mormânt cu ea, dacă era nevoie. Existau mai multe păcate pe care bogații le-ar fi iertat. Sărăcia nu se număra printre ele.

– Îți dai seama că ai sărit peste cineva, se auzi o voce americană în spatele ei.

Ea se întoarse și își puse pe față cel mai plăcut zâmbet al ei.

– Poftim?

– Ai ratat pe cineva, repetă el.

Era înaltă, dar el era mai înalt, iar Teddy trebui să-și ridice capul ca să-i întâlnească privirea. Ochii lui erau de un albastru bogat, care punea în evidență nuanța închisă a părului său. Avea maxilarul bine definit și umerii lați și, deși nu era șocant de chipeș, era, cu siguranță, un bărbat atrăgător. Avea un aer vag de familiaritate, deși Teddy știa că nu se întâlniseră niciodată. Era evident unul dintre prietenii americani ai lui Grayson.

– Serios?

– Te-am privit și am observat că te asiguri că toată lumea dansează sau se simte bine.

– M-ai privit? Teddy ridică dintr-o sprânceană. Nu știu dacă ar trebui să fiu flatată sau îngrijorată.

El zâmbi. Un zâmbet fermecător, molipsitor.

– Te asigur că intenţiile mele sunt onorabile.

– Atunci, zi-mi, pe cine am ratat? zise ea, uitându-se prin sală.

– Pe mine, bineînțeles. Făcu o pauză. Și pe tine.

– Am înțeles.

Îl analiză o clipă.

Nu era neobișnuit pentru Teddy să participe la festivităţile unui eveniment. Unul dintre avantajele angajării lui Teddy era faptul că Lady Theodosia era prezentă la un eveniment social. Provenea dintr-o familie proeminentă, era fiica unui conte și, în același timp, una din cele mai dorite tinere necăsătorite din țară. Bineînțeles, asta fusese valabil în urmă cu mai mulți ani. Acum avea 26 de ani și, deși oglinda îi spunea că nu arătase niciodată mai bine, în lumea ei, vârsta era un stigmat la fel de mare ca sărăcia. Nu că n-ar fi vrut să se căsătorească, doar că nu întâlnise bărbatul potrivit. Și cel pe care îl considerase potrivit se dovedise a fi foarte, foarte nepotrivit.

– Un dans, atât, zise el repede. Salvează-mă de soarta mohorâtă de a sta doar în compania mea.

– Sună groaznic.

– Nici nu știi. Bărbatul se încruntă. Nu cred că-mi iese bine. Americanul se aplecă spre ea. Pot să fiu sincer cu tine?

Ea zâmbi.

– Prefer onestitatea, nu minciuna.

– Bun.

Pe faţa lui se citi disconfortul.

– L-am însoţit pe tata aici, dar pare să fi dispărut. Şi, în afară de el, nu mai cunosc pe nimeni. Mă simt invizibil şi nelalocul meu, dacă aşa ceva e posibil. Nu sunt obişnuit să mă simt lăsat pe dinafară, iar acest lucru e derutant.

– Iar dansul o să ajute?

– Mă consider un dansator bun şi îţi promit că nu o să te calc pe picioare.

– Ei bine, eu...

– Ideea e că mă simt ca un peşte pe uscat acum. Un mare peşte american. Care se zvârcoleşte pe uscat.

Teddy îşi opri un zâmbet.

– Aşa că, te rog, fie-ţi milă de mine şi fă-mi onoarea de a mi te alătura pentru un dans. Îi aruncă un zâmbet plin de speranţă. Ţi-aş rămâne dator.

– Ei bine, zise ea încet, mereu mi-au plăcut peştii. Deşi, de obicei, îi prefer cu sos de smântână cu mărar.

– Atunci, e clar că nu ai gătit niciodată o cambulă umplută cu crab. Amuzamentul sclipi în ochii lui. Nimic nu e mai bun decât o cambulă la cuptor, umplută cu crab.

– Decât poate un peşte american, eşuat pe o plajă?

El o privi o clipă, apoi râse şi întinse mâna.

– Dansăm?

Ea ezită, apoi îşi puse mâna într-a lui.

– Ar trebui să ştii că nu-mi fac un obicei din a dansa cu bărbaţi care nu mi-au fost prezentaţi ca la carte.

– E de înțeles. El încuviință din cap și o conduse pe ringul de dans. Atunci, asta o să fie o experiență nouă pentru tine. Pentru amândoi, de fapt. Ar trebui să o privim ca pe o aventură.

– Cât privește aventurile, mă tem că aceasta e una minoră. Deși faptul că dansa cu un străin chipeș spunea ceva. Sunt sigură că poți găsi ceva mai bun!

– Aș vrea să pot. O luă în brațe, și se mișcară pe ritmul unui vals lin. Dar trebuie să începem de undeva. Cu aventurile, adică. Le luăm pe rând.

– Bănuiesc că ai dreptate. Ea încuviință. Mereu mi-a plăcut aventura, deși niciodată nu am fost genul aventurier.

– Nu trebuie să fii.

Ea îl privi încruntată.

– Nu?

– Bineînțeles că nu. El o conduse cu talent pe ringul de dans. Avusese dreptate, se pricepea. Ești o femeie frumoasă, iar părul tău are culoarea mahonului de calitate, ochii sunt ca smaraldul și ai un aer de încredere și siguranță. Tu ești o aventură.

– Ah.

Teddy nu știu ce să spună. Era, probabil, cel mai frumos compliment pe care-l primise vreodată. Și trecuse ceva timp de când primise un asemenea compliment. Nu era obișnuită să nu știe ce să spună și schimbă imediat subiectul.

– Iartă-mă, dar sunt puțin confuză. Ai spus că nu cunoști pe nimeni de aici în afară de tatăl tău. Sunt mulți prieteni americani din partea mirilor. Am presupus că ești unul dintre ei.

– Mă tem că nu sunt. Bărbatul clătină din cap. L-am întâlnit – pe mire, vreau să spun –, dar nu mi-am dat seama de asta până când am ajuns.

– Acum, sunt și mai confuză.

– Ca noi toți, de altfel. El zâmbi. Povestea mea e lungă și complicată. Una cu care îți promit să nu te plictisesc.

– Dar mie îmi plac poveștile lungi și complicate. Ea clătină din cap și îl studie. E bună?

– Rămâne de văzut.

– Atunci, se termină cu bine?

– Finalul încă nu a fost hotărât.

– Cât de interesant, șopti ea. Ce american misterios! O să stai mult în Anglia?

– Nu știu sigur.

– Dumnezeule! Îl privi. Ești așa evaziv în mod deliberat?

El râse.

– Nu chiar. Aș spune că, în clipa de față, viața mea este un semn de întrebare. Nu pot să-ți răspund la întrebări pentru că nu am răspunsurile.

– Înțeleg. Dar un nume ai?

– Da. El zâmbi. Dar, în interesul elevării dansului nostru de la o aventură minoră la ceva mai interesant, poate ar trebui să amânăm prezentările pentru moment. În vocea lui răsună o notă de fermitate. Oricare ar fi fost povestea lui, oricine ar fi fost, era evident că nu voia să aprofundeze subiectul. Cât de captivant! Iar, în clipa de față, prefer să vorbim despre tine. Pari să conduci lucrurile aici. Ești prietenă a familiei?

Ea încuviință.

– Sora mică a miresei, Dee, sau Delilah, Lady Hargate, e cea mai veche și dragă prietenă a mea. Eu și mama mea organizăm evenimente sociale, inclusiv nunți, deși mama nu e aici azi. Eu am plănuit-o pe asta.

– Se pare că ai făcut o treabă excelentă.

– A ieșit bine.

Nu putu să-şi ascundă mândria din voce.

– Iar asta e o afacere pentru tine?

În vocea lui se auzi îndoiala.

– Când tata a murit, eu şi mama ne-am trezit pierdute. Povestea bine exersată îi alunecă de pe buze. Mama era cunoscută pentru petrecerile elaborate pe care le dădea şi m-a învăţat bine. A început mai mult ca un hobby. Ceva cu care să ne umplem timpul. Deşi cerem bani pentru serviciile noastre. În înalta societate, nimic nu echivalează mai mult cu prosperitatea decât plătirea unor sume scandaloase pentru ceva ce ai putea face chiar tu.

El încuviinţă.

– Da, bineînţeles.

Pentru câteva clipe, dansară în tăcere, dar era evident că el se gândea la comentariile ei.

– Trebuie să fie o treabă grea totuşi.

– Ba deloc, e chiar plăcut. Ea ridică din umeri. Mamei şi mie ne place să fim gazde, dar nu putem să organizăm un număr infinit de petreceri. Planificarea evenimentelor sociale pentru alţii ne oferă varietate şi bani în plus.

– Înţeleg.

În tonul lui se auzi o notă de dezaprobare.

– Crezi c-ar trebui să facem asta gratuit?

– Nu, dar e... ei bine...

– Cum?

– Oarecum necuviincios, nu?

Ea îl fixă cu privirea.

– Ce anume îl face necuviincios?

– Ceri bani pentru serviciile tale, lucru care le scoate din categoria hobby-urilor inocente şi le aduce în definiţia afacerilor.

– Da, presupun că ai putea privi lucrurile aşa.

Nu mai întâlnise o atitudine ca a lui. Era foarte enervant. Ea zâmbi şi îl privi în ochi.

– Prefer să consider ceea ce fac un mod de a ajuta acele femei care abia se descurcă să se ocupe de casă singure, cu atât mai puţin de un bal pentru două sute de oameni, sau de o seară cu muzică pentru nouăzeci de oameni, sau de o nuntă măreaţă, extravagantă.

– Poate, dar...

– Şi, dacă nu am cere bani pentru serviciile noastre, ceea ce, după cum ai spus, aduce ceea ce facem periculos de aproape de o afacere...

El încuviinţă.

– Ele nu ar fi mai puţin valoroase. Oricât nu vreau să recunosc asta, mai ales în faţa unui străin, dar eşalonul superior al înaltei societăţi de aici este groaznic de superficial când vine vorba despre astfel de lucruri. Ea îi adresă cel mai strălucitor zâmbet şi schimbă subiectul. Iar tu faci afaceri cu domnul Elliott, nu? Un alt antreprenor american? Un căpitan al industriei, poate?

– Nu chiar. El clătină din cap. Lucrez în bancă, la banca şi trustul fondat de străbunicul meu.

– Nu cred c-am mai dansat vreodată cu un bancher.

– Încă ceva ce transformă asta într-o aventură pentru tine, zise el ferm. Deşi bancherii, prin simpla lor natură, nu sunt oameni aventuroşi.

– Şi, cu toate astea, pari să fii un bărbat care cunoaşte foarte bine aventura.

– Serios? De ce crezi asta?

– În primul rând, ai un aer de siguranţă. Arăţi ca un bărbat sigur pe el şi pe lumea lui.

– Și, cu toate astea, în urmă cu câteva clipe, ți-am mărturisit că nu mă simt deloc în largul meu.

– Dar ascunzi bine lucrul ăsta. Dacă nu ai fi mărturisit, nu aș fi știut că nu te simți în largul tău. Presupun că-ți ascunzi la fel de bine și secretele. Care sunt, probabil, șocante.

– Fără doar și poate.

Ea zâmbi.

– Iar asta te face un bărbat misterios și plin de secrete.

El râse.

– Niciodată nu am fost descris drept misterios sau secretos.

– Nici pe mine domnii nu m-au descris niciodată ca fiind aventurieră, zise ea fără să gândească.

– Înseamnă că nu te-au privit cu atenție. O trase mai aproape. Și tu ești o femeie misterioasă și cu secrete?

– Nu, bineînțeles că nu. Îl privi și rămase fără aer. Poate.

El îi aruncă un zâmbet irezistibil. Un zâmbet cu subînțeles – promisiune sau altceva – complet absurd. Ceva absolut indecent. Ceva care conținea cea mai vagă și mai tentantă aluzie a aventurii reale. Muzica se termină, iar ei se opriră, însă privirile li se încleștară.

– Atunci, aveam dreptate. Ești o aventurieră.

Pentru o clipă lungă, ea îl privi, pierdută în zâmbetul și ochii lui, ignorând vocea din cap care-i spunea să termine cu prostiile. Amintindu-i că avea lucruri de care să se ocupe. Certând-o pentru că-i permisese acestui străin să o farmece. Și, cu toate astea, bărbatul acesta avea ceva, ochii lui aveau ceva, ceva necunoscut, ceva minunat, la care nu voia să renunțe.

În spatele ei se auzi o voce:

– Putem să vorbim, milady?

Vocea o readuse în prezent, iar ea se întoarse.

– Da?

Clement, majordomul de la Millworth, îşi plecă uşor capul spre ea, într-un mod discret, şi îi şopti la ureche:

– Nu vreau să vă întrerup, dar e nevoie de dumneavoastră în bucătărie.

– Vin imediat. Îi făcu semn majordomului, apoi se întoarse spre străinul ei. Îmi cer scuze, dar trebuie să mă ocup de ceva.

– Am înţeles. Îi luă o mână şi o ridică la buzele lui. Îţi mulţumesc c-ai sărit în ajutorul unei cambule amărâte. Îi aruncă un zâmbet. Şi pentru cea mai distractivă aventură.

Ea zâmbi, încuviinţă din cap şi se grăbi, ignorând căldura care îi cuprinsese faţa şi senzaţia de dezamăgire. Era absurd, bineînţeles. Nu fusese decât un dans, cu un domn neidentificat. Nu avea de ce să creadă că era mai mult. În plus, avea alte griji în clipa de faţă.

Însă, odată ce rezolvă problema, fiind vorba doar despre nişte cutii cu şampanie rătăcite, şi se întoarse în sala de bal, nu se putu abţine să nu se uite după chipeşul american. Acesta părea să fi dispărut, exact cum te-ai fi aşteptat de la un străin misterios. Nici măcar nu aflase numele bărbatului, iar acum acesta nu era de găsit. Cum ar fi putut să întrebe de el dacă nu-i ştia numele? Deşi era, probabil, mai bine aşa. Ultimul lucru pe care-l voia era un alt bărbat cu secrete în viaţa ei.

Privirea i se plimbă peste mulţime şi se gândi, ca de fiecare dată când organiza o nuntă, că acesta era genul de nuntă pe care o plănuise mereu pentru ea. Nunta pe care crezuse că avea s-o aibă când se căsătorea cu bărbatul cu care trebuia să se căsătorească. Un bărbat cu un titlu important şi o avere impresionantă. Pentru asta se născuse şi fusese crescută fata contelui de Sallwick.

Poate era ceva din ce spusese americanul sau poate era pur şi simplu inevitabil, dar, pentru prima oară, îşi dădu seama că ce se aşteptase să se întâmple în viaţa ei nu avea să se materializeze niciodată. Poate era momentul să se gândească la ce făceau ea şi mama ei pentru a supravieţui ca fiind nu doar o măsură

temporară. Ca fiind mai mult decât o soluție trecătoare și să înceteze să mai spere că, într-o zi, viața lor avea să revină la cursul dorit.

Americanul avea dreptate. Era o afaceristă și se pricepea la asta. Poate era momentul să accepte cine și ce era. Să accepte că nu urma să aibă niciodată genul de nuntă pe care crezuse că avea să o aibă. Sau că nu avea să se căsătorească niciodată cu genul de bărbat cu care crezuse că urma să se căsătorească. De fapt, acum, că se gândea la asta, nu mai voia să se căsătorească.

De tânără, își dorise independență. Și de ce nu? Noul secol se apropia rapid și, odată cu el, și progresul, și ideile noi. Femeile nu se luptau deja pentru dreptul la vot? Și, cu toate că faptul că era o tânără care lucra în afaceri nu era ceva de spus în gura mare, căci asta le-ar fi distrus, era momentul să facă pace cu acea idee și să nu se mai gândească la cum ar fi trebuit să fie viața ei, ci să accepte cum era. Și ce ar putea fi.

Fără să se gândească, își înălță capul, ca și când ar fi înfruntat viitorul. Nu, Lady Theodosia Winslow nu se născuse și nu fusese crescută ca să fie o femeie de afaceri independentă, dar exact asta era.

Gândul o făcu să zâmbească. „Iar asta, dragul meu american misterios, e posibil să fie cea mai mare aventură din toate timpurile.“

Capitolul 4

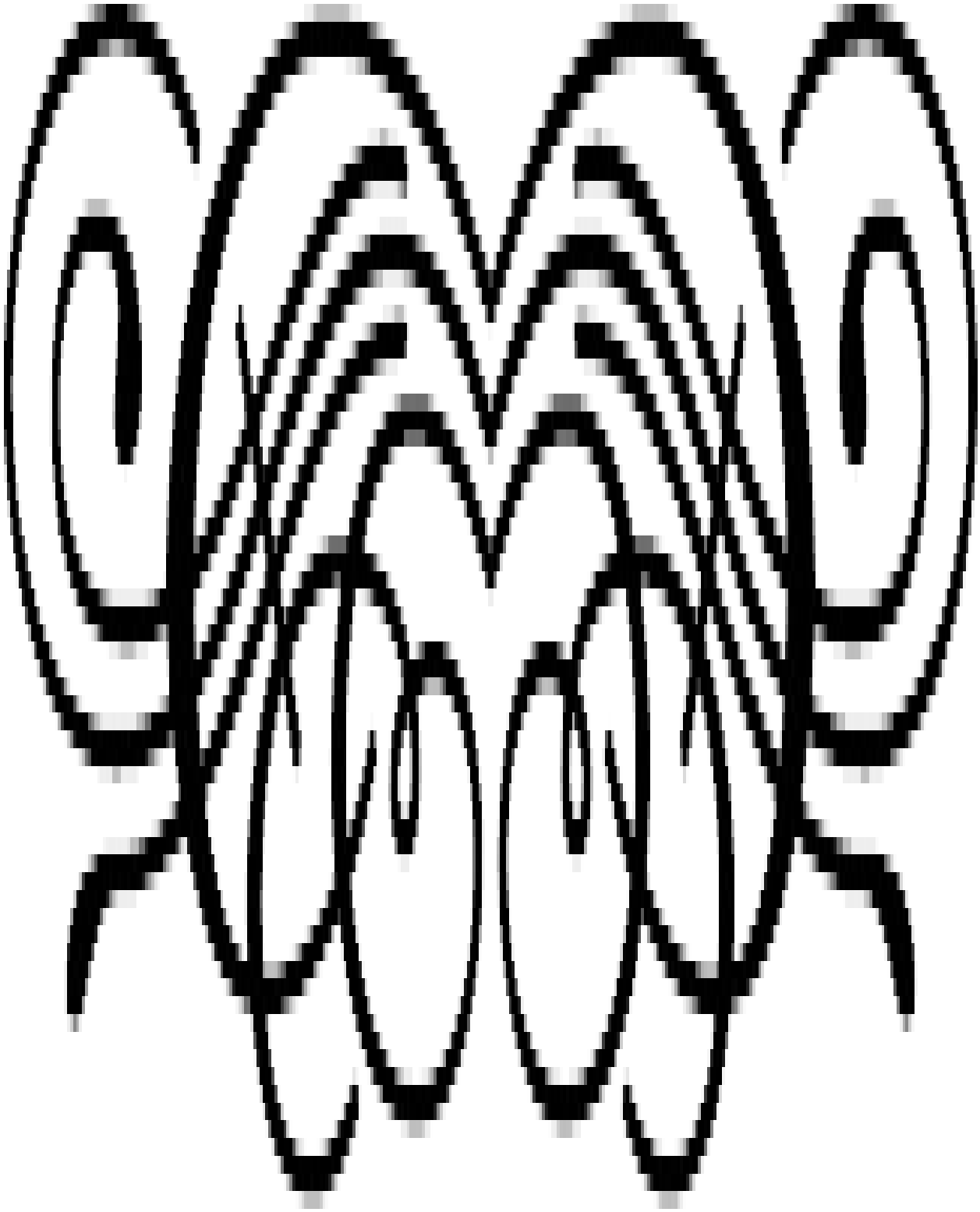

Colonelul Basil Channing se considera un bărbat curajos, de acţiune. Doar printre numeroasele lui aventuri se numărase şi o confruntare cu un rinocer care alerga spre el pe câmpiile din Africa! Nu scăpase el din ghearele însetate după sânge ale nativilor din Mările Sudului? Nu fusese el prezentat la curte Maiestăţii Sale? Însă nici unul dintre aceste momente, cu posibila excepţie a prezentării în faţa reginei, nu fusese atât de apăsător ca sarcina pe care o avea acum.

Analiză expresiile de pe feţele membrilor familiei din marea sufragerie din Millworth, scena a numeroase anunţuri, proclamări şi revelaţii de-a lungul anilor. Se părea că, de fiecare dată când exista un subiect important, care afecta familia, acesta era dezvăluit şi discutat aici. Devenise o tradiţie. Se presupunea că, dacă se plănuia o întâlnire în sufragerie, avea să fie vorba despre un subiect important.

– Îmi pare rău pentru întrerupere, zise el, cu un zâmbet umil, deşi toată lumea se simţea bine.

Exact asta îl făcuse să creadă că era momentul perfect să spună ce avea de zis. Mereu trebuia să profiţi de oportunitate când aceasta apărea.

– Nu am considerat că mai pot să aştept. Adevărul e că nu ar fi trebuit să aştept aşa mult. Dar se întâmplă rar ca întreaga familie să fie laolaltă, într-un singur loc. Nu am vrut să risc să vă împrăştiaţi de dimineaţă, aşa că am considerat că e mai bine să fac asta acum.

Era anunţul pe care nu voia să-l repete.

Basil se uită spre însurăţei.

– Dar îmi cer scuze că am ocupat timp din festivitate.

– Prostii, unchiule Basil, zise Camille cu un zâmbet care putea veni numai de la cineva cu adevărat fericit. Suntem în mijlocul petrecerii, şi nu o să li se facă dor de noi pentru câteva minute.

Basil le ceruse fratelui şi nurorii, fetelor lor gemene, Beryl şi Camille, precum şi soţului lui Beryl, Lionel, Lord Dunwell, şi lui Grayson, dar şi celei mai mici fiice Channing, Delilah, să i se alăture. Delilah era însoţită de un american, un domn Russell. Din ce auzise Basil noaptea anterioară, existau îndoieli că domnul

Russell avea să fie acolo, dar, judecând după modul în care el şi Delilah se uitau unul la altul, îşi rezolvaseră problemele.

– Trebuie să recunosc că murim de curiozitate, zise Beryl.

Aceasta mereu spunea lucrurilor pe nume.

– Şi avem şi o doză de teamă. Nigel îşi studie fratele îndeaproape. Nu eşti, de obicei, preocupat şi tensionat, dar aşa ai fost de când te-ai întors în Millworth.

– O să încerc să fiu succint.

Deşi Basil repetase discursul de nenumărate ori de când aflase despre existenţa lui Jack, cuvintele potrivite îi scăpau acum. Se pregăti şi îşi privi geamănul în ochi.

– Ştiu că ai fost îngrijorat de soarta moşiei Millworth, deoarece nu ai fii. Iar, după moartea ta şi a mea, titlul tău, proprietatea şi tot ce e asociat cu ea vor fi moştenite de o rudă îndepărtată, pe care abia o cunoaştem.

– Aşa merg lucrurile. Nigel ridică din umeri, ca şi cum n-ar fi contat, deşi ambii fraţi ştiau că nu era aşa. M-am împăcat cu gândul ăsta.

– Ca noi toţi, de altfel, zise Delilah. Ar fi trist ca Millworth să ajungă în mâini străine, dar nu e ca şi cum o să rămânem fără bani.

– Asta datorită primelor mariaje inspirate, zise Bernadette.

Bernadette făcuse o treabă excelentă crescându-le singură pe fete după ce Nigel plecase să colinde prin lume. Devenise misiunea ei în viaţă să se asigure că fetele ei nu aveau să sufere din cauza instabilităţii financiare, în cazul în care soţii lor se hotărau să caute aventura şi nu să-şi respecte responsabilităţile. Primul mariaj pentru toate cele trei fete fusese cu domni mai în vârstă, cu averi substanţiale. Indiferent de ce avea să se întâmple în viitor, siguranţa lor financiară era asigurată.

– Ăsta e un lucru în minus pentru care să ne facem griji, zise Basil.

Abia după ce deveniseră văduve, Beryl şi Camille, iar acum se părea că şi Delilah descopereau cum arăta dragostea adevărată. Exact cum plănuise mama

lor. Ceva ce Bernadette recunoscuse în faţa lui Basil, dar nu avea să recunoască şi în faţa fetelor ei. Era una dintre numeroasele confidenţe pe care ea şi cumnatul ei le împărtăşiseră de-a lungul celor douăzeci de ani în care Nigel lipsise din familia sa. Nu că Nigel nu şi-ar fi conştientizat greşeala de la bun început. Dar Bernadette preferase să le lase pe fete să creadă că tatăl lor era mort decât să le spună că le abandonase.

De-a lungul anilor, Basil fusese susţinătorul gemenelor şi se certase în mod repetat cu Bernadette ca să-i permită lui Nigel să se întoarcă acasă. Nigel îşi pledase cazul în scrisori frecvente, dar Bernadette rămăsese de neclintit. Deşi unora li s-ar fi părut prea încăpăţânată, Basil ştia că acţiunile fratelui său o răniseră profund. Aşa că Basil devenise confidentul şi prietenul apropiat al cumnatei lui şi îndeplinise rolul de tată pentru fete când era în Anglia. Însă firea lui neliniştită îl făcuse să-şi dorească totuşi călătorii şi aventură, şi era mai mult plecat decât prezent. Nu ar fi recunoscut niciodată în faţa lui Bernadette, dar îi fusese deseori greu să vadă viaţa şi familia la care fratele lui renunţase, viaţa pe care Basil nu urma s-o aibă niciodată. Viaţa pe care ar fi putut s-o aibă dacă... Basil dădu acum gândul la o parte. Era inutil să se concentreze asupra trecutului şi pe ce ar fi putut să fie. Fratele lui fusese un prost, dar, în multe moduri, şi Basil fusese.

Abia Crăciunul trecut îşi adunase Nigel curajul să vină acasă, în ciuda obiecţiilor soţiei lui. Se părea că ea îl aşteptase să facă asta. După o despărţire de douăzeci de ani, se regăsiseră. Chiar dacă nu îşi iertase cu totul soţul, Bernadette fusese dispusă să-i treacă totuşi cu vederea greşelile şi să meargă mai departe. Până la urmă, douăzeci de ani era o perioadă lungă. Nu erau însă treizeci...

– Vreau să ne spui despre ce e vorba. În vocea lui Bernadette se simţi iritarea. Trebuie să ne întoarcem totuşi la bal.

– Bineînţeles, ştiu asta, zise Basil, apoi inspiră adânc. Nu mi-e uşor, Bernadette. Încerc doar să mă gândesc la modul potrivit în care să spun asta.

– Zi odată! Cumnata lui îl privi insistent. Răbdarea nu fusese niciodată una dintre virtuţile lui Bernadette. Cu cât amâni, cu atât noi, restul, avem impresia că e ceva de-a dreptul groaznic.

– Nu e groaznic, zise Basil ferm. Din multe puncte de vedere, e de-a dreptul un miracol.

– Atunci, spune! Nigel se încruntă îngrijorat și își studie fratele. Hai odată, Basil!

– Foarte bine. Basil făcu o pauză, pentru a-și găsi cuvintele. Era pe cât de dificil crezuse că avea să fie. E o poveste lungă, dar o să încerc s-o scurtez.

– Prea târziu, zise Beryl.

Basil se pregăti.

– În urmă cu foarte mult timp, am întâlnit o femeie minunată, fiica unui bancher american. Își alese cuvintele cu grijă. Ne-am îndrăgostit și am făcut ce fac deseori îndrăgostiții...

Maxilarul lui Bernadette se încleștă.

– Continuă, Basil!

Acesta o ignoră.

– Am fugit și ne-am căsătorit.

Un șoc colectiv cuprinse încăperea.

– Părinții ei au fost oripilați și convinși că mariajul era o greșeală teribilă. Ne-au convins și pe noi de asta.

Nigel îl privi, cu șoc și neîncredere în privire.

– Nu mi-ai povestit niciodată despre asta.

– Nu e ceva de care am fost foarte mândru. Vocea lui Basil sună mai tăioasă decât ar fi vrut. Mereu regretase că plecase de lângă Elizabeth. Acum, părea cea mai mare greșeală a vieții lui. Oricum, ea s-a întors în America, urmând să anuleze căsătoria. Tatăl ei trebuia să se ocupe de asta.

Beryl își studie unchiul îndeaproape.

– Urma s-o facă?

– Da, ei bine, asta e dificil de făcut dacă mireasa e însărcinată. Basil clătină din cap. Am aflat abia recent de asta.

Camille făcu ochii mari.

– Deci încă eşti căsătorit?

– Şi ai un copil?

Şocul se auzi în vocea lui Delilah.

– Basil, zise Nigel pe un ton aspru şi îşi privi fratele. Ce încerci, mai exact, să ne spui?

– Încerc să vă spun că am un fiu. Basil inspiră adânc. Încerc să vă spun că există un nou moştenitor al conacului Millworth. Şi că e american.

În aer se simţi şocul. Pentru o clipă lungă, nimeni nu spuse un cuvânt. Apoi veni avalanşa.

– Dumnezeule, unchiule Basil! Beryl îl privi. Cum ai putut fi atât de neglijent încât să îţi pierzi fiul?

– Şi în America, nu oriunde. Delilah pufni într-un mod batjocoritor, iar domnul Russell o privi mirat. Nu că n-ar fi un loc destul de bun unde să pierzi un fiu, adăugă ea repede.

– Deşi unde l-ai pierdut contează prea puţin, nu? comentă Camille.

Bernadette clătină şocată din cap.

– Cum ai putut, Basil?

– În primul rând, vreau să ştiţi cu toţii că nu am ştiut nimic despre asta. Elizabeth, mama lui, soţia mea, nu a considerat că e cazul să-mi spună că încă suntem căsătoriţi sau că fiul meu s-a născut. Apropo, de curând a împlinit 30 de ani. Deci vezi tu, draga mea nepoată, zise el în timp ce-i aruncă o privire fermă lui Beryl, nu l-am pierdut, pentru că nici măcar nu ştiam despre existenţa lui. Privirea i se mută spre Delilah. New Yorkul e casa familiei mamei lui – şi nu l-am pierdut, pentru că nici măcar nu ştiam că există. Îşi îndreptă privirea spre Camille. Şi, da, unde era nu contează, deşi, îndrăznesc să spun, dacă s-ar fi născut şi ar fi crescut în Anglia, e posibil să-l fi găsit mai devreme. Se uită la Bernadette. Şi, legat de cum am putut… Cum am putut ce, Bernadette? Să mă

îndrăgostesc de o femeie și apoi să nu lupt pentru ea? E adevărat, a fost o greșeală de care mi-am dat seama de la bun început. Și, chiar dacă i-am scris, părea că nu voia să aibă de-a face cu mine. Ar fi trebuit să insist? Privind în retrospectivă, aș fi putut. Dar toți facem greșeli din cauza pasiunii, a mândriei sau a durerii, greșeli cu repercusiuni neașteptate. Nu-i așa, Bernadette?

– Da, presupun că da, bombăni Bernadette.

– Când ai aflat despre asta? întrebă Delilah.

– Acum câteva săptămâni. Am luat primul vas spre New York. Dar, evident, nu puteam să rămân. Se uită la Camille. Nu puteam să-ți ratez nunta.

– Mulțumesc, șopti Camille, cu un zâmbet slab.

Beryl clătină din cap.

– Ești probabil furios.

– Furia e umbrită de bucurie. Nu descoperi prea des că ai un fiu adult.

– Oricum, mi-ar fi greu să iert pe cineva pentru ceva de o asemenea magnitudine, zise Beryl cu fermitate. Eu știu că n-aș putea s-o iert pe femeia asta dacă aș fi în locul tău.

– Mulțumesc, draga mea, pentru loialitate. Basil zâmbi și clătină din cap. Nu știu dacă am iertat-o pe Elizabeth sau dacă o s-o fac vreodată. Oricum ar fi, trebuie să mergem mai departe.

– Tată! Camille se întoarse spre Nigel. Nu ai spus nici un cuvânt.

– E mult de procesat, zise Nigel gânditor. Printre care faptul că fratele meu nu mi-a zis despre mariajul lui.

– Îmi pare rău pentru asta. Am lăsat totul în urmă și mi-am văzut de viață. Mi s-a părut inutil să menționez asta. Acum, evident, lucrurile stau altfel și ne afectează pe toți. Știu că e un șoc, dar aș aprecia dacă ai spune ceva, Nigel. Orice. Habar n-am ce gândești.

– Nu știu sigur ce să spun. După cum ai zis, e un șoc. Cu totul neașteptat. Iar

consecințele... Nigel se uită la fratele lui. Fiul verișorului Wilfred o să fie cel mai dezamăgit. Eu în schimb... Un zâmbet îi apăru pe față. Nici c-aș putea fi mai mulțumit.

Basil îi zâmbi fratelui lui.

– E o surpriză.

– O surpriză? Dumnezeule! Nigel își îmbrățișă fratele. Ai spus că e un miracol, și aș zice că ai dreptate. E un miracol grozav. Millworth și titlul vor ajunge la fiul tău, nepotul meu. Nimic nu m-ar putea face mai fericit.

– Dar tată... Delilah îi aruncă o privire apologetică domnului Russell. E american. Nu e posibil ca un american să fie contele de Briston.

– Nu văd de ce nu, zise domnul Russell relaxat și se uită la Lionel. Există vreun motiv legal pentru care un american nu ar putea moșteni un titlu englez?

Soțul lui Beryl era membru al parlamentului și era persoana care știa repercusiunile legale ale oricărei chestiuni. Sau, așa cum suspecta Basil, pur și simplu credea că le știe.

– Din câte am înțeles, colonelul Channing a fost și se pare că încă e căsătorit legal cu mama acestui bărbat, deci legitimitatea nu e o problemă. Indiferent de locul unde trăiește sau unde s-a născut, el e moștenitorul legal al colonelului și, după colonel, cea mai apropiată rudă de sex masculin a lui Lord Briston. Cum tatăl lui e englez, ar fi considerat slujbaș al Coroanei, deși nașterea lui în America îi oferă cetățenie și în acea țară. La cum văd lucrurile, și nu cred că mă înșel, e considerat cetățean al ambelor țări.

– E mai mult decât voiam să știm, dragule, îi zise Beryl soțului ei.

– Așa e, încuviință Lionel. Nu văd nici un impediment ca el să fie moștenitorul.

Poate Lionel chiar era atât de deștept pe cât se considera. Zâmbetul mândru al lui Beryl arăta că asta credea și ea.

– Dar, în fiecare mod care contează cu adevărat, e american.

Groaza se auzi în vocea lui Delilah. Grayson își întoarse capul spre domnul

Russell şi vorbi încet:

– Bănuiesc că atitudinea asta o să fie foarte enervantă pe viitor.

– A, nu-mi fac griji. O să-şi revină ea. O să fii surprins cât de dispusă e să ajungă la un compromis. Domnul Russell zâmbi încrezător, în timp ce o fixă pe Delilah cu privirea. În plus, avem un contract.

Grayson se încruntă confuz.

– Un ce?

– Nu te priveşte pe tine.

Delilah pufni şi începu să roşească.

– Deci..., zise Camille încet. L-ai întâlnit? Pe noul tău fiu.

– Dumnezeule, Camille! Beryl oftă. De ce crezi că s-a dus în New York?

– Nu ştiu. De ce merge cineva în New York?

– M-am dus ca să-mi întâlnesc fiul, bineînţeles. Basil se uită la gemene şi se încruntă. Şi l-am adus aici cu mine.

Bernadette făcu ochii mari.

– Ce?

– E aici? Camille îl privi. A venit la nunta mea?

– Sper c-a adus un cadou frumos, şopti Bernadette.

– Da, zise Basil pe un ton ferm, care cândva îi făcuse pe bărbaţi să tremure. L-am adus la Millworth ca să îşi cunoască familia. La nunta verişoarei lui.

– Excelent. Nigel radia. Când putem să-l întâlnim?

– Am trimis un servitor să-l aducă.

Se lăsă o tăcere ciudată. Pentru prima oară de când îşi amintea Basil, nici una

dintre femeile din familia lui nu avea nimic de spus. Cu toate că expresiile le dădeau de gol gândurile.

– Nimic nu mă face să mă simt mai incomod decât atunci când toți ne gândim la o mulțime de lucruri, dar nici unul nu are curaj să le spună cu voce tare. Beryl se ridică. Mie, personal, mi se pare splendid. Îi aruncă un zâmbet strălucitor unchiului ei. Felicitări, unchiule Basil, pentru nașterea fiului tău!

– Nu e chiar așa simplu, zise Bernadette gânditoare. Vor fi multe de discutat, să știi.

– Și bârfe. Delilah oftă. Din nou.

– Am trecut cu bine de bârfe și înainte. Bernadette flutură din mână. Și n-am ieșit mai rău din cauza lor. Delilah e singura care a fost deranjată în mod special de asta. Și Basil. Îi zâmbi cumnatului ei. Ai și felicitările mele. Și mie mi se pare splendid că ți-ai găsit fiul.

– În plus, continuă Beryl, e exact genul de lucru la care se așteaptă lumea de la familia noastră.

– Are dreptate, zise Camille. L-am avut pe tata reîntors din morți. Mama a avut mereu o mulțime de nobili invitați la Millworth de Crăciun. Iar, de-a lungul anilor, au existat o mulțime de comportamente scandaloase.

– Nu din partea mea, șopti Delilah.

Domnul Russell își opri un zâmbet.

– Pentru familia asta, un fiu de mult pierdut abia dacă merită pomenit.

Beryl zâmbi.

– Chiar dacă e american? comentă Basil și îi aruncă o privire fermă lui Delilah.

Aceasta se uită la domnul Russell și îi zâmbi.

– Sunt sigură că asta o să-l facă mai interesant.

– Deci îl acceptați? Toți? Privirea lui Basil se plimbă prin cameră. Ca membru al

familiei?

– Bineînțeles, zise Nigel.

– Și cu mult entuziasm, confirmă Bernadette cu fermitate.

– Abia aștept să-l primim în familie.

Camille îi aruncă un zâmbet strălucitor unchiului ei.

– Și eu. Delilah oftă apăsat, apoi zâmbi. Până la urmă, e pe jumătate englez.

– Ți-am spus, îi șopti domnul Russell lui Grayson.

– Unchiule Basil, adevărata întrebare nu e dacă suntem dispuși să-l acceptăm, ci dacă el e dispus să ne accepte, zise Beryl gânditoare.

Jack îl urmă pe servitor afară din sala de bal și în jos, pe scări, spre parter, prin galeria care se întindea dincolo de ușile principale, trecând de mai multe holuri și ajungând la o ușă închisă.

Servitorul îl privi.

– Sire, o să-i spun colonelului Channing că ați ajuns.

– Dacă trebuie. Jack își dădu abia apoi seama că spusese asta cu voce tare. Îmi pare rău, bineînțeles.

Servitorul îi aruncă o privire stranie, întrebându-se, bineînțeles, de ce colonelul și familia lui părăsiseră festivitățile ca să se adune în sufragerie. Și ce rol juca străinul american în toată treaba. Nu că fiecare servitor din casă nu avea să afle răspunsul până în dimineața următoare. Jack bănuia că servitorii de aici nu erau diferiți de cei din casa bunicului lui. Nimeni nu știa mai multe despre ce se întâmpla într-o casă decât servitorii de acolo.

Tânărul încuviință, bătu rapid la ușă, apoi o deschise și păși în cameră. Tuși, și vocea i se întoarse spre Jack.

– Îmi cer scuze, domnule colonel Channing...

Era absurd. Jack nu avea de ce să aibă emoții. În aranjă lavaliera. Doar urma să-și întâlnească familia. Nimic înspăimântător în legătură cu asta. Cu excepția faptului că oamenii aceștia aveau să întâlnească o rudă despre a cărei existență nu știuseră. Un străin care urma să moștenească tot ce le era mai drag. Jack mormăi. Nu, nu avea nici un motiv să fie neliniștit.

Servitorul se întoarse, îi aruncă lui Jack un zâmbet încurajator, apoi plecă. Tatăl lui păși pe coridor.

– Le-am spus. Colonelul îşi studie fiul. Au primit vestea destul de bine. Nu ai de ce să te temi.

– A? Jack ridică dintr-o sprânceană. Deci ție nu ți-a fost teamă când le-ai spus?

– Am fost de-a dreptul înspăimântat. Tatăl lui chicoti. Dar a mers destul de bine. Ai încredere în mine.

– În regulă.

Jack inspiră adânc şi îşi urmă tatăl în sufragerie.

În primă fază, el observă o încăpere grandioasă şi o masă prea mică pentru acea cameră, deşi bănuia că se întindea, şi opt feţe care se întoarseră imediat spre el. Mirele şi mireasa, bineînţeles, Camille şi noul ei soţ, Grayson. Cea care arăta exact ca mireasa era sora geamănă a lui Camille, Beryl, ceea ce însemna că cealaltă tânără din cameră era sora mai mică, Delilah. Îl recunoscu şi pe Lord Briston, unchiul lui. Pe Nigel, chiar dacă nu-l văzuse la ceremonie, deoarece era clar geamănul tatălui său. Femeia mai în vârstă era, evident, soţia lui, mătuşa Bernadette. Nu ştia cine era bărbatul neidentificat, dar celălalt era un american, Samuel Russell, un antreprenor şi industriaş de succes. Vocea din capul lui, care era posibil să fi fost a bunicului său, îi spuse ce lovitură ar fi fost să aducă bunurile acestui om, precum şi pe ale domnului Elliott în seiful de la Graham, Merryweather and Lockwood Banking and Trust. Dădu gândul la o parte. Acum, nu era momentul pentru afaceri. Se apropiară de masă.

– Permiteţi-mi să-l prezint pe Jackson Channing. În vocea lui se auzi mândrie, iar asta îl ajută pe Jack să se relaxeze. Fiul meu.

Din păcate, nimeni nu le spusese membrilor familiei sale cât de nepoliticos era

să se holbeze în tăcere. Din fericire, asta dură mai puțin de o clipă. Cei care stăteau jos se ridicară.

Lord Briston făcu un pas în față și îl strânse de mână.

– Nu pot să-ți spun ce plăcere neașteptată e să te întâlnesc. Unchiul lui îi zâmbi. Bun venit, Jackson, la conacul Millworth!

– Jack, zise el fără să se gândească, apoi își dădu seama că nu se prezentase niciodată ca fiind altcineva decât Jackson. Cel puțin, nu de când era mic. Era, fără doar și poate, influența tatălui său.

– Jack, atunci. Zâmbetul unchiului său deveni mai larg. Permite-mi să te prezint mătușii tale, Bernadette.

– Dumnezeule, arăți exact ca Basil și Nigel la vârsta ta. Uimirea i se citi pe față. Nu e nici o îndoială al cui fiu ești.

Una din verișoarele lui icni:

– Mamă!

Aceasta le aruncă o privire enervată fiicelor ei.

– Să fim serioase, toate ne gândeam la asta. Îl luă pe Jack de mână, se aplecă și îl pupă pe obraz. Ce mă bucur să te cunosc, Jack!

– Mulțumesc.

El zâmbi, ușurat să observe că teama i se domolise.

Următoarele minute fură ocupate cu prezentări. Bărbatul despre care nu știa cine era se dovedi a fi Lionel, Lord Dunwell, soțul lui Beryl și un membru al parlamentului.

– Ne-am mai întâlnit, nu? zise domnul Elliott, dând mâna cu Jack.

– Da. Jack încuviință. Dar abia azi, la nunta ta, mi-am dat seama de asta. Tata mi-a zis că nepoata lui se căsătorește, dar nu cred că a pomenit și numele mirelui.

– Am avut de discutat multe alte lucruri, zise tatăl lui repede.

– N-am nici o îndoială. Elliott studie chipul lui Jack. Sunt dezamăgit că nu am făcut chiar eu legătura. Asemănarea și, bineînțeles, numele. Și cred că l-ai întâlnit pe domnul Russell.

– O dată sau de două ori.

Jack dădu mâna cu celălalt american.

– Am făcut uneori afaceri cu banca ta, zise Russell cu zâmbetul pe buze.

– Și am fost de ajutor?

Russell râse.

– Nu mereu.

Jack râse și el, uimit că se simțea destul de în largul lui cât să facă asta.

– Serios, Jack, zise Camille, luându-l de mâini. Nu pot să-ți spun cât de fericiți suntem să te cunoaștem, și toți vrem să aflăm mai multe despre tine, dar, în clipa de față... Se uită la noul ei soț. Ar trebui să ne întoarcem la invitații noștri.

– Bineînțeles, zise Elliott.

– Teddy o să fie furioasă dacă nu ne întoarcem chiar acum, zise Delilah. Asta dacă nu e deja furioasă.

– Teddy? întrebă Jack fără să gândească. E femeia aia roșcată frumoasă?

– Da, chiar ea e, Jack. Mătușa Bernadette îl luă de braț și îl îndreptă spre ușă. Cât de perspicace ești! V-ați întâlnit? Ar trebui să faci cunoștință cu ea. E o tânără minunată. O știu pe Teddy de...

– Dumnezeule, mamă! Beryl își dădu ochii peste cap. Omul abia a ajuns în țara asta. Nu are nevoie să te bagi în viața lui.

– Nu fi absurdă, Beryl! Mătușa Bernadette îi aruncă un zâmbet inocent. Nu m-aș băga niciodată în viața copiilor mei, Jack. Ar trebui să știi asta despre mine. Și cu siguranță nu m-aș băga într-a ta.

Schimbul de priviri dintre cele trei surori spuseră contrariul. Beryl oftă prelung.

– Ar putea fi căsătorit.

– Nu e, zise tatăl lui.

– Sau logodit, adăugă verișoara lui.

– Nu, nu sunt nici căsătorit, nici logodit, zise Jack, poate mai repede decât ar fi fost cazul.

Tatăl lui îi fixă cu privirea.

– Bineînțeles că o să stai aici, continuă mătușa Bernadette.

– Am o cameră în sat.

– Prostii, zise ea cu fermitate. Eu... noi... nici nu ne-am gândi să stai altundeva decât aici. Indiferent de circumstanțe, asta e casa familiei tale. Aici e locul tău. Mătușa Bernadette îi dădu drumul la braț și se îndreptă spre ușă. O să-l pun pe Clement să-ți aducă lucrurile.

– Între timp, ar trebui să ne întoarcem la festivități. Unchiul Nigel încuviință din cap, se întoarse spre ușă și apoi făcu o pauză. Dar poate ar fi mai bine pentru toți să nu pomenim despre conexiunea lui Jack cu familia. Cel puțin, nu în seara asta.

Jack se simți copleșit de ușurare. Fusese destul de ciudat să-și întâlnească noua familie în acea seară. Prefera să facă asta așa cum îi sugerase tatăl, pas cu pas. Putea să amâne să fie prezentat public ca fiind noul moștenitor abia descoperit.

– De ce te-ai uitat la mine când ai spus asta? Beryl se încruntă. Pot să țin un secret.

– Nu că se poate observa asta, murmură sora ei.

– Ești regina nedisputată a bârfelor, comentă Delilah.

– Mulțumesc, draga mea. Un zâmbet arogant apăru pe buzele lui Beryl. Permiteți-mi să vă reamintesc însă că toți apreciați asta când vreți informații. Și permiteți-mi să vă reamintesc... Privirea i se plimbă de la o soră la alta. Există

multe secrete pe care le-am ținut chiar bine. Știu tot felul de lucruri despre amândouă, și, dacă nu m-aș pricepe să le păstrez, aș putea să le dezvălui. Să luăm, de exemplu, momentul când Camille...

– Nu cred că vrea cineva să audă asta, interveni Camille rapid.

– Sau, continuă Beryl, când Delilah s-a dus la...

– Scuzele mele, Beryl! Delilah își privi sora. Nu știu unde-mi era mintea. E evident că poți să ții un secret.

Jack își opri un zâmbet.

– Sunt de acord, Nigel. Tatăl lui încuviință. Acum, nu e momentul potrivit să informăm lumea despre existența lui Jack. Probabil mai întâi ar trebui să-i scriem verișorului Wilfred. Nu aș vrea să afle că fiul lui nu o să fie următorul conte de la cineva care nu e parte din familie.

Jack se uită la tatăl lui. Căzuseră de acord că să nu spună familiei că viitorul lui Jack era încă nehotărât și că nu știa dacă avea să rămână în Anglia și să preia datoriile de conte. Indiferent de decizia lui însă, tatăl îi explicase că într-o zi avea să fie conte, fie că hotăra să accepte titlul, fie că decidea să-l ignore.

– Aș vrea mai întâi să mă adaptez, zise Jack. Să-mi revin. Știu că asta a fost o surpriză pentru toți, chiar un șoc – și pentru mine. Încă mă străduiesc să accept totul. Mereu am crezut că tata e mort.

– Ăsta pare să fie un obicei de familie, șopti Camille.

– În plus, e petrecerea ta, zise Jack în timp ce zâmbi către Camille. Nu aș vrea să eclipsez o asemenea zi. Singurul motiv pentru care mă aflu aici e pentru că tata a crezut că e o idee bună să vă întâlnesc pe toți deodată.

Unchiul Nigel încuviință.

– Deștept din partea ta, Basil.

– Am momentele mele.

Tatăl lui chicoti, iar frații schimbară priviri pline de afecțiune.

– Acum, haideți să ne întoarcem la festivități înainte să se observe lipsa noastră, zise unchiul Nigel.

– Nu am vrea asta, șopti Delilah.

Membrii familiei ieșiră pe ușă, vorbind despre planuri și viitor și o mulțime de alte lucruri, judecând după frânturile pe care le auzi Jack.

Elliott rămase în urmă, oprindu-se lângă Jack.

– Îi cunosc pe oamenii ăștia de-o viață. Lordul și colonelul sunt bărbați buni. În ceea ce privește femeile Channing, ei bine, sunt minunate, și fermecătoare, și amuzante, și...

– Dificile? li se alătură Russell. Încăpățânate? Cu opinii? Și pretenții?

Gray chicoti.

– Asta în zilele lor bune.

– Ai surori, domnule Channing? întrebă Russell.

– Nu, și spune-mi Jack.

– S-a făcut! Eu sunt Sam, iar el e Gray. Sam încuviință din cap. Ai rude femei? Verișoare sau ceva?

– Nu. Jack clătină din cap. Doar pe mama.

– Atunci, nu ai experiență cu adevărat. Iar ele nu au avut niciodată ceva asemănător unui frate. Sam și Gray făcură schimb de priviri. Ce zici?

– Sigur va avea nevoie de ajutor, replică Gray.

– Ajutor? Jack râse. Pentru ce?

– Navigare, negociere, simplă supraviețuire. Fiecare va încerca să te acapareze, zise Gray. Și nu ești căsătorit?

– Nu.

– Păcat că le-ai zis asta. Și, mai rău, ai exprimat ce ar putea fi considerat interes față de Teddy. Gray clătină din cap. E posibil ca Lady Briston să fi considerat asta o provocare.

– O provocare? Ce vrei să spui?

– Probabil, nimic. Gray ridică din umeri. Dar căsătoria următorului conte cu o femeie din Anglia, dintr-o familie bună, o femeie la care ține foarte mult, ar mai lua din durerea faptului că acel conte e american. De fapt, acum, dacă stau să mă gândesc, ar fi bine să te căsătorească cu orice supus feminin acceptabil al Maiestății Sale. Să asigure viitorul Millworth pentru cel puțin încă o generație. Cu puțin noroc, Lady Briston nici măcar nu s-a gândit la asta, dar, după privirea ei, am îndoieli.

– A spus că nu se va băga.

În tonul lui Jack se simți o urmă de neliniște. Una era să se implice într-un flirt inocent în timpul unui dans la fel de inocent și cu totul altceva era să meargă spre altar, ca să se însoare cu o femeie căreia nici măcar nu-i fusese prezentat. Și mai trebuia să se gândească și la Lucy, chiar dacă aceasta părea un considerent minor având în vedere ce-i spusese. Și nu tocmai scăpase de o mamă care încerca să-i conducă viața?

Sam pufni.

– Bănuiesc că mama ta ar spune același lucru. Știu că a mea așa ar face.

– Presupun că da, zise Jack încet.

Iar, în cazul mamei lui, sigur ar fi fost o minciună. Mama lui se băgase în viața lui de când îl născuse.

– Am cunoscut-o doar de curând pe doamnă, dar, dacă seamănă cu fiicele ei... Sam clătină din cap. Ca de la un american care o să se alăture curând acestei familii la altul care a devenit deja parte din ea, să știi că sunt dispus să te ajut dacă ai nevoie.

Gray încuviință.

– Și eu.

Jack îi privi pe cei doi bărbați. Doar nu vorbeau serios?!

– Apreciez oferta, dar...

– Veniți, domnilor? strigă Camille din ușă.

– Suntem în urma ta, zise Gray, apoi se întoarse spre Jack. Bun venit în familie, Jack!

Acesta își urmă soția.

– Nu mi-aș face griji. Sam ridică din umeri. Probabil nu ar fi trebuit să spun nimic.

– Nu-mi fac griji, zise Jack cu o încredere pe care nu prea o simțea. Cred că întâlnirea asta cu familia a mers bine.

– Și eu, zise Sam gânditor.

– Prea bine?

Sam ezită, apoi pufni.

– Bineînțeles că nu. Nu există așa ceva. Haide să mergem la ceilalți!

– Da, bineînțeles.

Jack încuviință și îl urmă spre ușă.

Nici nu conta dacă mătușa lui plănuia deja să-l cupleze. De fapt, asta putea să o țină prea ocupată ca să se mai gândească la alte lucruri. Se îngrozi când se gândi ce ar spune dacă vreunul dintre ei ar fi știut că nu alesese încă între viața de conte și întoarcerea la singura viață pe care o cunoscuse vreodată în New York. Evident, tatăl lui spera la prima variantă, dar era destul de isteț cât să nu-l preseze.

Era clar că unchiul Nigel îl considera nu numai un miracol, ci și un salvator. Jack nu dorise să fie salvatorul cuiva, dar nu știa nici ce voia. Întreaga lui viață fusese întoarsă cu susul în jos. Avea un tată pe care nu-l cunoscuse vreodată și o moștenire la care nu se așteptase. Dar nu trebuia să decidă nimic în acea seară.

Pentru moment, avea să respecte sfatul tatălui său și să ia totul pas cu pas. Chiar dacă habar n-avea unde urma să ajungă.

Capitolul 5

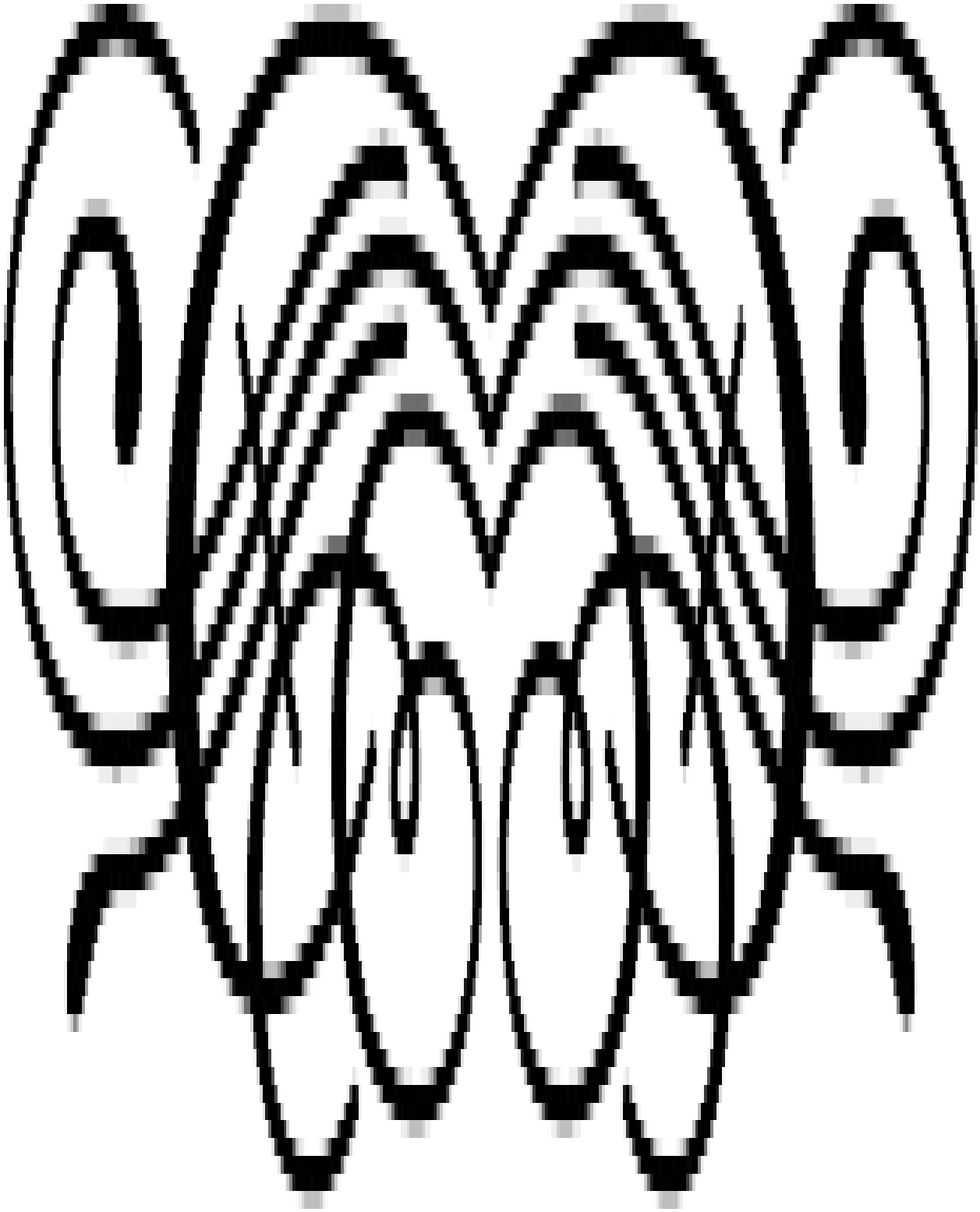

Teddy închise uşa de la dormitor şi se uită la coridorul lung care ducea spre scara principală, îndreptându-se spre sufragerie pentru un mic dejun târziu relaxat. Dormise mai mult decât de obicei, dar mereu făcea asta după un eveniment care se bucura de succes. În plus, nu voia să fie cuprinsă de haosul şi agitaţia care veneau la pachet cu plecarea invitaţilor.

Millworth fusese plin cu tot felul de rude diferite şi prieteni îndepărtaţi, dintre care unii ajunseseră la conac chiar în urmă cu câteva săptămâni. Majoritatea aveau de gând să plece azi, şi, cu puţin noroc, Teddy ratase acele plecări. Camille şi Grayson nu aveau de gând să plece în luna de miere până la primăvară, iar Teddy plănuise să mai stea câteva zile, ca s-o ajute pe Camille cu catalogarea cadourilor care ajunseseră în ultimele zile.

Apoi, Teddy avea să se întoarcă în Londra ca să-şi reia viaţa. Nu, se răzgândi. Ca să-şi înceapă noua viaţă. Deja trecea în revistă în minte o listă cu evenimentele care urmau şi o a doua listă despre cum să-şi extindă afacerea. Dacă avea să fie o femeie independentă cu o afacere, urma să fie una care să se bucure de un succes incredibil.

Balul se încheiase la primele ore ale dimineţii, iar Teddy fusese prezentă, ca să se asigure că angajaţii suplimentari începeau să strângă. Nu stătuse mult. Clement insistase să se ducă la culcare şi o asigurase că avea să supravegheze el totul. Cum majordomul nu fusese încântat că Teddy angajase străini, aceasta avu graţia de a accepta ajutorul lui, lăsându-l să se ocupe de acea sarcină. Avea de gând să verifice sala de bal după micul dejun, ca să se asigure că totul era în regulă, deşi nu intenţiona să îl lase pe majordom să afle asta.

Spera să o vadă pe Dee la micul dejun. Nu vorbise cu ea decât în trecere noaptea trecută. Prietena ei îi spusese că avea multe să-i spună, nişte informaţii uimitoare, dar cel mai bine era să vorbească în privat, ca să nu le audă nimeni. Teddy bănuise că avea de-a face cu Sam. În dimineaţa anterioară, Dee nu era sigură nici măcar că acesta avea să vină la nuntă, având în vedere cearta dintre ei, deşi el şi Grayson erau prieteni buni. Evident, bărbatul venise şi, la fel de evident, având în vedere că îşi văzuse prietena la bal dansând în braţele americanului, el şi Dee îşi rezolvaseră neînţelegerile. Teddy nu era sigură că ar fi descris asta drept uimitor. Adevărul era că ar fi fost mai şocată dacă nu şi-ar fi rezolvat neînţelegerile, având în vedere că Dee era atât de îndrăgostită de bărbat.

Iar acesta era şi el foarte îndrăgostit de ea.

Teddy nu îl văzuse din nou pe misteriosul ei american, şi îi păruse rău. Fusese captivant, şi fusese ceva... Nu mai conta însă. Nu avea de gând să se lase distrasă de un bărbat. Chiar dacă acesta era chipeş şi fermecător, cu un zâmbet plăcut şi ochi albaştri hipnotizanţi. Era probabil mai bine că nu-i ştia numele şi că cel mai probabil nu avea să-l revadă. Inima i se strânse puţin la acest gând. Ignoră senzaţia.

Teddy ajunse în josul scărilor, evită adunarea mare de invitaţi din dreptul intrării şi se îndreptă spre sufragerie.

– Aici erai. Dee apăru dintr-odată. Chiar mă întrebam când aveai să apari.

Teddy făcu semn spre intrare.

– Am încercat să evit mulţimea de invitaţi. Au plecat toţi acum?

– Majoritatea rudelor au plecat. Sinceră să fiu, asta mă bucură. Ultimul lucru de care avem nevoie în momentul de faţă sunt rude îndepărtate care să mai stea pe aici. Şi cred că toţi acei prieteni americani de-ai lui Grayson au luat-o spre Londra. Pentru afaceri. E posibil ca unul sau doi să fi rămas în urmă.

– Mai e cineva la micul dejun?

– Nu ştiu. Acum mă duc şi eu acolo. Ştiu că mama îl obligă pe tata să îşi ia rămas-bun de la invitaţi. El nu e chiar încântat de asta, dar ea i-a zis că măcar atât poate să facă. Bănuiesc că tata a înţeles exact ce voia să spună. Dumnezeu ştie, noi, restul, am priceput. Tocmai voiam să vin să te caut. Niciodată nu dormi aşa mult. Privirea lui Dee cercetă chipul prietenei ei. Dar arăţi obosită.

– Mă bucur să aflu asta, mulţumesc, Dee, zise Teddy. De obicei, dorm mai mult în dimineaţa de după un eveniment de succes. Îi aruncă prietenei ei un zâmbet satisfăcut. Şi a avut succes, nu?

– Dumnezeule, da! Dee încuviinţă. A fost tot ce şi-a dorit Camille. A fost perfect. De fapt, cred c-a fost mult mai frumoasă decât prima nuntă a lui Camille, deşi nu aş zice niciodată asta în faţa mamei. Crede-mă, mama a transformat totul într-un eveniment grandios.

– Mai frumoasă datorită festivităţilor? Teddy zâmbi. Sau datorită mirelui?

– Ambele. Dee zâmbi, apoi inspiră adânc. O s-o planifici şi pe a mea, nu?

Teddy făcu ochii mari, ca şi când n-ar fi înţeles la ce se referea Dee.

– Ce?

– Nunta mea.

– Cu...

– Cu Sam, bineînțeles.

– Domnul Russell? Teddy adoptă un ton inocent. Ultima oară când te-am auzit vorbind despre el, îl trimiteai în America… să-şi trăiască viața....

– Asta a fost în ziua de dinaintea nunţii. Dee zâmbi. Ziua de după nuntă e cu totul altceva.

Teddy îşi arcui o sprânceană.

– Deci tu şi el...

– Avem un contract.

– Un ce?

– Un contract. El e de acord cu anumiţi termeni, iar eu sunt de acord cu diverse condiţii. Cred că l-am putea numi compromis.

– Un compromis? Tu?

– Știu. Dee oftă. Şi mie mi se pare greu de crezut. Zâmbi. Dar destul, destul de bun.

Îşi luă prietena de braţ şi se îndreptară spre sufragerie.

– E minunat şi mă bucur foarte mult pentru tine, zise Teddy. Deşi nu mi se pare uimitor. Sinceră să fiu, aş fi fost uimită dacă tu şi Sam nu v-aţi fi împăcat.

– Și eu, de altfel. Amândoi putem fi destul de încăpățânați și... Se opri și își privi prietena. Dar aș spune că nu asta e partea cea mai uimitoare...

Teddy râse.

– Dumnezeule, Dee, la ce te referi acum?

– Am căzut de acord că nu o să vorbim despre asta, cel puțin nu încă, dar tu ești practic un membru al familiei.

– Acum, sunt curioasă. Deci?

– Ei bine... Dee se uită în jur, ca să se asigure că nu era nimeni în jur care să le audă. Se apropie de ea și își coborî vocea: Unchiul Basil e căsătorit.

– Colonelul? zise Teddy șocată. Mereu mi s-a părut un burlac convins, căruia îi place să flirteze.

Teddy clătină din cap neîncrezătoare, deși colonelul Channing încă era un bărbat atrăgător. El și fratele lui trecuseră de 50 de ani, însă Lord Briston își arăta vârsta, în timp ce colonelul părea mai tânăr. Se părea că abandonarea responsabilităților pentru o viață de libertate își lăsa amprenta mai mult asupra unui bărbat decât alegerea unei vieți pline de aventuri. Speră doar că bărbatul nu se căsătorise cu o femeie foarte tânără. În timp ce Dee și surorile ei se căsătoriseră cu bărbați mai în vârstă, lucru deloc neobișnuit, lui Teddy mereu îi păruse rău pentru fete. Deși, în cazul colonelului, Teddy putea înțelege foarte bine atracția pentru o femeie de orice vârstă.

– Când s-a căsătorit și cu cine?

– S-a căsătorit cu o americancă pe care nu am întâlnit-o niciodată. Și suspectez că nimeni nici nu ar vrea asta.

Teddy o privi confuză.

– De ce n-ați vrea s-o cunoașteți?

– Pentru că mai sunt multe de spus. Deși unchiul Basil nu a zis asta clar, e evident că femeia i-a frânt inima. Cât despre când...

Dee făcu o pauză, ca un povestitor expert.

– Nu te opri acum! Când s-a căsătorit?

– Acum treizeci de ani.

În vocea lui Dee se auzi o urmă de aroganță.

– Dumnezeule! Și abia acum a spus familiei asta? Destul de egoist din partea lui.

– Ba nu. Vezi tu, el n-a știut nimic. A aflat totul de curând.

– Cum putea să nu știe că e căsătorit? E genul de lucru greu de ratat.

– Nu fi absurdă! Știa că a fost căsătorit. Ce nu știa era că încă e căsătorit. Soția lui nu i-a spus niciodată.

Teddy clătină din cap.

– Ca de obicei, când vine vorba despre familia ta, nu are sens ce spui.

– Unchiul Basil a crezut că soția lui, Elizabeth cred, se întorsese în America pentru a anula mariajul, la nici o săptămână după ce se căsătoriseră. Părinții ei au fost complet împotriva mariajului. Doar că ea n-a făcut asta.

– Nu s-a întors în America? Sau nu a anulat căsătoria?

– S-a întors în America, dar nu a anulat mariajul.

Evident, Dee se bucura de poveste mult prea mult ca să priceapă dincolo de cuvinte.

– De ce nu?

– Aici, treaba devine interesantă.

– Credeam că e deja destul de interesantă, deși n-aș vrea să smulg fiecare detaliu de la tine. Continuă!

– Ei bine, nu a cerut anularea pentru că...

Dee făcu o pauză dramatică. Era evident că-şi ratase menirea – ar fi putut să joace pe scenă. Era eficientă. Şi enervantă.

– Zi odată, Dee!

– Pentru că urma să aibă un copil, zise Dee.

Teddy rămase cu gura căscată.

– Colonelul Channing are un copil?

– Unchiul Basil are un fiu.

Dee zâmbi.

– Şi asta s-a întâmplat acum treizeci de ani?

Dee încuviinţă.

– Atunci, fiul...

– Tocmai a împlinit 30 de ani. Şi e moştenitorul tatălui meu. Un american este următorul conte de Briston.

Teddy îşi privi prietena.

– Ai dreptate, chiar e uimitor.

– Nu-i aşa? Nimeni n-a ştiut nimic. Unchiul Basil nu a spus nimănui despre căsătoria lui – nici măcar tatălui meu. Toţi am fost şocaţi. Dar, în mare parte, încântaţi. Tata e extaziat. Un nepot e cel mai bun lucru pe care putea să-l aibă după un fiu propriu. Nu voia ca titlul să ajungă la o rudă îndepărtată.

– Pot să înţeleg asta.

Teddy înţelegea mai bine ca oricine altcineva.

Asta era natura lumii în care trăiau şi era de aşteptat în ciuda nedreptăţii situaţiei. După moartea tatălui lui Teddy, titlul lui şi proprietatea ancestrală a familiei lor ajunseseră la Simon Winslow, fiul verişorului de gradul doi al tatălui ei. Din fericire, mama ei reuşise să păstreze casa din Londra, pe care o moştenise de la o

mătușă, astfel că Teddy și mama ei nu rămăseseră pe drumuri. Cu toate astea, fusese mai greu decât se așteptase să vadă cum moștenirea ei ajungea la o persoană pe care abia dacă o știa, chiar dacă Simon era cât de cât decent. Își studie prietena îndeaproape.

– Și nu te deranjează asta?

– Niciodată nu a părut corect faptul că trebuie să renunțăm la casa noastră doar pentru că ne-am născut femei, dar nimeni nu putea face nimic în privința asta. Am acceptat acum mult timp faptul că, pentru că tata nu are băieți, Millworth avea să ajungă în mâinile fiului verișorului Wilfred. Ar fi fost tulburător și foarte trist, dar asta e viața. Recunosc că, inițial, ideea ca un american să fie următorul conte mi s-a părut tulburătoare, dar Sam mi-a zis că, având în vedere că tatăl lui e englez, va fi considerat mai degrabă englez decât american. Mi s-a părut un mod excelent de a privi lucrurile.

Teddy ridică dintr-o sprânceană.

– Un alt compromis?

– Așa pare.

– Ce s-a întâmplat cu tine?

– Se pare că am fost coruptă de un alt american, zise Dee, care o ținea de braț pe Teddy în vreme ce se îndreptau spre sufragerie. Unchiul Basil ne-a strâns pe toți în timpul balului ca să ne spună despre existența fiului lui. Dar, cum eram în mijlocul festivităților, nu am avut ocazia decât să îl întâlnim și să-l salutăm pe acest tânăr...

Teddy se opri în fața ușii sufrageriei și își privi prietena.

– E aici?

– Da. Dee făcu ochii mari. Nu ți-am spus partea asta?

– Nu, ai uitat să menționezi asta.

– Ei bine, există mai multe lucruri de menționat. Dee ridică din umeri. Dar, da, a fost unul dintre americanii de la nuntă și apoi de la bal. Deși nu cred că s-a întors

în sala de bal după anunţul unchiului Basil. El cu unchiul Basil şi cu Sam s-au refugiat în camera de biliard, iar tata li s-a alăturat după terminarea festivităţilor. Tata e nerăbdător să-şi cunoască mai bine nepotul, şi au stat treji destul de mult. Dee oftă. Mult prea mult.

– Iar Sam a vorbit despre toate astea cu tine azi-dimineaţă? întrebă Teddy cu o inocenţă falsă.

Dee zâmbi.

– Da, hai să spunem asta! Dee clătină din cap. E incredibil cât de repede se schimbă lucrurile. În urmă cu nici o zi, mă simţeam mizerabil, iar acum...

– Acum, draga mea prietenă… Teddy o luă de mâini pe cealaltă femeie. Acum, te-ai împăcat cu bărbatul cu care vrei să-ţi petreci restul vieţii.

– Ştiu. Şi sunt fericită, Teddy, cu adevărat fericită. Presupun că e uimitor.

– Chiar deloc. Asta şi meriţi, zise Teddy cu fermitate.

– Ai dreptate. Chiar merit asta.

Dee râse, în vreme ce intrară împreună în sufragerie.

Încăperea era aproape goală. Colonelul Channing şi Sam stăteau la masă, terminându-şi micul dejun, prinşi într-o discuţie animată. Probabil despre trăsura fără cai a lui Sam, deoarece aceasta părea să fie singurul subiect care stârnea un asemenea entuziasm cu aproape fiecare domn cu care-l aborda. Deşi era destul de remarcabil. Cum colonelul nu ajunsese la conac decât în ziua de dinaintea nunţii, nu văzuse vehiculul înainte ca Sam să-l fi trimis la Londra.

Unul dintre invitaţii americani le întâmpină la uşă, apoi îşi văzu de drum. Un alt bărbat stătea cu spatele la uşă, punându-şi mâncare în farfurie. Era evident că bucătarul dorise să se asigure că invitaţii care plecau nu aveau nici un motiv să se plângă de ospitalitatea conacului.

– Doamna Dooley s-a întrecut pe sine din nou. Privirea lui Dee se plimbă între bufet şi noul ei logodnic, ca şi cum nu s-ar fi putut hotărî în ce direcţie s-o ia mai întâi. Trebuie să recunosc că mor de foame, zise ea, dar afişă un zâmbet plăcut şi se duse să-l salute pe Sam.

Lui Dee îi era, de obicei, foame când era fericită. Teddy își opri un zâmbet și se îndreptă spre bufet.

Bărbatul care își umplea farfuria se uită la ea, și privirile li se întâlniră.

– Tu! zise ea.

– Ziua bună, zise el cu un zâmbet. Speram să te revăd.

Teddy îl privi și, dintr-odată, își dădu seama de adevăr. Era șocată că nu observase asta noaptea trecută, dar atunci nu ar fi bănuit niciodată adevărul. Bărbatul părea ușor familiar, deoarece semăna foarte mult cu colonelul, tatăl lui. Avea aceeași înfățișare masculină atrăgătoare și un zâmbet molipsitor, iar ochii lui aveau aproape aceeași nuanță de albastru ca ochii lui Dee și ai surorilor ei. Bărbatul spusese că venise cu tatăl lui și că povestea sa era una complicată. Puțin spus. Nimic din ce zisese bărbatul nu fusese o minciună, însă, cu toate astea, se simți înșelată.

– Bună dimineața, Jack, zise Dee, întorcându-se la bufet și trecând în revistă mâncarea, ca un general care planifica o campanie. Voi doi v-ați cunoscut?

– Nu, zise Teddy.

– Da, spuse el în același timp.

Dee îi privi pe cei doi.

– Nu chiar.

Teddy ridică din umeri.

– Oarecum, spuse el, și de data asta în același timp cu ea.

– Am înțeles, zise Dee.

Teddy refuză să își imagineze ce ar fi putut gândi prietena ei, dar, orice ar fi fost, Dee se înșela.

– Ei bine, având în vedere că nici unul din voi nu pare sigur, Teddy, ți-l prezint pe verișorul meu, domnul Jackson Channing. Jack, ea este cea mai dragă

prietenă a mea din lume, Lady Theodosia Winslow.

Fără să se gândească, Teddy întinse mâna. Domnul Channing căută un loc pe masă unde să-şi lase farfuria. Dumnezeule, ce făcea? Bărbatul o făcuse să se fâstâcească. Îşi retrase mâna, dar tânărul îi dădu farfuria lui Dee, apoi luă mâna lui Teddy.

– E o plăcere să te cunosc, Lady Theodosia. Se încruntă. Sau e Lady Winslow?

– Poţi să-i spui Teddy. E practic un membru al familiei, zise Dee absentă, cu privirea fixată pe farfuria domnului Channing. Arată minunat!

– Ai faci bine să-ţi revendici micul dejun, înainte ca Dee să-l facă al ei.

Teddy îşi trase mâna dintr-a lui.

– Nu fi ridicolă! Niciodată nu aş... Dee îi dădu farfuria şi zâmbi. Dar mor de foame.

Îl ocoli pe domnul Channing şi îşi luă o farfurie a ei. Domnul Channing se apropie şi îşi coborî vocea.

– Se poate? Să-ţi spun pe numele mic? E acceptabil?

Îndoiala străluci în ochii lui albaştri. Ea îşi aminti dintr-odată de comentariile lui cum c-ar fi fost un peşte pe uscat.

– E în regulă.

Teddy îi zâmbi. Probabil nu era drept să se simtă indignată din cauza conversaţiei lor de noaptea trecută. Nu o minţise. De fapt, nimic din ce spusese nu avusese prea mult sens. Cu toate astea, senzaţia nu dispăru.

– Eu şi Dee suntem apropiate încă din perioada şcolii, deci îi ştiu familia de mult timp. Iar tu eşti un membru al familiei.

– Foarte bine. Bărbatul respiră uşurat. Nu mă deranjează să-ţi spun că o să-mi ia ceva timp ca să înţeleg regulile titlurilor voastre. Când e Lady Numele de familie şi Lady Prenumele.

Teddy încuviinţă.

– Îmi imaginez că e foarte confuz pentru cineva nefamiliarizat cu asta.

– Poate... În vocea lui se auzi o notă relaxată. Dacă eşti dispusă, ai putea să-mi dai nişte ponturi.

– Sunt sigură că familia ta o să fie fericită să te ajute cu asta.

– Bineînţeles.

Dezamăgirea i se citi în ochi.

Teddy îşi regretă cuvintele în clipa în care le pronunţă. El era un vizitator al ţării ei, chiar dacă acum era şi ţara lui.

– Însă, domnule Channing, simte-te liber să mă întrebi absolut orice.

– Jack, zise el ferm şi zâmbi.

Ce zâmbet fermecător, ca al tatălui său.

– Şi bănuiesc că o să am nevoie de tot ajutorul posibil.

– Probabil.

Teddy îi adresă un zâmbet indiferent şi îşi luă propria farfurie.

Ştia că el încă o privea, dar îl ignoră şi se prefăcu a fi prinsă de alegerea unui cârnat. Era absurd, bineînţeles – nimeni nu petrecea atâta timp alegând un cârnat. După o clipă, el se alătură celorlalţi domni de la masă. Foarte bine, nu avea de gând să poarte o conversaţie fără scop cu un... intrus. Un bărbat care nu era sincer, chiar dacă, în realitate, nu o minţise. Înşelăciunea subtilă era mult mai rea decât minciuna directă. Nu avea de gând s-o ia din nou pe acel drum.

Dee păşi lângă ea şi tăie o bucată de plăcintă.

– Ce a fost asta?

– Ce?

Dee își puse bucata de plăcintă pe farfurie.

– Prostia aia când ai spus că nu v-ați cunoscut, iar el a zis că da.

– O simplă confuzie, atâta tot. Teddy alese un ou fiert şi îl puse în farfurie. Am dansat o dată împreună, dar nu am fost prezentați.

– Înțeleg. Chiar și așa, ai fost cam tăioasă cu el.

– Da? Teddy ridică din umeri. Nu am observat.

– Eu da. Nu e deloc stilul tău.

– Poate pur și simplu nu am vrut să fiu păcălită de bărbați care par să fie ceva, când, de fapt, sunt cu totul altceva.

Dee o privi confuză.

– Ce?

– A fost destul de fermecător, cu modul lui misterios de a fi, și povestea lui neterminată, și secretele șocante. Dar nu ți se pare nepotrivit?

– Nu dacă nu deschide gura, zise Dee încet.

– Nu, clar nu. Și tot bagă la înaintare prostiile cu tu eşti o aventură. E prea sofisticat și are totul bine pregătit. E nevoie de mult exercițiu ca să pari atât de sincer. Teddy își puse o bucată de șuncă pe farfurie. Dumnezeu să mă apere de bărbații care susțin că vor să fie perfect sinceri.

– La ce te referi?

– La...

Teddy se uită la prietena ei. Dumnezeule, ce se întâmpla cu ea? Bărbatul nu făcuse nimic ca să-i atragă mânia, cu excepția faptului că nu-i spusese identitatea lui. Ce spusese sau nu Jack nu conta, chiar dacă noaptea trecută simțise ceva, o scânteie, o recunoaștere, doar pentru o clipă... lucru ușor de explicat acum prin asemănarea cu tatăl lui. Și totuși, nu exista nici un motiv pentru ca Teddy să fie așa supărată pe el.

Dar era.

Tânăra inspiră adânc.

– Îmi cer scuze, Dee, sunt probabil mai obosită decât credeam. Ai dreptate. Am fost tăioasă. Se uită la masa unde Jack se așezase lângă tatăl lui și lângă Sam. Probabil ar trebui să-mi cer scuze.

– Deși presupun că are sens dacă nu-ți place de el.

– Nu am spus niciodată că nu-mi place de el.

– Ar fi de înțeles.

Teddy se încruntă.

– De ce?

– În numele meu, bineînțeles.

– De ce?

– Ei bine, la fel ca verișorul tău Sam, Jack a venit aici, unde nu e locul lui, și, printr-o simplă răsturnare a sorții, a primit conacul Millworth și tot ce vine la pachet cu el. Casa mea și moștenirea. Chiar dacă spun că am acceptat situația, tot e ceva straniu. Nu ești de acord?

Teddy încuviință.

– Ăsta e motivul, nu? Pentru care ai fost așa tăioasă cu el.

Dee îi aruncă un zâmbet inocent prietenei ei.

Teddy o privi. O cunoștea pe acea femeie la fel de bine ca pe ea. Și știa, după privire, că Dee nu credea nici o clipă ce spunea. Dar draga ei prietenă îi dădea o portiță de evadare, o explicație rațională pentru comportamentul ei irațional, pe care nici măcar Teddy nu-l putuse explica. Expiră ușurată și încuviință.

– Da, bineînțeles, ai dreptate.

– Știam eu. Dee zâmbi. Ești o prietenă foarte bună, Theodosia Winslow, și sunt

recunoscătoare că te am... Dee își puse un ou pe farfurie. Va trebui să-ți lași însă iritarea la o parte. Bărbatul acesta face acum parte din familia noastră. Și, dacă e să fiu sinceră, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu cât îmi place mai mult. Și nu vreau ca prietena mea cea mai dragă să nu se înțeleagă cu moștenitorul tatălui meu. Ar fi stresant.

– Și nu am vrea să te stresăm.

– Nu, nu am vrea asta, zise Dee cu fermitate.

– Atunci, va trebui să merg mai departe.

Nu avea să fie prea dificil să se poarte frumos cu acel bărbat. Odată ce Teddy pleca de la Millworth, puteau trece luni întregi până să se întâlnească din nou cu el. Cu siguranță că, până atunci, această iritare irațională pe care el o declanșa în ea avea să se fi liniștit.

– Ca noi toți, de altfel. Dee se uită la bărbații de la masă. Trebuie să recunoști, e chipeș.

Teddy ridică din umeri.

– Nu am observat.

– Seamănă foarte bine cu unchiul Basil și cu tata, cum sunt înfățișați în portretul din galeria de la etaj. Toți sunt foarte chipeși.

– Unchiul tău încă e.

– Mereu ai crezut asta.

– Știu.

Teddy oftă.

Îl plăcuse pe fermecătorul colonel Channing de prima oară când îl întâlnise, în urmă cu mai bine de un deceniu. Faptul că el nu o văzuse decât ca pe prietena celei mai tinere nepoate de-a lui fusese o sursă de mare tulburare în tinerețe. Din fericire, îi trecuseră și dezamăgirea, și îndrăgostirea.

– Fiul lui pare destul de plăcut. Dee îşi studie verişorul o clipă. Chiar dacă puţin cam pierdut. Mi se pare şi foarte tăcut.

– Niciodată nu e uşor să te faci auzit în familia ta, şopti Teddy.

– Bineînţeles, poate fi un şoc să descoperi o întreagă familie despre care nu ştiai.

– Aşa cred.

– Ar trebui să fim cât mai drăguţe posibil cu el. Dee îi aruncă o privire tăioasă prietenei ei. Toţi.

– De ce? Teddy ridică din umeri. Nu e verişorul meu. Am un verişor, care deja a revendicat moştenirea familiei mele. Ar trebui să fii recunoscătoare că ai propriile finanţe şi că viitorul tău nu depinde de ce se întâmplă cu Millworth.

– Sunt foarte recunoscătoare.

Dee aproape pierduse totul când se făcuse o revendicare falsă a moşiei soţului ei defunct.

– Îi mulţumesc în fiecare zi lui Dumnezeu pentru asta. În fiecare zi în care-mi amintesc s-o fac.

Ea încuviinţă şi traversă camera, spre masă.

Teddy îşi dori să fi aşteptat puţin mai mult ca să coboare la micul dejun, dar nu mai putea face nimic în privinţa asta. Cu siguranţă, putea să se poarte frumos cu Jack cât mai stătea. Îşi puse un zâmbet plăcut pe faţă şi li se alătură celorlalţi.

Domnii se ridicară la apropierea femeilor.

– Teddy, draga mea.

Colonelul îi pupă mâna, un gest de modă veche şi complet fermecător. Aşa cum făcuse şi prima oară când o întâlnise, când tânăra avea 13 ani. Primul bărbat care făcuse asta.

– Arăţi minunat azi.

– Iar tu, colonele, eşti fermecător, ca întotdeauna. Teddy îi aruncă un zâmbet

luminos. Faptul că ai devenit tată îți prieşte, evident.

– Şi nimeni nu e mai surprins decât mine. Bărbatul râse şi se uită la fiul lui. Jack, ai întâlnit-o pe Teddy?

– Am avut plăcerea, zise Jack şi zâmbi.

– E pe cât de genială şi de eficientă, pe atât de frumoasă. Colonelul se uită la fiul lui. Frumusețea şi deşteptăciunea sunt o combinație rară, băiete.

– Pot să îndrăznesc să vă întreb despre ce discutați voi trei? zise Dee şi se aşează la masă.

– Tocmai îi spuneam unchiului tău despre automobilul meu.

Sam se aşeză; la fel şi ceilalți domni.

– Ce surpriză! Dee îi făcu semn lui Teddy. Şi ce părere ai despre asta, unchiule Basil?

– Mi se pare captivant, zise colonelul. Sam ne-a spus despre acest bărbat german....

– Domnul Karl Benz, zise Sam.

– Da, da, Benz a făcut nişte progrese remarcabile în ceea ce priveşte...

– Nu, nu, unchiule Basil. Dee ridică mâna, în semn să tacă. Nu vreau să ştiu ce crezi despre mecanismele bestiei. Vreau doar să ştiu ce părere ai despre asta. Tânăra se aplecă şi întâlni privirea unchiului ei. Sam crede că ăsta e viitorul, şi sunt de acord cu el.

Teddy îşi înăbuşi râsul. În urmă cu puțin timp, Dee spusese că trăsura fără cai a lui Sam era o pierdere de timp, de bani, de efort şi de energie. Chiar îmbrățişa compromisul. Poate „uimitor“ era cuvântul cel mai potrivit.

– Te-aş lua la o plimbare, colonele, zise Sam. Dar deja am mutat-o la Londra.

– Atunci, plimbarea va trebui să aştepte, zise bătrânul. Cel puțin pentru câteva zile. Mă gândeam că ar trebui să mergem la Londra. Ce părere ai, Jack?

– Nu am văzut Londra decât la sosirea noastră, zise Jack încet. În plus, aş vrea să văd cu ochii mei această trăsură fără cai.

– Gata. Lady Briston intră în cameră, urmată de soţul ei. Toată lumea a plecat.

– În sfârşit, bombăni Lord Briston.

– Staţi jos, domnilor, le spuse Lady Briston bărbaţilor de la masă. Acum, a rămas numai familia. Nu e cazul să ne poticnim în formalităţi. Teddy, draga mea. Îi aruncă tinerei un zâmbet sclipitor şi se aşează la masă. Ai făcut o treabă superbă, absolut superbă. Toată lumea a zis asta.

– Mă bucur atât de mult că eşti mulţumită. Teddy îi zâmbi femeii. Evident că voia ca fiecare eveniment pe care-l planifica să fie cât mai fără cusur posibil, dar acesta fusese mai special. Lady Briston o făcuse mereu pe Teddy să se simtă ca fiind parte din familie.

– Şi sper c-o să fii de acord să te ocupi şi de alt eveniment, chiar dacă te anunţăm din scurt.

– Aş fi încântată, zise Teddy cu precauţie.

– Excelent, spuse Lady Briston. Pentru că am avut o idee genială.

Capitolul 6

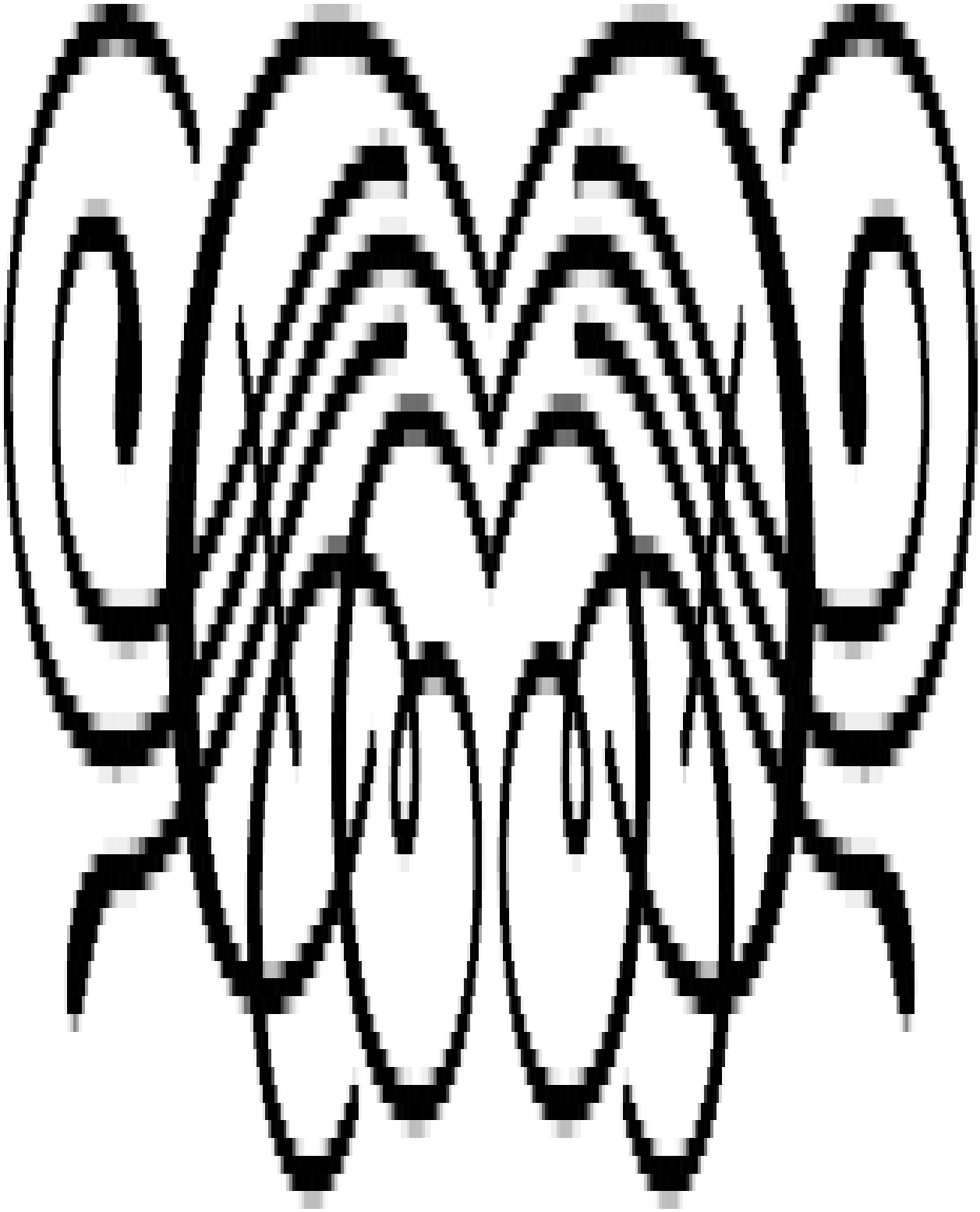

Chiar și pentru un nou-venit, fețele de la masă spuneau totul. Delilah și Teddy aveau o expresie vagă, dar specifică de teamă. Tatăl lui și Nigel făceau schimb de priviri. Se părea că asta nu era prima idee genială a lui Lady Bernadette.

Delilah zâmbi.

– Ce idee genială?

– Nu vă uitați la mine așa. Nu e nici măcar puțin ciudată, ci pur și simplu genială. Se uită la ușă. Speram să vorbim despre asta cât erau și Camille, și Beryl aici, dar cine știe când o să-i văd pe proaspăt căsătoriții?! Lionel s-a întors în Londra de dimineață și Beryl a funcționat mereu după propriul orar.

– Deci, spune-ne, care e ideea ta genială? zise unchiul.

– Cred c-ar trebui să organizăm un bal aici, la Millworth, ca să-l prezentăm pe Jack lumii. Ce crezi, Teddy?

– Clar e genială, zise Teddy fără prea mult entuziasm – deși e posibil ca Jack să fi fost singurul care observase asta, deoarece era singurul care o privea.

Se gândi că el și Teddy se înțeleseseră destul de bine noaptea trecută. Chiar avuseseră un moment... Dar bineînțeles că era absurd.

– Mamă. Tonul lui Delilah semăna cu cel cu care i te adresezi unui copil mic. Tocmai am dat un bal măreț.

– Știu asta, draga mea. Bernadette ignoră replica. Dar ăla a fost ca să celebrăm nunta lui Camille. Asta e cu totul altceva.

– Trebuie să recunosc, draga mea, că sunt de acord. E o idee genială, zise unchiul Nigel și-i zâmbi soției lui.

Jack avusese impresia că Teddy îl plăcea cât de cât. El cu siguranță o plăcea.

– Nu e o idee rea, zise tatăl lui încet. Dar plănuiam să-l duc pe Jack la Londra peste câteva zile și să încep prezentările acolo.

– Nu avem de ce să nu putem face şi una, şi alta, zise mătuşa lui ferm. Dar aş vrea să se întâmple cât mai curând posibil. Se întoarse spre Teddy. Cât de repede poţi să aranjezi totul?

– Nu ştiu. Teddy clătină din cap. Am câteva evenimente deja programate în Londra. Trebuie să-mi verific agenda. Şi va trebui să discutăm, să ştiu exact ce vrei.

Azi însă, Jack avea impresia că tânăra nu-l plăcea.

– Nu mă gândesc la nimic ieşit din comun.

– Pur şi simplu, grandios? zise Teddy.

– Exact. Deşi un bal mascat ar fi drăguţ.

Cum putea să nu-l placă? Era adevărat, nu era la fel de incitant ca alţi bărbaţi. Doar era bancher.

– Şi ne-am putea juca de-a ghicitul, iar invitaţii să încerce să aleagă care dintre ei e noul moştenitor?

O nuanţă de inocenţă se auzi în vocea lui Delilah. Sam tuşi, ca să-şi ascundă râsul. Mătuşa Bernadette o fixă cu privirea pe fiica ei.

– Nu eşti amuzantă, draga mea.

Dar majoritatea oamenilor îl plăceau. Femeile, mai ales, îl plăcuseră mereu. Era un bărbat foarte uşor de plăcut.

– Şi eu care credeam c-am fost. Delilah zâmbi dulce şi bău din ceai. Orice faci, ar fi bine să fie curând.

– Exact. Femeia încuviinţă. Nu aş vrea ca vestea existenţei lui Jack să devină subiect de bârfă, deşi nu putem să controlăm situaţia decât dacă-l ascundem într-o grotă.

– Aş prefera să nu mă ascund într-o grotă, dacă eşti de acord, mătuşă Bernadette, zise Jack.

Serios acum, cum putea femeia aia să știe dacă-l plăcea sau nu?

– Și nu o să amân să-mi prezint fiul în Londra până când organizezi tu un alt spectacol social, zise tatăl lui ferm.

– Nici nu mă aștept s-o faci, Basil. Asta e pur și simplu un fel de petrecere de debut.

Tatăl lui o descrisese pe Teddy ca fiind genială și eficientă. Nu părea prea genial sau eficient să respingă pe cineva bazându-se pe o conversație scurtă și un singur dans.

– Chiar și așa... Tatăl lui clătină din cap. Nu sunt sigur...

– O să-ți prezint situația astfel, Basil. Vestea existenței fiului tău nu o să rămână un secret pentru prea mult timp....

– Nici nu vreau asta. Nu vreau să-l ascund de lume.

– Și clar nu într-o grotă, murmură Delilah.

– Și, continuă mătușa Bernadette, cum circumstanțele alăturării lui în această familie sunt neobișnuite, lumea o să bârfească. Vor circula tot felul de vorbe. Sigur o să apară întrebări în privința legitimității sale.

– Nu vrem asta, zise unchiul Nigel.

– Nu crezi că e mai bine dacă noi, ca familie, îl recunoaștem public și formal? Mătușa Bernadette bătu cu degetul în masă, ca să-și sublinieze cuvintele. Să arătăm lumii că nu e vreun uzurpator american, ci că este acceptat și bine-venit în această familie? Că nu suntem deloc triști să descoperim acest nou moștenitor, ci mai degrabă încântați? Basil, spune-mi că greșesc! Haide!

– Aș vrea să spun exact asta, zise tatăl lui tăios, apoi oftă. Dar nu pot. Cred că ai dreptate.

– Știu că am dreptate.

Satisfacția se văzu în zâmbetul mătușii lui.

Cel puțin, nu era foarte corect pentru Teddy.

– Tu ce zici, Jack? Unchiul său îl studie. Ești pregătit să fii prezentat lumii ca viitorul conte de Briston?

Avea s-o lase să-l ignore?

– Jack?

– În nici un caz, zise Jack fără să gândească, după care-și conștientiză greșeala. Tatăl lui îi aruncă o privire tăioasă. Ideea e că totul s-a întâmplat atât de repede. Jack clătină din cap. Acum nici două săptămâni nu aveam întrebări legate de viața mea. Tata era mort și viitorul meu era stabilit. Eram... sunt... vicepreședinte la Graham, Merryweather and Lockwood Banking and Trust.

– Cel mai tânăr din istoria băncii, zise tatăl lui.

– Nici nu mă așteptam la altceva.

– Apreciez ce primire caldă mi-ați oferit. Ultimul lucru pe care-l voiam era un anunț grandios la un bal. Dar nu știu dacă sunt pregătit să înfrunt lumea, lumea voastră, ca membru al acestei familii. Abia dacă îmi amintesc numele voastre. Ultimul lucru pe care-l vreau e să fac vreo greșeală stânjenitoare. Nu pot să-mi imaginez că lumea de aici e mai iertătoare cu genul ăsta de lucruri decât e în New York. Cred că aș vrea să mă simt mai mult ca un membru al acestei familii înainte să fiu prezentat ca atare. Sunt multe lucruri de luat în considerație și... Nu era sigur ce să mai spună fără să le zică direct că nu știa dacă voia viața în care ei se așteptau să pășească. Nu cred că sunt pregătit pentru asta.

– Bineînțeles că nu, dragule. E de înțeles. Mătușa Bernadette zâmbi. Când crezi c-o să fii pregătit?

– O să treacă cel puțin o lună până când o să pot organiza ceva, zise Teddy repede. Posibil șase săptămâni, și atunci o să fim periculos de aproape de Crăciun, și am câteva evenimente deja programate, și...

– De ce să nu îl prezentăm pe Jack la intrarea în Anul Nou? Delilah îl privi. Asta îți oferă puțin peste două luni ca să te obișnuiești cu totul.

– Nu e o idee rea. Mătușa Bernadette se gândi o clipă. Dar, cum am stabilit că nu

o să se ascundă într-o grotă, o să se afle. Nu în fiecare zi descoperi că ai un nou membru al familiei. Vor apărea zvonuri, speculaţii, aluzii şi ceva mai mult decât bârfe.

– Dumnezeule, mamă! Beryl intră în cameră şi le făcu semn bărbaţilor să stea jos. Credeam că ştii deja cum să faci faţă bârfelor. Dumnezeu ştie că am fost destul de des ţinta lor. Dar niciodată nu ne-am temut. Se aplecă şi luă o felie de pâine prăjită de pe masă. O să mă ocup de partea asta.

Delilah o fixă cu privirea.

– Cum?

– Cel mai bun mod de a face faţă bârfelor e să le controlezi. Şi cel mai bun mod de a le controla este să le începi chiar tu. Beryl luă o gură din pâinea prăjită. O să găsesc eu ceva.

Delilah o privi oripilată.

– Ce?

– Nu ştiu încă. Beryl luă o altă gură de pâine prăjită şi mesteca gânditoare. Poate ceva de genul iubiţi pierduţi, separaţi de soartă, distanţă şi neînţelegeri. Genul ăsta de lucru. Îl privi pe Jack. Presupun că n-ai fi de acord să-i laşi pe oameni să creadă că mama ta a fost într-un azil în ultimii treizeci de ani, nu?

– În nici un caz. Jack se uită la verişoara lui. Chiar dacă mama e în multe feluri, nu e nebună.

– Eşti sigur? întrebă mătuşa Bernadette, plină de speranţă.

– Da, zise Jack ferm, deşi nebună era una dintre descrierile mai blânde care-i veneau în minte când se gândea la acţiunile mamei lui, de când aflase adevărul despre tatăl său.

– Nu-mi place nici asta. Privirea tatălui său se opri asupra lui Beryl. Dacă aud vreo menţiune despre nebunie...

– Dumnezeule, unchiule Basil, a fost primul lucru care mi-a venit în minte, pufni Beryl. O să mă gândesc la ceva mai reuşit. Ultimul lucru pe care-l vrem e să

suspecteze cineva că nebunia e o trăsătură de familie. Se gândi o clipă. Amnezia e mereu o opțiune bună.

Jack se încruntă.

– Amnezia?

– Nimic nu se compară cu amnezia atunci când vrei ca și cea mai absurdă poveste să pară legitimă. Cea mai bună parte e că, atunci când cineva are îndoieli în privința unui detaliu, răspunsul e mereu „Vezi tu, nu și-a amintit“.

Mătușa Bernadette încuviință. Teddy păru singura dintre femei care nu aprecie ideea amneziei. Poate nebunia chiar era o trăsătură de familie.

– Nu știu dacă-mi place ideea ca oamenii să creadă că mama a avut o memorie problematică timp de treizeci de ani. În vocea lui Jack se auzi indignare. Și nu-mi place deloc ideea de bârfe.

– Haide, Jack! Dacă nu ești pregătit să anunți lumea că mama ta l-a înșelat pe tatăl tău în privința existenței tale, ceea ce o pune într-o lumină și mai proastă decât dacă ar fi nebună, trebuie să găsim o poveste credibilă.

– Poate ceva mai aproape de adevăr? șopti tatăl lui.

– O să mă gândesc la ceva plauzibil. Privirea lui Beryl se mută spre Jack. Știu că toată situația asta e ciudată pentru tine, ți-am auzit comentariile din ușă. Dar mă bucur că te-am auzit în sfârșit vorbind. Aseară, nu ai spus decât câteva cuvinte. Începusem să cred că, în ciuda asemănării tale cu unchiul Basil, nu sunteți înrudiți deloc. Nimeni din familia asta nu ezită vreodată să spună ce gândește.

– Aseară, n-am prea avut loc să spun ceva, dar o să încerc să mă descurc mai bine.

Beryl zâmbi.

– Da, cred c-o s-o faci.

– Teddy, draga mea, de ce nu te uiți în agenda ta, ca să vezi dacă balul de Anul Nou ar putea fi o posibilitate, zise mătușa Bernadette. E o prostie să ne gândim la asta dacă Teddy nu se poate ocupa. Bineînțeles, am putea să facem

evenimentul fără ea...

– O să verific data, zise Teddy repede şi se ridică. Ar trebui să dureze numai câteva minute.

Se întoarse şi plecă.

– Mamă, ştiu că suntem capabile să organizăm evenimentul chiar noi, zise Delilah încet. Dar Teddy e cea mai dragă prietenă a mea, şi un eveniment ca ăsta n-o să facă decât să-i întărească reputaţia, sporind cererile pentru serviciile ei...

– Știu, draga mea, zise mătușa Bernadette.

– Da? întrebă Delilah şi făcu ochii mari.

– Știu mai multe decât crezi. Mereu am considerat-o pe Teddy o altă fiică și o să fac tot ce pot, atunci când pot, ca s-o ajut.

Jack habar n-avea despre ce vorbeau, iar expresia nedumerită a tatălui şi a unchiului său spuneau că nici ei nu știau. Își dădu seama că avea să treacă ceva timp până să afle poveștile de viaţă ale diverşilor jucători din această lume nouă. Secretele și misterele care erau cunoscute de această familie.

Exista însă un mister pe care-l putea rezolva chiar atunci.

– Vă rog să mă scuzaţi, zise el şi se ridică. Mă întorc imediat.

Se răsuci şi plecă după Teddy.

– Unde se duce? se auzi vocea mătușii lui în urma sa.

– Mamă, bănuiesc că răspunsul....

O prinse pe Teddy din urmă la scara principală. Aceasta era deja la jumătatea scărilor.

– Pot să discut cu tine o clipă?

Tânăra făcu ochii mari.

– Nu am timp acum. Trebuie să-mi verific programul, să văd dacă ideea genială

a mătușii tale are vreo șansă să se materializeze.

– Înțeleg asta, dar îți promit că nu te reţin mult.

Ea făcu o pauză, apoi oftă.

– Foarte bine. Coborî scările, ajungând la nivelul lui. Ce e?

– De ce nu-ți place de mine? întrebă el, apoi se încordă.

Nu voise să pară atât de patetic.

– Nu-mi displaci.

– Dar nici nu-ți place de mine.

– Prostii! Tânăra pufni, dar obiecţia ei nu păru reală. Cel puţin, nu pentru el şi, având în vedere expresia ei de stânjenealã, nici pentru ea.

– Am făcut ceva ca să te supăr?

– Nu, bineînțeles că nu.

– Dacă am făcut, continuă el, nu am vrut, şi ai scuzele mele sincere.

Ea ezită, apoi oftă din nou.

– Chiar nu ai pentru ce să-ți ceri scuze.

– Poate comportamentul meu...

– În nici un caz. Ai fost foarte... fermecător.

– Da?

Îl considera fermecător? Nu era atât de neașteptat.

– Da. Dacă asta e tot...

– Nu e. El o studie îndeaproape. Credeam că seara trecută, ei bine...

– Seara trecută? Te referi la aventura noastră minoră?

– Ei bine, da, la dansul şi conversaţiile noastre.

– Nu sunt unul şi acelaşi lucru?

– M-am simţit foarte bine cu tine, Teddy. De fapt, a fost una dintre cele mai plăcute părţi ale serii. Noi doi... ei bine... am crezut, poate chiar şi pentru o clipă... am crezut... Inspiră adânc. Am crezut că şi tu te-ai simţit bine.

– Dumnezeule, Jack! Teddy ridică din umeri. A fost numai un dans. Am căzut de acord că, în ceea ce priveşte aventurile, a fost una minoră. Mai puţin decât minoră, având în vedere că am dansat cu mai mulţi domni aseară. Dar, da, m-am simţit bine.

– Şi totuşi, în ciuda acestui lucru, azi te porţi ca şi cum sunt ultima persoană pe care ai vrea s-o vezi. Vreau să ştiu de ce.

– Foarte bine. Vocea ei deveni tăioasă. Aseară, deşi ştiai foarte bine conexiunea mea cu această familie şi în ciuda faptului c-ai susţinut că preferi sinceritatea, m-ai indus în eroare.

El se încruntă.

– Cum am făcut asta?

– Toate prostiile alea, despre cum povestea ta este lungă şi complicată...

– Chiar e.

– Şi că finalul încă n-a fost decis.

– Nu a fost.

– Şi ai refuzat să-mi spui numele tău.

– Dar am căzut de acord că asta făcea momentul mai mult o aventură.

Tatăl lui avusese dreptate, femeile erau de neînţeles.

– E adevărat că dansul cu un străin chipeş poate fi considerat o aventură, una

minoră, dar, când descoperi că acel străin ascunde un lucru foarte important, care afectează viaţa celei mai dragi prietene a mele şi a familiei ei, nu pot să nu simt că, din clipa în care mi-ai cerut să te salvez, până în momentul în care ai dispărut, ai avut un motiv ascuns.

Era evident că această făptură minunată era la fel de nebună ca restul. Clătină confuz din cap.

– Motiv ascuns?

– Da!

– Şi care ar fi ăsta?

– Nu ştiu, zise ea.

Jack o privi îndelung. Nu o minţise, nici măcar o dată. Nu considera nici că o indusese în eroare. E adevărat că fusese vag, dar acea supărare a ei nu avea sens. Decât dacă...

Bărbatul zâmbi.

– Îţi place de mine.

– Sinceră să fiu, bărbaţii sunt toţi la fel. Îşi dădu ochii peste cap. Iar tu eşti la fel de arogant ca toţi.

– Arogant? Eu? Jack făcu ochii mari. Mereu am crezut că sunt unul dintre bărbaţii cel mai puţin aroganţi.

– Înseamnă că cercul tău de cunoştinţe e foarte restrâns.

– Nu cred că aseară m-ai plăcut din cauza aroganţei. Ştiu asta, pentru că şi mie mi-a plăcut de tine. Iar azi, în continuare îmi place de tine, doar că ţie nu îţi mai place de mine.

– Nu fi absurd. Ţi-am zis că nu-mi displaci.

– Ai mai spus şi că sunt chipeş.

– Asta e o simplă observaţie. Până la urmă, semeni foarte bine cu tatăl tău. Şi,

chiar și la vârsta lui, colonelul e încă foarte atrăgător și poate cel mai chipeș bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

Tânărul chicoti.

– Dar nu ai spus asta despre tata, ci despre mine.

– Foarte bine, atunci. Teddy oftă frustrată. Ești chipeș, exact ca tatăl tău. Și, exact ca el, îți place să flirtezi.

Jack o privi uimit. Niciodată nu crezuse că flirtează.

– Da?

– Știi foarte bine că asta faci. Tu ești o aventură. Dumnezeule, cât ai exersat asta?

– Nu am spus așa ceva niciodată în viața mea.

În vocea lui se simți indignare.

– Ei bine, a părut c-ai făcut-o.

În ciuda cuvintelor ei, în ochi îi sclipi îndoiala.

– Și, cu toate astea, ai părut să fii destul de afectată de asta, zise el, în timp ce o privi în ochi.

– Prostii! Teddy ridică din umeri. Nu m-am pierdut deloc. Pur și simplu, mă gândeam la alte lucruri.

– Unul dintre ele fiind că mă placi.

Jack zâmbi.

– Aș vrea să nu mai spui asta. Teddy își încleștă pumnii. O să renunți la subiect dacă recunosc că există cea mai minusculă posibilitate ca, pentru cel mai scurt moment, aseară să fi existat o șansă să te fi plăcut?

– În nici un caz.

Bărbatul râse, ceea ce fu, evident, o greșeală. Ea îl privi, se întoarse și o luă pe scări.

– Recunoaște, strigă el după ea. Aseară, ți-a plăcut de mine.

– Nu o să zic așa ceva!

– Dumnezeule, ce încăpățânată ești!

– Mulțumesc!

– Și încă ceva.

Teddy se opri, se întoarse și îl privi.

– Ce?

– Și mie mi-a plăcut de tine aseară și îmi place de tine și azi. Bărbatul clătină din cap. Dumnezeu știe de ce. Dar cred că asta e și pentru că, în ciuda antipatiei tale, pe care sunt destul de sigur că nu o merit, în continuare cred că... O privi. Tu, Lady Theodosia Winslow, ești, cu siguranță, o aventură.

Teddy îl privi în tăcere. Într-un final, un zâmbet apăru pe fața ei minunată. Ochii ei verzi sclipiră.

– Știu.

Tânăra clătină din cap și continuă să urce scările, faldurile rochiei legănându-se la fiecare pas.

Jack o privi până când Teddy dispăru. În mai puțin de o zi, această femeie îl numise misterios, secretos, captivant, chipeș, atrăgător, crai, fermecător și arogant. Din ce-și amintea el – și probabil și-ar fi amintit așa ceva –, nici o femeie nu folosise vreodată acele cuvinte cu referire la el. De obicei, era descris ca fiind... drăguț.

Jack se considera un bărbat rațional, logic, sensibil. Un bărbat care avea de-a face în mod constant cu fapte și numere. Se gândi la situație. Faptele de aici nu aveau nici un sens.

Faptul numărul unu: oricare ar fi fost motivul, voia ca Teddy să-l placă. Nu avea sens, dar asta era situaţia. Faptele care nu aveau sens puteau fi date la o parte pentru moment.

Faptul numărul doi: deşi Jack era sigur că tânăra îl plăcuse seara trecută, când era un străin, azi era evident că nu-l mai plăcea. Prin urmare, s-ar putea crede că dezvăluirea identităţii lui îi afectase părerea despre el. Ceea ce era, în sine, ciudat, deoarece familia Channing păruse încântată de descoperirea existenţei sale. Deci nici acest lucru nu avea sens şi putea fi dat la o parte.

Faptul numărul trei: Teddy susţinuse că el o înşelase şi că avusese un motiv ascuns, ceea ce era absurd. Nu avusese intenţia să o înşele. Pur şi simplu, nu i se păruse înţelept să-i spună numele în acea clipă. În plus, îi plăcuse romantismul situaţiei. Ea nu era singura care dansa cu un străin atrăgător.

Acum, că se gândi la situaţie, când întâlnise pe cineva, după ziua când îşi întâlnise tatăl, se prezentase ca Jack. Tatăl lui îi spusese Jack, dar nu se mai prezentase drept Jack de când avea opt ani şi îşi luase rămas-bun de la visele unor aventuri. Faptul că făcuse asta acum era interesant. Până în acea clipă, nici măcar nu-şi dăduse seama de asta.

Era posibil ca un lucru atât de simplu, ca numele pe care-l alesese ca să se prezinte, să îi schimbe întreaga viaţă? Nu, bineînţeles că nu. Simpla idee era absurdă. În plus, erau mai mulţi factori care îi schimbaseră, de curând, întreaga viaţă.

Venise în Anglia fără nici un plan anume în minte, ceea ce era, în sine, neobişnuit pentru el. Habar n-avea cât urma să stea acolo. Acum, trebuia să rămână cel puţin până la balul mătuşii lui. Să plece înainte de asta nu doar că ar fi fost nepoliticos, dar i-ar fi şi afectat relaţia cu noua sa familie. În plus, Teddy avea să organizeze balul, şi aveau să petreacă ceva timp împreună. Avea să-i scrie bunicului său şi să îi spună că urma să stea mai mult decât se aşteptase. Ignoră senzaţia de vină pe care o simţi deoarece nu voia să-i scrie mamei lui.

În urmă cu zece zile, era Jackson Quincy Graham Channing, strănepotul fondatorului instituţiei Graham, Merryweather and Lockwood Banking and Trust. Un bărbat solid, sensibil, care nu era cunoscut pentru un comportament impulsiv sau necugetat. Acum, era Jack Channing, moştenitorul contelui de Briston şi fiul unui bărbat care aprecia călătoriile şi aventurile.

Bineînțeles că era în continuare același bărbat. Nu era așa? Și, în plus, voia să fie?

Jackson Quincy Graham Channing nu ar fi fost niciodată descris drept misterios, sau crai, sau captivant. Și cu siguranță nu era un aventurier. Avea în sânge meseria de bancher.

Jack Channing era însă o cu totul altă poveste. Doar sângele tatălui lui îi curgea la fel de puternic prin vene ca al mamei sale!

Poate avea să accepte îndatoririle de conte sau poate avea să revină la bancă. Habar n-avea în clipa de față – nu c-ar fi contat. Era fiul unui bărbat aventurier, și era momentul să trăiască propriile sale aventuri.

Și știa exact care, sau mai degrabă cine, avea să fie prima sa aventură.

Capitolul 7

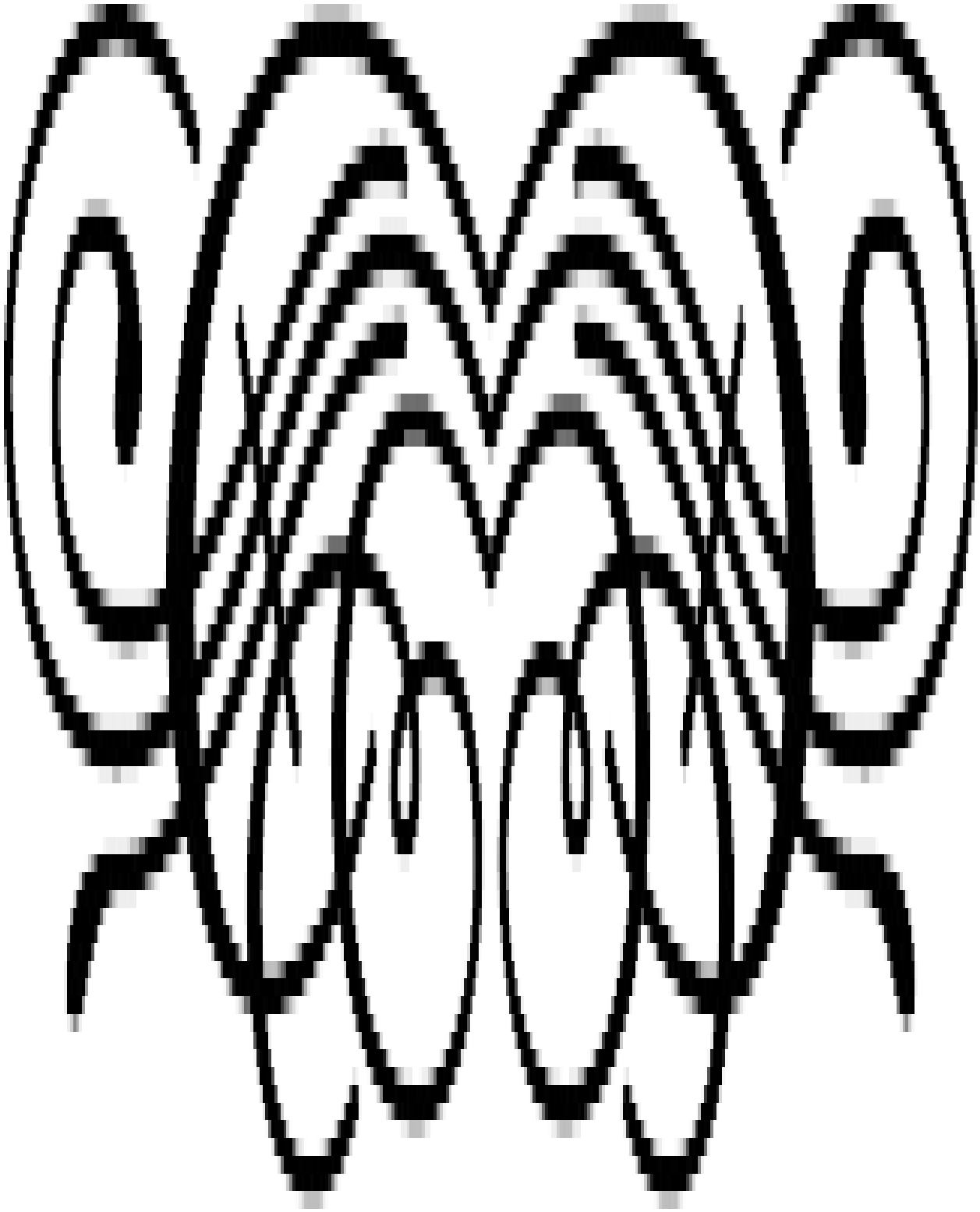

Trei săptămâni mai târziu, noiembrie 1887, Clubul Exploratorilor, Londra...

Teddy făcu ultimele notițe în agenda care devenise o extensie a ei în timpul unui eveniment social. Balul de la Clubul Exploratorilor, din acea seară, nu era o excepție.

Mama lui Teddy stabilise comisionul pentru bal, dar, așa cum îi era obișnuința, nu participase, din cauza unui alt angajament. Unul la care mama spunea că trebuia să participe. Până la urmă, trebuia să ții pasul cu societatea dacă voiai să-i ajuți pe cei din lumea bună care ar fi putut avea nevoie de asta. Mama era ca un lup care despărțea un miel inocent de turmă.

Teddy opri un chelner care se îndrepta spre sala de bal și îi sugeră să umple paharele de pe tavă mai mult de jumătate. În acel moment al serii, cina, acompaniată de discursuri nesfârșite ținute de cei din conducerea clubului, se terminase, și începuse dansul. Balul avea să continue câteva ore, dar, în cea mai mare parte, munca ei se terminase. Lumea se aștepta ca ea să apară, din considerente strict sociale. Deși în mod normal nu s-ar fi gândit de două ori la asta, acea seară era diferită.

El era acolo.

Teddy abia dacă se gândise la Jack Channing în cele trei săptămâni de când plecase de la conacul Millworth. Sau, mai degrabă, încercase să nu se gândească la el, deși fusese extraordinar de dificil. În primul rând, Lady Briston venise în Londra de patru ori ca să vorbească despre balul de Anul Nou. E adevărat că Teddy folosise evenimentul ca scuză ca să plece din Millworth mai devreme decât plănuise, la doar câteva ore după ce Lady Briston își anunțase geniala idee. Având în vedere plecarea ei abruptă, era de înțeles că doamna mai în vârstă voia să discute despre bal. Deși avea tendința să vorbească la fel de mult, poate chiar mai mult, despre recent descoperitul său nepot.

Teddy știa că Jack era cel mai tânăr vicepreședinte din istoria a Ceva, Cuiva și Oricui Banking and Trust? Da, Teddy auzise de asta. Și știa Teddy că Jack ieșise în evidență datorită studiilor sale la o universitate prestigioasă al cărei nume Lady Briston nu putea să și-l amintească, dar care, chiar și așa, era

impresionantă? Nu, Teddy nu știuse asta. Sau că era considerat priceput la aspectele financiare, chiar genial? Nu, Teddy nu știuse nici asta. Sau că, deși era prima călătorie a lui Jack în afara Americii, era destul de interesat de călători – și, în plus, nu-și exprimase Teddy interesul față de călătorii? Nu era o coincidență? Teddy zâmbi, fiind de acord că era o coincidență remarcabilă, și ghidă discuția înapoi spre lista de invitați.

Era însă aproape imposibil să o convingă pe Lady Briston să se abată de la cursul pe care aceasta era hotărâtă să-l urmeze. Oricât de subtilă credea femeia că era, nu exista nici o îndoială în mintea lui Teddy că mama celei mai bune prietene a ei era hotărâtă s-o aducă pe Teddy în familie.

Nu puteai să nu te întrebi dacă nepotul ei știa asta.

Chiar dacă Lady Briston nu l-ar fi lăudat atât pe Jack, Teddy tot s-ar fi gândit la el. Ca o melodie enervantă pe care o tot cânți, chiar dacă nimănui nu-i place.

Sau poate vinovăția o făcea să se tot gândească la el. Nu fusese prea corectă cu el. Acum, că se gândea mai bine, Jack nu o indusese în eroare – sau cel puțin era sigură că nu fusese ceva deliberat din partea lui. Bărbatul fusese doar prudent, și nu-l putea învinovăți pentru asta. Nu ar fi fost deloc înțelept să îi mărturisească totul unei femei pe care abia o întâlnise. Cu siguranță că, dacă ar fi făcut asta, Teddy ar fi avut îndoieli în privința judecății lui. Pe de altă parte, Teddy era destul de sensibilă când venea vorba despre bărbați care o induceau în eroare, în mod deliberat sau nu.

Tânăra avea de gând să-și ceară scuze la următoarea lor întâlnire. Potrivit mătușii lui, Jack și tatăl lui erau în Londra de mai bine de o săptămână și, cum în acea seară era acolo, nu exista un moment mai bun decât prezentul. Nu era obișnuită să-și ceară scuze – rareori avusese motive să facă asta. De obicei, era echilibrată și politicoasă. Din păcate, Jack Channing părea să scoată la suprafață atributele ei mai puțin admirabile.

Își băgă agenda în geanta mare pe care o lua cu ea când coordona un eveniment și scoase șorțul pe care îl purta mereu peste rochie când se afla într-o zonă de servire sau în bucătărie. Nu se cădea să apară cu haine pătate, și nimeni nu știa ce se putea întâmpla în bucătării. Ignoră gândul că rochia ei nu mai era la modă de câțiva ani, dar nu putea schimba acest lucru. Își băgă șorțul în geantă, pe care o puse în colțul a ce fusese cândva încăperea cu veselă a casei, care acum

găzduia Clubul Exploratorilor şi în acea seară era locul unde chelnerii le ofereau invitaţilor o avalanşă de şampanie sau suc de fructe. Totul mergea bine, iar Teddy putea să plece fără să-şi facă griji. Se îndreptă spre sala de bal, printr-un labirint de holuri private.

Clubul Exploratorilor se afla într-un conac grandios din Bloomsbury, aproape de British Museum, oferit clubului în urmă cu aproximativ cincizeci de ani de către un binefăcător. Un altul donase fonduri pentru o anexă la casa originală, care oferea camere de lectură şi o încăpere mare pentru conferinţe, care se transforma şi în sală de bal. Potrivit mamei lui Teddy, acesta era primul an în care clubul angajase o agenţie din afară ca să coordoneze balul, care în mod normal era organizat de un comitet format din soţii ale membrilor clubului. Anul acesta însă, acele soţii se răzvrătiseră, ca să sprijine efortul unui grup de doamne locale care insista ca şi femeile să poată deveni membre. Deşi, în privat, mamei lui Teddy i se păruse dizgraţios, era în beneficiul lor, şi nu fusese nevoie decât de câteva comentarii spuse unde trebuia ca să-şi asigure evenimentul. Teddy nu le era numai recunoscătoare femeilor care încercau să înfrunte baricada de bărbaţi, ci şi foarte mândră de ele. Ăsta nu era decât un alt lucru în privinţa căruia ea şi mama ei nu erau de acord.

Oricât de enervant ar fi fost, era probabil mai bine că mama ei nu era acolo în acea seară. De la moartea tatălui lui Teddy, mama ei încercase să-şi convingă fiica să se mărite cu ruda care moştenise titlul soţului ei. O campanie care, din motive cunoscute numai de mama ei, dar care păreau să aibă legătură cu eşecul lui Teddy de a se căsători, laolaltă cu faptul regretabil că nu întinerea, se intensificase în ultimele luni. Potrivit mamei, Simon era un bărbat minunat, iar căsătoria cu ea avea să le readucă lui Teddy şi mamei ei poziţia socială pe care o avuseseră. Teddy nu voia să se căsătorească cu Simon, deşi acesta era de treabă, şi nu voia să se căsătorească nici cu altcineva din alte considerente decât afecţiunea autentică. Iubirea, dacă avea s-o întâlnească, ar fi fost ideală. Dar dacă ultimii patru ani o învăţaseră ceva… era să fie realistă. Iubirea era la fel de alunecoasă ca securitatea financiară. Iar căsătoria nu mai era scopul ei.

Trecu de un rând de uşi franceze, care duceau spre o terasă închisă, privată, creată când fusese construită anexa casei. Cu bănci din fier, plante şi o fântână mică, ce funcţiona în lunile calde, era exact genul de loc unde să te relaxezi sau să ai o întâlnire ilicită. Un domn se plimba pe terasă, luminat de felinarul de pe un stâlp. Era de aşteptat. Aşa cum se întâmpla mereu la evenimentele aglomerate ca acesta, în sala de bal era, probabil, prea cald. Bărbatul se întoarse, şi Teddy îi

văzu fața. Perfect. Avea să fie mult mai ușor în privat.

Teddy își adună curajul, deschise ușa și păși în aerul rece al nopții.

– Bună seara, domnule Channing.

Bărbatul îi zâmbi.

– Bună seara, Lady Theodosia. Ce surpriză minunată!

Îi zâmbi și ea.

– Viața e plină de surprize.

– Nici nu știi.

– Dumnezeule, ce frig e, zise ea.

– E puțin răcoare, dar clădirea blochează briza. Poftim! Își dădu jos haina, se duse spre ea și i-o puse pe umeri. E mai bine?

– Nu chiar, dar mulțumesc. Teddy clătină din cap. Acum, tu o să îngheți.

Jack râse.

– Nu prea cred. Și, sincer să fiu, îmi place senzația de frig.

– Ce faci aici?

– Aveam nevoie de o clipă pentru mine și de niște aer curat.

– Aer curat?

– Și să mă gândesc, recunoscu el.

– E mult prea frig ca să gândești, zise ea și își strânse haina pe lângă corp. Pot să te ajut cu ceva?

Bărbatul ridică dintr-o sprânceană.

– Ai organizat și seara asta? Ai de gând să te asiguri că fiecare invitat se simte

bine?

– Nu în seara asta. Teddy clătină din cap. Genul ăsta de eveniment e cu totul diferit de unul privat. Nu e nici o gazdă care să fie trasă la răspundere dacă cineva nu s-a simțit bine. Dar, da, eu am planificat festivitățile din seara asta.

– O altă afacere?

– Un alt mod de a umple momentele goale din viața mea, zise ea. În plus, cum ăsta e Clubul Exploratorilor, al cărui scop e să sprijine și să încurajeze explorarea și progresul științific, ne-am micșorat prețul. Faptul că m-am ocupat de adunarea din această seară este, mai degrabă, o favoare.

– Ești susținătoare a Clubului Exploratorilor?

– Nu chiar, deși am participat la lecturi aici, dar seara asta e puțin neobișnuită.

– Cum așa?

– Soțiile membrilor clubului au refuzat să organizeze balul din această seară ca protest împotriva faptului că acest club nu acceptă femei ca membri.

– Cât de îndrăzneț din partea lor! Vor să fie membre ale clubului?

– Nu neapărat, dar le sprijină pe acele femei care vor să facă asta, majoritatea având realizări impresionante și fiind mai îndreptățite să fie membre decât mulți dintre corespondenții lor masculini. Iar eu sunt de acord cu ele.

– Bineînțeles, zise el. Deci doamnele s-au inspirat din Lysistrata, a lui Aristofan?

– Nu au o poziție chiar atât de fermă, dar ar fi fost interesant.

În piesa grecească, femeile din Grecia refuzau relațiile maritale până când soții lor nu erau de acord să termine războiul dintre Atena și Sparta. Teddy îl studiase pe Aristofan la Academia pentru Tinere Realizate a Doamnei Bicklesham. Chiar și așa, referința era una destul de obscură.

– Ești foarte educat.

– Pari surprinsă.

– În nici un caz, zise ea repede. Mătușa ta a menționat că ai excelat la studii și...

Jack se apropie și își coborî vocea, într-un mod confidențial.

– Avem niște școli bune, să știi, chiar și în coloniile necivilizate. Atunci când nu ne luptăm cu localnicii sau când nu ne croim drum prin sălbăticie.

– Nu am vrut să insinuez că... Îmi pare rău. Doar că mătușa ta a tot vorbit despre realizările tale, și nimeni nu poate să fie atât de… impecabil. E bine de știut că nu exagera.

– Nu a exagerat nici în privința ta.

Teddy roși și fu recunoscătoare că el nu putea vedea asta din cauza întunericului. Ce avea bărbatul ăsta de tot ce spunea fie o enerva, fie o lăsa fără cuvinte?

– Așa cum spuneam, dacă asta chiar ar fi fost o petrecere, nu un hobby, nu ne-am descurca prea bine.

– Înțeleg.

– Încă nu ești de acord?

Jack făcu ochii mari.

– Nu e vorba că nu sunt de acord.

– Serios? La nunta lui Camille, am avut impresia că nu ești deloc de acord cu o femeie care să facă afaceri.

– Pur și simplu, m-ai luat prin surprindere, atâta tot. Trebuie să recunoști că e neobișnuit.

Ea încuviință.

– O să recunosc asta. Dar cred c-ai zis că acceptarea banilor pentru servicii este ceva dizgrațios.

– În nici un caz. Niciodată nu aș fi zis așa ceva. Jack clătină din cap, dar ochii îi străluciră la lumina felinarului. Probabil nu m-ai înțeles bine.

– Auzul meu e excelent.

– Atunci, m-am exprimat greșit, iar, pentru asta, îmi cer scuze.

– De ce?

– Mereu ești așa suspicioasă?

– Da. Deci, de ce?

– Pentru că, dacă aș fi zis că acceptarea banilor pentru munca ta excelentă e ceva dizgrațios, ar fi fost și nepoliticos, și nedrept. Din păcate, nu sunt mereu atât de progresist pe cât aș vrea. Vezi tu, bancherii au tendința să fie și rezervați, și de modă veche. Bărbatul clătină din cap. Mă tem că e un defect al caracterului meu.

– Un defect. Teddy făcu ochii mari, prefăcându-se uimită. Cât de ciudat, deoarece Lady Briston nu a pomenit c-ai avea așa ceva.

Bărbatul zâmbi.

– M-am purtat cât de bine am putut.

– Nu am nici o îndoială în privința asta. Te rog, continuă!

– Lucrez în lumea finanțelor și, uneori, am de-a face cu câte o femeie, de obicei o văduvă, care a preluat administrarea afacerii moștenite de la soțul defunct sau de la altă rudă. Uneori, nu au nici cea mai vagă idee ce fac.

– Ăsta nu pare un motiv ca să-ți ceri scuze.

– Nu am terminat. Așa cum spuneam, uneori nu se ridică la nivelul provocării, dar, din experiența mea, uneori o fac. Sau... Ridică din umeri. Sunt destul de deștepte cât să-și dea seama că lumea comerțului le depășește și își vând afacerile, asigurându-și siguranța financiară, cel puțin pentru o perioadă.

– Atunci, de ce ai spus că e dizgrațios?

– Din nou... Oftă dramatic. Nu-mi amintesc să fi zis așa ceva.

– Și, cu toate astea, ți-ai cerut scuze.

– Aș face orice ca să mă placi din nou.

– Nu e cazul. Teddy inspiră adânc. Și eu îți datorez scuze. Nu m-am purtat prea frumos cu tine în dimineața de după nuntă. Am tras concluziile greșite și am reacționat urât. Sper că mă poți ierta.

– Cred că te-aș ierta pentru orice, Lady Theodosia.

– Teddy, zise ea, ignorând valul de plăcere provocat de cuvintele lui.

– Nu, nu prea cred. Jack clătină din cap. Dacă e să ne spunem pe numele mic, și presupun că Delilah ar fi destul de iritată dacă n-am face-o, prefer Theodosia, nu Teddy.

– Nu înțeleg de ce. Teddy nu e la fel de greoi și e distractiv, în timp ce Theodosia e numele unei fete bătrâne celibatare, prea preocupată de bunele maniere, care o să moară singură, înconjurată de broderiile ei, într-o casă plină cu pisici.

Jack râse.

– Deși trebuie să recunosc că mă apropii cu repeziciune de acel punct. Din fericire, pisicile mă fac să strănut.

– Înseamnă „Darul lui Dumnezeu“, să știi. Theodosia.

– Știam asta. Cum de știi tu?

– Pui multe întrebări.

– Mereu am făcut-o. Deci?

– Millworth are o bibliotecă impresionantă. Jack râse. Ai fi uimită câte informații poți să găsești acolo. În plus, Theodosia e un nume frumos. Ți se potrivește.

– Pentru că sunt o aventură? zise ea fără să gândească.

– Absolut. Una frumoasă.

Teddy îl privi curioasă.

– Nici o persoană care m-ar cunoaşte nu m-ar acuza că rămân fără cuvinte. Eşti conştient că spui lucruri care mă afectează şi nu ştiu cum să reacţionez?

– Nu o fac în mod voit, zise el cu zâmbetul pe buze. Dar, da, sunt conştient de asta. Îmi place.

– E, probabil, americanul din tine.

– Posibil, pentru că-mi pari minunată. Privirile li se întâlniră. Sau poate e doar bărbatul.

Teddy rămase fără aer.

– Flirtezi groaznic de mult. Exact ca tatăl tău.

Jack făcu o pauză.

– Asta înseamnă ceva. Apropo de tata, probabil se întreabă unde sunt.

– Şi eu trebuie să-mi fac apariţia la bal.

Teddy făcu semn spre uşă.

– O să te însoţesc înăuntru, zise el, dar păru să ezite să facă asta.

– Nu e necesar, şi e posibil ca întoarcerea noastră împreună să provoace bârfe.

– Nu am vrea asta, şopti el, dar era evident că se gândea la altceva, nu la zvonurile despre ei doi.

– Dumnezeule! Teddy îl privi cu atenţie. Te simţi din nou ca un peşte pe uscat?

– E chiar aşa evident?

– Mă tem că da – cel puţin, acum.

– Ei bine, e destul de ciudat. Jack inspiră adânc şi reîncepu să se plimbe. Niciodată în viaţa mea nu m-am mai simţit nelalocul meu. Acum câteva săptămâni, nu aveam întrebări legate de viaţa mea. Ştiam cine sunt, ce sunt şi încotro mă îndreptam. Acum, nu mai sunt sigur nici măcar de numele meu.

– Jack, zise ea.

Bărbatul se opri și o privi.

– Sau preferi Jackson?

– Jack, zise el și continuă să se plimbe. Mereu m-am considerat Jack, chiar dacă toată lumea mi-a zis Jackson. Jackson e numele unui bancher. Nu știu cine e Jack.

– Înțeleg de ce ar fi dificil.

– Nici nu-ți imaginezi. Bărbatul clătină din cap. Sunt bancher, Theodosia. În cea mai mare parte a vieții mele, am știut că voi fi bancher și asta am fost de când am terminat școala. Bunicul meu e bancher, și străbunicul meu a înființat banca. Funcția de bancher îmi definește familia.

– Familia mamei tale.

– Exact. Acum, am descoperit că am un tată impresionant. Care a vizitat locuri pe care doar am visat c-o să le văd și a făcut lucruri pe care nici nu mi le-am imaginat. Cel puțin, nu din copilărie. Tata este genul despre care se pot scrie legende și povești cu eroi. Iar eu sunt...

– Un bancher plictisitor și conformist.

Jack se opri.

– Niciodată nu am zis asta. Cred că am spus rezervat și de modă veche.

– E cam același lucru.

– Ba nu... De fapt, da, presupun că ai dreptate. Își reluă plimbarea. Iar în seara asta – de fapt, de când am ajuns în Londra –, m-a prezentat ca fiul lui acestor prieteni și cunoștințe ale sale care sunt la fel de aventuroase ca el și...

– Nu fi absurd, Jack! Aș fi dispusă să pariez mulți bani că doar puțini dintre bărbații din sala de bal s-au aventurat vreodată măcar pe aproape de sălbăticia din Africa sau de junglele Amazonului.

– Oricum ar fi, e evident că au spirit aventuros – altfel, n-ar fi aici. Nu mă potrivesc și, mai rău, nu știu cum să fac asta.

– Fii serios! Sunt sigură că tuturor le place peștele. Pur și simplu, au devorat somonul în crustă servit în seara asta.

Bărbatul îi ignoră încercarea de a destinde atmosfera.

– Și, oricât ai crede că toți vorbim aceeași limbă, nu e așa. Își trecu mâna prin păr. Dumnezeule, Theodosia, nici măcar nu le înțeleg glumele.

Teddy păru șocată.

– O, nu, orice dar nu asta!

Jack o privi îndelung. În cele din urmă, colțurile buzelor lui se ridicară.

– Nu e amuzant.

– Bineînțeles că e. E foarte amuzant. Ai înțelege asta dacă nu ai fi peștele. Peștilor le lipsește încrederea în sine.

– Serios?

– Da.

– Sunt absurd?

– Absolut.

– Nu e foarte eroic, nu? Nu se ridică la standardele tatălui meu.

– Jackson Channing, zise ea tăios, îndrăznesc să spun că tatăl tău nu are așteptări când vine vorba despre tine.

– E bine de știut.

– Nu e momentul pentru sarcasm. Abia dacă i-ai cunoscut pe oamenii ăștia. În plus, îl știu pe colonelul Channing de aproape doisprezece ani și, da, e cunoscut pentru aventurile lui și a făcut o mulțime de lucruri la care alți bărbați numai visează, dar niciodată nu l-am văzut atât de mândru și de fericit cum e atunci

când se uită la tine.

– Chiar şi aşa, sunt sigur că nu s-a aşteptat ca fiul lui să fie un bancher plictisitor şi conformist.

– Un bancher rezervat, de modă veche, te rog, zise ea cu fermitate. De fapt, niciodată nu s-a aşteptat să aibă un fiu, aşa că e o prostie, o aiureală, o mizerie să spui că nu eşti ce voia.

– O aiureală?

– Cu totul şi cu totul o aiureală. În plus, mi se pare că ţi s-a oferit o oportunitate pe care puţini bărbaţi o au.

– Care ar fi asta?

– Acum, poţi să fii oricine şi orice doreşti. Cu toate că bărbatul care eşti nu s-a schimbat. Dar întreaga lume ţi s-a deschis. Poţi să-ţi urmezi inima. Poţi să continui pe urmele bunicului tău, dacă asta vrei, sau poţi să alegi drumul tatălui tău în viaţă. Iar la un moment dat, poţi să păşeşti pe urmele unchiului tău. Tu... Teddy îşi sublinie cuvintele cu o împunsătură de deget. Poţi să fii ce vrei. Aventurier. Erou. Bancher. Conte. Orice.

– Theodosia....

– Majoritatea oamenilor şi-ar vinde sufletul pentru oportunitatea pe care o ai tu acum. Ai pornit într-o aventură măreaţă, Jack.

– Îmi dau seama că...

– În plus, în caz c-ai uitat, am stabilit deja că te considerai destul de chipeş, misterios şi captivant când ne-am întâlnit. Toate sunt calităţile unui bărbat aventuros, pe care orice erou le-ar avea.

Jack o privi.

– Ai terminat?

– Nu, zise ea tăios. Poate. Făcu o pauză. Da, cred c-am terminat.

– Te pricepi foarte bine la asta.

– Știu. Îi aruncă un zâmbet arogant. Miresele și gazdele sunt remarcabil de dificile. De obicei, le spun să respire adânc și lent.

– Funcționează?

– Ocazional. Deși efectele sunt, de obicei, pe termen scurt. Pot să-ți pun o întrebare?

– Da.

– Dacă ai fi fost în New York, la o adunare de bărbați precum colonelul, te-ai fi simțit incomod?

– Dar niciodată nu aș merge... Făcu o pauză. Dar aș vrea. De ce nu m-aș duce?

– Exact, de ce?

Jack o privi, iar Teddy avu impresia că bărbatul nu se uita la ea. Chiar și în lumina slabă, observă o schimbare în ochii lui. O conștientizare poate – sau o confirmare ori o soluție.

– Nu, zise el lent, nu m-aș simți deloc nelalocul meu. Ăla e mediul meu natural, iar aici e complet diferit.

– Serios? Teddy îl studie cu atenție. Nu s-ar putea spune că ai sânge englezesc în aceeași măsură în care ai și sânge american, motiv pentru care aparții acestei lumi la fel de mult ca și celelalte? Nu trebuie decât să te obișnuiești cu asta. Chiar tu ai spus. Pas cu pas.

– Faci să pară atât de simplu.

– Este – sau cel puțin ar trebui să fie.

– Abia mă cunoști. Privirea lui o căută pe a ei. Cum poți să fii atât de sigură?

– Probabil din același motiv pentru care mi-ai făcut confidențe.

Pentru o clipă, la recepția nunții lui Camille, între ei se petrecuse ceva... ceva special. Nu că ar fi contat, chiar dacă era aproape imposibil de uitat.

– Spirite înrudite?

– Presupun că e posibil, dar cel mai probabil am fost printre primele persoane pe care le-ai întâlnit aici.

– Da, sunt sigur că asta e, zise el, iar Teddy își dădu seama că Jack nu credea ce spusese, la fel cum nici ea n-o făcuse.

– Am o senzație în legătură cu tine, Jackson Channing, zise ea, cât de relaxat putu. În plus, bănuiesc că în tine e mai mult din tatăl tău decât înfățișarea. Teddy ezită. Mi-ai cerut ajutorul la Millworth, iar eu nu m-am purtat prea bine. Dar acum îți ofer orice ajutor dorești. Cu numele, sau titlurile, sau subtilitățile societății de aici. Poți să mă vizitezi dacă ai nevoie de ajutorul meu.

– Ești foarte drăguță.

– De obicei, sunt drăguță. Nu cu tine, bineînțeles....

– Apreciez. Ai dreptate, să știi. Se gândi o clipă. Ar fi trebuit să înțeleg singur asta. Mă simțeam confortabil cu viața pe care o aveam. Rareori am fost într-o situație nouă pentru mine. Acum, totul e nou, dar, chiar dacă circumstanțele s-au schimbat, eu n-am făcut-o.

– Poate ar trebui să privești situația ca pe o provocare. Și nu-i așa că cele mai bune aventuri includ mereu un fel de provocare?

– E o provocare. Jack încuviință. Niciodată n-am dat înapoi din fața unei provocări, dar nici nu-mi amintesc să mă fi confruntat vreodată cu una atât de complexă ca asta.

– Chiar și așa, e una căreia poți să-i faci față.

– Crezi?

Jack îi zâmbi.

– Ei bine, ești fiul tatălui tău. Teddy clătină din cap. Nu ar trebui să uiți asta.

– N-o s-o fac. Știi, îmi place de ei. De prietenii tatălui meu. E posibil să fie cei mai interesanți oameni pe care i-am întâlnit vreodată.

– Cu siguranță nu pot fi mai interesanți decât bancherii, nu?

– Doamne ferește! Jack zâmbi. Mulțumesc, Theodosia.

– Pentru că ți-am băgat mințile-n cap? Teddy ridică din umeri. Ai fi făcut tu singur asta într-un final.

– Probabil.

O privi în ochi pentru o clipă îndelungată, iar ea se întrebă dacă bărbatul se uita în sufletul ei sau doar îi lăsa senzația asta.

– Ei bine, ar trebui să...

– Da, ar trebui.

Teddy își dădu jos haina și i-o înmână.

– Mulțumesc. Pentru haină. O să vin și eu într-o clipă.

– În regulă. Jack își îmbrăcă haina, se îndreptă spre ușă și deschise una. O să te vizitez, să știi.

– Asta și sper. Teddy zâmbi. Aștept cu nerăbdare să te ajut cu tot ce pot.

– Într-un final. Jack zâmbi. Am nevoie de tot ajutorul pe care-l pot obține.

– Nu o să te mai ajut deloc dacă o să-mi tot arunci cuvintele în față!

Jack râse, păși pe hol și lăsă ușa să se închidă în spatele lui.

Lui Teddy îi luă ceva ca să-și dea seama că zâmbea în continuare, ca o nebună. Discuția decursese bine. Chiar mai bine decât se așteptase. Deveneau... prieteni, era probabil singurul cuvânt pentru asta. Tânăra se îndreptă spre ușă.

Deodată, ușile se deschiseră, și Jack păși din nou pe terasă.

– Am uitat ceva.

Fără avertizare, o luă în brațe și o sărută apăsat. Apoi îi dădu drumul atât de repede, că Teddy nu avu timp să protesteze. Nu că ar fi putut să facă asta.

Nu că ar fi vrut.

– Asta mi-a fost de ajutor.

Jack îşi etală zâmbetul molipsitor şi irezistibil, care o bântuise de la prima lor întâlnire, se întoarse şi dispăru, din nou, în clădire.

Teddy privi în urma lui, uitând cu totul de frig.

Cât de neașteptat! Se așeză pe banca de fier. Deși poate nu era. Poate se îndreptaseră unul spre celălalt din clipa în care se întorsese spre el și se uitase în ochii lui albaștri. Oare inima ei trădătoare nu bătuse cu putere?

Bărbatul ăsta era tot ce crezuse vreodată că își dorea. Tot ce se așteptase vreodată să aibă.

Cât de incomod!

Capitolul 8

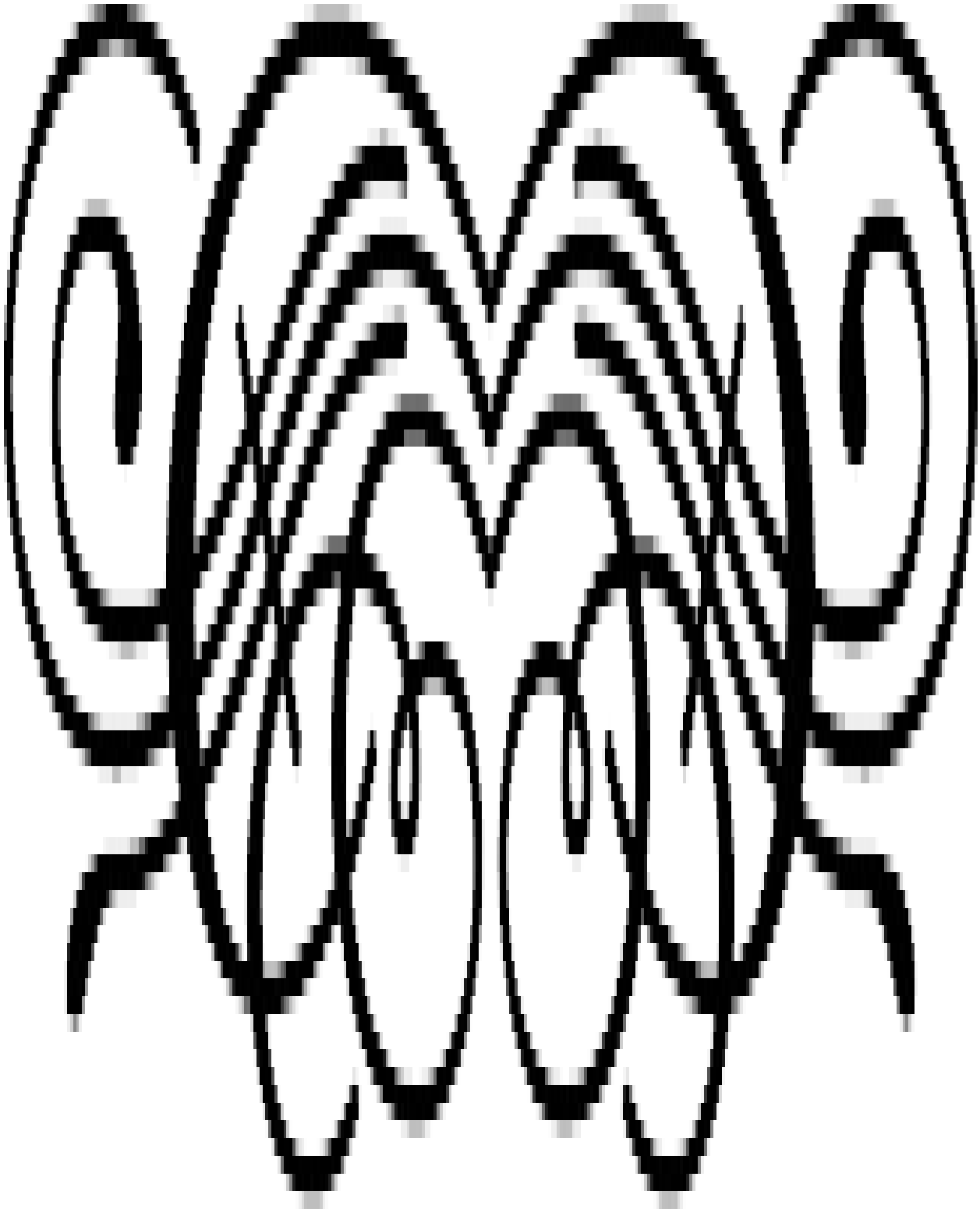

O săptămână mai târziu, casa Channing, Londra...

– ... Iar apoi, bineînţeles, bestia, dându-şi seama de inutilitatea...

Jack zâmbi şi încuviinţă în locurile potrivite, dar mintea lui nu mai era atentă la încă o poveste cu aventuri a unuia dintre zecile de domni pe care tatăl lui îi strânsese la cină în casa Channing din Londra. Majoritatea erau prieteni vechi de-ai tatălui său, aveau interese comune şi erau cam de-o seamă cu el sau mai în vârstă. Din fericire, Gray şi Sam erau şi ei prezenţi. Jack aflase mai multe despre ambii de când cu nunta. Aceştia veneau des în Londra, iar Jack avusese ocazia să vadă autovehiculul cu propriii ochi. Era, într-adevăr, remarcabil.

– ... Nu că pielea mi s-ar fi lăsat pe undeva, deşi recunosc că...

Nu că fiecare poveste n-ar fi fost fascinantă. Erau genul de lucruri cu care îi fusese împuiat capul când era mic. Dar, după ce auzise doar în acea seară o grămadă despre cum era să nu ai destule provizii într-un safari african, sau despre întâlniri fatale cu prădători în sălbăticia din nu ştiu ce junglă, sau despre cele mai recente veşti legate de organizarea unei expediţii nu se ştie unde, până şi mintea lui Jack începu să rătăcească.

Şi nu exista decât un singur loc spre care rătăcea. Sau, mai degrabă, o persoană.

Oricât încercase, nu reuşise s-o vadă pe Theodosia după întâlnirea lor de pe terasa Clubului Exploratorilor. Iar asta se întâmplase în urmă cu o săptămână. Deşi făcuse eforturi...

– ... Şi, normal, individul cu armă făcu...

Plănuise să danseze cu ea din nou la Clubul Exploratorilor şi, deşi îi observase revenirea în sala de bal, la scurt timp după întoarcerea lui, următoarea dată când se uitase după ea, femeia dispăruse. Fără îndoială, o făcuse în mod deliberat. Probabil nu ar fi trebuit s-o sărute. Fusese un impuls irezistibil, unul neobişnuit pentru el, care îl surprinsese la fel de mult cât o surprinsese şi pe ea. Dar ar fi făcut la fel în aceleaşi circumstanţe. De fapt, avea de gând s-o facă din nou, în orice circumstanţe. Era ceva între ei, ceva ce nu putea descrie. Ceva ce merita

aprofundat. Clar o plăcea. Rămânea de văzut dacă era vorba despre mai mult. Dar avea de gând să afle. Până la urmă, ea era prima lui aventură reală.

– ... Așa mi s-a părut atunci, deși privind în retrospectivă...

Jack reușise s-o viziteze de două ori în ultima săptămână, dar nu fusese acasă în nici una din ocazii. Prima oară, își lăsase cartea de vizită, iar a doua oară, un bilet scurt. Dar, cum nu stabiliseră să se întâlnească, nu se putea plânge că nu auzise nimic de la ea, deși era enervant. Spera că nu o jignise sau, și mai rău, o speriase, dar nu avea de gând să-și ceară scuze pentru că o sărutase. Nu-i părea deloc rău. Și, deși sărutul fusese mult prea scurt ca să fie sigur de reacțiile ei, tânăra nu păruse indignată după. Însă nici nu-i dăduse ocazia să fie. Dar, la naiba, voia s-o vadă din nou. Singura întrebare era când.

Nu fusese simplu nici măcar să găsească timp ca s-o viziteze. Tatăl lui îl ținuse mai ocupat decât își imaginase. Colonelul făcea parte din nenumărate cluburi și din diverse organizații. Colonelul Basil Channing era un bărbat cu multe interese și era hotărât ca fiul lui să cunoască fiecare membru al fiecărei organizații. Combinat cu faptul că-i arăta lui Jack tot ce era de văzut în Londra, de la catedrala St. Paul la Westminster, Jack abia dacă avu o clipă pentru el.

Zgomotul scaunelor îi atrase atenția înapoi la masă. Jack se ridică și regretă lipsa de atenție. Ceilalți domni o luară spre ușă.

Tatăl lui se întoarse spre el.

– Jack, o să ni te alături în sala de biliard?

– Nimic nu se compară cu biliardul și vinul după o cină bună, zise Sir Hugo Tolliver.

Era directorul Clubului Exploratorului, iar Jack îl întâlnise în ultimele săptămâni destul de des cât să-și amintească numele lui.

– Presupun că vor fi și trabucuri.

Tatăl lui pufni.

– Dumnezeule, Tolliver, când n-au fost?

– Voiam doar să mă asigur, bombăni Sir Hugo şi ieşi. O să am nevoie de un trabuc bun dacă o să discutăm în continuare despre problema afurisitelor de femei. Sexul mai slab pe...

Majoritatea prietenilor tatălui său ieşiseră deja din cameră, iar din hol se auzi un cor de mormăituri. Tatăl lui râse.

– Sir Hugo nu e ce aş numi un progresist.

– Şi tu crezi că şi femeile ar trebui să devină membre? întrebă Jack.

– Nu m-am hotărât încă. Ştiu mai multe femei care merită asta, dar sunt multe de luat în consideraţie. Se gândi o clipă. Lumea se schimbă, Jack. Mai mult decât înainte. Am fi proşti să ne împotrivim şi să nu ne schimbăm odată cu ea. Dar sunt multe de spus despre păstrarea unei tradiţii.

– Excelent răspuns, colonele. Gray li se alătură, Sam aflându-se cu un pas în spatele lui. Eşti sigur că Lionel e politicianul din familie?

– Aş prefera să înfrunt o turmă de elefanţi care aleargă spre mine decât pe un membru al parlamentului. Ei bine, domnilor, să mergem să ne alăturăm celorlalţi, nu?

– Colonele, dacă nu te deranjează, eu şi Gray vrem să vorbim ceva cu Jack, zise Sam cu zâmbetul pe buze. Avem câteva întrebări, unele financiare, care au apărut în legătură cu finanţarea companiei pe care o creăm ca să producă autovehicule.

Jack îi fixă cu privirea. Sam şi Gray erau amândoi realizaţi şi se bucurau de succes în afaceri. Erau mult mai experimentaţi decât el când venea vorba despre problemele de natură antreprenorială.

– Nu cred că...

– Şi cine poate mai bine decât un bancher să ne sfătuiască? zise Gray.

– Aşa e. Presupun c-o să vorbiţi în seră? întrebă tatăl lui.

– Asta era şi ideea.

Gray zâmbi slab.

– Grayson, știi unde sunt trabucurile?

– Da, zise Gray.

– Să nu dați foc locului.

– Cred că mi-ai spus același lucru când aveam 17 ani.

– Și?

– Nu am fost eu.

Gray clătină din cap.

– Mhm. Tatăl îi aruncă o privire sceptică lui Gray și se îndreptă spre prietenii lui, oprindu-se la ușă. Domnilor, spuneți-mi un lucru! E din cauza vârstei noastre, a diferenței dintre generații sau pur și simplu v-ați plictisit de povești?

– Nu avem cum să ne plictisim de povești, colonele, zise Gray repede.

– Iar asta e prima oară când le-am auzit, adăugă Sam.

Bărbatul se uită la fiul lui.

– Jack?

– Sunt niște povești excelente. Își alese cuvintele cu grijă. Pline de aventuri în general periculoase. Nu sunt genul de lucruri pe care să nu mai vrei să le asculți.

– Chiar dacă pe multe le-ai auzit deja de câteva ori de când ai ajuns în Londra?

– Faptul că știu finalul le face și mai plăcute.

Niciodată nu ar fi vrut să-i insulte pe prietenii tatălui său, dar, dacă mai auzea o poveste care implica un tigru, un vânător sau chiar și o prințesă indiană fugară – deși era curios că erau atâtea prințese indiene fugare –, avea să alerge țipând pe străzile Londrei. Chiar dacă asta nu ar face decât să le ofere domnilor mai în vârstă o poveste în plus.

– Așa credeam și eu. Văd că ai și tu ceva stofă de politician. Tatăl râse. Nu uitați de brandy.

Făcu semn spre carafa de pe bufet.

– Niciodată nu am face asta, șopti Sam, dându-i trei pahare lui Jack și luând carafa.

– Distracție plăcută, domnilor! zise colonelul și plecă.

– Haideți, domnilor!

Gray îi conduse spre seră, prin labirintul camerelor conacului, una ducând direct în alta – un aranjament care i se păru foarte confuz lui Jack. Încă nu știa prea bine casa din Londra, pe care familia lui o deținea de generații întregi. Din fericire, Gray cunoștea casa destul de bine. Jack și Sam erau în spatele lui.

– De ce în seră? întrebă Jack.

– Nu ai voie să fumezi trabucuri decât în sala de biliard, iar tatăl tău și prietenii lui vor fi acolo, zise Gray.

– Și ne-am gândit că ți-ar prinde bine o pauză, șopti Sam. Cred că e epuizant să fii fiul colonelului.

– Puțin spus. Nu că nu m-aș fi distrat, adăugă Jack repede. E o experiență nouă, pentru amândoi, toată treaba asta tată–fiu. Învățăm din mers.

– Din ce am auzit, colonelul te ține ocupat.

– Între vizitarea fiecărei atracții din Londra și prezentarea tuturor celor pe care i-a întâlnit vreodată, frenetic e cuvântul potrivit.

Gray deschise ușa spre seră. Camera avea aproape două etaje, pereții exteriori fiind aproape în totalitate din geam. Spațiul era plin cu o varietate impresionantă de plante tropicale, ferigi și alte plante pe care Jack nu le putea identifica. Un palmier creștea dintr-un ghiveci imens, aflat în centru, ajungând aproape până la acoperișul de sticlă. Jack mai fusese în seră o dată, ca să vadă orhideea pe care tatăl lui o adusese dintr-o călătorie în America de Sud. Grey trecu de palmier și ajunse într-o zonă de relaxare, mobilată cu scaune tapițate și mese. Era locul

perfect unde să citești o carte sau să te gândești la răsturnările de situație ale vieții, mai ales dacă voiai intimitate și nu doreai să fii văzut din ușă. Locul perfect pentru evadare. Jack își propuse să rețină acel loc.

Gray le făcu semn celor doi să se așeze, apoi se duse la un cufăr decorativ aproape ascuns de un bananier. Un umidificator, dacă suspiciunile lui Jack erau corecte. Gray deschise capacul, apoi râse.

– Trebuie să spun că apreciez când lucrurile sunt exact unde ar trebui să fie.

Luă trei trabucuri, un tăietor argintiu de trabucuri și chibrituri. Peste câteva minute, toți cei trei bărbați aveau câte un pahar de brandy într-o mână și un trabuc în cealaltă și se bucurau de trabucuri bune, brandy de calitate și companie excelentă.

Jack suflă fumul în aer.

– Credeam c-ai spus că trabucurile sunt permise numai în sala de biliard.

– Așa și e. Asta e sursa secretă de provizii a colonelului. Probabil nu ai observat, dar nimeni care trece pe lângă seră nu poate să vadă locul ăsta. Iar plantele de aici par să absoarbă sau să împrăștie fumul. Sau poate doar îl ascund. Nu știu. Eu și verișorul meu am descoperit asta în timpul unei vizite aici, când eram mici. E un loc bun unde să evadezi uneori.

– O să țin minte, zise Jack.

– Deci, la ce te gândești, Jack? întrebă Gray.

– Acum sau în general?

Gray ridică din umeri.

– Cum vrei.

– În clipa de față, mă gândesc că Delilah și Camille, împinse de la spate de mama sau de tatăl lor – ori de amândoi –, te-au trimis aici ca să mă întrebi asta.

Sam râse.

– Te-a prins.

– Nu trebuie să pari atât de îngâmfat. Gray îşi fixă prietenul cu privirea. Te-au inclus şi pe tine în asta. De la un american la altul, aşa s-au exprimat, dacă-mi amintesc bine.

– Şi nu am zis eu că nu am de gând să spionez pe nimeni?

– Nu spionăm, pufni Gray. Suntem direcţi şi-l întrebăm ce părere are despre noua viaţă în care a fost aruncat.

– Mai bine noi decât altcineva. Sam se întoarse spre Jack şi îl privi direct. Eu şi Gray suntem prieteni de ani buni. Acum, suntem prinşi într-o frăţie sau club exclusivist. Abonamentele sunt limitate la Gray şi Lionel, care s-au căsătorit în familie, iar acum şi la mine, căci mă voi alătura lor în curând.

– Bănuiam eu, zise Jack zâmbind. Felicitări!

– I-a dat cel mai ostentativ inel cu safire. Cât de american din partea lui, comentă Gray.

Jack râse.

– Şi-s al naibii de mândru de asta.

Gray oftă.

– Ne face pe noi, restul, să picăm rău.

– Asta a fost şi intenţia. În plus... Sam pufăi din trabuc şi suflă fumul spre palmier. Se asortează cu ochii ei.

– Ideea e că, şi dacă nu te-ai fi căsătorit în familie, cu siguranţă i te-ai fi alăturat. Gray se relaxă în scaun. Ştim cât de dificil e să fii cel mai nou membru al familiei şi îţi oferim sprijinul nostru.

Sam încuviinţă.

– Şi prietenia noastră.

– Mi-ar plăcea asta. Abia când plecase din New York îşi dăduse Jack seama că,

deși avea numeroase cunoștințe, nu putea numi un singur prieten sau confident. În afară de Lucy. Dar credeam că sarcina voastră era să obțineți informații.

– Putem să le facem pe ambele, zise Gray cu fermitate. Eu și Sam am căzut deja de acord. Nu o să le spunem nimic din ce ne ceri să rămână secret.

Privirea lui Jack se plimbă de la un bărbat la altul. Știa reputațiile ambilor bărbați, și, din câte își amintea, onoarea și onestitatea lor nu fuseseră niciodată puse la îndoială. Clar i-ar fi prins bine niște prieteni aici. Mai ales bărbați în care să aibă încredere.

– De acord. Jack își ridică paharul. Prieteni suntem!

Ceilalți bărbați îi răspunseră la toast, și apoi căzură toți într-o tăcere plăcută. Dar numai pentru o clipă.

– Acum, că suntem prieteni, începu Gray, ca prieten, am aprecia dacă...

– Am aprecia foarte mult, zise Sam.

– Dacă ai putea să ne spui ceva...

– Orice. Absolut orice. Sam gesticulă cu trabucul lui. Oricât de nesemnificativ.

– Oricât de mult aș vrea să vă ajut pe amândoi, nu sunt sigur ce pot să vă spun. Jack se gândi o clipă. Prima oară când am ajuns și am fost întâmpinat ca fiul rătăcitor, sau ca un salvator, sau ceva de genul ăsta… a fost copleșitor.

– De înțeles, zise Sam.

– Nu sunt obișnuit să nu mă simt în largul meu.

– Bineînțeles că nu, zise Gray.

– Dar... Jack își alese cuvintele cu grijă. Încep să mă simt… nu tocmai ca acasă, dar mai... relaxat, aș spune.

Parțial, datorită conversației avute cu Theodosia.

– Asta e ceva.

Gray bău din brandy.

– Deci puteți să le spuneți ce vreți. Și puteți să le spuneți că eu și tata ne înțelegem bine.

Sam și Gray făcură schimb de priviri satisfăcute.

– Atunci, asta e.

Sam luă carafa și umplu toate cele trei pahare.

– Avem ce ne trebuie. Gray trase din trabuc. Munca noastră aici s-a terminat.

– Cred că mă pregătește, zise Jack. Tata. Asta în timp ce încearcă să-mi ofere o educație elementară în istorie, artă, arhitectură și alte lucruri britanice.

– Deloc surprinzător, zise Sam. Lady Briston a spus că tatăl tău îți arată Londra și te prezintă prietenilor lui. Nu e foarte mulțumită de asta.

Gray râse.

– Ar fi mai fericită dacă ai sta ascuns până la bal. Dar până și ea știe că acest lucru este imposibil, având în vedere entuziasmul tatălui tău.

– Nu vreau să par nerecunoscător și nu sunt. Jack trase din trabuc, apoi suflă fumul. Vreau să-l cunosc la fel de mult pe cât vrea și el să mă cunoască pe mine. Dar ar fi mult mai ușor dacă am face totul pas cu pas.

– Încearcă să recupereze anii pierduți, zise Sam.

– Știu și apreciez asta.

– Și, cu toate astea, înțeleg de ce ar putea fi copleșitor.

Jack încuviință.

– Mereu am fost genul de bărbat solitar și am fost crescut cu anumite așteptări de... independență, aș zice. Mă simt prost că spun asta, dar, oricât de mult aș vrea să fiu cu tata, am nevoie de puțină... distanță. Nu mă înțelegeți greșit, adăugă el, așa cum am spus, ne înțelegem chiar bine. E un bărbat fascinant.

– Mereu am crezut asta, zise Gray.

Jack își alese cuvintele cu grijă.

– Dar am petrecut prea mult timp împreună. Din clipa în care ne-am suit pe vasul din New York, abia dacă am stat departe unul de celălalt. Ai crede că, într-o casă de mărimea asta, nu ar fi o problemă, dar e. Ne vedem la micul dejun și la cină… și în toate orele dintre ele. Fie mergem undeva, fie ne întâlnim cu cineva sau vizităm ceva. Făcu o pauză. Chiar mă gândeam să mă mut la un hotel. Cel puțin, pentru o vreme. Având în vedere balul pe care-l plănuiește mătușa Bernadette, o să rămân în Anglia cel puțin până de Anul Nou.

– Nu ai de gând să stai mai mult? întrebă Gray.

– Nu am încă planuri clare, zise Jack și ridică din umeri.

– Îți dai seama că se vor aștepta să stai, nu? comentă Sam.

– Știu. Iar asta e ceva ce vreau să rămână confidențial, deși tata știe.

Cei doi bărbați încuviințară.

Jack clătină din cap.

– Nu știu ce o să fac. Nu știu dacă vreau să mă întorc în New York, deși am anumite responsabilități...

– Dar acum ai responsabilități și aici.

– Știu. Responsabilități față de o familie pe care nu știam că o am și pentru un viitor la care nu m-am așteptat niciodată și pe care nici nu mi l-am imaginat.

Sam îl studie cu curiozitate.

– E ca și cum tocmai te-ai trezit și ți-ai dat seama că ești într-o lume cu totul nouă.

Jack zâmbi.

– Ceva de genul.

– Să știi că te invidiem, zise Sam abrupt.

Jack ridică dintr-o sprânceană.

– Pentru că voi fi următorul conte?

– Nu, zise Gray încet. Pentru că, în ciuda sorților, ți-ai găsit tatăl pe care nu știai că-l ai. Eu mi-am pierdut tatăl când eram foarte mic și abia dacă mi-l amintesc.

– Iar al meu a murit acum treisprezece ani. Sam ridică din umeri. Dar cel puțin l-am cunoscut.

– Îmi pare rău pentru amândoi. Jack se uită la cei doi bărbați. Toată viața am crezut că tata era mort, fără să fie vina lui. Acum, am aflat nu numai că trăiește, ci și că e un bărbat remarcabil. Genul de bărbat despre care citești în romane sau în cărțile de aventuri.

Cei trei bărbați tăcură o perioadă, fiecare prins în propriile gânduri și amintiri, despre tați pierduți și regăsiți.

– Deci, zise Gray într-un final, ideea de a deveni conte nu e o tentație irezistibilă?

– E greu să fii tentat de un lucru la care nu te-ai gândit niciodată. Se pare că nu am de ales. O să moștenesc titlul, fie că vreau, fie că nu.

– Întrebarea e dacă vrei să preiei frâiele poziției. Să trăiești în Anglia, aici și la Millworth, să accepți poziția tradițională în parlament, genul ăsta de lucruri. Gray îl studie cu atenție. Îmi imaginez că e o decizie dificilă.

– Poate nu ar fi fost dacă aș fi fost nemulțumit de viața mea. Nu eram. Eram mulțumit. Acum, totul e diferit. Și ai dreptate. Jack îi făcu semn lui Gray. Există responsabilități și griji noi. Ideea de a-mi dezamăgi unchiul și restul acestei noi familii… mai ales pe tata... Jack inspiră adânc. Nu sunt aventurier, explorator sau genul de bărbat despre care se scriu cărți. Sunt bancher. Ultimul lucru pe care-l vreau este ca noul său fiu să fie o dezamăgire pentru el.

Fără avertizare, gândul îi răsări în minte: Dacă avea s-o dezamăgească și pe Theodosia? Dacă se hotăra că viața lui, viitorul lui erau în New York? Dacă întorcea spatele titlului și familiei care venea cu el? I-ar păsa dacă aventura

minoră se dovedea a fi fost un simplu dans, nişte scurte conversaţii şi un singur sărut?

– E incredibil cât de repede poate să crească afecţiunea între doi oameni care, în urmă cu puţin timp, nici măcar nu ştiau unul despre existenţa celuilalt, şopti Sam.

– Ştiu. Jack încuviinţă din cap. Acum câteva săptămâni, eram practic logodit cu o femeie pe care o cunoşteam de o viaţă, iar acum, fiecare gând al meu pare să fie....

Sam şi Gray îl fixară cu privirea. Jack scânci.

– Vă refereaţi la tata, nu?

– Da. Sam îl studie cu curiozitate. Tu la cine te refereai?

– Nu contează.

– Dar e interesant. Foarte interesant.

– O întrebare mai presantă e ce o să fac cu tata. Nu vreau să-l jignesc. Şi mă tem că ar putea să se simtă jignit dacă propun să mă mut din casa asta....

– Care într-o zi o să fie a ta, zise Sam.

– Crezi c-ar interpreta acţiunile tale drept respingere? A lui şi a moştenirii tale?

– Exact. Chiar dacă relaţia dintre noi merge bine, e încă fragilă. Încă păşim cu atenţie unul în preajma celuilalt. Nu vreau să creadă că nu sunt interesat de viaţa lui, de lumea lui. Mă tem că n-ar primi prea bine ideea de a mă muta într-un hotel.

– Posibil, zise Gray. Dar colonelul e un bărbat rezonabil. Dacă-i explici...

Jack clătină din cap.

– Chiar şi aşa...

– Am o idee. De ce nu stai în casa lui Delilah? zise Sam. Ea are de gând să rămână la Millworth până după Anul Nou. Eu, Gray şi Camille plecăm din New

York săptămâna asta. Am treburi de care să mă ocup, şi aş vrea să-mi anunţ familia că mă căsătoresc înainte ca asta să se întâmple. Nu pare genul de lucru pe care să-l fac printr-o scrisoare. O să ne întoarcem înainte de Crăciun.

– Nu vrem să ratăm Crăciunul la conacul Millworth. Gray chicoti. Nu se ştie niciodată ce se poate întâmpla.

– Chiar i-ai face o favoare, zise Sam. Chiar ieri spunea că nu-i place gândul de a avea casa goală atâta vreme.

– Şi, cum este casa unui membru al familiei, nu e ca şi cum i-ai întoarce tatălui tău spatele.

– Nu ştiu...

– Nu o s-o văd pe Delilah până mâine după-amiază, când pornim spre Millworth, unde stăm câteva zile, înainte să plecăm la New York, zise Sam. Dar pot să-i trimit vorbă noului ei majordom, domnul Beckley cred, să te aştepte.

– Nu sunt sigur...

– Haide, Jack! Gray gesticulă cu trabucul lui. Tatăl tău e una dintre cele mai independente persoane pe care le-am întâlnit vreodată. Ceea ce înseamnă că aveţi în comun dorinţa pentru ceva timp doar pentru voi. Dacă e cineva care să înţeleagă asta, el e.

– Ai putea să te muţi mâine.

În vocea lui Sam se simţi o notă ademenitoare.

Privirea lui Jack oscilă între prietenii lui. Iar Gray probabil îi cunoştea tatăl mai bine decât el. Sau măcar de mai mult timp.

– Foarte bine, atunci. M-aţi convins. Se relaxă pe scaun şi trase din trabuc. Avea să-i spună tatălui său în acea seară. Era cel mai bine pentru amândoi. Pentru că, oricât m-am ataşat de el... Jack suflă un cerc de fum în aer. Tata mă scoate din minţi!

Capitolul 9

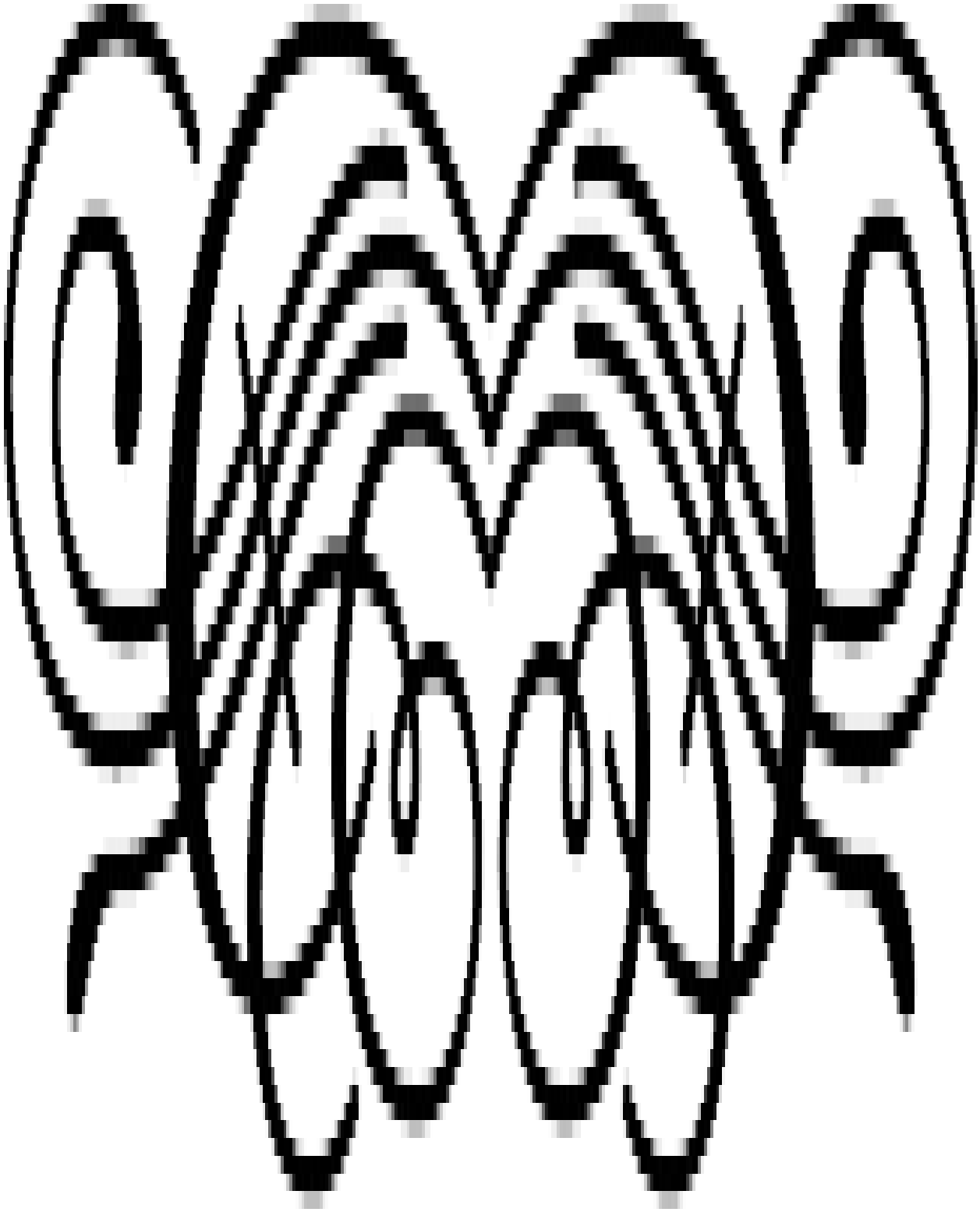

Ziua următoare, Ceainăria Doamnelor de la Fenwick & Sons, Booksellers...

– … Și mama mă scoate din minți. Uite! Teddy își întinse mâinile. Uite, tremur!

– Mâinile tale sunt de neclintit, zise Dee.

– Ascund asta bine. Dar înăuntrul meu... Teddy își duse mâinile în dreptul inimii, într-un mod teatral. Înăuntru tremur de indignare, furie și resentimente.

Tânăra luă un biscuit de pe farfuria de pe masă și mușcă din el.

Teddy și Dee se așezară la masa aflată aproape de peretele din spate. Era genul de loc unde mergeai ca să vezi lumea și să fii văzută. În ultimii ani, ceainăria devenise destul de populară printre doamnele societății. Potrivit zvonurilor, unul dintre partenerii secreți ai ceainăriei era o doamnă din înalta societate. Teddy spera că era adevărat. Gândul că în Londra mai era o altă femeie implicată în afaceri îi oferea confort.

Teddy bătu cu degetele în masă.

– O iubesc pe mama, dar refuză să accepte faptul că nu am deloc intenția de a mă căsători cu verișorul Simon.

Dee ridică dintr-o sprânceană.

– Tot despre asta vorbește?

– E și mai rău. Teddy oftă frustrată. Când stau cu ea mai mult de cinci minute, aduce vorba despre acest subiect. Tot spune că ar fi bine să-l cheme în vizită. Singura salvare este că nu sunt sigură că Simon vrea să se căsătorească cu mine, deși, ultima oară când l-am văzut, în săptămâna când a murit tata, s-a uitat la mine ca un cățeluș care vrea un os. Nu am de gând să fiu un os.

Dee își înăbuși un râset.

– Nu e amuzant. E un bărbat foarte cumsecade. Din fericire, nu a reușit să mă

ceară în căsătorie, dar mă tem că mama îl încurajează să vină la Londra ca să facă exact asta. Nu vreau să-i rănesc sentimentele, dar nu am de gând să accept o asemenea propunere. Mama refuză să mă asculte. E ca și cum nu poate să se abțină. Nu se gândește decât la asta. Ba nu, are două lucruri în minte. Să mă căsătoresc cu cineva potrivit...

– Un bărbat cu un titlu respectabil, sau cel puțin cu conexiuni bune de familie, și o avere semnificativă.

– Exact. Dar nimeni care să se potrivească acestei descrieri nu a ieșit în evidență...

– Iartă-mă că deschid subiectul, dar ai avut două propuneri de la logodna ta eșuată.

– Amândouă știm că nici una nu era atractivă, deși mama nu a înțeles niciodată asta. Acum, își concentrează toată energia pe al doilea lucru din mintea ei.

– Să te convingă să te căsătorești cu Simon.

– Dee, nu mai suport. Casa noastră e mult prea mică pentru a o putea evita pe mama. Mă trezesc făcând tot posibilul ca să nu fiu acolo.

Din fericire, între evenimentele pe care le organiza și întrunirile sociale la care era obligată să participe, nu era așa dificil să facă asta. Din nefericire, asta însemna și că fusese absentă în ambele ocazii când Jack o vizitase, ceea ce era enervant, dar și o ușurare. Habar n-avea ce urma să-i spună bărbatului aceluia data viitoare când avea să-l vadă. Până la urmă, o sărutase. Încă nu știa ce părere avea despre acel sărut, deși fusese... minunat. Și, deși Jack Channing nu juca nici un rol în noul curs pe care-l stabilise pentru viața ei, se gândea întruna la el. Era o curiozitate. Nimic mai mult – și tocmai de aia, chiar mai enervant. Nu era momentul pentru un bărbat – orice bărbat – în viața ei. Cu toate astea, când se gândea la el, simțea o anumită dorință....

– De ce zâmbești?

– A! Teddy se uită la prietena ei. Asta făceam?

– Da.

– Nu era nimic. Doar un gând trecător...

– Tu nu ai gânduri trecătoare.

– Bineînțeles că am. Toată lumea are. Și, oricum, nu ai ce face dacă ceva îți apare în minte pe neașteptate. Chiar dacă nu vrei să te gândești la ce ți s-a întipărit în gânduri și refuză să plece.

Dee se încruntă confuză.

– Despre ce vorbești?

– Despre nimic. Absolut nimic, serios, zise Teddy pe un ton inocent.

– Nu te cred. Dee o fixă cu privirea. Haide, Teddy, spune-mi! La ce te gândești?

– La tot felul de lucruri. Mintea mea e un loc foarte aglomerat. Urmează serata lui Lady Wellby. Îmi place când ceva ce trebuie să fie o adunare mică și intimă scapă de sub control și e nevoie de ajutor.

– De tine, vrei să spui.

– Exact. Teddy zâmbi și continuă. Și mai e balul din ajunul Anului Nou, de la Millworth. Mama ta a venit în Londra ca să discute cu mine de cinci ori deja. De cinci!

– Mama poate să fie la fel de insistentă ca a ta.

– Așa se pare. Apoi, bineînțeles, mai e și mama, și am vorbit deja despre asta.

– Așa e. Cu toate astea, zâmbetul ăsta nu a avut nimic de-a face cu mama ta.

Teddy își analiză prietena. Nu ar fi stricat să vorbească cu cineva despre asta. Nu c-ar fi fost neapărat important. Era vorba doar despre un vag interes. Nu știa de ce îi rămăsese în minte.

– Îmi promiți că tot ce o să-ți spun o să rămână între noi?

– Nu ți-am păstrat eu mereu secretele? Indignarea se auzi în vocea lui Dee. Nu am spus nimănui adevărul despre finanțele tale. Deși sunt destul de sigură că mama știe.

Teddy oftă.

– Sinceră să fiu, aș fi surprinsă dacă n-ar ști. Mereu a părut să știe totul.

– E remarcabilă când vine vorba despre asta, deși poate să fie foarte enervantă. Dee își privi prietena. Cred că mama nu-ți bănuiește celălalt secret.

– Te referi la faptul că am… căzut – din lipsa unui termen mai bun?

– Asta dacă nu ai un alt secret important pe care nu-l știu. Dee o studie cu atenție. Ai?

– Cu siguranță nu unul de genul ăsta. Ridică din umeri. Având în vedere toată situația, acesta e destul de minor.

– Atunci, spune-mi!

Teddy o fixă cu privirea pe cealaltă femeie.

– Îmi promiți?

Dee încuviință.

– Bineînțeles.

– Am cuvântul tău de onoare?

– Asta ți-am și zis, nu? Dee se încruntă enervată. Ar fi bine să merite efortul.

– Te asigur, nu merită.

– Zi-mi!

– Foarte bine. Teddy inspiră adânc. L-am văzut pe verișorul tău.

– Pe Jack?

– Ai alt verișor?

– Nu, din câte știu, dar nici de el nu știam până de curând.

Teddy încuviinţă.

– S-a întâmplat acum o săptămână. La balul Clubului Exploratorilor. Era cu unchiul tău.

– Nu pot să spun că sunt surprinsă. Unchiul Basil a fost mereu un susţinător înfocat al Clubului Exploratorilor.

– Am avut o conversaţie plăcută, zise Teddy. Mi-am cerut scuze pentru comportamentul nepoliticos din ziua de după nuntă.

– Apreciez. Mulţumesc.

– Mi-a acceptat scuzele.

– Da?

– Bineînţeles. Am fost foarte sinceră.

– Nu am nici o îndoială. Dar asta nu e tot, nu?

– I-am oferit ajutorul meu… dacă va avea nevoie de el. Navigarea apelor învolburate ale înaltei societăţi poate fi dificilă, mai ales pentru cineva nou.

– Foarte drăguţ din partea ta. Îţi mulţumesc pentru asta.

– Şi m-a sărutat, zise Teddy, după care-şi ţinu răsuflarea.

Dee se înecă şi luă o gură de ceai. Făcu ochii mari, din cauza lipsei de aer sau a surprizei, nu era sigură, apoi îşi puse pe farfurie prăjitura, dovadă a cât de uimită era.

– Nu mă aşteptam la asta.

– Nici eu.

– Probabil ţi-a fost destul de recunoscător. Dee îşi studie prietena. Pentru oferta de ajutor.

– Da, presupun că da. Şi poate l-am sărutat şi eu.

– Poate?

– E greu de spus. Totul s-a întâmplat așa repede.

– Înțeleg, zise Dee încet. Deci, acest sărut al recunoștinței...

Teddy încuviință.

– A fost unul prietenos? Genul pe care ți l-ar da un frate?

– Dumnezeule, sper că nu! Nu am un frate, dar clar nu avea nimic frățesc. Luă un biscuit și îl rupse în două. M-a lăsat fără aer.

Dee o fixă cu privirea.

– Aș vrea să nu te uiți la mine așa. Spune ceva.

– Habar n-am ce să spun. Dee clătină din cap. Presupun că mă întreb ce o să faci în privința asta.

– Nu o să fac nimic. Ridică din umeri. Până la urmă, a fost doar un sărut.

– Un sărut care te-a lăsat fără aer.

– Ceea ce e o mărturie a abilității lui de săruta și nu ceva mai semnificativ. Bărbatul ăla a sărutat, probabil, nenumărate femei. Sigur a exersat mult.

– E posibil, zise Dee. Dar nu mi se pare genul ăsta de bărbat. Pare mai degrabă genul pentru care un sărut e ceva serios.

În ciuda acuzației lui Teddy că replica lui despre faptul că ea era o aventură era bine exersată, trebuia să fie de acord cu Dee. Nu părea genul de bărbat care săruta femei la fiecare pas.

– Deci, te-a sărutat, zise Dee încet, iar tu l-ai sărutat înapoi și...

– Și? Teddy se încruntă. Atâta tot. Făcu o pauză. M-a vizitat. De două ori chiar.

– Da?

– Iar ai expresia aia suspicioasă. I-am oferit ajutorul, îți amintești? Dumnezeule,

nu e ca și cum a venit în casa mea cu intenția de a-și face de cap cu mine.

– Deci n-a făcut-o? Nu a vrut să-și facă de cap cu tine?

– Bineînțeles că nu. Teddy ezită. Presupun că nu. Nu eram acasă când a venit.

– Dacă asta ar fi fost intenția lui...

– Am un alt secret, zise Teddy abrupt.

Dee era ca un câine înfometat care primise un os gustos când voia ceva. Singurul mod de a distrage câinele era să-i oferi un os mai mare.

Dee miji ochii.

– Ce?

– M-am hotărât să fiu femeie de afaceri. Una de succes. De fapt, sunt deja.

– Deci, o să renunți la șarada asta cum că ce faceți tu și mama ta e numai un hobby al unor doamne cu prea mult timp liber? O să dezvălui adevărul?

– Nu fi absurdă! Nu am de gând să spun cuiva că nu suntem amatoarele care ne crede lumea. Ar face foarte rău afacerii.

– Și ai ajuns la decizia asta...?

– La nunta lui Camille. Pur și simplu, mi-am dat seama că viața mea nu o să fie niciodată așa cum mi-am imaginat-o. Și e momentul să nu mai pretind că afacerea asta în care suntem implicate e numai o soluție temporară.

– Știu că mereu ai considerat-o temporară. O modalitate de subzistență. Până când...

– Până când ce?

– Până când... Dee clătină din cap. Nu știu.

– Nu există cavaleri în armură strălucitoare care să vină să mă salveze, ca aceia din tablourile prerafaelite. Simon e singurul potențial cavaler, și refuz să mă căsătoresc cu el sau cu orice alt bărbat, doar ca să-mi îndeplinesc nevoile. Poate,

la un moment dat, dar nu acum. Am 26 de ani, iar cavalerii care să sară în salvarea mea sunt puțini. În plus, nu mă mai interesează căsătoria. Am alte lucruri de făcut cu viața mea. Nu, afacerea asta a noastră nu e o soluție temporară, trebuie să fie permanentă. Pentru că schimbările aduse de moartea tatălui meu sunt permanente. Așa că cel mai inteligent lucru pe care-l pot face deocamdată e să accept viața pe care o am acum. Mi-a luat patru ani, dar datoriile tatălui sunt aproape plătite. Ce moment mai bun ca acum ar fi ca să o iau de la început? Vreau să fiu cea mai de succes planificatoare de nunți și evenimente sociale din Anglia. Vreau să fiu cea pe care lumea bună o caută pentru organizarea unui eveniment de neuitat. Toate lucrurile pe care le gândise în ultimele săptămâni se îngrămădiră să iasă, ca și cum cuvintele ar fi avut o minte proprie. Am avut un început bun, dar trebuie să facem mai bine. Sau, mai degrabă, eu trebuie să fac asta. Rolul mamei e relativ minim. Evident, am de gând să rămân exclusivistă.

– Bineînțeles, șopti Dee, cu ochii mari.

– Și foarte scumpă. Dacă nu-ți permiți ce e mai bun, atunci nu-ți permiți serviciile mele. Scumpă și exclusivistă, exact ce vrea societatea.

– Dar tot o afacere e.

– Fără doar și poate, dar nu e nevoie să aruncăm cu cuvânt în stânga și-n dreapta. Știi foarte bine că, dacă ar afla cineva că avem nevoie de bani, s-ar termina cu comisioanele noastre. Trebuie să stau pe propriile picioare și să strâng o avere. De ce numai bărbații să-și câștige averile în lumea asta?

Dee scoase un sunet înfundat, care fu fie o confirmare, fie o obiecție. Nici nu mai conta.

– Bărbații își pot face propriile averi, dar lumea se așteaptă ca femeile să se căsătorească pentru ele. E un alt exemplu al faptului că lumea asta e cu totul nedreaptă față de femei. Ei bine, m-am săturat de prostiile astea.

Pentru prima oară în peste zece ani, de când se știau, Dee nu-și găsi cuvintele. Foarte bine. Teddy nu terminase.

– Sunt inteligentă, educată și am relații în societate. Sunt mai mult decât capabilă să reușesc în orice îmi propun. Îți dai seama că toți banii pe care i-am câștigat până acum, după ce i-am făcut fericiți pe creditorii tatălui, au fost investiți în

menţinerea iluziei că nu avem nevoie de bani?

– Nu ştiam.

– Ei bine, aşa a fost. E nevoie de mult mai mult decât îmi imaginasem doar ca să menţinem aparenţele. Doar menţinerea casei costă o mică avere. Niciodată nu-ţi imaginezi de câţi bani e nevoie ca să continui viaţa pe care ai dus-o până când nu trebuie să plăteşti personal. Niciodată nu m-am gândit la bani, până când n-am mai avut, iar mama nu se pricepe deloc la bugete.

– Îmi imaginez...

– Nu poate să-şi scoată din minte ideea că un mariaj bun e singura soluţie.

– Poate ar trebui să încerci să găseşti un partener pentru ea, zise Dee.

– Să nu crezi că nu m-am gândit la asta, zise Teddy. Din păcate, majoritatea domnilor de o anumită vârstă nu caută o femeie mai în vârstă. Singurul bărbat mai în vârstă şi eligibil pe care-l ştiu şi care e fermecător şi chipeş e unchiul tău, iar el încă e căsătorit. Crede-mă, dacă ar exista cineva care ar putea să o convingă pe mama să se căsătorească, l-aş împinge pe săracul bărbat spre ea fără să stau pe gânduri.

Dee îşi înăbuşi un râset.

– Voiam să pomenesc despre asta mai devreme. Se aplecă în faţă într-un mod confidenţial. Dacă nu vrei ca întreaga lume să audă ce vorbim, ai face bine să vorbeşti mai încet.

– E aşa rău?

– Probabil că nu. Sunt doar precaută. Dee făcu o pauză, iar ochii îi zâmbeau. Deşi am observat cum doamna de la masa vecină a cam tresărit de câteva ori.

Teddy o privi o clipă, apoi râse.

– Ba n-a făcut asta.

– Poate că nu. Dee zâmbi şi se relaxă pe scaun. Dar devii foarte vehementă când vorbim despre mama ta.

– Pur și simplu, mi se pare enervant… ba nu, exasperant, faptul că e dispusă să-mi sacrifice viitorul pe altarul sfintei căsătorii ca să recâștigăm viața pe care am pierdut-o, dar e mult mai selectivă când vine vorba despre propriul viitor.

– Ce părere are despre noua ta hotărâre de a deveni femeie de afaceri?

– Nu i-am spus și nici n-am de gând s-o fac. Cel puțin, nu încă. Tu ce crezi?

– Ei bine, e nepotrivit, chiar scandalos, zise Dee încet. Dar pot să înțeleg cum pierderea banilor schimbă totul. Am fost destul de norocoasă ca fondurile să-mi fie returnate, dar lucrurile stau cu totul diferit în cazul tău. Mi se pare că indecența și scandalul țin de cel care privește. Având în vedere că ai de gând să înșeli înalta societate în privința adevăratei naturi a sarcinii tale, ai sprijinul meu deplin.

– Dar numai dacă rămâne secret?

– Dumnezeule, Teddy, ești cea mai dragă prietenă a mea din întreaga lume. Nu vreau decât ce e mai bun pentru tine. Sigur că implicarea în afaceri nu e ce aș fi ales pentru tine. Și, da, dac-ar fi să sari goală în Tamisa, nu aș sări după tine, dar sigur ți-aș arunca o frânghie.

Teddy ridică dintr-o sprânceană.

– Ca să mă spânzur?

– Ca să faci ce vrei. Dee ignoră comentariul. Ideea e că, acum mulți ani, am stabilit că vom fi prietene bune pentru tot restul vieții. Iar eu sunt prietena ta bună indiferent de ce răsturnări de situație vor apărea în viața noastră. Indiferent de ce alegeri vei face. Mereu o să ai sprijinul meu, chiar dacă unele decizii pe care le iei nu sunt la fel de inspirate ca altele. Chiar dacă nu sunt de acord cu ele. În plus... Făcu o pauză. Nu ai spus nimic dezaprobator când m-am căsătorit cu primul meu soț, chiar dacă știu că ideea unei căsătorii cu bărbați mai în vârstă e dezgustătoare.

Teddy făcu ochii mari.

– Niciodată nu am... asta e... ce vreau să spun...

– Nu mai contează. Dee ignoră cuvintele lui Teddy, inelul cu safir pe care i-l

dăduse Sam strălucind în lumină. De fapt, nu a contat nici atunci. Am făcut ce era mai bine pentru mine, așa cum și tu o să faci ce e mai bine pentru tine. O să-mi țin gândurile pentru mine, cum ai făcut și tu, și o să fiu aici dacă ai nevoie de mine, cum ai fost și tu pentru mine.

Teddy o privi.

– Habar n-aveai că sunt atât de… nu știu… minunată cred că e cuvântul potrivit.

Dee zâmbi și gustă un biscuit.

– De fapt, Dee, mereu am știut asta.

Teddy își luă prietena de mână.

– Și tocmai pentru că sunt minunată, precum și prietena ta cea mai bună, am o idee despre ce să facem în legătură cu problema cu mama ta.

– Ce?

– Tu, draga mea, ai nevoie de o vacanță.

– Ce idee genială, Dee! Sudul Franței e minunat în perioada asta a anului.

Dee își certă prietena cu privirea.

– Ești sarcastică, Teddy?

– Îmi pare rău, dar poate ai ratat partea cu lipsa mea de fonduri. Nu-mi permit o vacanță. Nu am nici timp, nici bani. Chiar și o excursie de o zi în Brighton ar fi greu de gestionat. Și orice am în plus e investit în înnoirea garderobei mele. Mă tem că încep să arăt cam jerpelită.

– Nu am vrut să pomenesc despre asta, șopti Dee.

– Din nou, vrei să spui.

– Nu m-am oferit să-ți împrumut orice din garderoba mea?

– Ești mai scundă față de mine.

– Și nu m-am oferit să-ți împrumut oricât ai nevoie ca să-ți refaci garderoba? Și ca să termini de plătit datoriile tatălui tău?

– Ești o prietenă bună, adevărată.

Dee încuviință arogantă.

– Da, sunt.

– Și, oricât de mult apreciez ideea... Teddy oftă. Nu pot să-mi iau o vacanță.

– Nu-ți sugerez să pleci undeva. Pur și simplu, să stai departe de mama ta.

– Ce idee excelentă! Teddy o privi cu scepticism. Ia zi-mi, cum propui să fac asta?

– Ei bine, am de gând să stau la Millworth până după Anul Nou. Pe mama o încântă gândul că toată lumea o să fie la Millworth de Crăciun. Sunt sigură că-ți amintești că, anul trecut, Crăciunul nu a fost atât de tradițional pe cât ar fi vrut.

Teddy își opri un zâmbet. Crăciunul de anul trecut încă era un punct sensibil pentru Dee, chiar dacă se terminase remarcabil de bine.

– Sinceră să fiu, de la întoarcerea lui tata, nu am prea văzut-o pe mama – au călătorit mult. Iar eu o să-mi petrec cel puțin jumătate din timp în New York după ce eu și Sam ne căsătorim, deci cine știe cât de des o să ne vedem atunci. Și, oricât de ciudat ar suna, mi-a fost dor de ea.

Dee și mama ei fuseseră mereu apropiate, în ciuda excentricităților lui Lady Briston – sau poate tocmai datorită lor. Mai ales din moment ce surorile lui Dee erau mai mari și nu o băgaseră în seamă pe când era mică. Abia anul trecut, fetele Channing deveniseră cu adevărat surori. În ciuda problemelor lor din trecut, Teddy le invidia.

– Și ești mereu bine-venită la Millworth, să știi. Poți să vii cu mine.

Teddy clătină din cap.

– Urmează petrecerea lui Lady Wellby, plus altele. Știu că Millworth e la numai o oră cu trenul și că am reușit să fac ce trebuia când eram acolo în săptămânile

dinaintea nunții lui Camille, dar, în clipa de față, nu cred că e înțelept să plec din Londra.

– Nu-mi place când ești așa practică.

– Nu suport să fiu practică, zise Teddy.

– Bănuiesc că ai prefera să stai în Londra, așa că-ți propun pur și simplu să te muți din casa ta pentru cât timp e nevoie.

– Și unde ai sugera să merg?

– La mine acasă, bineînțeles. Dee zâmbi triumfătoare. Nu o să fiu acolo. Sam a stat la un hotel, iar el, Camille și Grayson pleacă la New York peste câteva zile. M-aș duce cu ei, dar am propriile probleme financiare de care trebuie să mă ocup și nu vreau să fiu la depărtare de un ocean dacă apare vreo problemă.

– Nu știu...

Deși ar fi fost soluția perfectă.

– Știi cât ador casa aia… și nu vreau să rămână goală. Am reușit să-mi reangajez bucătarul și pe una dintre menajere. Ceilalți, inclusiv majordomul, au acceptat funcții altundeva. Nu pot să spun că-i învinovățesc. Când i-am concediat...

– Vrei să spui când ai fost forțată să faci economii.

– Te rog, nu mai vreau să aud vreodată cuvântul ăla. Dee tresări. Cum spuneam, când i-am concediat, nu știam dacă problemele mele financiare aveau să se rezolve sau nu. Acum, că s-au rezolvat, abia aștept ca viața mea să revină la normal. Deși... Se uită la inelul de pe deget și zâmbi. Vor fi câteva schimbări.

– O să păstrezi casa?

– Absolut. Dee se îndreptă, hotărâtă. Eu și Sam avem nevoie de un loc unde să stăm când venim în Londra. Avem de gând să petrecem jumătate de timp aici și jumătate în America.

– Ce... compromis din partea ta!

Teddy își opri un zâmbet.

– Da. Dee îi aruncă un zâmbet arogant prietenei sale. Oricum ar fi, am angajat un majordom nou, dar încă am nevoie de o menajeră, și de o altă servitoare, și de un ajutor de bucătar. Dacă ai sta în casa mea, ai putea să te ocupi de angajarea lor, pentru mine.

– Tot nu sunt sigură....

– În plus, nu m-am gândit niciodată la frivolitatea financiară de a avea angajați într-o casă în care nu locuiesc permanent. Mi se pare oarecum tulburător, dar cel puțin nu am mai mers la reședința Hargate. De fapt, mă gândesc să o vând.

Surprinsă, Teddy făcu ochii mari.

– Casa ta de la țară? Nu am crezut c-o să renunți la ea.

– Nu am recunoscut atunci, dar nu m-am simțit niciodată în apele mele acolo. Dee tresări. E momentul să merg mai departe cu viața mea.

– Bineînțeles.

Teddy nu ar fi trebuit să fie surprinsă. În ultimii ani ai căsniciei lor, soțul defunct al lui Dee, Phillip, petrecuse mai mult timp singur la casa de la țară decât cu Dee, în Londra.

Tânăra se aplecă în față și o privi pe Teddy.

– Deci, vezi tu, mi-ai face o mare favoare dacă ai sta acolo. Mama ta sigur ar înțelege, mai ales dacă i-ai menționa că îți rămân datoare. Și niciodată nu mi-a surâs ideea de a organiza petreceri de care să fiu pur și simplu prea ocupată să mă ocup.

Teddy se uită o clipă la cealaltă femeie. De ce nu?

– Pot să-mi fac bagajul și să fiu la tine acasă în după-amiaza asta.

– Perfect! Dee strălucea. O să vorbesc cu noul majordom azi, înainte să mă întorc la Millworth, și o să-i spun să te aștepte. Numele lui e domnul Filbeck.

– Mulţumesc.

Teddy încuviinţă absentă, gândindu-se deja la modul potrivit în care să-i spună mamei ei despre această răsturnare de situaţie. Un bilet părea cea mai bună soluţie. Unul pe care mama ei avea să-l primească după ce Teddy plecase deja.

– Deci am stabilit. Dee luă un alt biscuit. Spune-mi ce aţi plănuit tu şi mama mea pentru balul de Anul Nou al lui Jack.

– Ei bine, mama ta nu a renunţat la ideea unui bal mascat. Nu şi costume, doar măşti. Crede c-ar adăuga o aură de mister.

Nu, Lady Sallwick nu avea să fie deloc fericită că fiica ei locuia într-o casă, orice casă, fără supraveghetor şi avea să evidenţieze acest lucru. Şi, Dumnezeule, ce avea să creadă verişorul Simon? Ultimul lucru pe care-l voia Teddy era o altă confruntare cu mama ei. Dar, dacă ăsta era preţul pe care trebuia să-l plătească, aşa să fie. Dacă Teddy era cu adevărat hotărâtă să fie independentă, acesta era doar primul pas. Şi era momentul ca mama ei să înţeleagă că era viaţa lui Teddy şi că ea era singura care avea să decidă cum s-o trăiască. În plus, era periculos de aproape să fie considerată fată bătrână, deci ce diferenţă ar fi făcut puţină indecenţă?

– Nu cred că lui Jack şi unchiului Basil o să le pese de aranjamente, zise Dee gânditoare. Atât timp cât mama nu-l cară pe un cufăr de aur, purtat de sclavi romani, ca pe un împărat antic. Sau ca pe un sacrificiu.

Teddy râse.

– Îţi promit că nu o las să meargă aşa departe. Dar are de gând ca acesta să fie un eveniment memorabil. Lista de invitaţi e enormă.

– Şi presupun că toată lumea o să participe, chiar şi numai din curiozitate. Dee încuviinţă din cap. Nu se întâmplă în fiecare zi ca o familie să descopere un moştenitor pierdut, care mai e şi american.

– Apropo, ar trebui să-ţi spun. Înainte să vii, am auzit două doamne vorbind despre cum contele de Briston are un nou moştenitor, care a fost crescut de localnici în sălbăticia Americii.

– E mai mult ca sigur mâna lui Beryl. Mâine, poimâine o să auzim c-a fost

crescut de lupi. Nu știu de ce nu mă ascultă nimeni. Dee oftă. Amnezia era o variantă mult mai credibilă.

Capitolul 10

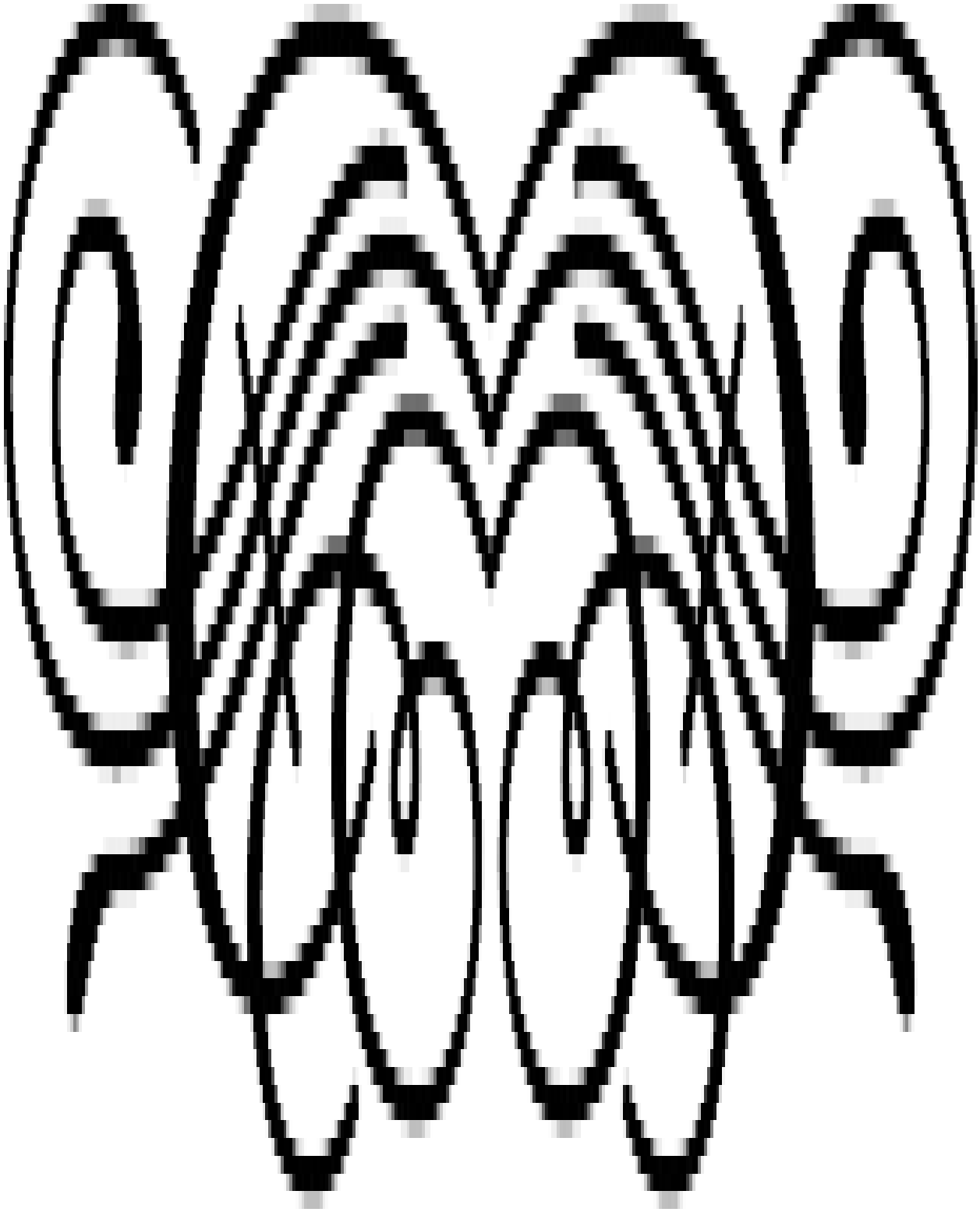

Mai târziu în aceeași zi, reședința lui Lady Hargate...

Jack făcu o pauză pe holul spațios din casa londoneză a lui Delilah și se uită aprobator în jur. Locul era liniștit și relaxat, cu numai o bancă tapițată lipită de un perete, o oglindă decorativă care atârna deasupra unei mese mici într-o parte a ușii și un cuier de aramă în cealaltă. Nu la asta se așteptase. Clădirea înaltă, din cărămidă roșie, nu era atât de măreață pe cât crezuse că ar avea Lady Hargate, dar nici nu-i știa prea bine, cu excepția tatălui său. Cu toate astea, îi plăcea. Și, mai bine, și ei păreau să-l placă.

Suspectă că restul lumii nu avea să fie la fel de primitoare. Până la urmă, era american. Înainte să ajungă în Anglia, mereu crezuse că britanicii îi priveau de sus pe foștii colonişti. Majoritatea oamenilor pe care-i întâlnise până în acel moment fuseseră bărbați și prieteni ai tatălui său, un grup care nu era foarte arogant. Societatea doamnelor era cea pe care trebuia s-o cucerească. Însă femeile mereu păreau să-l placă. Nu strica nici că avea bani și era dintr-o familie proeminentă.

Colonelul primise foarte bine nevoia lui Jack de o pauză de la timpul petrecut împreună. De fapt, bărbatul râsese și spusese că se întrebase când avea Jack să ajungă în acel punct. Îi dăduse binecuvântarea lui, recunoscând că amândurora avea să le prindă bine să stea o vreme separat. Chiar și așa, îi reamintise fiului său despre un angajament pe care îl aveau peste vreo două zile, iar Jack îl asigurase că avea să participe.

Îi dădu haina sa majordomului, care o atârnă în cuier.

– Unde să vă pun geanta, sire? întrebă majordomul într-un mod ciudat, ca și cum servitorul n-ar fi fost sigur ce să facă cu nou-venitul și nu era încântat de prezența acestuia. Dar Sam îi spusese deja că bărbatul fusese angajat recent.

– Într-unul dintre dormitoare o să fie în regulă.

– Care anume, sire?

– Nu contează. Jack ridică din umeri. Unde crezi tu că e potrivit.

– Nu contează ce consider eu potrivit, sire.

– În regulă, zise Jack încet. Prima cameră liberă e perfect.

– În regulă, sire. Majordomul făcu o pauză. Să vă conduc în salon?

– Da, mulțumesc.

Îl urmă pe majordom pe scările late, la etajul al doilea. Primul etaj aici, se corectă singur. Majordomul deschise câteva uși spre camera de relaxare și păși înăuntru.

Jack intră și el. Camera era frumos mobilată, în ce presupunea că era cel mai la modă stil, cu o canapea, câteva scaune și câteva mese. Dar camera nu era aglomerată de mobilă sau de acele statuete mici și de alte lucruri ciudate pe care femeile fără soți le strângeau de obicei. Mai multe tablouri atârnau pe pereți – portrete și câteva peisaje. O vitrină goală, genul folosit pentru a etala statuete enervante sau alte lucruri, se afla într-o parte a ferestrelor înalte. De ce ar avea cineva o vitrină goală?

– Aveți nevoie de ceva, domnule? întrebă servitorul, pe un ton ce părea dezaprobator, dar avea, probabil, de-a face numai cu stilul mai rezervat al britanicilor.

Și totuși, majordomul din casa lui din New York era englez și niciodată nu știai ce gândea, de bine sau de rău.

– Nu acum.

– Foarte bine.

Majordomul plecă.

Nu, Jack nu se înșelase, bărbatul dezaproba prezența lui acolo. Era absurd, bineînțeles, căci, până la urmă, asta era casa verișorului său. Era deja seară; poate nu era de acord cu sosirea invitaților prea târziu. Sau poate nu-i plăcea schimbarea planurilor și nu se așteptase să locuiască cineva în casă pentru câteva luni. Ei bine, trebuia să se adapteze. Jack era acolo și avea de gând să rămână. Casa lui Delilah era singurul sanctuar pe care-l avea și nu intenționa să lase un majordom snob să-l sperie.

Se plimbă prin cameră, studiind fiecare tablou. Peisajele i se părură opere serioase, nu ceva pur şi simplu decorativ, dar nu recunoscu artiştii.

Voci ridicate se auziră de pe holul din faţa uşii salonului. Deşi nu voia să tragă cu urechea, acest lucru fu imposibil de evitat.

– ... Şi refuz să lucrez într-o casă în care sunt comise indiscreţii evidente.

Vocea era a majordomului. O voce de femeie răspunse, prea îndepărtată pentru ca Jack să-i deslușească vorbele. Poate menajera?

– Ha! răspunse majordomul. Nu sunt un idiot, milady.

Deci nu era menajera. Dar nu spusese Sam că Delilah pleca la Millworth?

– Oricum ar fi, îmi dau seama de ce se întâmplă aici, continuă majordomul, şi nu o să fac parte din aşa ceva. Am o reputaţie de menţinut. Referinţele mele sunt impecabile. Ultima mea funcţie a fost chiar la ducesa de Mersbury!

Din nou, cuvintele femeii fură imposibil de distins, dar indignarea majordomului era evidentă.

– A murit, milady!

Tot nu deslușea cuvintele, dar tonul femeii ieşea în evidenţă. Jack tresări. Nu ar fi vrut să fie în locul majordomului.

– Concediat? Indignarea majordomului răsună pe hol. Niciodată nu am fost concediat. Îmi prezint imediat demisia.

Jack nu reuşi să descifreze răspunsul femeii şi bănui că era mai bine aşa.

Peste o clipă, majordomul intră pe uşa salonului, cu un aer de mândrie şi de indignare.

– Pot să te asigur că referinţele tale nu vor fi impecabile data viitoare!

Vocea femeii era acum aproape – şi era iritată şi foarte familiară. Theodosia ajunse lângă uşă, se uită în salon, apoi continuă: Peste o clipă, se întoarse, cu o expresie şocată.

– Tu!

– Bună ziua, Theodosia! zise el cu prudență.

– Dimpotrivă, domnule Channing, nu e deloc bună! Păși în salon, furia direcționată spre majordom fiind acum îndreptată spre Jack. Ce cauți aici?

Bărbatul încercă să-i zâmbească.

– Am revenit la domnul Channing?

– Ai noroc că doar așa îți spun! Ei bine?

Ochii ei scuipară flăcări.

– Ei bine... ce?

– Ce cauți aici?

O privi o clipă lungă. Nu avea nici un motiv să fie furioasă pe el. Bărbatul nu avea nimic de-a face cu problema ei cu majordomul. Jack abia ajunsese. Acum, că se gândea la asta, afurisita de femeie părea să se supere foarte ușor pe el – și fără motiv. Ei bine, trebuia să pună piciorul în prag.

– Și eu pot să-ți pun aceeași întrebare, zise el relaxat. Ce cauți aici?

– Sunt aici la invitația lui Delilah, zise ea. O să stau aici cât ea o să fie la Millworth.

– Atunci, avem o problemă. Și eu stau aici. La invitația logodnicului lui Lady Hargate.

Teddy făcu ochii mari.

– E imposibil.

– Și, cu toate astea.... Bărbatul ridică din umeri. Aici sunt.

– Nu e bine așa. Teddy clătină din cap. Nu e bine deloc. Nu putem să stăm în aceeași casă. Singuri. Nesupravegheați. E scandalos. O să ne distrugă pe amândoi. Poate ție nu-ți pasă, dar am o reputație la care trebuie să mă gândesc.

Trebuie să pleci. Imediat!

– Nu plec nicăieri! Dar ai dreptate, asta e o problemă. Prin urmare, îți sugerez să pleci.

– În nici un caz. Delilah e cea mai dragă prietenă a mea și ar fi ofensată dacă aș pleca.

– Serios? zise el ridicând dintr-o sprânceană.

– Fără doar și poate. Ar lua plecarea mea drept o insultă gravă. E posibil să ne distrugă prietenia. O prietenie veche!

– Oricum ar fi, nu plec.

Ea îl studie suspicioasă.

– De ce ești aici? Credeam că stai cu tatăl tău, în casa Channing.

– Așa a fost. Bărbatul ridică din umeri. Iar acum, nu mai stau.

– Dumnezeule! Tânăra făcu ochii mari. Te-a dat afară, nu?

– Bineînțeles că nu. Jack râse. De ce m-ar da afară?

– Nu știu. A fost primul lucru care mi-a venit în minte. Pentru o clipă, m-am gândit că, în ciuda asemănării, nu ești fiul colonelului Channing.

– Ai crezut că poate fac parte dintr-un plan elaborat de a pune mâna pe banii, casa și titlul familiei? Îmi imaginez că sunt alte moduri, mai puțin complicate, de a face asta decât să-l las pe colonel să mă găsească undeva în cealaltă parte a lumii. Pot să te asigur că, întrucât mama e căsătorită cu colonelul Channing și era și înainte de nașterea mea și având în vedere asemănarea pe care ai pomenit-o deja, nu am nici o îndoială în privința paternității. Nu cred că are cineva vreo îndoială în privința asta – poate cu excepția ta.

– În nici un caz. Tânăra roși. Era doar un gând trecător și nu neapărat demn de mine, așa că îmi cer scuze. Oricum, tot trebuie să pleci.

Bărbatul clătină din cap.

– Nu prea cred.

– Dar...

– Dă-mi un motiv bun pentru care ar trebui să fac asta.

– Pentru că i-am promis lui Dee că o să angajez o menajeră nouă şi alţi slujitori pentru ea, iar acest lucru ar fi mai puţin dificil dacă aş locui aici. Iar acum... trebuie să angajez şi un nou majordom, din cauza ta.

– Cum adică din cauza mea? Jack clătină neîncrezător din cap. Nu eu l-am concediat pe majordom. Care a fost problema?

– Avea legătură cu tine, zise ea tăios, apoi inspiră adânc. Credea că eşti aici la invitaţia mea, pentru scopuri mai puţin onorabile.

– Serios? Jack îşi înăbuşi un zâmbet. Sam a spus că va trimite un bilet.

– E evident că n-a făcut asta, căci apariţia ta l-a surprins pe majordom la fel de mult ca pe mine.

– Iar acesta a sărit la concluzia că eu sunt....

– Da, da. Am stabilit deja asta, zise ea, ignorându-i comentariul.

– Deci a fost şocat de posibilitatea... indecenţei.

– A spus că el are standarde înalte şi nu va accepta o casă în care sunt favorizate indecenţele evidente şi depravarea morală. Depravarea morală! Ha!

Jack îşi opri un râset, dar nu fu uşor. Teddy era magnific de iritată.

– Bineînţeles că habar n-aveam despre ce vorbeşte. Îşi îndreptă privirea spre tavan. Nu avea sens ce spunea, şi m-am gândit că poate a înnebunit.

– Poate tu ai făcut-o?

– Ei bine, nu ştiam că eşti aici, iar el era prea scandalizat ca să fie coerent, deşi acum înţeleg la ce se referea. Şi, cum era periculos de aproape să mă numească ceva ce refuz să spun cu voce tare, e posibil să-mi fi pierdut cumpătul.

– Tu? Jack se prefăcu surprins. Ce tupeu pe bărbatul acela!

Ea îl ignoră.

– Și e posibil să fi jignit abilitatea lui de a diferenția între o parte a corpului lui și o gaură în pământ.

Jack râse.

– Nu e amuzant. Buza ei zvâcni, ca și cum și-ar fi oprit un zâmbet. Nu e deloc amuzant. Acum, trebuie să-i găsesc lui Dee un nou majordom și o nouă menajeră. Și mă bazam pe ajutorul lui la partea asta.

– Sunt sigur că ești capabilă să te ocupi de acest lucru și fără ajutor.

– Nu asta e ideea. Ideea e că simpla ta prezență aici mi-a adus complicații de care nu am nevoie în clipa de față. Și nu am nevoie nici să fiu prinsă într-un scandal. Și cred că ăsta e un motiv destul de bun să pleci.

– Mă tem că nu e destul de bun. Va trebui să găsești ceva mai bun.

– Foarte bine, atunci. Teddy se apropie și îl privi. Mama mă scoate din minți și, dacă mai trebuie să stau în aceeași casă cu ea chiar și o clipă, una din noi nu va supraviețui!

– Da?

– Nu trebuie să folosești tonul ăsta. Nu e ca și cum aș fi sufocat-o în somn. Ezită, iar un zâmbet vag îi apăru pe buze. Deși trebuie să admit că mi-a trecut prin minte. Și, cum nu am unde să mă duc, poți să înțelegi de ce trebuie să stau aici.

– Oricât de bun ar fi motivul ăsta, mă tem că nu e mai bun decât al meu. Tata mă scoate și el din minți.

– Colonelul Channing. Dar e un bărbat minunat, fermecător.

– Așa e. Nu caracterul lui e problema. Problema e că s-a trezit deodată tată. Și încearcă să-și introducă noul fiu în societatea englezească, iar asta implică întâlnirea tuturor, și mersul peste tot, și vizitatul a tot ce trebuie vizitat. Prin urmare, fiul lui nu a mai avut nici un moment în care pur și simplu să respire.

– A, atunci, situația e ciudată.

– Strică să stăm împreună prea mult timp, să știi.

Teddy încuviință.

– Cum nu vreau să-l jignesc, mutatul aici, în casa verișoarei mele, a fost soluția potrivită, spre deosebire de mersul la un hotel, fapt ce ar fi jignit, probabil, întreaga familie. Ar fi fost ca și cum le-aș întoarce tuturor spatele. Deci… Îi aruncă un zâmbet triumfător. Cu toate că nu m-am gândit să-i fac felul tatălui meu, cred că motivul pentru care sunt aici e mai bun decât al tău.

Teddy îl privi îndelung. Într-un final, inspiră adânc.

– Mama vrea să mă căsătoresc cu verișorul care a fost moștenitorul tatălui meu, deoarece crede că asta o să ne readucă viața pe care o aveam, și nu vrea să renunțe la idee deoarece, chiar dacă sunt adultă și nu sunt interesată de căsătorie, refuză să accepte că sunt mai mult decât capabilă să iau propriile decizii legate de viața mea și de viitorul meu.

Theodosia spuse totul dintr-o suflare. Inspiră adânc și refuză să-l privească în ochi, dându-și seama că spusese mai mult decât dorise sau fiind posibil jenată de revelația ei.

– Ei bine, presupun că, atunci, tu câștigi.

– Da? zise ea surprinsă.

Jack ridică din umeri.

– Și eu am o mamă neobosită, cu cerințe. A trebuit să traversez un ocean ca să scap de a mea. Mutatul într-o altă casă ar fi fost mult mai simplu.

– Ești foarte rezonabil.

– Știu.

Dar știuse din clipa în care înțelesese situația că el avea să fie cel care avea să plece. În calitate de domn, acesta era lucrul potrivit pe care să-l facă. Nu voia să pună în pericol reputația Theodosiei, iar scandalul nu era cel mai bun mod de a

se prezenta în lumea noii sale familii.

– O să mă duc la un hotel.

– Înțeleg că hotelul Langham are niște camere foarte drăguțe, zise ea, încercând să-l ajute.

– Minunat, zise el și ieși pe hol.

Deși avea o anumită satisfacție morală deoarece făcea lucrul corect, era greu să renunțe cu eleganță.

– Stai un pic.

O nuanță umilă se auzi în vocea ei. Jack se întoarse spre ea.

– Ce mai e? Mai există vreun lucru neconvenabil și enervant pe care vrei să-l fac ca să-ți ușurez viața și să o complic pe a mea?

Teddy se încruntă.

– Nu ai de ce să fii enervat din cauza asta.

– De ce nu aș fi? Asta era soluția perfectă pentru mine. Acum, o să mă duc să mă plimb prin Londra, cu geanta în mână, căutând un loc unde să stau.

– Nu trebuie să fii așa patetic. Vocea ei era relaxată, dar un zâmbet îi apăru pe buze. Nu ești, să știi. Patetic.

– Asta sigur o să-mi țină de cald pe străzi.

Teddy se încruntă.

– Nu înțeleg de ce nu poți să stai la casa Channing...

– Pentru că nu vreau, zise el tăios. Pentru că mă simt sufocat de... de așteptări și presiunea tăcută. Pentru că șederea mea acolo implică un angajament pe care nu sunt pregătit să-l fac. Pentru că nu am deloc timp să mă gândesc la schimbările din viața mea și să mă hotărăsc ce vreau să fac în privința lor. Pentru că, în clipa de față, habar n-am cine sunt sau cine vreau să fiu!

– Dar, te rog, spune-mi ce simți cu adevărat! Nu cred că e cazul să te cenzurezi doar pentru că sunt o străină.

– M-am cenzurat toată viața mea.

– Ha! Am îndoieli!

– Nu știi nimic despre mine.

– Știu că un bărbat care are rețineri nu sărută femei pe care abia le cunoaște.

– Nu am un obicei din a săruta femei pe care abia le cunosc.

– Pe mine m-ai sărutat, zise ea.

– Ei bine... Dintr-odată, îl lovi un gând: Ce ar face tatăl lui într-o astfel de situație? Zâmbi încet. Nu a fost nimic întâmplător în asta.

– A. Teddy îl privi îndelung. Atunci...

– Atunci ce?

– Atunci... nu știu. M-ai făcut să mă simt foarte vinovată pentru asta, ceea ce e foarte enervant, deoarece am la fel de multe drepturi ca tine să fiu aici. Așa că, înainte să pleci, vrei să mi te alături la cină? Măcar atâta pot să fac dacă tot te arunc în stradă.

– Nu mă arunci în stradă, aleg să plec. Și, da, mi-ar plăcea!

– Foarte bine! O să-l anunț pe bucătar. Ai trecut de sufragerie în drumul tău spre salon. Ne vedem acolo în câteva minute.

– Excelent.

Jack coborî scările.

– Domnule Channing. Jack.

Teddy apăru în spatele lui, în capul scărilor.

– Ce e?

– Ai de gând s-o faci din nou? Să mă săruți.

– Nu m-am hotărât încă.

– A. Făcu o pauză. De ce nu?

– Pentru că, oricât de mult mi-a plăcut să te sărut, de fiecare dată când te întâlnesc, fie ești minunată și toate lucrurile la care bărbații pot numai să viseze, fie ești irascibilă și supărată pe mine din motive pentru care nu pot fi eu de vină. E posibil să fii cea mai derutantă femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Continuă să coboare scările. Nu sunt sigur că meriți efortul, Lady Theodosia!

Urmă o tăcere lungă, dar Jack fu sigur că nu avea să dureze.

– Dimpotrivă, domnule Channing! Merit efortul cu vârf și îndesat!

El avea dreptate, iar ea greșea. Nu avea ce face în privința asta, decât să-și ceară scuze. Din nou.

– Domnule Channing. Jack, zise Teddy în momentul în care i se alătură în sufragerie. Am fost groaznic de nepoliticoasă cu tine de mai multe ori, și sper că o să mă poți ierta.

– Nu e nimic de iertat, zise el pe un ton rece.

Se părea că avea, într-adevăr, o reținere când venea vorba despre iertare. Nu mai conta. Din acea clipă, Teddy avea să se poarte cât mai frumos posibil cu el.

Jack îi trase scaunul, iar ea luă loc, apoi își împreună mâinile în poală și îl aștepta și pe el să se așeze. Nu reușea să-și dea seama de ce Jack Channing scotea ce era mai rău din ea. În mod normal, era atât de plăcută și de echilibrată. Sigur, se gândea la finanțele ei, dar asta se întâmpla mereu. De asemenea, în ultimul timp, se gândise destul de mult cum să-și construiască propria afacere. Însă asta o entuziasma, nu era un motiv să fie prost dispusă. În ultimul timp însă, mama ei îi tot vorbise despre Simon. Era îndeajuns ca orice femeie rațională să își piardă cumpătul. Per total, nu era cea mai bună perioadă în care să aprofundeze relațiile cu oricine.

Jack nu făcuse nimic greșit. Problema cu majordomul nu fusese vina lui. Nu era vina lui nici faptul că aflarea noii lui identități declanșase în ea amintirea trădării fostului ei logodnic. Cyril Goddard fusese chipeș și fermecător, iar aceste aspecte ascunseseră faptul că bărbatul era malefic și mincinos. Ceva ce Teddy descoperise când era prea târziu. Da, fusese înșelată de un bărbat, dar știa că ăsta nu era un motiv destul de bun pentru a pune toți bărbații în aceeași oală. Nu era corect, mai ales pentru Jack.

Și nu era nici vina și nici problema lui faptul că ea nu părea să și-l poată scoate din minte. Gândurile îi alergau spre el în momentele ei vulnerabile. Mai ales înainte să se culce. Oricât ar fi încercat, acele... gânduri și vise care le urmau erau neobosite și mai mult decât intime. Era enervant și derutant. Nu voia să aibă o relație cu el sau cu orice alt bărbat. Tuși.

– Domnișoara Tully este bucătăreasa lui Dee, lucrează pentru ea dintotdeauna. E minunată. Ea o să ne servească în seara asta, având în vedere că domnul Filbeck a plecat.

Jack se încruntă.

– Cine?

– Domnul Filbeck. Majordomul?

– Parcă Sam a zis că numele lui era Beckley?

– Sam a greșit, zise ea indiferentă, apoi își dădu seama de asta și adoptă un ton plăcut. Sunt sigură că a fost o simplă confuzie. Acum, am o propunere pentru tine.

Bărbatul se uită spre ușă.

– Să înțeleg că domnișoara Tully nu are aceeași părere despre depravarea morală precum majordomul?

Nu ar fi fost minunat? Tânăra ignoră gândul nedorit și își permise un zâmbet scurt.

– Bănuiesc că știi foarte bine că nu asta e natura propunerii la care mă gândesc.

– Continuă!

Tonul lui politicos îl reflecta pe al ei.

Din fericire, uşa se deschise, şi doamna Tully intră cu supa de ţestoasă. Urmară nişte comentarii legate de mirosuri şi gust, iar bucătăreasa se întoarse în bucătărie.

– Îmi pare rău, zise Jack în clipa în care bucătăreasa ieşi din cameră. Ai dreptate. Ştiu ce voiai să spui. Nu ştiu de ce... Clătină din cap. Mă faci să spun cele mai incredibile lucruri.

Teddy îl privi. Avea să fie mult mai simplu decât crezuse. Şi mult mai plăcut, îi şopti vocea enervantă dintr-un colţ al minţii.

– Ce voiam să-ţi sugerez era ca noi doi s-o luăm de la început. Am putea să ne prefacem că abia ne-am întâlnit... Ridică neajutorată din umeri. Acum.

Bărbatul o studie cu atenţie.

– Poate?

Teddy îşi ţinu respiraţia.

– Nu pot să-ţi spun cât de minunat e să te întâlnesc, în sfârşit, în persoană, Lady Theodosia. Bărbatul se aplecă în faţă şi o privi, ceea ce declanşă o senzaţie ciudată în ea. De când voiam să te cunosc.

– Ce replică minunată, domnule Channing!

– Nu e decât simplul adevăr, zise el. Am cunoscut cândva pe cineva care semăna vag cu tine, dar era imprevizibilă şi temperamentală. Nu ştiai niciodată dacă avea să fie sau nu o prezenţă plăcută, genul de femeie pe care să vrei să o cunoşti mai bine. Înţelegi tu.

Ea încuviinţă.

– Sau dacă aveai să-ţi doreşti să alergi în cealaltă direcţie.

Jack îşi ridică paharul şi luă o gură. Teddy îşi opri impulsul de a tresări.

– Sunt sigură că a avut motivele ei.

– Posibil. Deşi, dacă le-a avut, nu mi-a zis niciodată care erau.

– Poate nu te cunoştea destul de bine?

– Poate. Jack încuviinţă. Este păcat totuşi. Credeam că vom fi prieteni.

– Să presupunem pentru o clipă că a tras concluziile greşite şi apoi a fost jenată să admită cât de absurde erau acestea, fiind bazate pe experienţa ei din trecut. Mai ales că nu aveau nimic de-a face cu tine. Având în vedere aceste circumstanţe, ai fi dispus să-ţi revizuieşti părerea despre caracterul ei?

– Posibil. Continuă!

Teddy îşi alese cuvintele cu grijă.

– Atunci, hai să presupunem în continuare că înclinaţia ei pentru tras concluzii, lucru care nu-i e deloc tipic, era rezultatul unei anxietăţi provocate de o varietate de probleme, care includ tirada neobosită a mamei ei pe subiectul mariajului, precum şi problemele financiare şi alte probleme.

Jack încuviinţă.

– Pot să înţeleg că asta ar putea face o persoană mai puţin plăcută decât ar fi în mod normal.

– Şi bănuiesc că şi-a cerut scuze, domnule Channing.

– Jack, zise el cu fermitate.

– Vai, dar nu se cuvine. Cu toate astea... Îi aruncă un zâmbet seducător. Prietenii mei îi spun Teddy.

– Şi o să fim prieteni?

Privirile li se întâlniră.

– Eu asta sper.

– Şi eu. Dar nu o să-ţi spun Teddy.

– De ce nu?

– Pentru că prefer să-ți spun Theodosia. Îmi place cum sună. Theodosia e un nume frumos pentru o femeie frumoasă.

– Domnule Channing… Jack, mă faci să roșesc.

– Foarte bine. Ochii lui sclipiră. Știai că Theodosia înseamnă „darul lui Dumnezeu“?

Tânăra făcu o pauză.

– Mi-ai spus asta ultima oară când ne-am văzut.

– Dar nu ne-am mai întâlnit înainte, nu-ți amintești? Probabil ai visat totul.

Teddy îl privi. Visase chiar mai multe lucruri. Cum Dumnezeu știa el de asta?

– Da?

– Dacă nu ne-am întâlnit niciodată, da, ai făcut-o. Ba, mai mult, ți-a plăcut. În vis, adică.

Teddy începu să protesteze, dar apoi își dădu seama cât de prostesc și de inutil era.

– Da, așa era. Zâmbi. În vis.

– Și ți-a plăcut și faptul că am depus efortul de a găsi această informație.

– În vise, îți plac tot felul de lucruri, zise ea indiferentă. Asta nu înseamnă că îți plac și când ești trează.

– Dimpotrivă, Theodosia. Aș spune că cele mai dragi dorințe ale unei persoane sunt cele pe care le recunoaște în somn.

– Și tu ce visezi, Jack? întrebă ea fără să gândească.

Bărbatul o privi îndelung, apoi îi aruncă un zâmbet intim, ca și cum ar fi decis ceva sau și-ar fi confirmat ceva. Ar fi fost foarte enervant dacă n-ar fi fost un zâmbet atât de plăcut. Dacă nu ar fi lăsat-o fără aer și nu i-ar fi făcut inima să

bată cu putere.

Era absurd. Teddy inspiră adânc.

– Îți dai seama că nu mă gândeam chiar la flirt atunci când ți-am sugerat să ne prefacem că abia ne-am întâlnit.

– Mă gândeam eu, dar, având în vedere posibilitatea c-aș fi greșit, și asta te-ar fi putut enerva, m-am hotărât să aleg varianta mai prudentă. Bărbatul îi aruncă un zâmbet plăcut.

– La ce te gândeai?

– Nu știu. Oare îi îngreuna situația în mod voit? M-am gândit că am putea vorbi despre lucrurile obișnuite despre care vorbesc oamenii când se întâlnesc pentru prima oară. Ce le place și ce nu le place. Literatură, artă... bănci.

– Bănci?

Bărbatul o privi.

– Da. Cum merge treaba cu băncile?

Teddy îi oferi cel mai strălucitor zâmbet posibil. Jack o privi o clipă, apoi râse.

– Dumnezeule, Theodosia, nu trebuie să încerci așa mult.

– Nu făceam asta. Chiar sunt foarte interesată de subiectul ăsta.

– Să fim serioși, eu sunt bancher, și nu mi se pare interesantă treaba asta.

Făcu o pauză și se încruntă, ca și cum tocmai și-ar fi dat seama ce spusese.

Era evident că bărbatul avusese un fel de revelație, dar Teddy bănui că acum nu era momentul potrivit să-l întrebe despre asta.

– Literatură deci? întrebă ea.

– Literatură să fie. Jack încuviință absent, mintea lui fiind în mod clar la altceva, nu la literatură.

– Cărți? continuă ea.

– Da, sigur. Jack se gândi o clipă. Mereu am apreciat umorul lui Mark Twain. Îmi plac poveștile care mă fac să râd. Dar îmi plac și scrierile lui Jules Verne, Robert Louis Stevenson și Alexandre Dumas. Și de curând am citit Minele regelui Solomon și mi-a plăcut foarte mult.

– Deci îți plac romanele de aventură?

– Nu m-am gândit la asta așa, dar, da, presupun că ai dreptate.

– Îmi imaginez că ai asta în comun cu tatăl tău.

– Eu doar citesc despre aventuri, Theodosia. Tata le trăiește.

Teddy îl studie o clipă.

– Ești destul de dur cu tine însuți, nu?

– Nu așa suntem toți? Mai duri cu noi înșine decât sunt alții. Jack zâmbi. Îmi imaginez că până și competenta, capabila, minunata Lady Theodosia Winslow e cel mai aprig critic al ei înseși.

– Posibil. Dar, pe de altă parte, domnule Channing, nu ai întâlnit-o pe mama, zise ea cu un zâmbet prea dulce pe față.

Bărbatul râse și își luă paharul de vin în mână.

– Nici tu pe a mea.

Tânăra pufni.

– Îndrăznesc să spun că sunt pe același nivel.

– Eu, nu. Un avertisment se auzi în vocea lui. Poate ai câștigat dreptul să stai aici, dar mama ta nu are cum să fie la fel de... Jack bău din vin, apoi puse paharul pe masă. Diabolică precum a mea.

– Ha! Teddy zâmbi triumfătoare. Mama vrea să mă mărit cu cineva cu care nu vreau, doar ca să-și asigure poziția în societate.

– Mama mea nu i-a spus soțului ei că încă sunt căsătoriți și că are un fiu – vreme de treizeci de ani. Mama mea și-a lăsat fiul să creadă că tatăl lui era mort. Mama mea...

– Gata, ajunge! Ai câștigat.

– Imaginează-ți cât de încântat sunt, zise el. Dar vorbeam despre literatură, un subiect mult mai puțin enervant. Bănuiesc că-ți plac romanele romantice.

– Pentru că sunt femeie?

– Bineînțeles că nu, zise el rapid, clătinând din cap. Cunosc mai mulți bărbați cărora le plac romanele romantice.

– Serios?

– Da. Jack ezită. Nu-mi vine în minte nici unul acum, dar sigur știu câțiva.

– Sau unul?

– Sper.

Jack râse.

– Ei bine, nu o să-ți cer să-i spui numele. Teddy râse când observă expresia ușurată de pe fața bărbatului. Și, da, îmi plac romanele romantice de calitate, dar trebuie să spun că-ți împărtășesc aprecierea față de operele domnului Verne.

– Da?

– Da. Teddy făcu ochii mari. Nu pot să-mi imaginez nimic mai distractiv decât ideea de a zbura într-un balon timp de cinci săptămâni. Sau să înconjor lumea în optzeci de zile.

– Cu toate că și călătoria spre centrul pământului și una la douăzeci de mii de leghe sub mare sunt atractive.

– Sau spre Lună? Sau să traversezi cerul pe o cometă?

– Se pare că avem asta în comun. Jack zâmbi. O atracție pentru poveștile de aventură.

– Poate pentru că sunt o aventură.

Cuvintele nu sunară la fel de relaxat precum dorise Teddy.

– Asta așa e.

Privirile li se întâlniră și, pentru o clipă, ceva trosni în aerul dintre ei. Ceva luminos și electric – și inevitabil. Ceva ce o lăsă fără aer. Inima îi bătu cu putere în piept, iar Teddy se întrebă dacă Jack auzea asta. Se întrebă dacă și inima lui bătea cu putere.

– Credeam că renunțăm la replicile de flirt în favoarea literaturii, zise el într-un final.

– Flirtam? Teddy încercă să pară relaxată. Nu am observat.

Jack îi zâmbi din nou, în acel mod care o făcea să simtă că bărbatul acesta putea să vadă prin ea.

– Termină-ți supa, domnule Channing. Teddy încercă să se concentreze la mâncare, dar acest lucru fu aproape imposibil. Era prea conștientă de faptul că era singură cu el. Prea conștientă de el. Doamna Tully o să se supere dacă restul cinei o să se răcească.

– Și nu am vrea asta.

Jack chicoti.

– Nu, nu am vrea, zice ea într-un mod formal și încercă să ignore vocea enervantă din minte, care era departe de a fi formală.

Ce voia, mai exact?

Capitolul 11

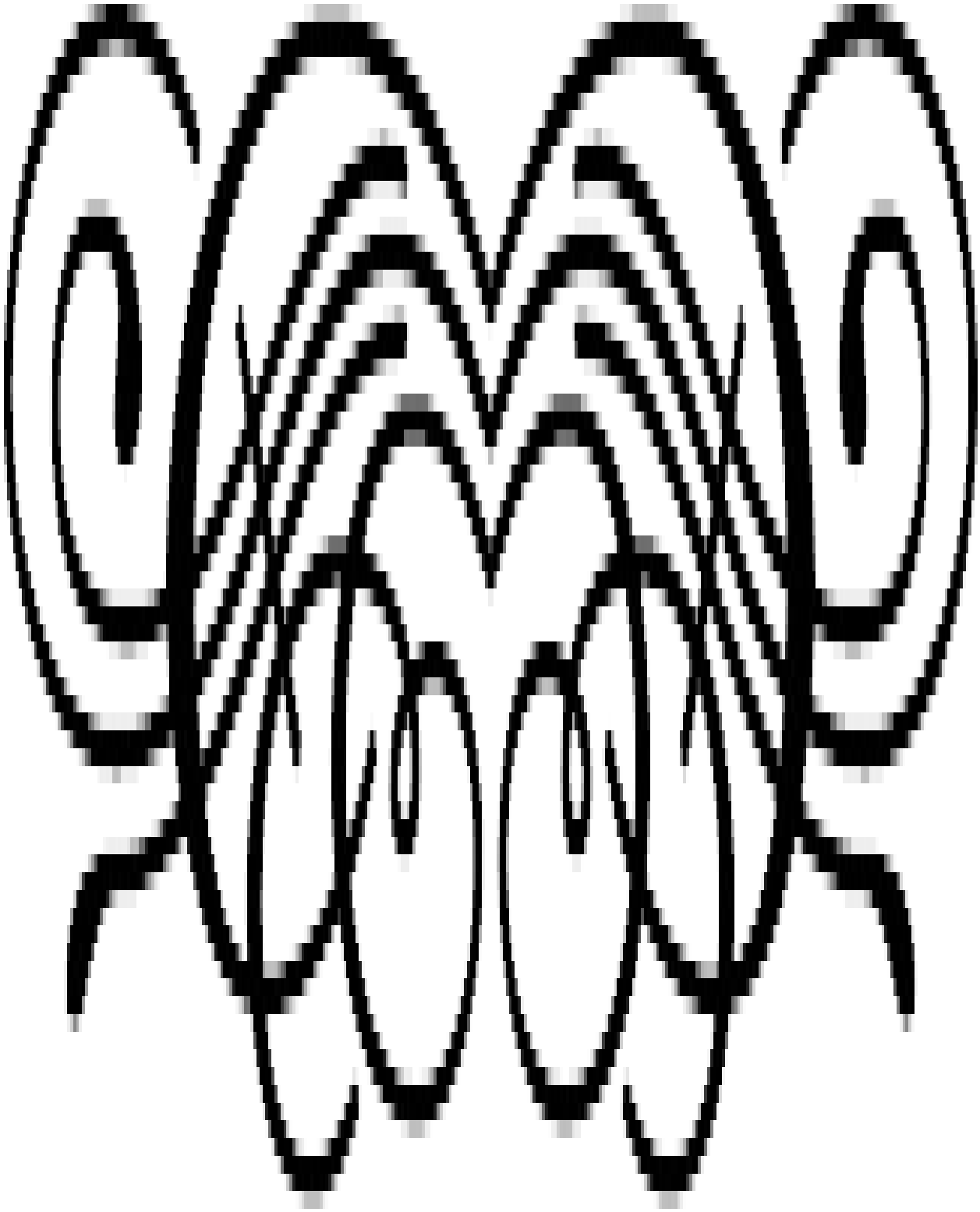

– Excelentă cina, zise Jack, după ce doamna Tully strânse farfuriile cu friptură și le înlocui cu un platou cu brânzeturi și fructe proaspete. Știai că azi e Ziua Recunoștinței în țara mea?

– Habar n-aveam. Theodosia îl studie. Pot să îndrăznesc să întreb pentru ce ești recunoscător azi?

– Pentru mai multe lucruri. Sunt un bărbat foarte norocos. Faptul că l-am găsit pe tata e, probabil, în fruntea listei. Dar în clipa de față… Ridică un pahar spre ea. Sunt pur și simplu recunoscător pentru mâncarea bună în compania bună.

– Mulțumesc, Jack. Teddy zâmbi. A fost o seară plăcută.

– Crezi că cine mă vede ieșind din casă o să creadă ce e mai rău? Nu era sigur ce părere avea despre asta, dar ideea îl incita. O să fim prinși într-un scandal?

– Sincer, Jack, nu știu. Probabil. Theodosia luă o portocală și îi crestă coaja cu un cuțit. Uneori, mă satur să tot respect toate regulile. Tot timpul.

– Da? Respecți toate regulile?

– Mă tem că da. Teddy ezită. În mare, am făcut mereu asta.

– Serios? Deci să iei cina singură, nesupravegheată, cu un domn nu e considerat împotriva regulilor pentru o domnișoară necăsătorită aici în Londra?

– Dumnezeule! Tânăra îl privi. Nici nu mă gândisem la asta.

– Cred că erai prea ocupată să fii enervată pe mine.

– Are sens. Și am zis că respect regulile în mare. Tânăra zâmbi cu subînțeles. Când îmi amintesc.

– Nu m-am gândit la reguli prea mult. Pur și simplu, am făcut ce se aștepta lumea de la mine. Jack ridică din umeri. Dar mereu am respectat regulile. Nu mi-am petrecut tinerețea greșit. Nu am avut vreo reputație îndoielnică la nivelul căreia să mă ridic. Fără secrete scandaloase în trecutul meu. Bărbatul râse. Destul de plictisitor, nu ți se pare?

– Nu te cred nici o clipă.

– Crezi că pur și simplu încerc să-mi creez o imagine bună în ochii tăi?

– Da.

– Nu cred că mărturisirea naturii plictisitoare a trecutului meu ar fi cea mai bună abordare. Bărbatul clătină din cap. Din ce am observat, femeile sunt fascinate de bărbații care refuză să respecte regulile.

– Bărbații care nu respectă regulile ajung în închisoare, zise ea în mod formal.

Jack râse.

– Poate așa fac bărbații care încalcă legea, dar bărbații care încalcă regulile… ei sunt cei care tind să aibă aventuri, nu doar să citească despre ele. Aș vrea să fiu mai mult ca el.

Ea îl privi nedumerită.

– Mai mult ca el?

– Da, ca tata.

– A... Theodosia desprinse secțiunile crestate ale unei portocale și le descoji. Îl privi. Ce te face să crezi că nu ești ca el?

– Cred că e destul de evident.

– Nu și pentru mine.

– În primul rând, a făcut tot felul de lucruri la care nu am mai visat de ani întregi. A profitat de oportunitate când aceasta i s-a ivit, ca să se aventureze în necunoscut. A călătorit prin lume, a trăit aventuri mărețe, a văzut lucruri pe care nimeni nu le-a văzut. Jack clătină din cap. Până să vin în Anglia, nu plecasem de pe tărâmul american.

– Oricine poate să călătorească. Așa cum ai spus, e vorba despre oportunitate mai mult decât de orice altceva. În plus, nu a avut niciodată responsabilități reale care să-l tragă înapoi. Când stai să te gândești, niciodată nu a fost nevoit să se

gândească la altcineva decât la el.

– E un mod de a privi lucrurile.

– Cât privește visele legate de aventură, mi se pare că, până la moarte, mereu există posibilitatea aventurii. Nu trebuie decât să profiţi de ea. Carpe diem și chestii de genul.

Bărbatul o privi surprins.

– Latină?

– Academia domnișoarei Bicklesham pentru Tinere Realizate era foarte progresistă.

– Așa se pare.

– Deși nu sunt în măsură să vorbesc despre trăit clipa. Tânăra studie portocala, care acum arăta mai mult ca o operă de artă decât ca un aliment. Dar sunt femeie, și, în această lume, aventurile au tendința să le ruineze pe femei și să le lase abandonate. Decât dacă...

– Dacă?

– Dacă nu au foarte mulţi bani. Atunci, pot să facă ce vor. Teddy zâmbi. Și asta este observaţia mea, Jack.

– Foarte perspicace.

– Pot să fiu foarte perspicace. Dar credeam că am căzut de acord că poţi fi cine sau ce vrei.

– Asta merge când ești pe o terasă, sub luna plină, dar în lumina zilei... Jack clătină din cap. Sunt un bancher de 30 de ani.

– Un bancher căruia meseria sa nu i se pare așa interesantă. Teddy separă bucăţile de portocală și le așează pe farfurie.

– Asta am spus, nu?

Ciudat, mereu crezuse că munca lui la bancă era utilă și satisfăcătoare. Viaţa lui

era solidă şi satisfăcătoare. Abia când îşi întâlnise tatăl, îşi dăduse seama că era o mică diferenţă între util şi plictisitor şi nici o diferenţă între satisfăcător şi plictisitor. Cum de, în urmă cu câteva luni, crezuse că viaţa lui era în regulă, iar acum nu i se părea că i se mai potrivește?

– Da, ai zis. Teddy rupse feliile de portocală. Tatăl tău mi s-a părut mereu un bărbat remarcabil.

– Când eram mic şi mă gândeam la tata, îmi imaginam pe cineva precum colonelul. Genul de bărbat la care orice băieţel visează.

– Genul de bărbat la care orice tânără visează.

– Serios?

– O, da. Teddy chicoti. Prima oară când l-am cunoscut pe colonel, mi s-a părut un personaj eroic. Mai mare decât viaţa. Captivant. Ridică o felie de portocală şi o vârî în gură. Era genul de bărbat pe care ţi-l imaginai călărind un armăsar ca să salveze o domniţă.

– Iar tu erai domniţa, zise el încet.

– Absolut. Teddy zâmbi când îşi aminti. Aveam 13 ani, şi a fost prima mea vizită la Millworth. Colonelul tocmai se întorsese din Egipt – sau poate tocmai se pregătea să plece, nu-mi amintesc. Nu. Se gândi o clipă. Tocmai se întorsese. Îmi amintesc pentru că ne-a dat şi mie, şi lui Dee scarabei, pentru noroc. Eram îndrăgostită de el. Era eroul din romanele romantice care se materializase.

– Înţeleg.

Ei bine, era ciudat. Fusese îndrăgostită de tatăl lui? Tocmai de tatăl lui?

– Când eu şi Dee ne-am întors la şcoală, i-am scris o scrisoare lungă, în care-mi declaram dragostea eternă.

– Serios?

Cum ar fi putut să concureze vreodată cu tatăl lui?

– Din fericire, Dee mi-a descoperit scrisoarea şi mi-a explicat, destul de ferm, că

tatăl tău nu era deloc interesat de o fată de 13 ani. Cu atât mai puțin de una care era prea înaltă și ciudată, fără sâni și cu părul de un portocaliu strident.

– Te-ai schimbat, zise el.

– Slavă Cerului!

Teddy mai luă o gură de portocală, iar sucul curse pe degetele ei lungi. Jack simți o dorință aproape irezistibilă să îi lingă sucul de pe degete. O ignoră.

– A mai spus și că același colonel își oferise inima cu mult timp în urmă și că nu avea să mai fie loc în ea pentru nimeni altcineva.

– Mama mea?

– Mă tem că nu. Dee mi-a zis, câțiva ani mai târziu, că inventase asta. Deși, privind în retrospectivă, având în vedere că nu s-a mai căsătorit, presupun că e posibil. Nu l-am mai văzut pe tatăl tău decât la nunta lui Dee. Era în continuare chipeș, fermecător și eroic. Dar, oricât de fascinantă ar fi fost viața lui, în ciuda confesiunii lui Dee, mi s-a părut și puțin trist.

– Trist?

– A fost un moment, o expresie pe fața lui, când se uita la Dee și la surorile ei. Atunci, am crezut că e vorba despre regret, ca și cum, în ciuda vieții fascinante pe care o alesese, ceva îi lipsea. Teddy ridică din umeri. Cum am spus, a fost numai pentru o fracțiune de secundă, și e posibil să mă fi înșelat. A trecut foarte mult timp de atunci.

– Încă ești îndrăgostită? întrebă el cât de relaxat putu.

– Jack Channing! Tânăra făcu ochii mari, plini de încântare. Dacă n-aș ști mai bine, aș crede că asta e întrebarea unui bărbat gelos.

– În nici un caz, zise el, după care se întinse peste masă și luă o felie de portocală. Era o simplă curiozitate. Atâta tot.

– Bineînțeles. Dezamăgirea i se citit în ochi atât de repede, că era posibil ca Jack să se fi înșelat. Pentru o clipă mai lungă, Teddy desfăcu felii de portocală, apoi îl privi. Cât de multe știi despre trecutul verișoarelor tale?

– Știu că Delilah, Camille și Beryl sunt văduve. Ridică din umeri. Mai e ceva?

– Unchiul tău a plecat când erau foarte mici. Din ce mi-a zis Dee, se pare că voia viața mai liberă și aventuroasă a fratelui său, nu cea plină de responsabilități pe care o avea. Abia la Crăciunul trecut i-a dat Lady Briston voie să revină în viața lor, și, chiar și atunci, el s-a dat drept fratele lui. Ea și-a crescut fiicele în ideea de a le căsători bine, și asta s-a întâmplat. Toate trei s-au căsătorit cu domni mai în vârstă, cu averi impresionante și titluri respectabile.

Bărbatul încuviință.

– Nu e deloc neobișnuit, să știi. Bărbați mai în vârstă care să se căsătorească cu tinere.

– Se întâmplă mereu.

– Dar nu am știut asta până când Dee s-a căsătorit cu Phillip, primul ei soț. Mi s-a părut... Se gândi o clipă. Mi s-a părut dezgustător.

– Da?

– Da. Mi se pare că un astfel de mariaj nu e decât un schimb: frumusețe și tinerețe pentru bani și poziție. Transformă mariajul într-o propunere de afacere.

– Înțeleg. Jack o studie cu atenție. Dar nu asta a fost mereu? Istoric, cel puțin. Alianța dintre două familii pentru profit, poziție sau politică?

Pentru prima oară, își dădu seama că ăsta era genul de căsnicie în care el și Lucy căzuseră de acord să intre. Poate motivul pentru care își amânaseră logodna așa des fusese faptul că, în adâncul sufletului, știau amândoi că era ceva ce nu-și doreau. Ceea ce o făcea pe Lucy mai deșteaptă decât o crezuse el.

– Asta nu înseamnă că e în regulă, cu atât mai puțin acum. Teddy clătină din cap. Dumnezeule, Jack, suntem în pragul unui nou secol. Progresul se simte în aerul pe care-l respirăm. Nu mai suntem în Evul Mediu. Femeile nu sunt sclave. Ar trebui să putem să ne urmăm dorințele și chiar să fim încurajate s-o facem.

– Te referi la conducerea unei afaceri sau la șansa de a fi membră în Clubul Exploratorilor?

– Da.

– Probabil crezi şi că femeile ar trebui să voteze.

– Absolut. Teddy se îndreptă, într-un mod sfidător. Îndrăznesc să spun că nu am face o treabă mai rea la conducerea lumii decât au făcut bărbaţii.

Jack râse.

– Bine punctat.

– Bineînţeles. Tu crezi că femeile ar trebui să voteze?

– Ba nu, n-o să faci asta. Clătină din cap. A fost o seară mult prea plăcută ca să o stricăm acum cu discuţii despre revolte sociale.

– E o întrebare simplă.

– Nu e nimic simplu la întrebarea asta, dar, ca să fiu sincer, nu m-am gândit prea mult la acest aspect. Dar pot recunoaşte că ai dreptate. Femeile n-ar face o treabă mai rea decât au făcut bărbaţii.

– O să iau asta ca pe un da. Teddy îi aruncă un zâmbet triumfător. Dar a fost un răspuns foarte evaziv, Jack, şi ştii asta foarte bine.

– Un răspuns evaziv e mai bun decât nici unul. Jack râse. Încă nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Dacă mai sunt îndrăgostită de tatăl tău?

Tânărul încuviinţă şi aşteptă răspunsul cu sufletul la gură.

– Colonelul Channing e un bărbat fascinant, şi mereu o să ţin la el, dar nu. Teddy clătină din cap. Am lăsat în urmă îndrăgostirea aia acum mult timp. În plus, aşa cum am spus, nu vreau să mă căsătoresc cu un bărbat destul de în vârstă cât să-mi fie tată. Şi nici nu o să mă căsătoresc doar ca să obţin o poziţie mai bună în viaţă. Dacă aş vrea asta, m-aş putea căsători cu verişorul meu şi aş termina cu toată treaba asta.

– Cu ce fel de bărbat vrei să te căsătoreşti? întrebă el fără să gândească.

– Cum suntem sinceri unul cu celălalt, trebuie să admit că nu știu. Presupun că vreau ce vor toate femeile. Ridică din umeri. Cum am renunțat deja la ideea unei căsătorii pentru multe dintre motivele normale...

– Cum ar fi poziția socială și securitatea financiară?

– Nu mă înțelege greșit. Îmi place ideea de a avea avere și poziție socială, dar pur și simplu cred c-ar trebui să fie mai mult la mijloc dacă să-ți petreci restul vieții cu cineva. Se gândi o clipă. Cred că vreau să mă căsătoresc cu un bărbat care ar omorî dragoni pentru mine. La modul figurat, bineînțeles. Care să mă cucerească. Genul ăsta de lucruri.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Vrei un erou?

– Ce femeie nu vrea asta? Din păcate, nu se prea găsesc eroi în zilele noastre.

– Atunci, e bine că nu ești interesată în mod special de căsătorie.

– Așa e. Cavalerii pe cai albi, care salvează domnițe, țin de domeniul poeziei și al romanelor romantice, dar lucrurile stau diferit în viața reală. Teddy râse, apoi își reveni. Nu ar trebui să fie un erou în sensul strict al cuvântului, așa cum îi vede lumea pe acești bărbați. Tânăra îi zâmbi, privindu-l în ochi, iar el simți ceva ciudat. Ar trebui să fie un erou doar pentru mine.

Pentru o clipă, privirile li se intersectară. Jack rezistă dorinței, nevoii de a o trage peste masă, în brațele lui, de a-și lipi buzele de ale ei și de a o cuceri.

– Dumnezeule, Jack, zise ea. Sunt plină de fantezii în seara asta. Nu știu ce m-a apucat.

– Evident, ai citit prea multe romane romantice.

Jack inspiră adânc, străduindu-se să-și revină. Pentru o clipă... Ce îl apucase și pe el?

– Da, asta trebuie să fie, șopti ea.

– Probabil ar trebui să plec. Acum, înainte să-și asculte impulsurile pe care nu le

mai experimentase. Se ridică. E târziu şi trebuie să-mi găsesc un hotel.

– Nu ştiu cum a trecut timpul. Teddy clătină din cap şi se ridică. Trebuie să recunosc, nu am vorbit cu nimeni, cel puţin nu cu un bărbat, aşa cum am vorbit noi în seara asta. Dar, pe de altă parte, nu am mai luat niciodată cina singură cu un bărbat. Tânăra zâmbi. Este foarte uşor să vorbesc cu tine, domnule Channing.

Bărbatul zâmbi.

– E un dar, Lady Theodosia.

– Probabil e la îndemână pentru un bancher.

– Da, noi, bancherii, suntem foarte vorbăreţi, zise el într-un mod mult prea sumbru.

– Serios?

Jack chicoti.

– Nu.

Tânăra râse.

– Te conduc.

Îl luă de braţ, şi muşchii lui se încordară sunt atingerea ei. Dumnezeule, ce îi făcea femeia asta?

Ajunseră la intrarea principală; genţile lui erau în continuare lângă uşă. Jack îşi luă haina din cuier şi se îmbrăcă. Pe masa de sub oglindă se afla un plic. Nu îl observase mai devreme. Theodosia îl luă, se uită la numele scris pe el, după care zâmbi.

– Ăsta e, fără doar şi poate, biletul lui Sam. Îi este adresat domnului Beckley. Probabil de asta nu l-a deschis domnul Filbeck.

– Atunci, o să fiu etern recunoscător pentru această greşeală.

– Serios?

Bărbatul încuviinţă.

– Dacă Sam nu ar fi scris numele greşit, domnul Filbeck ar fi citit biletul. Nu ar mai fi fost atât de scandalizat, şi tu nu m-ai mai fi învinovăţit.

Ea tresări.

– Nu a fost cel mai de laudă moment al meu.

– Totul ar fi putut fi calm şi civilizat, şi aş fi plecat acum câteva ore. Jack zâmbi, în timp ce o privea în ochii de smarald. Şi aş fi ratat o seară minunată cu o femeie frumoasă.

Teddy îl privi.

– Spui cele mai fermecătoare lucruri.

Jack se apropie.

– Eşti fermecată?

– Nu. Poate... Da.

– Bine.

Tânăra inspiră adânc.

– Nu cred că ar trebui să te duci la un hotel.

– Nu pot să stau aici, zise el pe un ton mai dur decât se aşteptase. Şi ai câştigat, îţi aminteşti?

– Nu sugerez să stai aici. Teddy se încruntă. Am căzut amândoi de acord că ar fi extrem de nepotrivit.

– Atunci...

– Cred c-ar trebui să te întorci la casa Channing. Tatăl tău îţi înţelege acum sentimentele, şi cred c-ar fi mai puţin... sufocant.

– Ar fi mai uşor să mă întorc, cel puţin pentru seara asta. În definitiv, e târziu.

Teddy încuviință.

– E prea târziu ca să te duci să cauți un hotel. M-aș simți groaznic să știu că te plimbi pe străzi, cu genții în mâini, în căutarea unui loc unde să stai. Vina ar fi de nesuportat.

– Nu am vrea asta, admise el zâmbind.

– Nu, nu am vrea, zise ea cu fermitate.

– Ar trebui să plec.

Cu toate astea, Jack nu făcu nici un pas spre uşă.

– Da, ar trebui.

Cu toate astea, ea nu făcu nici o mișcare să se îndepărteze. Era destul de aproape încât, cu cel mai mic efort, Jack ar fi putut s-o ia în brațe. Și de ce nu? Ce rău ar putea face un simplu sărut? Tânărul inspiră adânc.

– Să ştii c-o să te sărut din nou.

Privirile li se întâlniră, ochii ei reflectând propria dorință.

– Mă gândeam eu.

– Ar trebui să știi și că nu e nimic spontan la asta. M-am gândit la momentul ăsta... Privirea lui se mută spre buzele ei și înapoi la ochii ei. De când ne-am sărutat ultima oară.

– Serios?

Jack încuviință și se apropie.

– Tu nu?

– Nu, bineînțeles că nu... Înghiți în sec. Deși, poate... Da.

– Prima oară, m-ai sărutat și tu.

– Nu fi absurd, eu... am fost pur și simplu surprinsă, atâta tot. Era evident că nu-

şi credea propriile cuvinte – şi nici el. Teddy oftă. Da, presupun că da.

– Şi de data asta...

– Jack, pentru numele lui Dumnezeu... Toţi bancherii vorbesc şi tot vorbesc despre un simplu sărut înainte să...

Bărbatul o luă în braţe şi îşi lipi buzele de ale ei, cu o atingere fermă, dar tandră. Buzele ei erau moi şi se pliară pe ale lui, iar stomacul lui se încordă. Şi toate intenţiile lui pentru un simplu sărut dispărură în clipa în care braţele ei se încolăciră în jurul gâtului lui şi gura ei se deschise sub a lui.

Teddy avea gust de portocală şi de vin. De vară, şi de lumină, şi tot ce iubise el vreodată, tot ce îşi dorise vreodată.

În cele din urmă, Jack îşi înălţă capul şi o privi în ochi, care erau plini de pasiune şi o dorinţă care o reflecta pe a lui. Mai sărutase femei înainte, dar niciodată nu simţise că un sărut care să-l fi marcat îi ajunsese până în suflet.

– Dumnezeule. A fost... a fost...

– Nimic simplu legat de asta, nu?

– Dumnezeule, nu. Pieptul ei se ridica şi cobora rapid, lipit de al lui, iar Teddy încercă să-şi revină. Probabil ar trebui să... de fapt, eu ar trebui să...

– Da, ar trebui. Probabil.

Jack îi dădu drumul din braţe, reticent, copleşit rapid de o senzaţie imediată de pierdere, combinată cu straniul sentiment că ea era menită să fie în braţele lui.

Teddy făcu un pas instabil în spate, iar el se abţinu cu greu să nu zâmbească satisfăcut. Şi ea era la fel de afectată ca el de simplul lor sărut.

– Am de gând să te văd din nou, o avertiză el. Foarte curând.

– Dumnezeule, sper, şopti ea, făcând ochii mari după ce îşi dădu seama de ceea ce tocmai spusese.

Bărbatul râse, îi cuprinse mâinile şi i le ridică la buzele lui.

– Theodosia, eşti într-adevăr un dar. Pe mâine, atunci!

– Pe mâine? întrebă ea surprinsă, după care încuviinţă. Da, pe mâine!

Jack îi zâmbi, îi dădu drumul la mâini, rămase o clipă nemişcat şi o privi.

– Şi eu am avut o seară minunată, Jack. Nu cred c-am mai avut o seară atât de....

– Promiţătoare?

Acesta fu primul cuvânt care-i veni în minte. Tânăra îl privi îndelung.

– Da, cred că ai dreptate.

Teddy zâmbi şi deschise uşa. Aerul rece năvăli înăuntru şi, odată cu el, o voce de femeie.

– Ce bine! Tocmai ne pregăteam să sunăm la uşă.

Theodosia inspiră adânc şi se albi la faţă.

– Ce faci aici?

– Dumnezeule, Theodosia, aşa îţi saluţi mama? O doamnă în vârstă intră, urmată de un bărbat cam de vârsta lui Jack, care căra mai multe bagaje. Grăbeşte-te, Simon! E mult prea frig afară ca să zăbovim, şi nu vreau să răcesc.

– Nu am vrea asta, zise Simon şi se grăbi pe uşă, închizând-o în urma sa cu piciorul.

– Simon? Theodosia se holba. Ce? Miji ochii. Mamă, explică-mi!

– E foarte simplu, draga mea. Lady Sallwick începu să-şi dea jos mănuşile. De o vârstă nedeterminată, era o femeie atrăgătoare, minionă, blondă, cu trăsături delicate. Era evident că, la un moment dat, fusese cu adevărat frumoasă. Era mai scundă decât Theodosia, iar asemănarea cu fiica ei era vagă, dar totuşi vizibilă. Mai ales în modul ferm în care îşi ţinea umerii şi în sclipirea de iritare din ochii ei. Simon a venit în vizită. Nu o să-l primeşti cum se cade?

– Bineînţeles. Bună seara, Simon. Mă bucur să te văd din nou.

Tonul ei era destul de politicos, dar aproape tăios.

– Theodosia, zise Simon cu zâmbetul pe buze.

Bărbatul puse bagajele jos şi făcu un pas spre ea. Teddy îl ignoră şi se întoarse spre mama ei.

– Prezenţa lui Simon nu e o explicaţie.

– Îndrăznesc să spun că nu eu sunt cea care ar trebui să dea o explicaţie. Femeia se uită la Jack, ca şi cum i-ar fi evaluat valoarea şi tânărul ar fi ieşit pe minus. E destul de chipeş, trebuie să recunosc. Privirea i se plimbă spre bagajele din mâinile lui. Sper că nu e aşa rău pe cât pare. Ce ar spune săracul Simon?

Săracul Simon arăta ca şi cum ar fi vrut să spună mai multe lucruri, dar fu destul de înţelept cât să-şi ţină gura.

– Ei bine? Contesa se încruntă. Haide, Theodosia, explică-mi! Cine e şi ce face aici?

– Bună seara, zise Jack într-o manieră plăcută şi îşi aşeză bagajele jos.

Mama lui Teddy păru şocată.

– Şi e american!

– E o simplă neînţelegere, nimic mai mult, zise Theodosia, printre dinţii încleştaţi. Mamă, permite-mi să ţi-l prezint pe domnul Jackson Channing. Jack, ea e mama mea, Lady Sallwick.

– E o plăcere să vă cunosc, Lady Sallwick, minţi Jack.

– Mhm.

Lady Sallwick era mai scundă decât Jack, dar, cumva, tot reuşi să-l privească de sus.

– Iar el este domnul Simon Winslow. Sau mai degrabă... O expresie îndurerată se văzu pe faţa Theodosiei. Lord Sallwick. Verişorul meu.

– Domnule Channing.

– Lord Sallwick.

Deci el era verișorul Theodosiei cu care mama ei voia s-o căsătorească. Nu era deloc căpcăunul la care se aşteptase Jack. De fapt, bărbatul părea destul de simpatic şi putea fi considerat chiar chipeș. Era puțin mai scund decât Jack, cu păr șaten-închis şi trăsături obișnuite. Cu toate astea şi deşi bărbatul abia dacă spusese câteva cuvinte, Jack nu îl plăcu absolut deloc.

– O să te întreb din nou, mamă. Theodosia o fixă cu privirea. De ce ești aici? Și de ce-ți cară Simon bagajele?

– Nu sunt doar ale mele. Ale lui Simon sunt în trăsură. Contesa se uită în jur. E puțin cam dezolant pentru gustul meu, dar o să meargă.

– Ce o să meargă? întrebă Theodosia.

– A fost o problemă acasă, zise mama ei.

– Un incendiu, spuse Simon.

– O inundație, zise Lady Sallwick în acelaşi timp, apoi îl privi enervată pe Simon. Inițial, a fost un foc, și, după stingerea acestuia, a fost o inundație. A fost groaznic, mai ales că s-a întâmplat la scurt timp după sosirea lui Simon.

– Bănuiesc că la scurt timp după ce ai primit biletul prin care-ți spuneam că stau la casa lui Lady Hargate.

– Exact. Mama ei zâmbi satisfăcută. Nici nu mai trebuie să-ți spun că acum nu se poate sta în casă acum.

– Ați fi putut merge la un hotel. Theodosia își încleștă pumnii. Sunt mai multe hoteluri unde te-ai fi simțit confortabil.

– Dumnezeule, Theodosia, şi ce ai fi spus atunci? Lady Sallwick clătină din cap. Hotelurile bune nu sunt ieftine, și încerc să fiu atentă la cheltuieli.

Theodosia pufni neîncrezătoare.

– În plus, știam că Lady Hargate ar fi primitoare cu familia celei mai bune prietene a ei, așa că am venit aici. Doar nu o să ne dai afară, nu?

Expresia Theodosiei spunea că exact asta voia să facă. În loc să zică asta, inspiră adânc.

– Nu, bineînțeles că nu.

– Așa credeam și eu. În ciuda dovezilor evidente care contrazic asta, zise ea în timp ce îi aruncă o privire tăioasă lui Jack, te-am crescut cum trebuie. În plus, Simon vrea să te întrebe ceva. Îi aruncă o privire iritată celuilalt bărbat. Haide, Simon, întreab-o!

Tânărul se încruntă.

– Acum?

– Da, acum, zise contesa tăios. Nu e nici un moment mai bun decât prezentul, și se pare că nu ai timp de pierdut, spuse ea în timp ce se uita la Jack.

– Nu așa am vrut să fac asta. Simon se uită la contesă. Nu cred că e potri...

– Hai, nu fi un fricos. Fă-o odată!

– Mamă! Neliniștea se auzi în vocea Theodosiei. Te avertizez. Nu mă forța prea mult.

Contesa o ignoră.

– Haide, Simon, fă-o. Acum!

– Foarte bine. Bărbatul se îndreptă și o privi pe Theodosia. Theodosia Winslow, îmi faci marea onoare de a deveni soția mea?

– Excelent, zise Lady Sallwick, cu un zâmbet arogant.

Theodosia își privi verișorul. Pentru o clipă lungă.

Jack nu o cunoștea de prea mult timp, dar o știa deja suficient de bine cât să-și dea seama că tânăra nu voia să-i rănească sentimentele verișorului ei. Și mai știa și că Teddy nu avea să fie forțată într-o căsătorie pe care nu o dorea. Însă mama ei o pusese într-o situație jenantă, din care părea imposibil să scape. Cineva trebuia să facă ceva...

Ce ar fi făcut tatăl lui?

Înțelegerea și regretul, combinate cu determinarea, se amestecau în ochii tinerei. Aceasta inspiră adânc.

Dintr-odată, el își dădu seama de răspuns.

Theodosia Winslow avea nevoie de un erou. Un cavaler, un bărbat care să-i sară în ajutor. Ei bine, dacă de asta avea nevoie, de asta urma să aibă parte.

– Simon, începu Theodosia într-un mod ferm, dar blând, nu cred că...

– Lord Sallwick, o întrerupse Jack. Ce încearcă să-ți spună Lady Theodosia, în cel mai blând mod posibil, este că nu se poate căsători cu tine.

– Jack! Theodosia îl privi. Ce faci?

– Da, ce faci? îl întrebă și Lady Sallwick.

Tânărul o ignoră.

– Te salvez de o situație stânjenitoare.

– Domnule Channing... Simon se încruntă. Îndrăznesc să spun că asta nu e treaba ta.

– Dimpotrivă, chiar este treaba mea, zise Jack cu cea mai reușită voce a unui vicepreședinte. Vezi tu, Lady Theodosia nu poate accepta propunerea ta pentru că... Îi aruncă un zâmbet triumfător Theodosiei. A acceptat-o deja pe a mea.

Capitolul 12

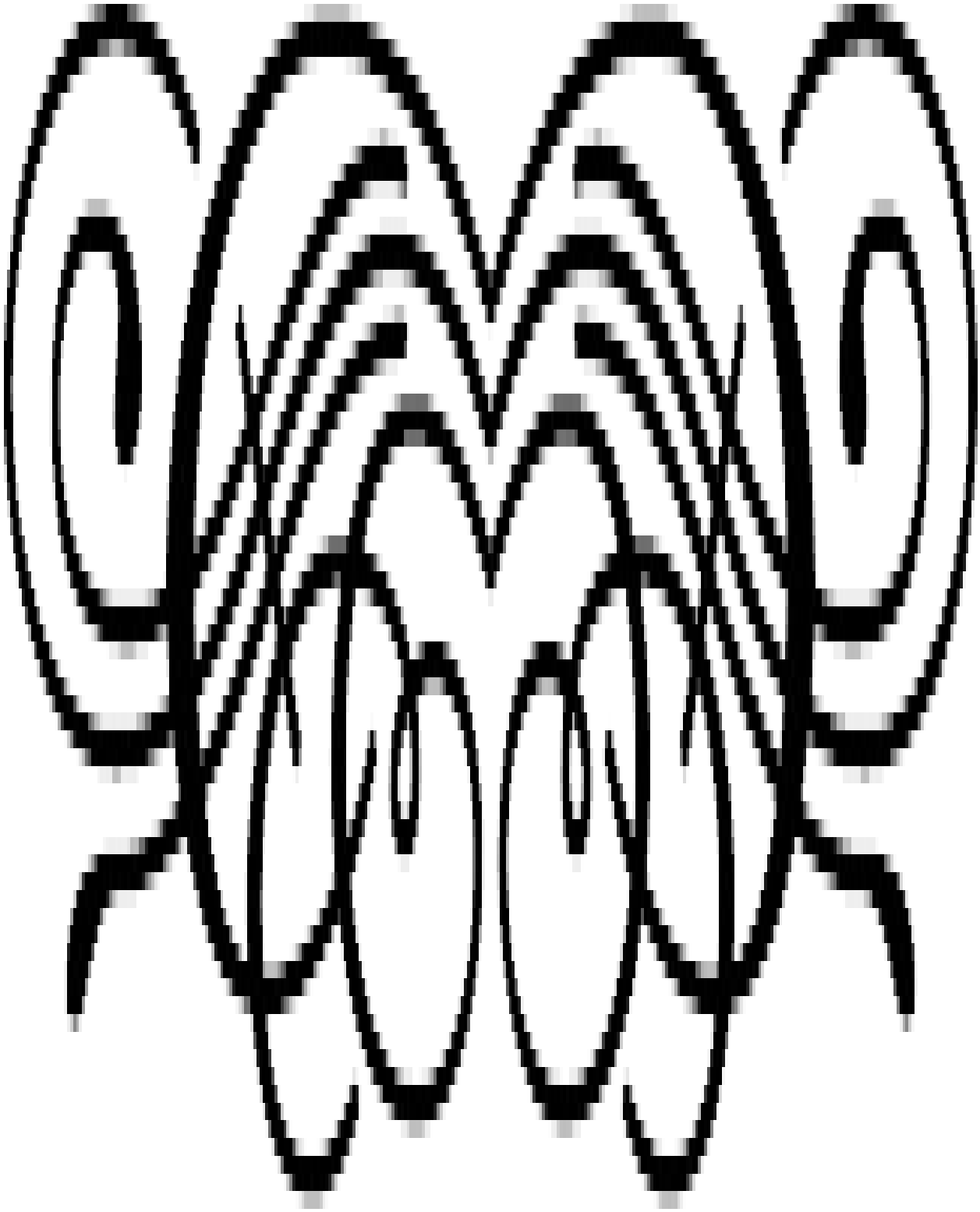

Theodosia făcu ochii mari și rămase cu gura deschisă, apoi o închise dintr-odată, ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar se răzgândise.

Lady Sallwick pufni.

– Ce a făcut?

– Fiica dumitale a fost de acord să-mi fie soție. Jack o luă de mână pe Theodosia. Și suntem mai fericiți ca niciodată.

– Extaziați, zise Theodosia, deși în privirea ei se vedea șocul.

– Nu pare extaziată. Pare... Lady Sallwick o fixă cu privirea. Surprinsă.

– Bineînțeles că e surprinsă, tocmai i-am făcut propunerea acum câteva minute, zise Jack.

– Și... Theodosia inspiră adânc. Nu voiam să anunțăm lumea încă.

Privirea suspicioasă a mamei ei alunecă de la fiica ei la Jack și înapoi.

– Nu cred că asta...

– Felicitări! spuse Simon, cu un zâmbet sincer și o urmă de ușurare. Amândurora. Bărbatul făcu un pas înainte și dădu mâna cu Jack. Felicitări, domnule Channing! Trebuie să știi că o să ai parte de o femeie minunată.

– Mulțumesc. Știu asta.

Jack dădu și el mâna cu Simon. Până la urmă, avea să-l placă.

– Theodosia. Simon se întoarse spre ea. Nu pot să spun că nu sunt dezamăgit. Mereu am ținut mult la tine și am crezut că ne-am potrivi. O luă de mână și i-o sărută. Îți doresc toate cele bune.

– Mulțumesc, Simon, zise ea cu un zâmbet slab. Îmi pare rău.

– Nu ai de ce, zise el. Lucrurile au tendința să se lege așa cum era cazul.

– Nu și din experiența mea, zise Lady Sallwick. Nu o să lupți pentru ea?

– Nu, mătușă Adelaide, nu o s-o fac, zise Simon cu fermitate. Theodosia și-a făcut alegerea, și pentru mine e evident că e fericită.

Lady Sallwick pufni.

– Tinere, viața nu se reduce numai la fericire.

Simon o privi în ochi pe mătușa sa.

– Păcat! Se întoarse apoi spre ceilalți. Având în vedere că bagajele mele sunt încă în trăsură, o să plec și o să caut un hotel.

– Și poate găsești un servitor care să-mi ducă bagajele în camera mea. Lady Sallwick făcu un semn resemnat. Deși acum pare inutil.

– Inutil, mamă?

– Ei bine, da. Femeia zâmbi inocent. Vezi tu, mi-am făcut bagajele astea crezând că reparațiile vor dura foarte mult, dar, când plecam din casă, am fost informată că totul va fi readus la normal în trei zile.

– Informată de către cine?

– De către majordom, evident. Jacobs a reușit să angajeze ajutor suplimentar ca să se ocupe de problemă.

– Deci daunele n-au fost așa mari pe cât părea? întrebă Theodosia.

– Clar ar fi putut fi mai rău. Și, crede-mă, îi mulțumesc lui Dumnezeu că n-a fost. Acum, zi-mi, în ce cameră ar trebui să stau?

– În oricare vrei, mamă. Deși se pare că nu mi-ai citit prea bine biletul. Ți-am spus că stau aici ca să facilitez reangajarea servitorilor lui Lady Hargate. Theodosia îi aruncă un zâmbet plăcut. Deci mă tem că aici nu sunt servitori.

– Nu sunt servitori? întrebă Lady Sallwick uimită. Am fi putut la fel de bine să stăm într-o cocioabă în pădure.

– Nu e chiar așa rău, mamă. Și e vorba despre numai trei zile.

– O să-i duc eu bagajele sus, zise dintr-odată Simon, înțelegând că, dacă Lady Sallwick se instala mai repede, el avea să fie mai repede liber.

Luă bagajele și urcă scările.

– Mulțumesc, Simon.

Lady Sallwick se îndreptă și îl urmă.

Theodosia aşteptă până când paşii şi vocile dispărură în susul scărilor, apoi se întoarse spre el. Vocea ei era joasă și intensă, iar ochii îi scăpărau.

– Ce ai făcut?

Bărbatul râse.

– Cred că te-am salvat dintr-o situație excepțional de stânjenitoare.

– M-ai salvat?

Theodosia cu greu putea zice asta.

– Poți să-mi mulțumești mai târziu.

Deşi bănuia că tânăra nu avea s-o facă.

– Nu o să-ți mulțumesc deloc. Îl privi neîncrezătoare. Nu aveam nevoie să fiu salvată.

– Dimpotrivă. Bărbatul clătină din cap. Mi s-a părut evident că de asta aveai nevoie.

– Deci ai zis că e cazul să te amesteci?

– Prefer să intervin. Și asta, cu succes.

– Nu-mi pasă cum îi spui, nu a fost ceva necesar, zise ea tăios. Eram perfect capabilă să-i fac față lui Simon fără ajutor din partea ta.

– Serios? Bărbatul ridică dintr-o sprânceană. Și mai exact ce aveai de gând să faci?

– Nu aveam ceva specific în minte. Pur şi simplu, voiam să-i spun că, deşi îi apreciez oferta, nu vreau să mă căsătoresc cu el. Făcu o pauză. Cât mai drăguţ posibil, bineînţeles.

– Nu cred că există vreun mod drăguţ prin care să-i spui unui bărbat că nu vrei să te căsătorești cu el.

– Aş fi găsit eu ceva. Dar nu să-i spun că sunt logodită.

– Chiar dacă ai fi găsit ceva, am îndoieli că ai fi reuşit să nu-i rănești sentimentele. Ceea ce presupun că nu voiai să faci.

– Bineînţeles. Simon nu e numai o rudă, ci şi un bărbat foarte de treabă. Chiar dacă nu vreau să mă căsătoresc cu el, nu vreau să-l ofensez.

– Hai să-ți spun ce s-ar fi întâmplat dacă nu aş fi intervenit.

– A, da, domnule Channing. Te rog, spune-mi ce s-ar fi întâmplat dacă nu ţi-ai fi luat angajamentul să-mi complici viața, zise ea în timp ce-şi încrucişă braţele la piept şi îl fixă cu privirea.

– Dacă nu te-aş fi salvat, vrei să spui.

– Nu asta voiam să spun, dar, te rog, continuă! Abia aştept să aud analiza ta despre ce s-ar fi întâmplat.

– În regulă. Bărbatul îşi încleştă mâinile la spate şi începu să se plimbe prin salon.

– Ce faci?

– Mereu gândesc mai bine când merg. Făcu o pauză. Te deranjează?

– Da! Nu mă simt deloc confortabil să meargă cineva în cercuri în jurul meu ca un tigru înfometat care-şi vânează prada.

– Îmi pare rău, zise el şi continuă să meargă. Mi se pare că, deşi puteai să fi crezut că la un moment dat Simon... Se uită la ea. Te deranjează dacă îi spun Simon? Sau să-i zic Lord Sallwick?

– Nu-mi pasă cum îi spui!

– Simon, deci.

O enerva, dar nu părea să se poată abține. Era foarte distractiv. Mai ales când îi făcea ochii să sclipească și obrajii să se înroșească. Jack se întrebă dacă ea știa cât de magnifică era când era furioasă. Și aproape irezistibilă. Ciudat, niciodată nu-și imaginase o femeie furioasă ca fiind magnifică sau irezistibilă, dar poate pasiunea era pasiune, oricare îi era sursa.

– Până la urmă, sunt logodit cu verișoara lui.

Tânăra pufni.

– Cum spuneam, propunerea lui Simon, de acum, te-a luat prin surprindere. Nu-i așa?

– Ei bine, da, recunoscu ea reticentă. E făcătura mamei, de fapt. A fost evident din clipa în care te-a văzut... Vocea ei deveni mai dură. În clipa în care te-a văzut, și-a dat seama că e posibil să fi apărut un alt bărbat la orizont și că era necesar ca Simon să acționeze imediat.

– Cum ar veni, să-și marcheze teritoriul?

– Nu cred că-mi place analogia asta, dar pare potrivită. În plus, s-ar putea spune că asta a fost în întregime vina ta.

– Doar pentru că eram aici?

– Da.

În ciuda vehemenței din vocea ei, privirea tinerei spunea că ea știa că nu era pe teren solid.

– Nu sunt de acord că sunt de învinovățit... Jack o încercui încet. Dar, chiar dacă aș fi, ar ține de mine să remediez situația, nu crezi?

– Nu neapărat.

Bărbatul îi aruncă o privire sceptică.

– Poate. Presupun. Ea oftă. Posibil.

– Așa cum spuneam, propunerea lui Simon a fost neașteptată, și, dacă nu greșesc... Bărbatul se opri și îi zâmbi cu inocență. Și să-mi spui dacă greșesc.

– Poți să te bazezi pe asta.

– Oricât de mult ai fi încercat să fii blândă, urma să spui ceva ce ar fi rănit mândria verișorului tău, în cel mai bun caz. Inima lui, în cel mai rău.

– Nu cred că...

– Nu există nici un mod potrivit de a-i spune unui bărbat că nu vrei să te căsătorești cu el. Clătină din cap. Nu, așa e. Oricare ar fi motivele din spatele propunerii, e mult mai bine să-l faci să creadă că afecțiunea ta e îndreptată spre altcineva, decât să-l faci să creadă că obiecția ta nu era față de căsătorie, ci față de el.

– Și știi asta pentru că ai fost în situația asta?

Oare fusese? Lucy nu-i refuzase niciodată propunerea – pentru că nu o ceruse în căsătorie. Cu încurajarea deloc subtilă a părinților lor, amândoi pur și simplu presupuseseră... Dumnezeule! Oare Lucy își dăduse seama de asta cu mult înaintea lui? Și de ce nu-i spusese și lui?

– Nu, Theodosia, nu am fost. Dar nu trebuie să cad de pe acoperiș ca să știu că, și dacă nu mă omoară, o să doară foarte tare.

– Da, îmi imaginez asta. Teddy se gândi o clipă. Ce să facem acum?

– Cum adică acum?

– Adică, acum, când mama crede că suntem logodiți?

Jack făcu o pauză.

– Nu m-am gândit la asta.

– Nu te-ai gândit?

Ridică vocea.

– Nu chiar.

– Nu crezi c-ar fi trebuit s-o faci? Teddy îl privi uimită. Nu ar fi trebuit să te gândești mai mult? Nu ar fi fost mai bine să ai un plan, în loc să te arunci cu capul înainte?

– În retrospectivă, poate, dar mi-a plăcut să sar curajos cu capul înainte, zise el ferm. Nu cred că am făcut vreodată ceva fără să iau în calcul totul. Deși am decis să vin în Anglia în urma unui impuls....

– Jack!

– Nu am avut timp să mă gândesc la consecințe, Theodosia. Simon te ceruse în căsătorie. Tu urma să frângi inima săracului bărbat...

– Am îndoieli.

– Ai putea spune că l-am salvat și pe el.

– Hai să nu spunem asta!

– A fost nevoie de acțiune imediată, și asta am făcut, zise el hotărât.

Teddy îl privi uimită.

– Ești mândru de ce ai făcut, nu?

– Da, sunt.

Bărbatul râse.

– Nu înțelegi...

– Înțeleg că-i aud pe Simon și pe mama ta întorcându-se. Clătină din cap. Și înțeleg că asta o să fie și mai complicat dacă suspectează că noi doi nu suntem cuplul fericit care vrem să fim.

Tânăra se înecă.

Lady Sallwick coborî prima scările.

– Am câteva întrebări pentru voi doi.

– Da, mamă. Theodosia oftă îndelung. Îmi imaginez că ai.

– Oricât aș vrea să aud răspunsurile, cred că e cel mai bine să plec, zise Simon, în timp ce se îndrepta spre ușă.

Peste câteva minute, Simon evadase – în lipsa unui cuvânt mai potrivit. Jack îl invidie. Dar se părea că, dacă săreai să salvezi o domniță, trebuia și să înfrunți consecințele. Și dragonul.

– Deci, zise Lady Sallwick în clipa în care închise ușa în spatele lui Simon, unde v-ați întâlnit? Cine este familia ta? De când vă cunoașteți? Ce venit ai?

– Mamă!

În vocea Theodosiei se auzi groaza.

– E în regulă, Theodosia, zise Jack. Mama ta se gândește la ce-i mai bine pentru tine.

Theodosia pufni.

– Ce e mai bine pentru mine?

– Bineînțeles. Lady Sallwick făcu o pauză. Nu știu nimic despre bărbatul ăsta în afară de ce e evident. E american. Hainele lui sunt de calitate. Nu e neatrăgător...

Jack îi zâmbi.

– Dacă-mi amintesc bine, acum câteva minute ați spus că sunt destul de chipeș.

Amuzamentul luci în ochii femeii, dar expresia ei rămase rece.

– Da? Ridică din umeri. Nu-mi amintesc.

Bărbatul râse.

– Nu e nimic amuzant, tinere, zise femeia în vârstă, pe un ton dur. Vrei să te căsătorești cu fiica mea, și am nevoie de niște asigurări înainte să... Femeia se încruntă. Channing ai spus?

– Mamă!

În vocea Theodosiei se auzi un avertisment. Lady Sallwick o ignoră. Femeia făcu ochii mari, ca și când ar fi avut o revelație.

– Tu ești americanul despre care vorbește toată lumea. Ești fiul lui Basil Channing, nu?

– Nu trebuie să faci să sune ca o acuzație, mamă!

Jack încuviință.

– Eu sunt.

– Cel crescut de lupi, în sălbăticie?

Theodosia mormăi.

– Deci v-ați întâlnit cu mama? întrebă Jack relaxat.

Lady Sallwick îl ignoră și continuă să-l privească. Jack aproape că putea să vadă cum se învârteau rotițele din mintea ei.

– Deci ești moștenitorul contelui de Briston.

– Așa se pare.

– Înțeleg.

Femeia îl fixă cu privirea, deși Jack era sigur că nu-l mai vedea doar ca pe un american prins în ce putea fi considerată o situație compromițătoare cu fiica ei, ci mai degrabă ca un viitor asigurat. Theodosia avea dreptate. Jack nu se gândise prea bine la asta.

– Cât de... perfect!

Theodosia își privi mama.

– Perfect, mamă?

– Da, bineînțeles. Theodosia, asta e o asociere genială. În ciuda circumstanțelor

în care ne aflăm acum. Îi aruncă o privire dojenitoare fiicei ei. Care sunt dispusă să cred că sunt complet inocente, în ciuda aparențelor.

– În totalitate, mamă, zise Theodosia resemnată.

– E exact genul de bărbat cu care ar trebui să te căsătorești. Are conexiuni, e moștenitorul unui titlu respectabil și, chiar dacă nu ai ști despre resursele financiare ale familiei lui, nu trebuie decât să te uiți la el ca să-ți dai seama că nu-i lipsesc fondurile.

Jack ridică dintr-o sprânceană.

– Deci am binecuvântarea dumitale?

– Da. Lady Sallwick străluci și întinse mâinile spre el. Bărbatul o luă repede de mâini. Bun venit în familie, domnule Channing!

Bărbatul zâmbi.

– Mulțumesc, Lady Sallwick.

– Ai felicitările mele și binecuvântarea mea.

– Mulțumesc.

Jack încercă să-și tragă mâinile, dar femeia îl ținu cu putere.

– Abia aștept să anunț logodna voastră.

– Nu.

Panica se citit în ochii Theodosiei.

– Nu încă, adăugă Jack.

Lady Sallwick se încruntă și-i dădu drumul la mâini.

– De ce nu?

– Ei bine... Theodosia făcu semn spre mama ei. Explică-i tu, Jack!

– Foarte bine. Să explice el? De fapt, e foarte simplu. Încercă să găsească un motiv acceptabil. Sau orice motiv.

– Ei bine?

– Un anunț acum ar fi... prematur, zise Jack.

– M-am gândit eu. Ce nu înțeleg e de ce.

În vocea femeii se auzi suspiciune.

– Mi se pare cel mai bine... De fapt, nouă ni se pare...

– Da?

– Ei bine...

– Zi odată, domnule Channing!

– Da, Jack.

Tonul Theodosiei era destul de plăcut, dar în ochi avea o urmă de răzbunare.

– Zi odată. Până la urmă, mama merită să știe adevărul.

– Nici prin cap nu mi-ar trece să-l ascund de ea. Dintr-odată, își dădu seama care era răspunsul. Sau de orice mamă. Lady Sallwick, ca mamă, sigur înțelegi de ce nu vrem să ne facem publică logodna până când nu îi anunțăm și pe mama și pe restul familiei mele. Cum ea și bunicul meu locuiesc în New York și având în vedere cât de greu se trimit scrisorile între țările noastre, va dura mai multe săptămâni. Deci înțelegi de ce am rețineri să ne anunțăm logodna până nu aud veşti de la familia mea.

– Foarte bine, Jack, șopti Theodosia, care îi aruncă un zâmbet admirativ. Bine lucrat.

– Ai dreptate, zise Lady Sallwick.

– În plus, mătușa mea, Lady Briston, plănuiește un bal în ajunul Anului Nou, ca să mă prezinte prietenilor lor și înaltei societăți. De fapt, Theodosia se ocupă de aranjamente.

– Un fel de petrecere de prezentare, zise Lady Sallwick. E o idee excelentă. Se uită la fiica ei. De ce nu mi-ai spus despre asta?

– Îmi cer scuze, mamă. Theodosia ridică din umeri. Credeam c-am făcut-o.

– Mi-aș fi adus aminte. Dumnezeule, nu se întâmplă în fiecare zi ca noul moștenitor...

– Și noi am considerat că nu există un moment mai bun decât acela pentru a ne anunța logodna, continuă Jack.

– Da, înțeleg de ce. Lady Sallwick se gândi o clipă, apoi încuviință. Ar fi potrivit și complet neașteptat. Ar adăuga un minunat element de surpriză serii. Oamenii vor vorbi despre asta luni întregi. Ar ajuta și ca toată lumea să te accepte. Cred că e o idee splendidă. Absolut splendidă.

– Mulțumesc, zise Jack modest. Dar a fost ideea Theodosiei.

– E un plan excelent, draga mea. Lady Sallwick îi aruncă un zâmbet afectuos fiicei ei. Dar mereu am știut că ești un copil deștept.

– Mulțumesc, mamă, zise Theodosia.

– Acum, cred că o să mă retrag pentru această seară. Lady Sallwick oftă adânc. A fost o zi extenuantă, cu multe surprize, bune și rele.

– Deci vizita lui Simon a fost o surpriză? întrebă Theodosia.

– Bineînțeles. Mama ei ridică din umeri. Sigur, l-am tot invitat să vină de ceva timp, dar nu știam că o să apară azi.

– Asta, plus incendiul, începu Jack.

– Și nu uita despre inundație, adăugă Theodosia.

– Nu aș uita niciodată despre inundație. A fost partea cu adevărat groaznică. Toată... apa aia.

Theodosia se uită la Jack, iar bărbatul rezistă impulsului de a râde. Era evident că nici unul din ei nu o credea pe mama tinerei.

– Asta e. Dacă Simon ar fi venit când l-am invitat prima oară, poate lucrurile ar fi diferite acum, dar nu pot spune că sunt dezamăgită. Și e posibil să aibă dreptate. Poate lucrurile au tendința de a se rezolva într-un final așa cum trebuie. Femeia se îndreptă spre scări. O să vă las să vă spuneți noapte bună. Le aruncă o privire peste umăr. Acum, pleci, nu-i așa, domnule Channing?

– Mă îndreptam spre ușă când ați venit.

– Vezi să nu te abați din drum. O seară bună, domnule Channing!

– O seară bună, Lady Sallwick!

Theodosia își urmări mama cu privirea.

– Nu era așa, zise ea. Înainte să moară tata, era plăcută și relaxată, chiar puțin aiurită. Nu părea să aibă nici o grijă pe lume. Acum, simte nevoia de a controla totul în jurul ei, mai ales pe mine.

– Extremis malis extrema remedia, zise Jack încet.

– Remedii extreme pentru boli extreme? Măsuri disperate pentru vremuri disperate? Ce vrei să spui prin vremuri disperate? Vremurile noastre clar nu sunt disperate.

– Poate sunt pentru ea, cu moartea tatălui tău și pierderea titlului familiei. Viața ei, așteptările ei s-au schimbat în întregime. Asta ar putea speria pe oricine. Bărbatul ridică din umeri. Poate nu vrea decât ca viața ei să redevină cum era.

– Din păcate, singurul mod prin care e posibil să se întâmple asta e să mă căsătoresc cu partenerul potrivit. Nu am de gând să mă căsătoresc deloc și cu atât mai puțin pentru o poziție mai bună în viață. Nu sunt un premiu care să fie oferit celui care plătește cel mai mult.

– Dar ești, zise el în timp ce-i sărută mâna. Un premiu, adică.

– Iar eu care credeam că sunt un dar.

– Ești un dar și un premiu.

– Dumnezeule, Jack! Tânăra își trase mâna dintr-a lui. Doar nu crezi că poți să

mă farmeci cât să uit de problema creată.

Bărbatul se prefăcu şocat.

– Niciodată nu aş... Funcţionează?

– Poate puţin.

Un zâmbet reţinut îi apăru pe faţă.

– În cazul ăsta, va trebui să fac o treabă mai bună.

Tânăra râse, apoi clătină din cap.

– Cel puţin am câştigat puţin timp.

– Timp?

– Ca să găsim un mod de a ieşi din haosul ăsta şi să ne ocupăm de toate fără bârfe şi scandal. Până acum, am reuşit să evit scandalul în viaţa mea, dar nu a fost simplu. Teddy tresări. Şi aş prefera să nu pierd un alt logodnic, mulţumesc frumos.

– Un alt ce?

– Nu contează acum. Îi ignoră întrebarea. Ce e important e că Anul Nou e peste cinci săptămâni.

Jack se încruntă.

– Nu sunt sigur că-mi place ca logodnica mea să descrie logodna noastră drept un haos.

– Nici mie nu mi-ar plăcea, dac-ar fi o logodnă reală, după o propunere reală. Cum nu e cazul...

Ridică din umeri.

– Bineînţeles că nu. Jack ignoră un junghi de ceva ce ar fi putut fi dezamăgire. Sau regret. Ne vedem mâine, atunci.

– Mâine? Nu! Tânăra clătină din cap. Nu e în regulă. Nu cu mama aici. O să fie cu ochii pe noi ca o pasăre de pradă gata să sară pe un șoarece de câmp.

– Atunci, o să fiu logodnicul perfect, zise el. Trebuie să ne hotărâm ce o să facem. Poate mergem la o plimbare în parc?

– E groaznic de frig și de umed pentru o plimbare în parc.

– Atunci... Se gândi o clipă. Poate o plimbare prin British Museum. Sau o galerie.

– Nu e o idee rea, zise ea gânditoare. Nu e neobișnuit pentru mine să merg la vreo galerie sau la un muzeu după-amiaza, fără însoțitoare. Dar nu știu...

– Trebuie să o convingem pe mama ta că suntem un cuplu logodit real.

– Probabil, dar...

– În plus, ai promis c-o să mă ajuți, și încă nu știu să fac diferența dintre titluri. Am nevoie de ajutorul tău.

– Așa se pare. Foarte bine, Jack, rămâne pe mâine. Iar în seara asta o să încerc să găsesc un mod ca să anulez logodna noastră înainte ca situația să scape de sub control.

– Și nu am vrea asta.

– Nu, zise ea ferm. Nu am vrea.

Jack se apropie și îi șopti la ureche:

– Te-aș săruta din nou dacă nu mi-aș face griji că mama ta ar putea să apară pe scări în orice clipă și să-mi ceară să mă căsătoresc imediat cu tine.

– Ce interesant, Jack. Teddy se întoarse și îl privi în ochi, buzele ei fiind aproape de ale lui. Chiar și cu mama în capul scărilor, sunt destul de sigură că ți-aș răspunde la sărut.

Privirea lui alunecă spre buzele ei, și el își aminti cât de delicioase fuseseră ultima oară când le gustase.

– Nu-mi place că ratez asta.

– Nici mie.

– Ar trebui să plec.

– Cred c-ai zis asta și mai devreme, și totuși, aici ești.

– Știu. O studie o clipă. Se pare că mi-e remarcabil de dificil să te las.

– A. Cuvântul fu ceva mai mult decât un oftat. Eu...

– Și totuși...

– Și totuși... Teddy inspiră adânc și făcu un pas în spate. O seară bună, Jack!

– O seară bună, Theodosia!

Bărbatul zâmbi și își luă, din nou, bagajele. Tânăra deschise ușa, iar el păși în noapte.

– Jack.

El se întoarse.

– Da?

– Nu aveam nevoie să fiu salvată, dar apreciez că ai făcut asta.

El zâmbi.

– A fost întru totul plăcerea mea.

– Știu.

Ea zâmbi și închise ușa.

Jack inspiră aerul rece, tăios și zâmbi. Oricât încercă, nu reuși să-și șteargă zâmbetul ridicol de pe față. S-ar fi putut crede că era, într-adevăr, logodit cu Lady Theodosia Winslow.

Adevărul era că era, practic, aproape logodit cu domnișoara Lucinda Merryweather. Se opri. Nu, având în vedere tot ce-i spusese ea, era îndreptățit să se considere liber. Cu toate astea, trebuia să se asigure că nu înțelesese greșit. Avea să-i scrie lui Lucy imediat.

Între timp, era logodnicul fraudulos al celei mai fascinante femei pe care o întâlnise vreodată. Era un amestec fascinant de independență încăpățânată și grijă pentru ce era cuvenit. Era, într-adevăr, o aventură, și, pentru o clipă, fie că ea recunoștea, fie că nu, el fusese eroul ei. Asta era de ajuns ca să facă orice bărbat să zâmbească ca un idiot. Chiar dacă acum amândoi erau într-o situație jenantă, presărată cu tot felul de complicații și cu posibilitatea unui scandal, nu-i păsa. Se distra de minune și avea să fie eroul ei din nou, dacă trebuia. Faptul că îi sărise în ajutor Theodosiei era palpitant și incitant și... potrivit.

Într-adevăr, avea multe motive pentru care să fie recunoscător în acea seară.

Chiar dacă nu totul era real.

Capitolul 13

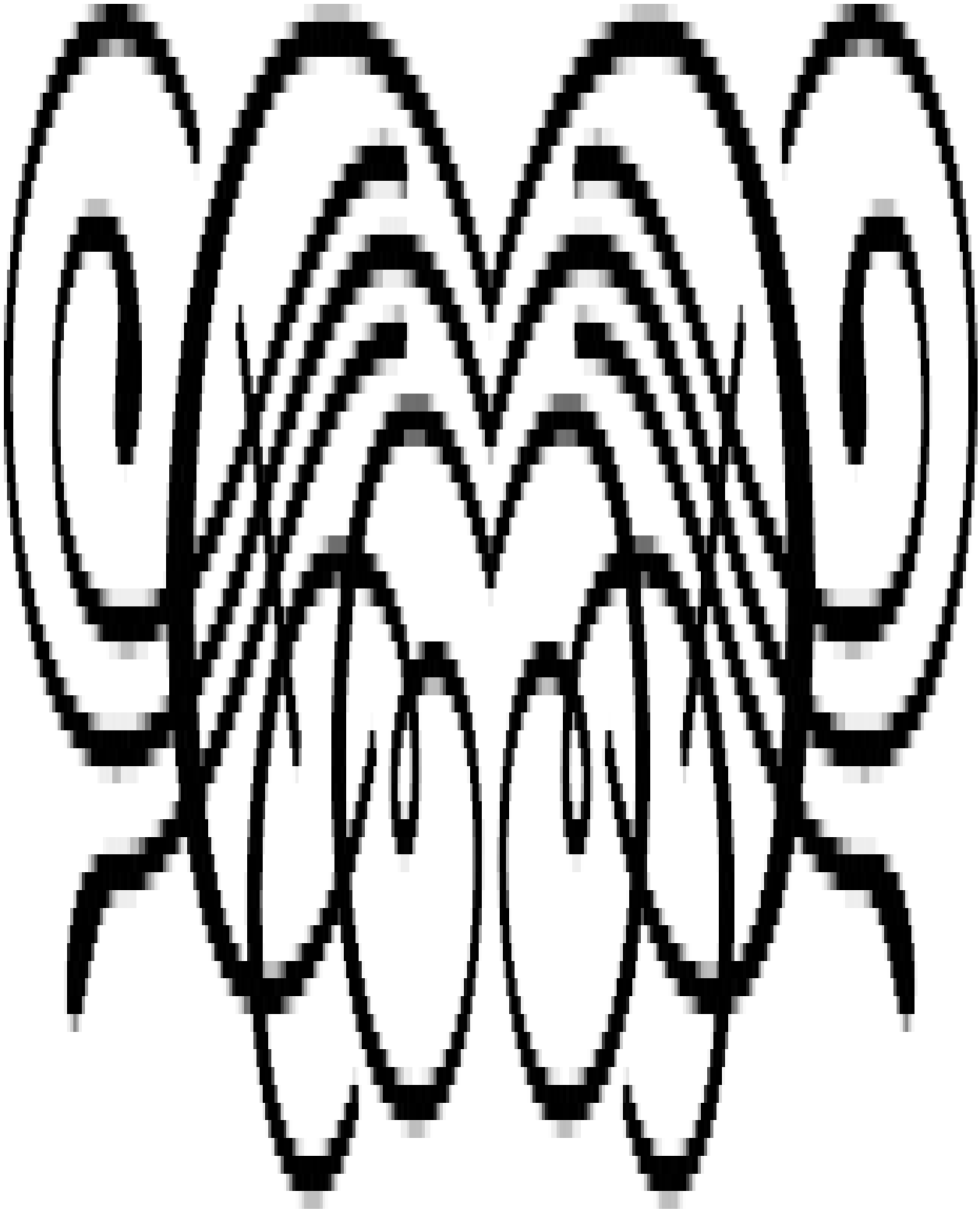

Ziua următoare, British Museum

– Asta cred că e cea mai bună soluţie. Continuăm cu farsa asta cu logodna până după Crăciun şi după...., zise Teddy.

– După Crăciun? Jack îi aruncă o privire gânditoare. Aproape c-am uitat de Crăciun.

– Prostii, cum să uiţi de Crăciun?

– Nu ştiu.

Bărbatul îi zâmbi şi se concentră la sculptura unei zeităţi egiptene, sau a unui rege, sau a unui prinzător de şobolani, la cât îi păsa lui Teddy. Tânăra suspecta că el nu uitase de fapt. I se părea genul de bărbat care folosea Crăciunul drept scuza perfectă pentru surprize extravagante şi încântătoare. Chiar dacă nu era cu adevărat logodnica lui, era o idee minunată.

Ea şi Jack se plimbau prin galeriile egiptene din British Museum de vreo jumătate de oră, dar era aproape imposibil să-i distragă atenţia bărbatului de la rămăşiţele unei civilizaţii de mult dispărute ca să discute despre problemele pe care le aveau. Nu ştiuse că bancherii erau atât de fascinaţi de antichităţi, dar bănuia că Jack nu era un bancher tipic. Nu, era fiul chipeşului, aventurosului colonel Channing, şi, cu fiecare zi care trecea, asemănările la maniere şi caracter dintre tată şi fiu deveneau din ce în ce mai evidente. Nu ştia dacă Jack chiar se schimba, sau dacă influenţa tatălui său scotea la suprafaţă o parte din el de mult îngropată.

– Crăciunul e peste fix o lună, Jack, şi trebuie să-i dai atenţie.

– Da?

– Bineînţeles. O să stai în Anglia de Crăciun, dacă nu cumva te-ai răzgândit.

– Nu, am de gând să stau până de Anul Nou.

Se îndepărtă de pieptul uriaș de granit al lui Ramses al II-lea, potrivit plăcuței, spre o statuie din granit negru, care-l prezenta tot pe Ramses al II-lea.

– Te-ai gândit la cadouri pentru familie? Sau măcar pentru tatăl tău?

– Habar n-am ce să-i iau de Crăciun. Clătină din cap. Tu știi?

Ei îi trecu un gând prin minte, și îl privi.

– I-ai scris mamei tale că o să fii aici de Crăciun?

– Cred că da. Ridică din umeri. Nu-mi amintesc.

– Jackson Channing! Rezistă impulsului de a bate din picior. Ce se întâmplă cu tine azi?

– Din câte știu, nimic. De ce? Ai observat ceva?

– Da! Nu ai fost deloc atent la nimic din ce am spus. În plus, nu te porți deloc precum bancherul rațional și responsabil care ești.

– Adică, precum bancherul rigid și conformist care sunt.

Ea îl ignoră.

– În loc să te porți ca un...

– Ca un ce? întrebă el, ridicând dintr-o sprânceană.

– Nu știu exact, dar e deranjant.

Bărbatul râse.

– Îmi cer scuze atunci. Făcu o pauză. Pur și simplu, mă simt foarte bine în momentul de față. Tata a încercat să ascundă asta, dar a fost evident că a fost încântat de întoarcerea mea de aseară. Ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta.

– Cu mare plăcere.

– Și mi-a promis că nu o să-mi ocupe fiecare moment. Încă nu am auzit nimic de la mama. E drept că nu i-am scris direct, dar i-am scris bunicului meu, căci ăsta e

un gest responsabil pe care să-l fac.

– Bun.

– În plus, așa cum mi-ai reamintit, Crăciunul e peste doar o lună. Mereu mi-a plăcut Crăciunul.

– Tuturor ne place Crăciunul, Jack. Aș fi fost dezamăgită dacă nu ți-ar fi plăcut.

Se duseră lângă următoarea sculptură antică, o altă reprezentare a lui Ramses al II-lea.

– Obișnuiam să-i scriu de Crăciun. Tatălui meu.

– Dar credeai că e mort.

– Știu.

– Credeam că cei mici îi scriu Tatălui Crăciun.

– Nu, în privința asta, voi, englezii, greșiți. Îi scriu lui Moș Crăciun, zise el cu fermitate, apoi făcu o pauză, ca și cum ar fi dezbătut dacă să continue. Când eram foarte mic, am început să-i scriu de Crăciun tatălui meu, în loc să-i scriu lui Moș Crăciun. Nimeni nu vorbea niciodată despre tata. Nu era menționat niciodată. În mintea mea, era la fel de mitic și de magic precum Moș Crăciun. Așa că am început să-i scriu. Chiar și când am mai crescut și știam cât de prostesc era acel gest, îi scriam o scrisoare pe an. Îi povesteam despre viața mea, ce am făcut în timpul anului, ce gândeam, ce voiam. Treceam în revistă întregul an în acea scrisoare. A devenit propria mea tradiție de Crăciun. Viața mea era prezentată în acele scrisori. Un zâmbet jenat îi apăru în buze. Am zis că e prostesc.

– Ba nu. E foarte emoționant și dulce, zise ea. Inima i se frânse pentru băiețelul care îi scria unui tată pe care nu-l cunoscuse vreodată. Iar ăsta o să fie primul vostru Crăciun împreună.

– Îl aștept cu nerăbdare și mi-e și puțin frică. Când eram mic, mereu voiam să am un tată de Crăciun. Acum, că am, ei bine... Inspiră adânc. Nu am spus nimănui despre acele scrisori. Se încruntă și o privi curios, ca și cum ar fi fost un puzzle pe care încerca să-l rezolve. Mă faci să spun cele mai ciudate lucruri.

Teddy îl privi îndelung, apoi zâmbi.

– Excelent!

Jack râse. Era ceva în râsul lui care îi topea inima şi îi încălzea sufletul. Nişte prostii, bineînţeles.

– Acum, Jack, trebuie să...

– Ştiu ce trebuie să facem, dar, în clipa asta, mă bucur de comorile pierdute ale uneia dintre cele mai mari civilizaţii cunoscute vreodată de omenire. Îi luă o mână şi i-o aşeză pe braţul lui. Cu frumoasa mea logodnică alături. Ce bărbat nu ar fi fericit?

– Nu sunt logodnica ta, zise ea cu fermitate, dar tot zâmbi. Şi, în legătură cu asta, trebuie să ne hotărâm asupra unui plan.

– Da? Şi eu care credeam c-am făcut-o deja.

Jack zâmbi, şi se duseră la următoarea statuie din granit a lui Ramses al II-lea.

– Dumnezeule, Jack! Teddy se încruntă. Ramses al II-lea e singurul rege care merită amintit?

Jack râse.

– Nu, dar e considerat unul dintre cei mai mari conducători din istoria egipteană. Nu te-au învăţat asta la şcoală?

– Probabil, dar evident că am uitat. Sunt mult mai preocupată de ce se întâmplă în Londra acum decât de ce s-a întâmplat în Egipt acum mii de ani. Şi mi-ar plăcea ca şi tu să fii mai preocupat de asta. Nu ai fost deloc atent la ce am spus.

– Dimpotrivă, draga mea Theodosia. Îşi îndreptă cuvintele spre ea, continuând să studieze statuia regelui mort din dreptul lor ca şi cum Ramses al II-lea ar fi avut răspunsurile la întrebările pe care Jack nu le pusese încă. Ai spus că ar trebui să ne purtăm până la Crăciun ca şi cum am fi logodiţi. Ai mai spus şi că ar trebui să-ţi dau de Crăciun un cadou total nepotrivit, care ar fi începutul sfârşitului, deoarece ar indica faptul că nu ne cunoaştem destul de bine cât să ne căsătorim. Destul de superficial din partea ta să mă dai la o parte doar pentru că am ales

cadoul greșit.

– Pot să fiu extrem de superficială – sau cel puţin eram, zise ea. În plus, nu pot să mă gândesc la altceva. În multe feluri, eşti perfect pentru mine. Dacă aș fi interesată de căsătorie, adăugă ea rapid.

– Deci... Jack se uită la ea. Ce aș putea să-ți iau ca să fie cu totul greșit?

– Orice are legătură cu păsările. Îmi dau seama că nu are sens, dar toate stolurile alea și cum se uită la tine. Mi se par... amenințătoare.

– Păsările?

– Da, zise ea. Și urăsc penele, mai ales cele de păun. Știu că sunt foarte populare pentru pălării și evantaie, dar nu le suport. Când eram mică, mi-a venit în minte imaginea unui păun fără pene, nu știu de unde. Un păun mare, furios și fără pene. Pe cuvântul meu, când văd o astfel de pasăre, am senzația că plănuiește să se răzbune pe toate femeile destul de netoate încât să poarte penele necuvenite.

– Pene de păun o să fie, deci. Jack zâmbi. Și, ca să continuăm cu planul tău, în zilele de după Crăciun, începem cu mici dispute, mici neînțelegeri, lucruri minore care vor escalada, până când, în ziua balului, îi spunem mamei tale că ne-am răzgândit și ne-am hotărât să nu ne căsătorim.

Teddy îl privi uimită.

– Chiar mă ascultai.

– Fiecare cuvânt. Dar am o întrebare. E posibil chiar să fie o hibă în planul tău.

– Am îndoieli.

– Ce se întâmplă apoi?

– Când?

– După ce punem punct logodnei, mama ta nu o să încerce să te convingă din nou să te căsătorești cu Simon?

– Probabil. Strânse din dinți. Dar nu am de gând... Teddy se întoarse și îl privi.

Mi-ai spus secretul tău.

– Da?

– Despre scrisorile pentru tatăl tău.

– Da, șopti el.

– Pot să-ți spun și eu un secret?

– Nu cred că mi-ar plăcea ceva mai mult decât să aud secretele tale.

– Nu am nici o îndoială, zise ea încet și îl conduse spre o bancă de marmură, apoi se așeză și-i făcu și lui semn să i se alăture.

– Când tata a murit...

Era mai greu decât crezuse. Dee era singura persoană care știa asta și nici măcar ea nu cunoștea toate detaliile legate de afacerile ilegale ale tatălui și ale logodnicului ei. Erau lucruri pe care nu le spuneai nici celei mai apropiate prietene. Dar îi era remarcabil de ușor să discute cu Jack și să aibă încredere în el. Nu era sigură de ce simțea asta și preferă să nu analizeze. Cu toate astea, nu era ușor. Își încleștă mâinile în poală.

– După moartea lui, am descoperit că fusese implicat în ceva neplăcut. O investiție care nu a mers bine. Expunerea era, aparent, iminentă. Dacă inima nu i-ar fi cedat când a făcut-o... Tresări. Ar fi mers la închisoare. Dacă a existat vreo parte bună a morții lui, aceea e că a pus punct altor investigații și scandalului. Dar tata a apreciat mereu o răsturnare de situație la finalul piesei.

Tatăl ei nu fusese un bărbat rău, din ce știa ea, dar, pe de altă parte, nu îl cunoscuse decât ca pe un om bun, dar distant. Evident, lucrurile ar fi stat altfel dacă s-ar fi născut băiat. Cât de ironic că tocmai fata de care tatăl ei nu păruse să aibă nevoie era acum responsabilă pentru curățarea mizeriei pe care bărbatul o lăsase în urmă. Probabil acestuia i-ar fi plăcut o asemenea răsturnare de situație.

Tânăra inspiră adânc și continuă:

– Nu știu sigur dacă avea dificultăți financiare înainte de povestea aia sau dacă situația lui a fost consecința. Oricum, nu mai contează acum. Au fost și datorii.

Consecinţele situaţiei sunt că... ei bine... Am rămas nu chiar fără nici un ban, deoarece am păstrat casa din Londra, dar în afară de asta... Fără bani descrie destul de bine situaţia.

– Înţeleg.

– Deci eu şi mama mea am început, într-adevăr, o afacere, dar una care n-ar supravieţui niciodată dacă lumea şi-ar da seama că avem nevoie de bani. Că nu suntem pur şi simplu amatoare care se joacă de-a comerţul în timpul liber. Comisioanele noastre ar dispărea. Clătină din cap. Jack, sărăcia e un păcat foarte mare printre oamenii cu titluri şi putere, chiar mai mare decât scandalul. Dar şi scandalul ne-ar distruge.

Bărbatul încuviinţă.

– Deşi mama nu a acceptat încă faptul că lumea noastră aşa cum o ştiam a dispărut pentru totdeauna, eu am făcut-o. Şi cred că e momentul să îmbrăţişez noua mea viaţă. Sunt o femeie de afaceri, Jack. O femeie de afaceri independentă. Şi, cu toate că nu ar fi înţelept din partea mea să recunosc acest lucru public, măcar l-am recunoscut faţă de mine. Am de gând să stau pe propriile picioare şi să fac avere din afacerea mea. Şi am de gând să fiu cea mai exclusivă şi de succes planificatoare de nunţi şi evenimente sociale din Anglia.

– Ca să demonstrezi lumii că poţi?

– Nu, ca să-mi demonstrez mie asta. Teddy îşi căută cuvintele. O femeie ca mine e crescută cu anumite aşteptări. Că, într-un final, va fi o soţie bună, o gazdă bună, o mamă bună, o bună Lady Cine-o-fi. Creşterea şi educaţia se fac cu aceste scopuri în minte. Nimeni, nici măcar femeia în cauză, nu-şi imaginează nici măcar pentru o clipă că o să devieze de la cursul stabilit pentru ea. Aşa că începe să se întrebe dacă aşteptările pe care le are lumea de la ea reprezintă tot ce e capabilă să facă. Şi... Tonul îi deveni mai dur. Trebuie să ştiu că pot, într-adevăr, să realizez ce mi-am propus.

– Înţeleg. Asta nu e tot, nu?

Ea încuviinţă.

– Aseară, m-am gândit mult la asta, precum şi la situaţia noastră. Având în vedere evenimentele pe care le am programate până la sfârşitul anului şi suma pe

care o voi primi pentru coordonarea balului mătușii tale, o să reușesc, în sfârșit, să-i plătesc și pe ultimii creditori ai tatălui meu. Din fericire, cei care oferă credit sau bani aristocrației în această țară sunt destul de răbdători și de discreți, atât timp cât faci plățile în mod regulat. Habar n-ai cât de liberă mă face să mă simt simplul gând.

– Îmi imaginez.

– Nu cred că poți, dar mulțumesc pentru intenție. Odată ce datoriile tatălui meu nu mai planează amenințător asupra noastră, e posibil ca mama să renunțe la încercarea de a-mi găsi perechea potrivită. Sau cel puțin o va lua mai ușor. Eu am acceptat că viața noastră s-a schimbat. Acum, și ea trebuie s-o facă. Iar apoi, deși nu am de gând să las lumea să afle adevărul despre afacerea mea, am de gând să pun picioru-n prag cu mama. În legătură cu căsătoria și cu viitorul meu. Nu cred că ai cum să fii o femeie independentă fără să-ți înfrunți mama.

Jack o privi gânditor, dar nu spuse nimic.

– Ei bine? zise ea într-un final.

– Ei bine, zise el încet, mă întrebam dacă o să-mi spui.

– Nu pari surprins.

– Bănuiam ceva de genul, deși te ascunzi bine.

– Mulțumesc. Făcu o pauză. Cum de ai știut?

– Detalii, lucruri minore, care probabil sunt trecute cu vederea de majoritatea oamenilor. Dar eu sunt bancher și, prin urmare, sunt obișnuit să am de-a face cu oameni ale căror finanțe nu sunt exact cum vor ei să pară.

Tânăra oftă.

– Continuă!

– Ești sigură?

– E mai bine să știu decât să nu știu.

– Cum vrei. O studie o clipă. Nici o femeie înstărită nu ar permite ca hainele ei să nu fie impecabile, iar rochiile tale sunt cam uzate. Nu ponosite, dar nici impecabile.

– Și?

– Iar mama ta are un aer de disperare care nu are nimic de-a face cu asigurarea unui mariaj bun pentru tine. Și tu te iriți la fiecare sugestie cum că poate viața ta nu e așa cum pare. În plus, lucrezi prea mult pentru cineva care doar se joacă de-a afacerea.

– Ah!

Comentariile lui nu erau ușor de acceptat, dar ea nu le putea nega adevărul. Poate era, într-adevăr, momentul să-și lase mândria la o parte și să împrumute din hainele lui Dee, cel puțin până când își putea reface propria garderobă. Cât despre celelalte lucruri, nu avea ce face în legătură cu mama ei, deși, pentru prima oară după mult timp, în această dimineață, mama ei păruse mai puțin tensionată.

– Mulțumesc, Jack. O să mă descurc mai bine pe viitor.

– Sunt sigur de asta. Cât despre șarada noastră... Băgă mâna în buzunarul hainei și scoase o cutie mică pentru bijuterii. Probabil ar trebui să porți asta.

– Jack! Privirea i se plimbă de la cutie la privirea lui și, pentru o clipă, inima îi bătu cu putere când văzu ce era în ochii lui. Evident, se înșela. Așa cum spusese chiar el, ce se întâmpla era numai o farsă.

– Ia-l!

– Nu pot.

– Bineînțeles că poți.

Deschise cutia și scoase un inel de aur, decorat cu un opal mare, încercuit cu diamante.

– Jack!

Se uită la inelul pe care el i-l puse pe deget.

– Arată atât de... atât de... Întinse mâna, şi diamantele străluciră în lumină. Perfect.

– Nu crezi că e prea mare? Prea pretenţios?

– Dumnezeule, Jack! Mama ta nu te-a învăţat nimic? O piatră preţioasă nu are cum să fie niciodată prea mare. Şi, atât timp cât e reală, nu poate fi considerată pretenţioasă.

Jack râse.

– L-am cumpărat dimineaţă şi te asigur că piatra e reală.

– Chiar şi aşa.... Reticentă, îşi mută privirea de la sclipirea puternică de pe mâna ei. Chiar nu era nevoie.

– Ba da, dacă e să ducem la capăt o farsă şi să o păcălim pe mama ta. E posibil să devină suspicioasă dacă nu există nici un inel, nici o dovadă a afecţiunii mele.

– Iar Dumnezeu ştie ce e posibil să facă atunci. Cel puţin, a acceptat să ne respecte cererea, să nu spună nimic până când nu suntem pregătiţi să ne anunţăm logodna.

– Se pot întâmpla multe în cinci săptămâni.

O avertizare se auzi în vocea lui.

– Ştiu.

– Cu toate astea, nu pot să-mi imaginez nimic mai plăcut de făcut în timpul ăsta decât să joc rolul logodnicului îndrăgostit.

– Nu trebuie să fii îndrăgostit, să ştii. E suficient să fii grijuliu.

– Pot fi ambele. În plus, să stau cu tine e un motiv numai bun pentru a nu-mi mai petrece tot timpul cu tata.

– Dumnezeule, nu mă gândisem la asta. Ce o să-i spui tatălui tău?

– Adevărul, bineînțeles. Faptul că petrec timp cu fermecătoarea Lady Theodosia în încercarea de a o ajuta cu niște probleme de natură financiară legate de hobby-ul ei.

– Sigur o să bănuiască ceva.

– Posibil. Jack ridică din umeri. Dar nu cred c-o să spună nimic. Nu cred c-ar trebui să ne facem griji din cauza lui. Dacă mătușa mea, vreuna dintre verișoarele mele sau oricine altcineva în afară de tata va afla de această logodnă...

Tânăra tresări.

– Vom fi prinși.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Nu chiar iremediabil, zise ea repede. Dar ar fi foarte dificil de explicat. Și ar exista o doză de scandal dacă planul nostru ar deveni public.

– Presupun că oamenii nu se gândesc la posibilele repercusiuni atunci când fac un act de eroism, zise el sumbru, dar cu amuzament în priviri.

– Evident, unul dintre dezavantajele de a fi erou. Cu toate astea, pare să ți se potrivească.

– Da, așa este. Nimic nu se compară cu un erou plictisitor și conformist.

Jack râse, se ridică, apoi întinse mâna, ca să o ajute să se ridice.

– Nu ești așa, să știi.

Tânăra se ridică și îl privi.

– Cum? Bărbatul zâmbi. Plictisitor și conformist sau un erou?

– Cu siguranță, nu ești plictisitor și conformist și în ciuda a ce ai spus, nu cred c-ai fost vreodată.

Fără să se gândească, se întinse și îi aranjă lavaliera.

Bărbatul o luă de mână și, dintr-odată, își dădu seama cât de șocant de intim era gestul. Și își mai dădu seama și că părea perfect firesc.

– Nu crezi? Jack o privi.

O voce din capul ei o îndemnă să fie precaută. Ea se hotărâse la un anumit curs pentru viața ei, iar el nu juca nici un rol în ea. Și nici nu voia ca el să facă asta. Deveniseră prieteni și doar asta puteau fi, în ciuda viselor din miezul nopții, când el era mult mai mult decât un simplu prieten.

– Nu, nu cred. Un bărbat nu se schimbă în esență. Cred că partea cu plictisitor și conformist nu era decât un capitol din viața ta, iar acum mergi mai departe. Și fie că am vrut asta, fie că nu, ai fost, într-adevăr, eroul meu. Vocea aceea enervantă, rațională dispăru, copleșită de bătăile puternice ale inimii ei. Și bănuiesc că, dacă ne-am căsători cu adevărat... Privirile li se întâlniră. Ai fi mereu.

Capitolul 14

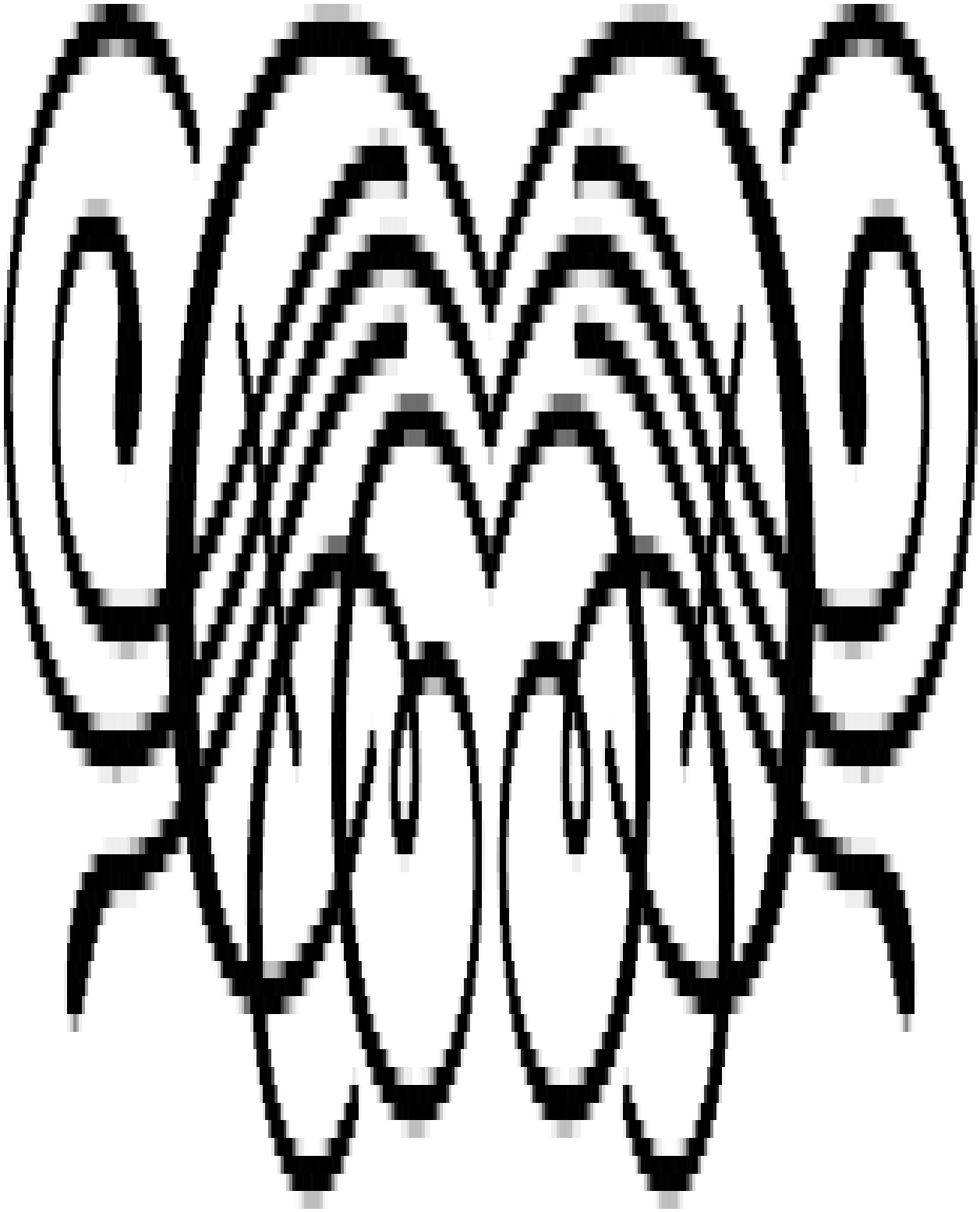

O săptămână mai târziu

Reşedinţa lui Lady Hargate...

– Trebuie să fac o mărturisire. Jack îi zâmbi Theodosiei, în foaierul casei verişoarei lui, de unde se pregătea să plece.

– Ce bine, altă confesiune! Theodosia îi zâmbi. M-am ataşat destul de mult de confesiunile tale.

– Da? Bărbatul ridică dintr-o sprânceană. Nu ştiam că am făcut destule cât să te ataşezi de ele.

– Tu, Jackson Channing, eşti o adevărată comoară de secrete, toate aşteptând să le mărturiseşti. Sau... Să le descopăr, zise ea în timp ce un zâmbet insinuant îi străluci în privire.

– Bănuiesc că toţi avem secrete, Theodosia. Chiar şi tu.

– Da, Jack. Îşi scoase mănuşile şi le puse pe masa de lângă uşa principală. Şi eu sunt plină de secrete care abia aşteaptă să fie dezvăluite. Deşi, având în vedere că tu eşti cel care face mărturisiri acum, nu o să zic mai multe. O să-ţi spun doar că secretele mele sunt extraordinar de comune.

– Nu-mi imaginez că ceva legat de tine poate fi comun, zise el într-un mod foarte galant, chiar dacă era adevărul.

La insistenţa lui, el şi Theodosia se văzuseră în fiecare după-amiază în săptămâna care trecuse, cu excepţia a două zile, când ea pregătise petrecerile pentru anumite doamne. Până la urmă, dacă voiau să joace rolul unui cuplu fericit şi proaspăt logodit, trebuiau să aibă ce arăta. Căzură de acord că după-amiezile erau cele mai bune pentru acest scop. Dacă apăreau împreună seara, cel mai probabil ieşeau vorbe despre ei doi. Ce începuse din cauza mamei ei evoluase în cu totul altceva, chiar dacă Jack nu era sigur în ce anume. Erau prieteni, sigur, dar dincolo de asta...

– Deci, confesiunea ta?

Problema era că Jack nu era sigur ce îşi dorea să fie ei doi. Dar, cu fiecare zi ce trecea, era din ce în ce mai convins că o simplă prietenie cu minunata Lady Theodosia nu ar fi fost de ajuns.

– Nu vreau ca tata să afle despre asta. Îşi coborî vocea, într-un mod confidenţial. Dar plimbarea prin Londra cu tine şi vederea atracţiilor a fost mult mai plăcută decât cu tata.

– Ai dreptate, zise ea solemn, în timp ce ochii îi străluciră. Colonelul s-ar simţi umilit să afle că a eşuat ca ghid.

– Nu aş spune chiar că a eşuat. Ştie foarte multe despre istoria şi semnificaţia mai multor monumente şi statui, precum şi despre influenţele arhitecturale ale structurilor importante din oraş. Tu, pe de altă parte... Clătină din cap. Nu aş fi vrut să zic asta, dar ai putea să-ţi îmbunătăţeşti cunoştinţele despre atracţiile Londrei.

– Nu-mi vine să cred că spui aşa ceva. Theodosia se prefăcu indignată şi îşi dădu jos haina, dându-i-o absentă servitorului. Ţi-am arătat tot felul de lucruri, de care majoritatea vizitatorilor din Londra nici măcar n-au auzit.

– Bănuiesc că există un motiv pentru asta.

Tânăra îl ignoră.

– Spune-mi, domnule Channing, ţi-am arătat sau nu fântâna unde marchiza şi prietenele ei, care ar fi trebuit să aibă mai multă minte, s-au scăldat purtând doar lenjerie, ca să câştige un pariu?

– Da, mi-ai arătat-o.

– Şi nu ţi-am arătat geamul galeriei unde a fost expusă o pictură foarte provocatoare a unui duce, fără haine şi demnitate, cu draperia aşezată la locul potrivit?

– Da, ai făcut asta.

– Şi nu ţi-am arătat colţul public unde un cunoscut cântăreţ de operă şi-a declarat

dragostea pentru o contesă măritată? Sau biblioteca unde un poet faimos a amenințat că se va împușca dacă obiectul afecţiunii – şi al poeziei – lui nu-i întorcea dragostea? Făcu o pauză. Deşi, trebuie să recunosc, nu era aşa faimos înainte de declaraţia sa publică de iubire şi ameninţarea de sinucidere cum a fost după. Mereu m-a surprins faptul că mai mulţi poeți necunoscuţi nu au făcut ceva similar de spectaculos – şi de stupid – doar ca să-şi sporească notorietatea.

– În regulă, câştigi. Din nou. Bărbatul râse. Un tur al locurilor scandaloase ale oraşului a fost la fel de interesant ca turul atracţiilor obişnuite.

Teddy îşi arcui o sprânceană.

– Doar la fel de?

– Permite-mi să mă corectez. Orice lucru obscen este mult mai intrigant decât, ei bine, decât orice altceva.

– Eşti un bărbat pervers, domnule Channing.

– Mulţumesc, Lady Theodosia. Bănuiesc că şi tu ai o latură perversă.

– E doar unul dintre secretele mele, zise ea. Un altul este că pot fi foarte convingătoare.

– Ăsta deja nu e un secret.

– Trebuie să recunoşti, locurile puţin cunoscute nu au fost ţinta plimbării noastre. Nu am mers şi la Palatul Cristalelor? Precum şi la galeriile Grosvenor şi la Society of Lady Artists? Nu ne-am urcat în vârf la St. Paul’s? Îşi încrucişă braţele la piept. Ei bine?

– Să nu uităm şi de Turnul Londrei şi de Muzeul lui Sir John Soane.

– Nu aş putea uita. La ce ghid excelent sunt, zise ea.

– Ăsta, draga mea Theodosia, este doar unul dintre farmecele tale.

– Ştiu, zâmbi ea, apoi clătină din cap. Trebuie să recunosc însă că niciodată nu mi-am imaginat cât de distractiv poate să fie să văd atracţiile din propriul oraş prin ochii cuiva care nu a mai fost aici.

Fusese distractiv totul, fiecare clipă. Și informativ, în moduri la care el nu se așteptase.

Printre picturile cu peisaje pastorale sau mări pe timp de furtună dintr-o galerie, Jack descoperise că Theodosiei îi plăcea pacea de la țară, dar prefera agitația orașului. Iar el îi mărturisise că nimic nu-i plăcea mai mult decât să stea pe malul oceanului și să se uite în zare. Moment în care ea îl acuzase că era mai romantic decât avea dreptul să fie un bancher. La o expoziție de monede antice, Teddy pomenise că ea și mama ei vânduseră discret aproape toate bijuteriile valoroase. Atunci, el își jurase ca, la finalul logodnei lor, să nu o lase să-i returneze inelul. Iar el recunoscuse că, odată, investise o sumă considerabilă de bani într-un plan de a ridica o corabie spaniolă scufundată, plină cu comori din Indiile de Vest. Nu era genul de investiție responsabilă la care s-ar fi așteptat cineva de la el și tocmai de asta nu spusese nimănui despre acest lucru. Revelația nu făcu decât să-i întărească lui Teddy convingerea că bărbatul acesta era un romantic.

Cu fiecare zi care trecea, cei doi se apropiau din ce în ce mai mult, și devenea dificil să-și reamintească faptul că nu era nimic real la relația lor, cu excepția prieteniei. Era cu atât mai greu când ea îl lua de braț și căldura corpului ei, lipit de al lui, îl făcea să o îmbrățișeze. Era și mai greu când mirosul de gardenii îl învăluia atunci când ea se apropia ca să împărtășească o observație, iar el se întreba dacă gustul buzelor ei era la fel de delicios cum își amintea. Nu era ușor nici când nu erau împreună, și el simțea că ceva îi lipsește din minte și, posibil, din inimă. Era o senzație în același timp ispititoare și obsedantă. Și derutantă.

– Cred că apreciez totul altfel, zise ea. Și ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta.

– Poate, într-o zi, o să pot să-ți întorc favoarea, zise el relaxat. Să-ți arăt tot ce e de văzut în New York.

– Mi-ar plăcea asta.

– Și mie.

Jack o privi în ochi. Ar fi trebuit să se retragă pentru acea zi, dar, în fiecare zi, era din ce în ce mai reticent să facă asta. Își petrecea serile singur cu tatăl său, la casa Channing, la unul dintre cluburi sau la o adunare cu prietenii și cunoștințele tatălui său. Ea se ocupa de afacerile ei și mergea la acele evenimente sociale la care era obligată să apară, ca parte din menținerea iluziei că moartea tatălui său nu îi schimbase situația financiară.

Azi, ca în fiecare zi în care fuseseră împreună, nu voia decât să o sărute din nou. Nu mai făcuse asta din seara în care se aruncaseră în logodna falsă, din cauza mamei ei. Înainte ca Lady Sallwick să se fi întors la ea acasă, se asigurase că angajase servitorii necesari în casa lui Delilah. Ca urmare, chiar și acum era un servitor în foaier, și un nou majordom se afla pe undeva prin apropiere.

Jack ar fi dat orice ca să fie singur cu Theodosia, măcar un minut. Până la urmă, cum ar fi putut să-și dea seama de ceea ce simțea dacă nu aveau șansa să fie singuri din când în când? Încercă să ignore amintirea buzelor ei lipite de ale lui, modul în care corpul ei se topise într-al lui, ca și cum ar fi fost jumătăți ale unui întreg ce nu mai fusese niciodată complet, ca și cum ar fi fost... exact ce trebuia.

Gânduri prostești, absurde, bineînțeles. Ce îl apucase? Doar erau prieteni, nimic mai mult.

Jack tuși.

– Și ce peisaje faimoase sau infame ale Londrei mi-ai pregătit pentru mâine?

– Va trebui să verific lista. Făcu o pauză. Îmi dau seama de ceea ce faci, să știi.

– Pe lângă îndeplinirea responsabilităților mele de logodnic? Clătină din cap. Habar n-am ce spui.

– Dumnezeule, Jack, știu că tatăl tău te-a dus la multe dintre locurile unde am fost împreună. Știu că te prefaci că-ți pasă ca să nu mă jignești, deoarece încerc din greu să fiu un ghid excelent.

Bărbatul râse.

– Și reușești admirabil.

– Mă bucur că te simți bine, mai ales că faci asta doar ca s-o ții la distanță pe mama mea cea suspicioasă. Tânăra îi zâmbi. Și eu mă simt bine. Jack, eu...

– Da? zise el, încercând să ascundă o notă aparte de nerăbdare din voce.

Theodosia se uită la servitorul care se afla lângă ușă, prefăcându-se că nu-i observa, și oftă.

– Nimic.

O uşoară dezamăgire îl înjunghe, iar Jack îşi forţă un zâmbet.

– Ne vedem mâine, atunci.

– Pe mâine.

În vocea ei se simţi o notă de nostalgie, pe care inima lui o recunoscu.

– O zi bună, Theodosia!

Servitorul deschise uşa, şi Jack trecu pragul.

– O zi bună, Jack!

Vocea Theodosiei se auzi în urma lui, iar apoi uşa se închise cu fermitate.

La naiba, mereu părea să-şi ia adio de la ea, şi nu-i plăcea asta. Deloc.

O voce care semăna suspicios de mult cu a tatălui său îi şopti că poate trebuia să facă ceva în privinţa asta. Poate trebuia să se hotărască dacă voia să fie, într-adevăr, numai prieten cu ea. Poate trebuia să-şi dea seama de ce femeia îi tot apărea în minte şi în vise.

Oricum, avea timp. Până să ajungă în Anglia, nu-şi aminti să fi amânat vreodată o decizie. Dar nu era nevoie să hotărască până la Anul Nou nimic legat de viitor. Până atunci, putea pur şi simplu să se bucure, aflând despre lumea tatălui său, şi să savureze minunata companie a fermecătoarei Theodosia.

Cu toate astea, deşi fiecare zi petrecută unul în compania celuilalt îi apropia şi mai mult, încă existau secrete între ei.

Ea nu mai vorbise despre logodnicul pe care-l pomenise o dată, în trecere, şi nici el nu-şi făcuse curaj să o întrebe. Iar el nu reuşise să-i spună despre Lucy sau că nu era sigur dacă voia să devină contele de Briston şi să rămână în Anglia. Se părea că nu avea curaj să facă nici asta.

Ce fel de erou refuza să-şi dezvăluie cele mai mari dileme femeii care devenea din ce în ce mai importantă în viaţa lui?

Și ce fel de domniță avea secrete?

Teddy îi zâmbi servitorului și urcă scările. Era mult mai bine să zâmbească decât să se lase pradă impulsului de a țipa frustrată.

Jack voise s-o sărute, văzuse asta în ochii lui. Dar bărbatul era mult prea politicos ca s-o facă pur și simplu. Ceea ce nu avea deloc sens. Până la urmă, o mai făcuse. De două ori chiar! Și ambele dăți fuseseră de neuitat.

Nu era ca și cum ea nu ar fi vrut să fie sărutată. Sigur își dădea și el seama de asta. Nu-i dăduse fiecare semnal posibil, cu excepția faptului că nu i se aruncase în brațe? Avea să facă și asta, dacă era nevoie. Într-adevăr, nu avuseseră o oportunitate reală. Nici un moment când să nu fie în public sau să nu fie servitori prin preajmă. Mama ei se ocupase de asta.

Chiar era nedrept. Teddy oftă și se întoarse în salon. Încă o dată, mama ei încercase să-i ușureze viața, ceea ce era neobișnuit și grijuliu din partea ei. Și emoționant. Fusese o perioadă când ea și mama ei fuseseră apropiate. Dar apoi, tatăl ei murise, iar logodnicul lui Teddy murise și el la scurt timp după, și descoperiseră starea dezastruoasă a finanțelor lor. Atunci, mama se schimbase. Amândouă, de fapt. Lady Sallwick și fiica ei fuseseră cândva fericite și lipsite de griji. Singurele griji pe care le aveau erau culoarea unei rochii noi și ce invitație să accepte. Niciodată nu se gândiseră la lucruri precum plata datoriei, registre contabile și extrase de cont.

Poate noua atenție a mamei ei era o dovadă a faptului că nu mai era atât de înfricoșată. Ciudat! Teddy nu-și dăduse seama de asta înainte ca Jack să-i atragă atenția. Dar Teddy se ridicase acum la nivelul așteptărilor și își găsise un viitor soț care avea tot ce-și dorise mama ei. Și tot ce-și dorise Teddy vreodată.

Intră în salon și traversă camera, ducându-se spre dulapul în care Dee își ținea whisky-ul scoțian favorit. Își turnă în pahar și luă o gură. Băutura îi arse gâtul și o lăsă fără aer. Ochii îi lăcrimară, și tuși de două ori, apoi inspiră adânc. Pentru Teddy, nu era ceva rău să-ți placă un whisky bun.

Se lăsă pe canapea, cu paharul într-o mână, și studie inelul cu opal de pe cealaltă. Și dacă ar fi sărutat-o? Unde ar fi dus asta? Jack nu era genul de bărbat care să seducă o femeie și apoi să nu se aștepte ca aceasta să se căsătorească cu el. Iar

căsătoria nu era ce-și dorea Teddy. Nu acum.

Dar de ce nu-l putea seduce ea pe el? Teddy luă încă o gură de whisky. Ea sigur nu s-ar fi așteptat la căsătorie dacă l-ar fi sedus. Era ceva la care să se gândească, deși nu mai sedusese un bărbat. Și nu avea multă experiență cu seducția. Bineînțeles că se lăsase pradă seducției lui Cyril, ceea ce nu fusese cel mai înțelept moment din viața ei. Cât de greu ar fi fost să întoarcă roata? Să fie ea cea care seduce și nu cea care e sedusă? Însă, având în vedere natura onorabilă a lui Jack, cine știe ce se putea întâmpla atunci? Oricum, era ceva de luat în considerație.

Se auziră voci de la intrarea principală și, peste o clipă, se auziră pași pe scări. Clar de femeie. Teddy se pregăti. Nu era sigură dacă voia să vorbească cu mama ei în acea după-amiază. Nici nu voia ca mama ei s-o găsească ținând în mână un pahar de băutură. În plus, nu trebuiau să meargă împreună la o piesă în acea seară? Faptul că era aici nu era un semn bun. Mama ei nu era...

Dee dădu buzna în cameră.

– Ce ai făcut? întrebă ea, fluturând un ziar în mână. Și de ce nu am fost prima care a aflat?

Capitolul 15

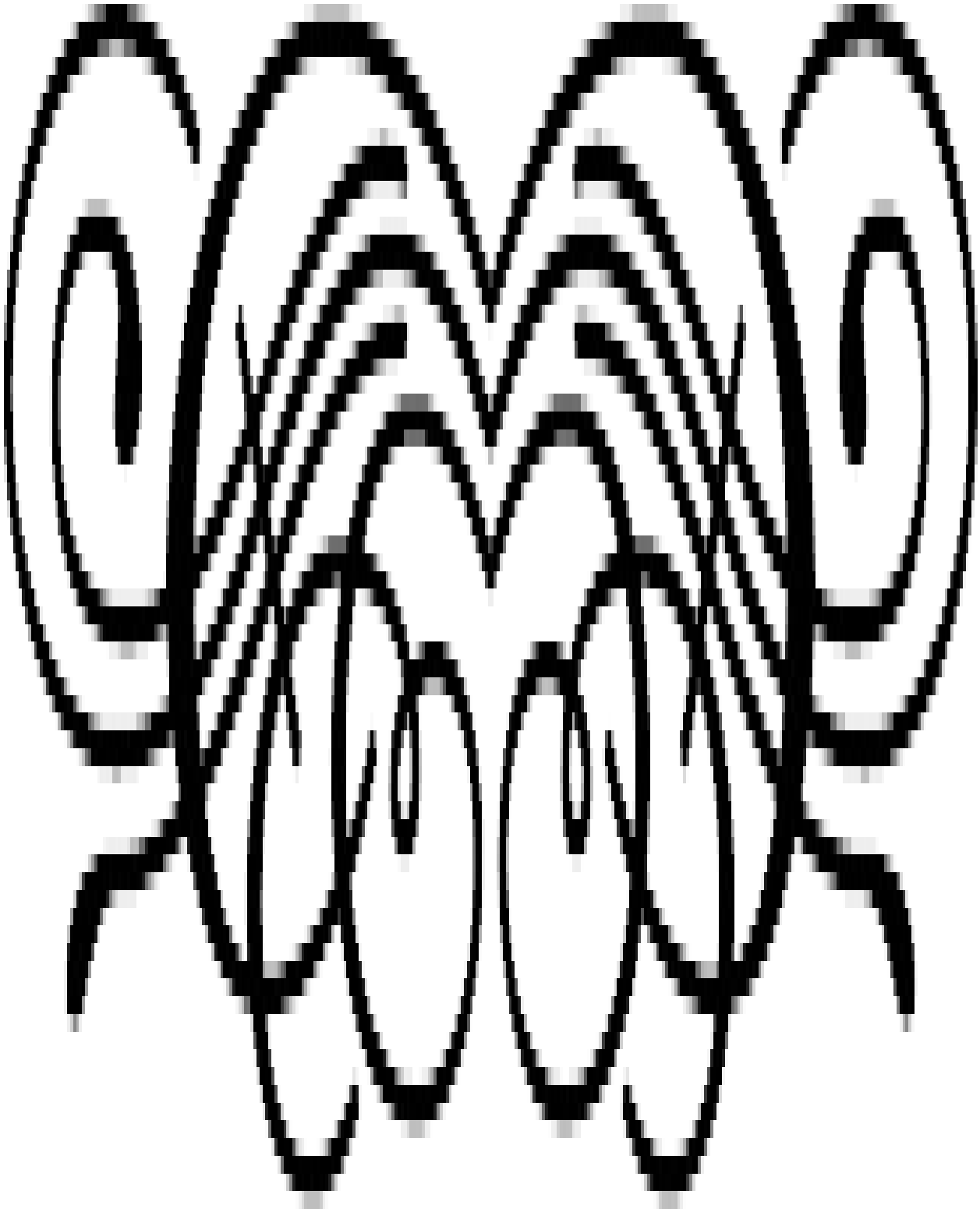

Aproape în același timp, casa Channing

– E ceva în neregulă?

Jack se așeză pe canapeaua de piele din bibliotecă și își studie tatăl.

– Nu aș spune chiar în neregulă.

Jack și tatăl lui se obișnuiseră să se întâlnească în bibliotecă pentru un pahar de whisky sau brandy, în funcție de zi și de starea lor. În acea seară, era un whisky scoțian bun. Cum petrecuseră mai mult timp separați, timpul petrecut împreună devenise mai plăcut. Jack se simțea acum cu totul relaxat în compania tatălui său și era sigur că și tatăl lui simțea la fel, mai ales acum, când entuziasmul copleșitor al veștii că avea un fiu se atenuase. Jack se întrebă dacă bărbatul își dăduse, în sfârșit, seama că fiul pe care tocmai îl găsise nu avea să dispară.

Devenise un ritual plăcut această întâlnire zilnică între tată și fiu. În lumina slabă aruncată de lămpile cu gaz, înțesată de cărți și de portrete ale strămoșilor, spațioasa bibliotecă din casa Channing era caldă și intimă. Aici, era ușor să uite că legătura dintre copil și părinte era, în continuare, fragilă. Că această tradiție, a unui pahar seara, era nouă și nu se dezvoltase între tată și fiu de-a lungul anilor. Mirosul volumelor antice, al pielii învechite și al lemnului proaspăt lăcuit avea ceva aparte, care-l liniștea mereu pe Jack. Într-adevăr, biblioteca – atât în casa din Londra, cât și în conacul Millworth – era locul unde Jack se simțea cel mai acasă, ca și cum ar fi aparținut cu adevărat locului. În acele camere, își putea îmbrățișa trecutul, în timp ce privea spre viitor.

Theodosia s-ar fi potrivit în această cameră, ar fi fost în largul ei. Aproape că o putea vedea acolo. Lângă șemineu, cu un pahar de vin în mână, în lumina focului joasă și seducătoare, având doar o privire obraznică în ochi și un zâmbet...

– Există totuși un subiect pe care vreau să-l discutăm.

Tatăl lui se așeză pe unul din scaunele din lemn care încadrau canapeaua.

Jack se uită la tatăl lui. De unde venise acea viziune cu Theodosia? Nu că n-ar fi

fost o imagine extrem de interesantă... Tuși.

– Mă gândeam eu.

– Serios? Tatăl lui ridică dintr-o sprânceană. Am ajuns deja să ne cunoaștem atât de bine?

– Așa se pare. Jack zâmbi. Iar tu arăți ca un bărbat care nu știe cum să procedeze în privința unui lucru pe care e hotărât să-l facă.

– Ba nu e adevărat.

– Ba da. În plus... Jack arătă spre mâna tatălui său. De fiecare dată când ești neliniștit, bați cu degetul în pahar sau în ce ai la îndemnă.

Colonelul își privi mâna.

– La naiba! Reamintește-mi să nu joc niciodată cărți cu tine. Iar. Așa m-ai bătut seara trecută?

– Nu, doar am fost mai bun decât tine. Jack zâmbi. Și, în mod ciudat, nu faci asta când joci cărți. Sau șah.

– Asta e ceva. Bărbatul luă o gură de whisky. Ești foarte perspicace.

– Trebuie să fiu. Jack ridică din umeri. Sunt bancher. Trebuie să fiu cât se poate de atent la caracterul unui om – cum trebuie să fiu și la conturile și datoriile sale. Și trebuie să fiu atent la ce nu spune, nu doar la ce spune. Dacă nu poți să faci diferența dintre o poveste reală și una complet inventată, atunci o să eșuezi în lumea financiară. Atât când vine vorba despre profit, cât și ca moralitate, din lipsa unui cuvânt mai bun.

– Nu mi-am dat seama că moralitatea e o cerință când lucrezi în bănci, zise tatăl lui.

– Nu suntem toți Ebenezer Scrooge, să știi. Jack chicoti. Deși recunosc că e greu să îi admiri pe cei cu o profesie în care bunurile oamenilor care trec prin perioade grele sunt în mod constant confiscate pentru plăți. Bărbatul clătină din cap. Nu e ușor să pui interesele unei instituții mai presus de interesele unui individ. Cel puțin, pentru mine n-a fost niciodată simplu. Dar cunosc mai mulți

bărbaţi din domeniul meu pentru care acesta nu e un obstacol. Face parte din responsabilitatea care vine la pachet cu poziţia. Faci ce ţi se cere, chiar dacă nu-ţi place neapărat. Şi încerci să fie cât mai puţin dureros pentru toţi cei implicaţi. Mereu am crezut că am asta în sânge. Asta se aştepta toată lumea să fac, iar străbunicul meu a fost unul dintre fondatori. Dar, în clipa asta, nu sunt sigur că mi se mai potrivește.

Te-ai gândit să faci altceva?

– Când eram mic, voiam să fiu pirat. Sau vânător de comori.

Tatăl lui râse.

– E ceva de luat în considerație. Nu să fii pirat, bineînțeles, dar, dacă vrei să-ți reiei poziția la bancă…

– Se pare că am opțiuni.

Și nu-i spusese Theodosia că putea să fie orice voia?

– Mereu am crezut că mă pricep destul de bine să analizez un om. Am crezut că noi doi ne înțelegeam bine.

Jack se încruntă.

– Ne înțelegem.

– Foarte bine.

Bărbatul se ridică și traversă camera ca să-și umple paharul cu whisky, întorcându-se cu carafa ca să-i umple și lui Jack paharul. Ți se pare ciudat că un bărbat de 55 de ani încă trăiește în casa familiei sale?

– Cred că e ciudat să pui o asemenea întrebare.

– E ceva la care m-am gândit în ultimul timp.

– E o casă foarte mare.

Colonelul zâmbi.

– Iar ăsta a fost un răspuns diplomat. Așează carafa pe masa de lângă scaun, se așează la locul lui și se uită prin cameră, cu afecțiune în privire și în cuvinte. Între casa asta și conac, nu am înțeles niciodată nevoia pentru o altă locuință. De-a lungul anilor, nu am stat niciodată în Anglia mai mult de șase luni laolaltă. Mi-am petrecut o mai mare parte din viață în alte țări. Pot spune multe despre întoarcerea într-un loc pe care l-ai considerat acasă toată viața ta. Probabil m-aș fi simțit altfel dacă aș fi avut o familie a mea.

– Și o soție?

– Așa cum am aflat, am avut, legal, o soție în toți acești ani. O alta ar fi fost un lucru ciudat. Crezi că mama ta chiar ar fi pus autoritățile să mă aresteze dacă m-aș fi căsătorit din nou?

– Aș vrea să zic nu, dar... Jack ridică din umeri. Dacă am învățat ceva de când te-am întâlnit e că nu o cunosc pe mama deloc. Deci ar fi în stare de asta.

– Ar trebui să-i scrii, să știi.

– De unde știi că n-am făcut-o?

Colonelul ridică sceptic dintr-o sprânceană.

– Ai făcut-o?

– Nu direct. Sincer să fiu, nu știu ce să îi spun.

– Încă ești supărat pe ea?

– Nu mai sunt atât de furios ca la început. Jack se gândi o clipă. Într-un fel, pot să înțeleg de ce nu mi-a spus despre tine. Și eu aș fi putut încerca să te găsesc, să știi.

– Mulțumesc, Jack.

Tatăl lui zâmbi.

– Înțeleg de ce nu ți-a spus despre mine. Asta nu o scuză însă. Cred că era cu adevărat speriată că avea să își piardă copilul, dar... Jack clătină din cap. Nu mai sunt copil de ceva timp. Nu sunt sigur că pot s-o iert pentru asta. Tu poți? întrebă

el în timp ce îşi privi tatăl.

– Nu ştiu. Se gândi o clipă. Ştiu că am multe regrete când vine vorba despre mama ta.

– Că te-ai căsătorit cu ea sau că ai lăsat-o să te părăsească?

– În cea mai mare parte, a doua variantă. Niciodată nu aş fi lăsat-o să plece dacă aş fi ştiut de tine. Când am văzut-o, m-a pus pe gânduri.

– Da?

– Cât de diferită ar fi fost viaţa noastră. De ce nu am întâlnit nici o altă femeie cu care să vreau să mă căsătoresc, genul ăsta de lucruri. Nu mă înţelege greşit, niciodată nu am crezut în ideea de suflete pereche sau o singură iubire adevărată.

– Şi acum?

Bărbatul se gândi la întrebare.

– Platon a scris că, la început, bărbaţii şi femeile erau o singură creatură, dar puterea lor ameninţa zeii. Aşa că Zeus i-a despicat în două, şi fiecare jumătate îşi petrece întreaga viaţă ca să-şi găsească perechea. Ca să devină completă din nou. Prostii, bineînţeles. Totuşi, mi-a dat de gândit.

– Crezi că mama e sufletul tău pereche?

– Tocmai am spus că simpla idee e absurdă.

– Dar te-ai gândit la asta.

– Presupun că da. Doar unul dintre multele gânduri care mi-au trecut recent prin minte. Un altul e, bineînţeles, viitorul tău. Înţeleg că ai îndoieli legate de întoarcerea ta la bancă.

– Dimpotrivă, tată. Sunt destul de sigur că zilele mele la bancă s-au terminat.

În timp ce spuse cuvintele, îşi dădu seama de adevărul din ele şi o greutate i se ridică de pe umeri. Fusese destul de mulţumit ca bancher. Nu-şi pusese niciodată întrebări legate de rolul lui în viaţă sau de viitorul său. Acum, că se gândea mai

bine, își dădu seama că doar își umpluse timpul în vreme ce aştepta să se întâmple ceva, chiar dacă nu-şi dăduse seama atunci. Însă întreaga lui viaţă se schimbase şi nu mai avea să se mulţumească de acum cu ce avusese.

– Dar încă nu te-ai hotărât dacă o să stai în Anglia şi o să accepţi tot ce vine la pachet cu titlul de conte?

– Nu încă. Chiar contează când mă hotărăsc?

– Presupun că nu. Tatăl lui ridică din umeri. Îmi imaginez că Nigel mai are mulţi ani înaintea sa. Şi eu la fel. Nu trebuie să decizi ceva acum. Totul depinde de tine.

– Apreciez că nu m-ai presat în privinţa asta. Chiar dacă ştiu ce ai prefera.

– Nu o să te mint, Jack. E foarte greu să nu încerc să-mi prezint cazul, dar îmi dau seama că nu e vorba doar despre alegerea dintre viaţa ca bancher şi viaţa de conte. Din multe puncte de vedere, e şi o alegere între ţări şi familii.

– Mama nu ar înţelege şi nu ar accepta decizia de a rămâne în Anglia. Şi nu ar accepta nici că nu e decizia ei.

– Îţi dai seama că nu trebuie să fie o alegere care să excludă cealaltă opţiune?

– Da, doar că ea n-o s-o facă.

– Ultimul lucru pe care-l vreau e să iei o decizie care nu e bună pentru tine. Tatăl lui clătină din cap. Prefer să am un băiat fericit, în America sau aici, decât unul care se simte forţat de circumstanţe şi care nu se află stăpân pe viaţa lui.

Jack îşi privi tatăl.

– Nu am avut nici o îndoială în privinţa asta.

– Şi sunt aici pentru… nu ştiu… orice sfat ai avea nevoie. Îi poţi spune înţelepciune. Am învăţat câte ceva de-a lungul timpului.

Jack râse.

– Mai ales despre femei. Recunosc, nu despre mama ta, deşi suspectez că am

învățat foarte multe de la ea. Dar mai degrabă despre femei în general.

– E bine de știut.

– Așa cum am spus, deciziile tale sunt numai și numai ale tale, deși... Tatăl lui ezită, iar Jack avu din nou impresia că era ceva în neregulă. Poate ar fi cazul să vorbești cu Lady Theodosia mai întâi. Din experiența mea, femeilor nu le plac bărbații care iau decizii ce le afectează viitorul, fără să le menționeze măcar.

– Așa e, zise Jack încet. Dar asta nu are de-a face cu ea.

– Nu în clipa asta, bineînțeles, ci în viitor.

– În viitor?

Tatăl lui încuviință.

– După ce vă căsătoriți.

Jack se înecă cu whisky.

– După ce facem ce?

– După ce vă căsătoriți, zise tatăl lui. Exact despre asta vreau să vorbim. Se ridică și începu să se plimbe. Ești mai în vârstă decât eram eu când m-am căsătorit cu mama ta și, sper, mai înțelept.

Jack îl privea. Știa despre logodnă sau era o simplă speculație? Potrivit lui Sam și lui Gray, Lady Briston pomenise de câteva ori despre cuplarea lui Jack cu Theodosia.

– Dumnezeu mi-e martor că nu sunt persoana potrivită care să dea sfaturi despre căsătorie. Iar Theodosia e o tânără minunată, dar să nu faci pasul ăsta decât dacă amândoi sunteți siguri.

– O să țin minte, zise Jack precaut.

– Și știu că nu ne cunoaștem de prea mult timp și că nu am dreptul să-ți cer ceva, dar... Bărbatul se încruntă, enervat. Aș aprecia dacă, data viitoare când decizi să faci ceva important în viața ta, să nu fiu ultimul care află. M-am simțit ca un

idiot azi când m-am întâlnit cu o cunoștință și m-a felicitat pentru logodna ta.

Jack tresări. Deci aia era.

– Și nici nu vreau să mă gândesc ce o să facă Bernadette când o să afle că i-ai eclipsat marea ei gală.

– Credeam că era gala mea.

– Tu, dragul meu băiat, ești o simplă scuză. Cumnatei mele nu-i place nimic mai mult decât să aibă un motiv legitim pentru o adunare socială de proporții scandaloase, care să-i întărească reputația de gazdă și să-i facă prietenele geloase.

Evident, Jack avea să fie nevoit să-i spună tatălui său adevărul.

– Tată, trebuie să...

– Și nu are sens să crezi că n-a auzit despre asta. Cred că toată lumea din țară a aflat până acum.

Jack îl privi.

– Cum ar fi posibil așa ceva?

Colonelul îl privi.

– A scris în Times, la una dintre rubricile despre societate. Eu nu citesc așa ceva de obicei, dar se pare că sunt singurul.

Jack își înăbuși senzația accentuată de pierzanie.

– A fost un anunț în ziare?

– Nu unul oficial, ci mai degrabă o mențiune. Colonelul își studie fiul. Pari surprins.

– Șocat chiar. Nimeni nu trebuia să afle despre asta.

– Probabil, cineva ar fi observat până mergeați spre altar.

– Nu mergem la altar. Jack inspiră adânc. Doar ne-am prefăcut a fi un cuplu fericit. Theodosia mi-a prezentat Londra, în fiecare după-amiază, pentru ca relația noastră să pară reală. Ne-am gândit că, dacă evităm aparițiile împreună seara, vom reuși să evităm speculațiile legate de noi doi.

Tatăl lui clătină din cap.

– Sunt foarte confuz.

– Tată, logodna noastră nu e reală. I-am spus mamei ei că suntem logodiți ca s-o salvăm pe Theodosia dintr-o situație incomodă.

– Nu pot să-mi imaginez o situație atât de incomodă cât să inventezi o logodnă!

Bărbatul care a moștenit titlul tatălui ei a cerut-o în căsătorie, împins de la spate de mama ei. Theodosia nu vrea să se căsătorească cu el.

Tatăl lui se încruntă.

– Și se căsătorește cu tine, în schimb?

– Nu. Jack clătină din cap. Pur și simplu, am salvat-o dintr-o situație incomodă.

– Să văd dacă am înțeles. Ai salvat-o pe Theodosia dintr-o situație jenantă punând-o într-o situație și mai jenantă?

– Nu aș spune asta.

– Există un mod mai bun de a prezenta situația?

– Nu, din câte îmi dau seama, zise Jack. Mă tem că nu m-am gândit la consecințe. Pur și simplu, am acționat. Avea nevoie de ajutor, sau cel puțin așa mi s-a părut, așa că am făcut ce am crezut că trebuia făcut.

Tatăl lui îl privi îndelung.

– Ei bine?

– Nu știu ce să spun. Tatăl lui se încruntă. Pe de o parte, a fost foarte galant din partea ta.

– Așa am crezut și eu.

– Pe de altă parte... Tatăl lui își alese cuvintele cu grijă. Îți dai seama că există posibilitatea ca voi doi chiar să vă căsătoriți?

– Nu! Am îndoieli că.... Jack făcu ochii mari când avu revelația. S-ar putea, nu?

Colonelul îl studie îndeaproape.

– Ideea nu pare să te îngrijoreze prea tare.

Oare? Cu siguranță nu se gândise la acea posibilitate. Chiar putea ajunge căsătorit cu frumoasa, inteligenta, independenta Lady Theodosia?

– Jack, îți dai seama că zâmbești?

– Nu, dar...

– Să înțeleg că asta înseamnă că nu te opui ideii unei căsătorii cu minunata Lady Theodosia?

– Nu m-am gândit foarte bine la asta, dar... Jack zâmbi. Presupun că nu mă opun. Deloc. De fapt, îmi place ideea.

– Și ei?

– Ea spune că nu e interesată de căsătorie, dar toate femeile vor să se căsătorească, zise Jack.

Poate cu excepția unei femei hotărâte să demonstreze că putea reuși pe cont propriu.

– O știu pe Theodosia de când era mică. Aș spune că nu e deloc ca restul femeilor.

– Nu, nu e.

– Și tocmai asta o face așa... specială?

– E doar unul dintre multele motive, tată, șopti Jack.

Și nu observase chiar el deja? Nu-i invadase femeia asta visele și, chiar în seara aia, i se furișase în gânduri?

Putea să se folosească de situație în favoarea lui dacă voia să se căsătorească cu Theodosia, deși nu voia să o forțeze în căsătorie. Nu era modul potrivit prin care să înceapă o viață împreună. Și, indiferent de ce voia el, trebuia să se gândească și la ce voia ea. Hotărârea din ochii ei când îi mărturisise dificultățile financiare și determinarea de a-și construi propria afacere nu erau un lucru la care ar fi fost dispusă să renunțe. Dar mai avea timp. Îi spuseseră mamei ei că aveau să își anunțe logodna la balul din ajunul Anului Nou, și mai erau patru săptămâni până atunci. Cine știe ce se putea întâmpla într-o lună?

– Deci ce ai de gând să faci?

– Nimic. Jack clătină din cap. Absolut nimic.

– Nu crezi c-ar trebui să faci ceva?

– Probabil, dar, cum nu-mi vine nimic în minte, să nu fac nimic mi se pare cea mai prudentă variantă. Bău din whisky și se gândi o clipă. Mi se pare că aproape orice aș face ar fi greșit. Cel mai bine ar fi să o las pe Theodosia să ghideze această farsă. Cel puțin, pentru moment.

– Deci ai de gând să joci în continuare rolul logodnicului îndrăgostit?

– Absolut. Îmi place.

– Observ. Și atunci?

– Atunci... Bărbatul ridică din umeri. Habar n-am.

– Mă gândeam eu. Tatăl lui îl studie o clipă. Iar eu care credeam că ești genul de bărbat care nu face nimic fără să analizeze bine totul.

– Se pare că m-am schimbat. Îmi place ideea ca lucrurile să-și desfășoare cursul. Cel puțin, acum.

Tatăl lui clătină din cap.

– Niciodată nu o să câștigi mâna Theodosiei lăsând lucrurile să curgă pur și

simplu.

– Poate că nu, dar e posibil să-i câştig inima.

– Posibil, dar nici o bătălie nu a fost câştigată vreodată fără o anumită doză de pregătire. Chiar şi soarta are nevoie din când în când de ajutor. Iar tu, băiete, ai nevoie de un plan, zise tatăl lui în timp ce umplu paharele amândurora.

– Va trebui să ai un plan, să ştii, zise Dee gânditoare, în timp ce stătea lângă Teddy pe canapea, în salonul ei. Asta în afară de a te căsători cu el.

Nu că ar fi fost aşa rău să se căsătorească cu el. Gândul apăru dintr-odată în mintea ei, dar Teddy îl ignoră cu fermitate.

– Aveam un plan. Unul excelent. Teddy arătă dezgustată spre ziarul adus de Dee. I-am cerut clar mamei să nu spună nimic despre asta.

– De unde ştii că mama ta a făcut-o?

Teddy îşi dădu ochii peste cap.

– Ai dreptate, evident. Dee bău gânditoare din whisky. Probabil s-a gândit că, dacă logodna o să fie anunţată public, Jack nu va putea să dea înapoi.

– Ei bine, a crezut prost. Şi nu-mi fac griji dacă o să poată ieşi Jack din asta.

– Dacă ne gândim bine, el chiar e o partidă bună, zise Dee relaxată. E bogat, familia sa din ambele părţi e mai mult decât acceptabilă şi e moştenitorul unui titlu respectabil. În plus, nu e deloc neatrăgător. Clar ai putea avea parte de mai rău.

– Mulţumesc.

Teddy îşi privi prietena.

– Chiar e tot ce ţi-ai dorit vreodată.

– E tot ce-mi doream… Făcu o pauză. Sau, mai degrabă, tot ce am crezut că voiam. Tot ce se aştepta lumea de la mine să vreau.

– E perfect pentru tine, zise Dee.

– Planurile mele nu includ un soț.

Dee ridică din umeri.

– Planurile se schimbă.

– Da, presupun că da, șopti Teddy și bău din pahar.

În mod ciudat, deși ambele femei erau la al doilea pahar, nici una nu părea să simtă efecte neplăcute. De fapt, Teddy era chiar surprinzător de alertă. Mai mult ca sigur că furia îndreptată spre mama manipulatoare absorbea alcoolul ca un burete.

– E un logodnic excelent. „Și nu ar fi și un soț grozav?“ Se uită la prietena ei. Ne-am petrecut fiecare după-amiază împreună.

– Da?

Dee ridică dintr-o sprânceană.

– Ca să o convingem pe mama de autenticitatea logodnei noastre. Atâta tot.

Și chiar nu era altceva la mijloc. Cu excepția acelei dorințe enervante a ei de a-l săruta din nou. Și a ideii de a-l seduce, care luase naștere în mintea ei și refuza să dispară.

– Nu, sigur că nu.

– Nu te uita așa la mine, Dee. Nu am de gând să mă căsătoresc cu verișorul tău.

– Intențiile, la fel ca planurile, se schimbă.

– Nu și ale mele, zise Teddy.

Dee îi aruncă un zâmbet atotștiutor.

– Termină!

– Ce anume? întrebă Dee, în timp ce făcu ochii mari.

– Nu te mai uita ca și cum știi ceva ce eu nu știu.

– Îndrăznesc să spun că știu mai multe lucruri pe care tu nu le știi.

Dee zâmbi cu aroganță.

– Vrei să-mi spui și mie?

– Îmi place să împărtășesc.

Teddy oftă.

– Ce crezi că știi tu și eu nu?

– Știu că-ți place de Jack.

– Asta nu e ceva ce nu știam. E un bărbat de treabă. Nu are cum să nu-ți placă de el. E isteț, amuzant și extrem de atent.

Dee se uită la inelul de pe degetul lui Teddy.

– Observ.

– A, și foarte interesant, aș spune.

– Îți place mult de el.

– Bineînțeles că-mi place mult de el. Așa cum am spus, e un bărbat de treabă, dar asta nu e tot. Și înfruntă multe obstacole ca să mă ajute, chiar dacă toată situația asta a fost din vina lui. Îi aruncă o privire iritată prietenei ei. Nu am nici un motiv să nu-mi placă de el.

– Nici măcar nu ți-a plăcut când l-ai întâlnit prima oară.

– De fapt, când l-am întâlnit prima oară, mi-a plăcut. Într-adevăr, prima lor întâlnire avusese ceva magic. După ce am aflat cine e, m-am simțit… nu știu… înșelată, cred.

– Înțeleg.

– A fost mai mult vina mea decât a lui. Teddy oftă. Nu e Cyril, şi nu a fost corect din partea mea să reacţionez cum am făcut-o. Nu cred că Jack m-ar minţi vreodată în mod voit.

– Deci ai încredere în el?

– Da, zise Teddy gânditoare.

Nu-şi dăduse seama de asta înainte, dar avea, într-adevăr, încredere în el. Jack avea ceva ce-i dădea convingerea că putea avea încredere în el.

– Cât de interesant!

– Şi?

– Şi nimic. Dee bău din pahar. Mi se pare interesant că eşti dispusă să ai încredere în el. Nu credeam c-o să mai ai vreodată încredere în vreun bărbat.

– E vorba să am, în mod egal, încredere în mine şi în el.

– Sunt moduri mai groaznice de a începe o căsătorie decât cu încredere.

Teddy râse.

– Nu o să mă căsătoresc cu el.

– Ai mai spus asta. Dee făcu o pauză. Ce o să faci acum?

Teddy se gândi o clipă la întrebare, apoi clătină din cap.

– Nimic.

– Cum adică nimic?

– Adică, aveam un plan perfect. Nu văd nici un motiv să-l schimbăm doar pentru că mama a dat-o în bară.

– Atunci, o să continui logodna până la bal?

Teddy încuviinţă.

– Și o s-o anulezi înainte de anunț?

– Exact.

– Îți dai seama că, deși e acceptabil să pierzi un logodnic pentru că a murit, o să iasă vorbe când o să-l pierzi și pe al doilea.

– Nu am cum să evit asta.

Teddy îi aruncă o privire îndurerată prietenei ei.

– A, am fost instruită să vă invit pe tine și pe mama ta să veniți la țară săptămâna viitoare și să stați la conac de la Crăciun până la Anul Nou.

– Instruită de cine?

Dee ridică dintr-o sprânceană. Teddy mormăi.

– Mama ta știe.

– Draga mea prietenă, poate nu mă ascultai. Toată lumea știe.

– Mai sunt trei săptămâni până la Crăciun, și am câte un eveniment în fiecare săptămână. Nu pot să anulez, nu așa din scurt. Mi-ar strica reputația și, în plus, ar crea mari probleme.

Dee o analiză.

– Ce nu-mi spui?

– Petrecerile astea, plus balul mamei tale îmi vor aduce exact cât îmi trebuie ca să achit, în sfârșit, datoriile lăsate de tata.

– Credeam că le-ai achitat acum mulți ani.

– Exact asta am vrut să crezi.

– Dac-aș fi știut, aș fi...

– Știu ce ai fi făcut și îți sunt recunoscătoare pentru asta. Dar asta era responsabilitatea mea.

– Era responsabilitatea tatălui tău.

– Când a murit, a devenit a mea. Zi-mi, Dee, dac-aș fi fost bărbat, lumea nu s-ar fi așteptat să plătesc datoriile tatălui meu?

– Da, presupun că da, dar...

– Nu există nici un „dar“.

– Ar fi trebui să fii sinceră cu mine.

– Dac-aș fi făcut-o, m-ai fi bătut la cap cu asta. De fiecare dată când ne-am fi întâlnit, ai fi insistat să accept să-mi împrumuți banii.

– Și ai fi rezolvat problema asta mult mai repede.

– Și ar fi trebuit să-ți înapoiez banii, chiar dacă ai fi insistat să n-o fac. Nu. Clătină din cap. A fost cea mai bună abordare. Iar acum, sunt la un pas de a termina cu asta.

– Chiar și așa, ar fi trebuit să-mi spui.

– Tu nu mi-ai zis când ai avut probleme financiare.

– Nu, dar ar fi trebuit s-o fac.

– Ei bine, tu nu mi-ai spus mie și eu nu ți-am spus ție. Aș zice că suntem chit. Știu cum ești când îți intră ceva în cap. Tu, Lady Hargate, poți fi extrem de încăpățânată, și m-ai fi înnebunit.

– Probabil, zise Dee zâmbind și sorbi o gură. Permite-mi să-ți amintesc însă că nimeni nu e mai încăpățânat decât mama. Dacă vrea să fii la conac de Crăciun, acolo o să fii.

– Va trebui să-i explici...

– În nici un caz. Dacă vrei să refuzi invitația mamei mele, va trebui s-o faci chiar tu. În plus, nu e doar mama mea – acum, crede că e și viitoarea ta mătușă.

Teddy mormăi.

– Dumnezeule!

– Haide, Teddy! Millworth e numai la o oră distanţă de Londra. Poţi să te întorci când vrei, ca să te ocupi de ce ai de făcut. Permite-mi să-ţi amintesc că exact asta ai făcut când ai stat la conac, pentru nunta lui Camille!

– Da.

– Și mereu ți-a plăcut la Millworth, mai ales de Crăciun. Nu mi-ai spus tu cândva că nu există loc mai bun unde să-ți petreci Crăciunul decât la conac?

– Mereu m-am simţit neloială din cauza asta.

Propria moşie a familiei ei, abaţia Sallwick, era antică, originile sale fiind o mănăstire din secolul al XV-lea. Deşi fusese reconstruită de-a lungul secolelor, tot păstrase un aer sumbru, întunecat. Chiar şi când era mică, abaţia îi păruse mai degrabă ameninţătoare decât primitoare, în timp ce Millworth fusese mereu mai degrabă o casă decât un monument istoric. Prin urmare, nu era de mirare că, atunci când avea de ales, Teddy alegea să-şi petreacă vacanţele cu Dee, la Millworth, nu la casa strămoşească a familiei sale.

– Îți dai seama că Jack o să moştenească Millworth într-o zi? întrebă Dee.

– Da, ştiam asta, dar mulţumesc că mi-ai reamintit.

Dee zâmbi.

– Fac şi eu ce pot. Ştii, strict din punct de vedere practic, nu e o perioadă rea în care să pleci din Londra. Dee clătină din cap. Nu e neapărat un loc sigur, şi Lionel se teme că revolta nu a ajuns la final.

– Nu fi absurdă, mă simt complet în siguranţă.

Teddy ignoră comentariul, deşi Dee avea dreptate.

Tânăra era conştientă de revoltele de luna trecută din Trafalgar Square, care începuseră ca protest împotriva lipsei locurilor de muncă. Sute de oameni fuseseră arestaţi, mulţi răniţi şi cel puţin o persoană murise în urma ciocnirilor dintre protestatari şi poliţie. Ea şi Jack discutaseră mult despre asta şi erau de acord că oamenii care voiau să lucreze trebuiau să aibă această oportunitate. Jack

avea o părere foarte clară despre acest subiect, ceea ce ei i se păruse neobișnuit pentru un bancher. Dar, pe de altă parte, el era american, și americanii păreau să aibă altă perspectivă asupra lucrurilor.

– Și ai fost de acord că ți-ar prinde bine o vacanţă.

– Da, deși nu mă gândisem chiar să-ți păcălesc familia dimineața, la prânz și seara.

– Nu fi absurdă, spuse Dee. Nimic nu-i place mai mult familiei mele decât o șaradă bună.

– Nu știu...

– Sam, Camille și Grayson se vor întoarce săptămâna viitoare. O să ne simţim toți foarte bine.

– Nu am nici o îndoială, dar...

– În regulă, atunci, nu veni. Stai în Londra și ocupă-te de petrecerile altor oameni. Singură, liniștită doar de gândul că, în scurt timp, o să plătești toate datoriile tatălui tău. Nu sună deloc a Crăciun. Dee oftă dramatic. Trebuie să-ți spun însă că logodnicul tău...

– Nu e...

– Și tatăl lui sunt aşteptaţi la Millworth săptămâna viitoare. Nu o să dea bine dacă nu o să apari cu el.

– Dee, zise Teddy pe un ton de avertizare.

– Cât ai spus că o să fie Simon în Londra?

– Nu am spus. Teddy își încleștă dinţii. Dar ţi-ai expus ideea.

– Și chiar destul de bine, aș spune. Dee îi aruncă un zâmbet arogant. Știam eu c-o să vii.

– Mhm.

Avea Teddy o altă opţiune, atât timp cât nu voia să-i spună mamei ei totul?

Acum, că logodna lor fusese anunțată public, aveau să apară multe discuții dacă ea și Jack nu erau văzuți împreună. De fapt, trebuiau să apară ca un cuplu și seara. Femeia clătină din cap.

– Habar n-aveam că o logodnă falsă va implica mai mult efort decât una reală.

– Dar merită, nu crezi?

– Presupun că aș face orice ca să evit continuarea conflictului cu mama. Iar ea nu o să se oprească până când nu o să mă vadă căsătorită cu Simon sau cu altcineva. Sper că o să fie mai înțelegătoare odată ce umbra datoriilor lui tata nu ne va mai urma.

– Nu putem decât să sperăm.

– Nu numai că sper, Dee, dar pe asta mă bazez.

– Știam eu că o să înțelegi.

– Dar, dacă tot o să stau următoarele săptămâni la Millworth, o să-ți dau voie să faci ceva ce ai vrut de mult.

– Ce anume?

– O să te las să-mi împrumuți câteva dintre rochiile tale. Și, ca să te simți și mai bine... Teddy zâmbi. O să te las să plătești modificările necesare.

Capitolul 16

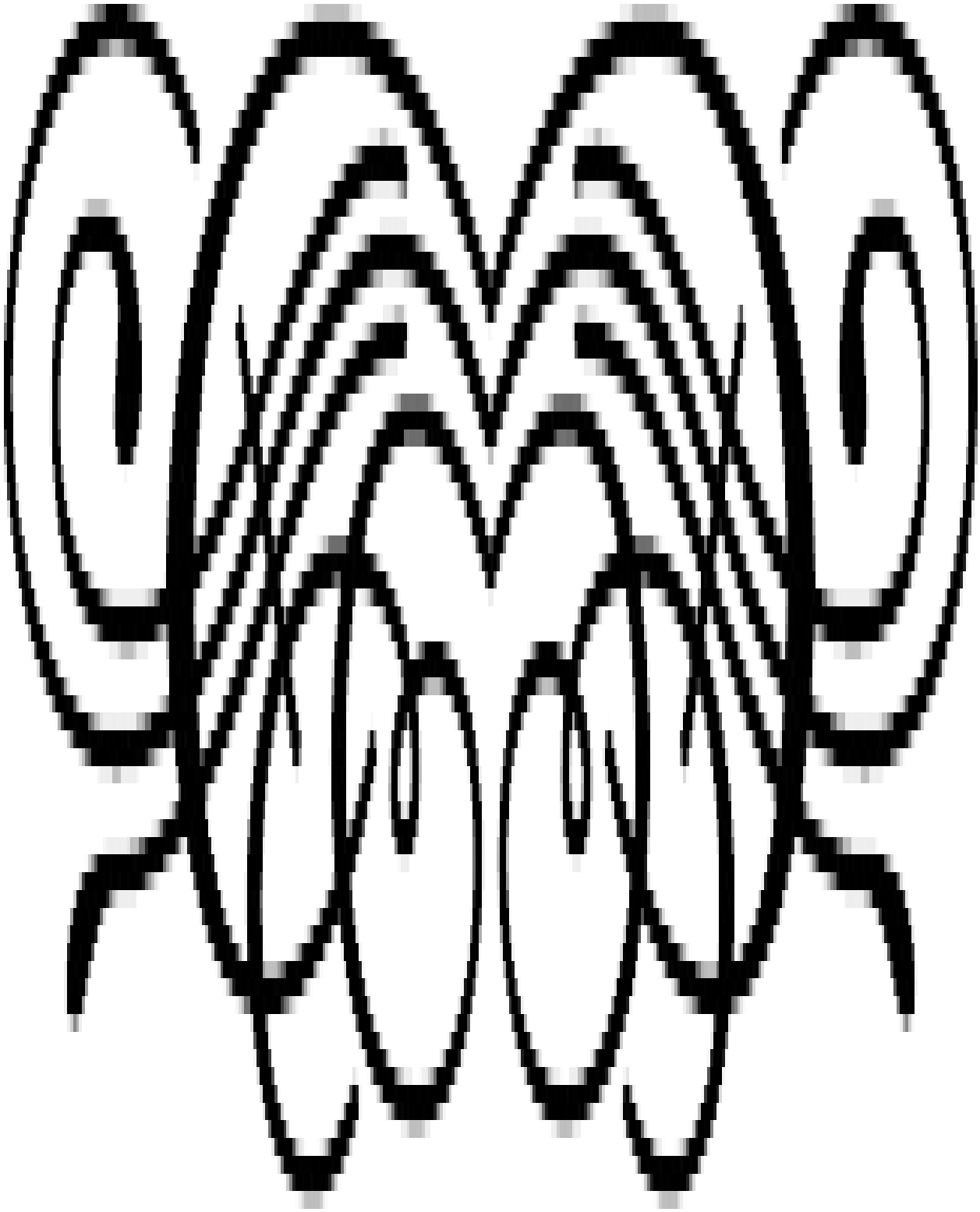

O săptămână mai târziu, decembrie 1887, conacul Millworth

Teddy se așeză pe banca tapițată de pe coridorul din afara camerei în care stătea ea de obicei la Millworth și se uită prin caietul său, așteptând răbdătoare până când menajera care fusese desemnată să se ocupe de ea termină să-i despacheteze geanta. Deși „răbdătoare“ poate nu era cuvântul potrivit. Era tot ce putea face ca să stea locului. Răbdarea nu fusese niciodată una dintre virtuțile ei.

Ea, Jack și colonelul Channing ajunseseră la conac în urmă cu o oră. Mama ei urma să ajungă abia săptămâna următoare, ceea ce era o ușurare. Una era să-și desfășoare șarada logodnei în fața familiei deloc critice a lui Jack și cu totul altceva era să facă asta sub privirea tăioasă a mamei ei. Camille, Grayson și Sam trebuiau să ajungă la Millworth în scurt timp.

În clipa în care putea să intre în camera ei, avea de gând să petreacă o oră singură, ca să revadă planurile legate de cina pentru Sir Malcolm Hodgett din săptămâna de dinainte de Crăciun, deși evenimentul putea fi descris mai degrabă ca un banchet. Domnul în cauză își invitase 23 dintre cei mai apropiați prieteni. Domnii mai în vârstă, cu conexiuni și necăsătoriți, păreau a fi cei mai buni clienți ai ei, și, pe măsură ce reputația ei creștea, la fel se întâmpla și cu comisioanele ei. Teddy știa foarte bine că aceștia o angajau și ca să aibă o gazdă bună. Teddy suspecta că acest aspect al afacerii ei nu s-ar fi bucurat de atâta succes dacă nu ar fi fost frumoasă. Spera că, până când înfățișarea avea să îi fie afectată, afacerea avea să fie destul de solidă încât felul în care arăta să nu mai conteze.

– Lady Theodosia? Tânăra menajeră apăru în ușă, cu una dintre rochiile lui Dee. Totul e aranjat. Mă întrebam dacă vreți să purtați asta diseară la cină, ca să o apretez.

– E o alegere perfectă, mulțumesc, zise Teddy recunoscătoare.

Teddy și mama ei împărțiseră în ultimii ani o menajeră, în încercarea de a economisi bani, și tânăra nu se mai bucurase de serviciile unei servitoare de când stătuse în casa lui Dee.

– Mă gândeam că o să meargă foarte bine cu părul dumneavoastră, milady.

– Aşa e.

Teddy şi Dee aleseseră cu atenţie acele rochii care evidenţiau atuurile lui Teddy. Nu că ar fi vrut să impresioneze pe cineva. Era pur şi simplu o idee bună să arate cât mai bine.

– Te cheamă May, nu?

– Da, milady. May încuviinţă. Dacă mai aveţi nevoie de ceva, să trimiteţi după mine.

– Aşa o să fac. Deşi era mereu de apreciat faptul că se putea descurca singură, să aibă o menajeră care să o ajute să se pregătească pentru o cină era un lux care îi lipsise lui Teddy. Poate m-ai putea ajuta să mă aranjez pentru cină?

– Mă pricep foarte bine la păr, milady. May îşi coborî vocea. Sper ca într-o zi să devin cameristă, Lady Theodosia.

– Sunt sigură că o să reuşeşti admirabil, zise Teddy. Ne vedem mai târziu, May.

– Mulţumesc, milady.

May făcu o scurtă plecăciune, apoi plecă. Teddy îşi dădu seama că în acea casă mai era o altă femeie hotărâtă să reuşească în viaţă. Pe cont propriu.

Teddy intră în cameră, închise uşa şi expiră uşurată. Această cameră, cu draperiile sale de culoarea fildeşului, covorul Aubusson pastel şi ferestrele care dădeau spre grădina din spate fusese a ei de la prima sa vizită la Millworth, când era mică, şi mereu o făcea să simtă că ajunsese acasă. Era prostesc, evident. Asta nu era casa ei şi nu avea să fie vreodată. „Decât dacă te căsătoreşti cu Jack“, zise o voce suspicios de asemănătoare cu a lui Dee în mintea ei. Teddy o ignoră şi se aşeză la biroul de lângă fereastră.

Dacă avea să stea la Millworth, atunci trebuia să fie mai organizată decât de obicei. Din fericire, planurile pentru ultimele două evenimente din programul ei de dinainte de Crăciun, cina lui Sir Malcolm şi seara muzicală şi dansantă a doamnei Hendrickson de săptămâna următoare, un bal mic, erau bine trasate. Însă, aşa cum o învăţase experienţa, succesul sau eşecul oricărei adunări sociale

se afla în detalii.

Teddy îşi deschise agenda şi îşi aşeză notiţele şi listele pe birou. Nu trecu mult până să-şi dea seama că se pregătise foarte bine. În afară de câteva detalii de care avea să se ocupe când mergea în Londra, peste câteva zile, ambele evenimente erau sub control. Dar, chiar şi cu ajutorul îndoielnic al mamei ei, Teddy nu se putea ocupa de mai mult de un eveniment pe săptămână. Se aşează pe scaun şi se uită pe geam, bătând absentă cu tocul în caiet. După Anul Nou, când datoriile tatălui ei nu aveau să mai fie o problemă, putea să investească banii pe care-i primea în afacerea ei. Atunci, avea să poată angaja un asistent sau doi, pe cineva cu conexiuni sociale care fie avea nevoie de ceva care să-i distragă atenţia, fie voia un venit stabil. Văduve, poate. Se putea gândi la câteva persoane care rămăseseră cu mult mai puţin decât preconizaseră, deşi reuşeau să păstreze aparenţele. Cu mai mult ajutor, Teddy s-ar putea ocupa de mai multe evenimente.

Tânăra zâmbi. Fusese, de fapt, ideea lui Jack. Acesta îi sugerase diverse moduri prin care să-şi extindă afacerea. Bărbatul se pricepea la cifre. În definitiv, era bancher.

Era şi un logodnic excelent. În săptămâna de când logodna lor devenise teribil de publică, Jack făcuse tot ce putea ca să demonstreze ce pereche perfectă formau. Însoţiţi de mama ei, de tatăl lui sau, uneori, de amândoi, erau împreună aproape în fiecare seară în care ea nu era ocupată. Merseseră la o piesă nu tocmai bună, al cărei titlu ea îl uitase de cum ieşiseră din teatru. Merseseră la o lectură despre o comoară pierdută dintr-o ţară sud-americană, care pur şi simplu îl fermecase pe Jack. Bărbatul semăna, într-adevăr, foarte mult cu colonelul. Şi chiar la serata lui Lady Wellby, acesta apăruse exact în clipa în care Teddy urma să-şi facă apariţia obligatorie, ca s-o însoţească. Era fermecător, amuzant şi isteţ, şi nimeni nu ar fi putut vrea mai mult de la un logodnic, fie el fals, fie real. Jack era impresionant. Teddy auzise mai multe doamne comentând că Jack semăna cu tatăl lui şi că Lady Theodosia era norocoasă fiindcă pusese mâna pe el, înainte chiar ca restul lumii să afle de existenţa sa.

Norocoasă, într-adevăr, chiar dacă logodna lor nu era reală. Cu cât petrecea mai mult timp cu el, cu atât îl plăcea mai mult. Cu atât îşi dorea mai mult... Prostii. Avea un plan pentru viaţa ei, iar noţiunile romantice prosteşti nu aveau loc în acel plan.

Chiar şi aşa, îşi dorea ca Jack să o sărute din nou. Şi cine ştia unde putea duce un sărut?

Deodată, se auzi un ciocănit puternic. Dee deschise uşa şi dădu buzna în cameră.

– Te rog, intră! Nu lăsa un lucru prostesc precum o uşă să-ţi stea în cale.

– Sam, Camille şi Grayson sunt aici!

Dee încercă să-şi revină, închise uşa în urma ei şi se rezemă de ea, ca şi cum ar fi vrut să ţină la distanţă ceva groaznic.

– Cât de... drăguţ?

– Da, bineînţeles. Dee ignoră remarca. Sunt încântată să-l văd pe Sam. Nu pot să-ţi spun cât de dor mi-a fost de el. Şi mi-am promis că, data viitoare când va merge în New York, nu o s-o facă singur.

– Nu ar trebui să fii cu el acum? întrebă Teddy.

– Ba da, dar tu eşti cea mai dragă prietenă a mea. Şi mă gândesc că tocmai prin faptul că am venit la tine acum, punând interesul tău mai presus de întâmpinarea cum se cuvine a lui Sam, aşa cum am prefera şi el, şi eu, am demonstrat ce prietenă bună sunt.

Teddy se încruntă.

– Despre ce vorbeşti?

– Nu sunt sigură, şopti Dee. Din fericire, nici mama şi nici tata nu sunt aici, ceea ce ne oferă nişte timp. Tu, draga mea, o să ai nevoie de un nou plan.

– Ce Dumnezeu...

– Un plan real, ceva mai substanţial decât ultimul tău plan. Nimic. Ce fel de plan e nimic? Dee păşi neliniştită dintr-o parte în alta. Mama o să fie problema – sau cel puţin una dintre ele. Tata nu o să fie greu de gestionat, odată ce vorbeşte unchiul Basil cu el. El ştie?

– Ce să ştie?

– Unchiul Basil ştie că logodna ta nu e reală?

– Jack i-a spus când a devenit publică.

– E ceva totuşi. Cu siguranţă, o să ajute.

– Ce anume?

Dee o privi o clipă, apoi inspiră adânc.

– Avem vizitatori – sau cel puţin o să avem. Petrec câteva zile în Londra înainte să vină aici. O vizită-surpriză, după cum a zis Camille. Ea mi-a zis asta. S-au întâlnit la bordul vasului.

– Despre ce vorbeşti? Cine a întâlnit pe cine?

– Camille, Grayson şi Sam, bineînţeles.

– Şi?

– Şi... Dee făcu o pauză, nedorindu-şi să continue. Şi au întâlnit-o pe soţia unchiului Basil. Pe mama lui Jack. Pe doamna Channing.

– Dumnezeule!

– Se pare că vine pentru Crăciun. Sau ca să-şi revendice fiul. Camille nu a vrut să speculeze în privinţa acelei posibilităţi, deşi, odată cu trecerea timpului, sunt sigură c-o s-o facă.

– Asta o să complice situaţia. Jack ştie?

Dee clătină din cap.

– El şi unchiul Basil s-au dus să călărească. Nu erau aici când Camille şi ceilalţi au venit.

– Probabil ar trebui să mă duc după el. Ar trebui avertizat. Teddy se ridică de la birou. Nu aş vrea să fie luat prin surprindere. Nu pot să-mi imaginez... Dar ai spus vizitatori.

– Da, pentru că doamna Channing nu e singură.

– A venit și bunicul?

– Nu cred. E posibil, bănuiesc, dar Camille nu a pomenit despre bunic. Îndrăznesc să spun că nu l-ar trece cu vederea pe bunic.

– Atunci, cine?

– Doamna Channing era însoțită de o tânără, o domnișoară Merryweather, care a fost prezentată ca... logodnica lui Jack.

– Poftim? Stomacul lui Teddy se întoarse pe dos. Logodnica lui?

– Așa se pare.

– Logodnica lui, repetă Teddy. Nu avea cum. Poate Camille nu a înțeles bine?

– Nu cred că ar înțelege greșit așa ceva.

– Logodnica lui, repetă Teddy. Oricât ar fi încercat, nu putea procesa informația. Jack avea o logodnică? Cum e posibil?

– Cum este posibil să aibă o logodnică? Sau cum e posibil să nu-ți fi spus?

– Ambele, zise Teddy. Furia o străbătu, însoțită de senzația de trădare. Se întoarse și începu să se plimbe, furia alimentându-i pașii. Cum e posibil?

– Ai spus deja asta.

– Merită repetat.

– Știu că asta complică logodna falsă dintre voi doi. Și înțeleg de ce ai fi enervată. Dar ești mult mai supărată decât mă așteptam.

– Bineînțeles că sunt supărată. Sunt furioasă. Vocea rațiunii, din acea parte a minții care nu era furioasă, îi șopti că Dee avea dreptate. Teddy nu avea de ce să fie atât de furioasă. Nu-mi amintesc să fi fost vreodată așa furioasă din cauza unui bărbat.

– Da, văd asta.

– Nici măcar când am descoperit adevărul despre Cyril nu am fost așa furioasă.

Dar nu bănuise ea mereu că Cyril Goddard nu era exact cine părea? Dar Jack, Jack era un bărbat bun. Genul în care o femeie putea să aibă încredere. Cu secretele ei. Cu inima ei. Sau cel puțin așa părea. Bărbatul ăsta are două logodnice, Dee. Două!

– Una din ele nu e chiar...

– Credeam că Jack este cel mai responsabil bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Și de încredere! Ce nemernic! Este evident că m-am înșelat!

– Nu sunt sigură că...

– La naiba, Dee! Bărbatul ăla e bancher! Un bancher nu ar trebui să fie prea rigid ca să aibă două logodnice?

Dee o privi.

– Îți dai seama că nu ești...

– Și încă un bancher onorabil. Ar trebui să fie prea plictisitor și conformist pentru genul ăsta de lucruri.

– El nu are...

– Două logodnice! Două! Ce avea de gând să facă? Să se însoare cu amândouă?

– Nu cred că mariajul...

– Una în America. Una în Anglia. Dacă are una în fiecare țară? Cine știe câte logodnice are?!

– Nu crezi că ești puțin cam irațională?

– Ai dreptate. Nu a călătorit prea mult, atâta lucru a recunoscut. Nu că ce spune poate fi luat de bun.

– Teddy, eu...

– Mă întreb dacă a salvat-o și pe ea. Are tendința să facă asta, să știi. Salvează femei care nu au nevoia sau dorința de a fi salvate. Nu simt nevoia sau dorința unui... erou!

– Eu...

– Dar toți avem nevoie de un erou, nu? Sau, cel puțin, toate vrem unul. Înăuntrul nostru, unde suntem slabe și vulnerabile. Se duse spre șifonier și deschise ușa. Încă sunt săbii deasupra șemineului din sala de biliard?

– Din câte știu, da.

– Bun!

– De ce?

– Era doar un gând, nimic important.

Își luă haina și trânti ușa.

– Teddy, poate nu e cel mai bun moment să...

Teddy îmbrăcă haina, apoi își dădu seama că mai auzise acel nume.

– Ai spus Merryweather?

Dee încuviință.

– Banca lui Jack nu se numește Graham, Merryweather și nu știu cum?

– Nu-mi amintesc. Nu cred că te-am mai văzut vreodată atât de...

– Îndrăznesc să spun că nu e o căsătorie, ci un aranjament de afaceri. Își închise haina și se îndreptă spre ușă. Ceea ce el consideră că e perfect în regulă. A spus că mariajul a fost dintotdeauna o propunere de afaceri.

– Asta face situația mai bună sau mai rea?

– Nu m-am hotărât încă.

Teddy se îndreptă spre hol, cu Dee în urma ei.

– Unde te duci?

– Să-l găsesc pe Jack.

– Ce o să faci?

– Nu m-am hotărât încă.

– Nu o să-l răneşti, nu?

– Probabil că nu. Teddy ajunse în capul scărilor şi inspiră adânc, pentru a se calma. Familia ta nu m-ar ierta niciodată dacă i-aş veni de hac noului moştenitor de la conacul Millworth. Şi ţin la familia ta.

– Nu uita că ne place de el, zise Dee. Ar fi mare păcat să...

– O să fie în regulă. Îţi promit că nu o să-l rănesc. Prea tare.

– Eşti sigură că e momentul potrivit...

– Ţi-am spus, Jack ar trebui avertizat că mama lui şi... Abia putu pronunţa cuvântul. Logodnica lui sunt pe drum.

– Da, bineînţeles, strigă Dee după ea. Dar cine o să-l avertizeze în privinţa ta?

– Nu are nevoie de asta. E afurisitul meu de erou.

Jack cunoscuse mai mulţi bărbaţi pricepuţi, dar acum îl putea pune pe colonelul Basil Channing în fruntea listei. În loc să-i vorbească despre beneficiile de a fi contele de Briston în timp ce călăreau pe moşie, bărbatul alese să se concentreze asupra comentariilor despre viaţa la Millworth, importanţa moştenirii şi a familiei şi modul în care responsabilităţile sunt transmise de la o generaţie la alta. Jack îşi dădu seama că tatăl lui aducea vorba în mod constant, dar subtil, despre aceste subiecte de fiecare dată când el şi fiul lui se plimbau pe moşie. Era foarte abil.

În acea zi, era destul de frig cât să te răcoreşti, fără să fie însă ger, dar, când ei doi se întoarseră la grajd cu caii, căzură de acord că era numai bine să bea o cană caldă de ceai sau de cafea lângă şemineu.

– Nu e Theodosia acolo? întrebă tatăl lui când ieşiră din grajd şi se îndreptau spre conac.

O siluetă de femeie se îndrepta spre ei cu pas hotărât. Chiar şi de la distanţă, poziţia corpului ei şi mărimea pasului arătau că avea ceva de zis.

Tatăl lui se apropie şi îşi coborî vocea:

– Nu vreau să mă gândesc la ce e mai rău...

– Cred că nu e cazul să facem asta, zise Jack, deşi nu ştia care putea să fie problema.

În ciuda faptului că nu existase un anunţ oficial, logodna lor părea să fie acceptată de toată lumea ca un fapt. Oriunde mergeau, oamenii remarcau ce pereche excelentă formau. Nu ar fi putut planifica un mod mai bun de a fi acceptat de societatea engleză, deşi nu se simţea bine din cauza şaradei. Însă, cum asta însemna că petrecea mai mult timp cu Theodosia, merita ceva mai mult decât o simplă minciună.

Era sigur că sentimentele lui faţă de ea treceau de stadiul de prietenie, chiar dacă ale ei nu. Cel puţin, nu încă. Dar, cu cât petreceau mai mult timp împreună, cu atât creştea şansa să-i câştige inima.

Nu acum, bineînţeles. Pe măsură ce Teddy se apropia, devenea mai evident că ceva o supărase.

– Ştii că ochii tăi au o anumită nuanţă ca de cupru când eşti supărată? zise Jack cu zâmbetul pe buze. Îţi stă bine.

Şi e şi înfricoşătoare.

– Excelent, zise tatăl lui. Dezarmeaz-o înainte să aibă şansa să atace.

– Nu sunt furioasă, zise ea tăios, apoi făcu o pauză. Deşi trebuie să admit că acum câteva minute eram cu totul iraţională. Acum, mi-am revenit, poate pentru că e atât de frig afară.

Jack şi tatăl lui se uitară unul la celălalt.

– E bine de ştiut, zise colonelul cu precauţie.

– Mereu e bine când îţi revii, adăugă Jack.

– Asta cred și eu, admise ea. Deși recunosc că am fost șocată când am auzit prima oară.

– Da?

Jack nu știa la ce se referea tânăra, dar aflase că, atunci când era vorba despre Theodosia, era mai bine să o lase să spună ce voia decât să strice totul. Inevitabil, ar fi greșit.

– Furioasă, mai degrabă. Inspiră adânc. Dar, după aceea, mi-am dat seama că nu am de ce să am pretenții de la tine.

Jack o studie cu atenție.

– Poate e momentul să-mi spui exact la ce te referi.

– O să vă las să vorbiți, zise tatăl lui. E prea frig ca să stau la palavre.

Se îndreptă spre casă.

– Mă tem că asta te implică și pe dumneata, zise Theodosia.

Tatăl lui se opri, cu o privire îngrijorată.

– Da?

Tânăra încuviință.

– Se pare că o să avem parte de niște invitați neașteptați.

– Invitați neașteptați? Colonelul o fixă cu privirea. Zi odată, Theodosia! Cine sunt acești invitați neașteptați?

Tânăra ezită, apoi îl privi pe tatăl lui Jack.

– În primul rând, soția ta.

– Mama e aici?

– Elizabeth? Tatăl lui clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să-și limpezească mintea. Ești sigură?

– Da, dacă nu cumva ai o altă soție. E vorba despre Elizabeth, doamna Channing. Nu a ajuns încă. E în Londra, dar ne așteptăm să ajungă aici peste câteva zile. E o surpriză.

– Nu a fost niciodată la Millworth, șopti tatăl.

– Ar trebui să... Tatăl se îndreptă spre conac, apoi se opri. Mulțumesc pentru avertisment. Nu aș fi vrut să fiu prins cu garda jos.

– M-am gândit că ați vrea să știți, zise ea, cu un zâmbet slab.

Bărbatul încuviință, apoi dădu din nou să plece.

– Nu e încă aici, să știi, strigă Jack după el. Unde te duci?

– Să mă pregătesc, zise el peste umăr. Să aranjez locul, să aleg camera potrivită, să vorbesc cu bucătarul, genul ăsta de lucruri, orice e necesar...

– Ce interesant! Tata vrea s-o impresioneze pe mama, zise Jack zâmbind.

Theodosia îl privi pe bărbat.

– Crezi că încă ține la ea?

– S-au întâmplat și lucruri mai ciudate. Deși ea n-a făcut nimic pentru a se apropia de el. Poate vine să-și ceară scuze sau să se împace, dar nu m-aș baza pe asta. Mama rareori recunoaște când greșește.

– Poate vine să te ducă înapoi în America.

– Nu sunt un copil, Theodosia, zise el încruntat. Nu poate să mă ia nicăieri.

– Poate ea nu, dar domnișoara Merryweather...

Jack rămase fără aer.

– Domnișoara Merryweather.

– Logodnica ta?

– Lucy e cu mama?

Theodosia își încrucișă brațele la piept.

– Jenant, nu?

Bărbatul o studie o clipă. Zeci de gânduri îi alergau prin minte. Acesta era, evident, motivul pentru care Theodosia era așa supărată. Nu avea de ce să fie. Chiar dacă el și Lucy plănuiseră să se căsătorească, ce îi spusese ea la plecare îi dăduse clar de înțeles că nu considera că Jack avea obligații față de ea. Bineînțeles, nu primise nici un răspuns la scrisoarea pe care i-o trimisese, dar, în cazul în care nu înțelesese greșit, era liber să facă ce voia.

– Ei bine?

– Ei bine...

Nu, Theodosia nu avea de ce să fie supărată, dar expresia ei trăda faptul că era. De asemenea, faptul că o logodnică falsă era atât de furioasă pe apariția subită a unei aproape logodnice i se păru minunat. Nimeni nu era atât de supărat decât dacă îi păsa mai mult decât voia să recunoască. Bărbatul rezistă impulsului de a zâmbi. Theodosia nu ar fi reacționat prea bine.

– Nu o să spui nimic?

– Nu e nimic de spus. O luă de braț și se îndreptă spre conac. O să-ți placă de Lucy. E foarte inteligentă și...

– Și e logodnica ta, zise Theodosia, în timp ce-și trase brațul.

– Ba nu e.

O luă de braț și porni din nou. Din nou, Theodosia își trase brațul.

– Mama ta pare să creadă că e.

– Mama e confuză în privința multor lucruri. Eu nu aș crede-o pe cuvânt când vine vorba despre lucruri importante. Acum, vrei să mergem înapoi la conac, ca să discutăm despre asta într-un mod rațional și la căldură sau vrei să stăm aici și să înghețăm?

– Nu mi-e frig, zise ea.

– Foarte bine. O zi bună, Lady Theodosia!

Se întoarse şi o luă spre casă. Theodosia pufni indignată.

– O să mă laşi aici?

– Nu te las. Tu alegi să rămâi.

– Pentru numele lui Dumnezeu.

Jack încercă să nu zâmbească, dar nu fu uşor. Peste o clipă, tânăra era alături de el.

– Deci nu eşti logodit?

Bărbatul clătină din cap.

– Nu din câte ştiu.

– Dar mama ta crede că eşti?

– Probabil. Jack se opri şi se întoarse spre ea. Lumea a presupus că eu şi Lucy o să ne căsătorim la un moment dat. Asta am presupus şi noi. Dar niciodată nu am făcut lucrul ăsta oficial. Niciodată nu am cerut-o în căsătorie, iar ea nu a acceptat niciodată. Nu au existat nici un inel, nici un anunţ. Din punctul ăsta de vedere, noi doi suntem mai logodiţi decât am fost vreodată eu şi Lucy.

– Continuă!

– Faptul că am tot amânat anunţul nu a părut să ne deranjeze niciodată. Acum, că mă gândesc mai bine, acest lucru pare să arate că amândoi ştiam că ceva nu era în regulă. Când am plecat cu tata, m-a eliberat de orice obligaţie, reală sau presupusă.

– Înţeleg, zise ea gânditoare.

Jack o privi.

– Te simţi puţin prost, nu?

Ea îl ignoră.

– Dacă nu sunteți logodiți, de ce ar aduce-o mama ta aici?

– Acțiunile mamei mele pot să devină de neînțeles cu fiecare zi care trece. Așa cum presupun că se întâmplă și cu acțiunile mamei tale.

– Nu vorbim despre mama acum. Și, sinceră să fiu, acțiunile mamei au sens dacă înțelegi cât de nesigură a devenit viața ei. Tu m-ai făcut să înțeleg asta.

– Sunt foarte înțelept. Făcu semn spre conac. Mergem?

Ea încuviință și, de data asta, îl luă de braț. Se plimbară în tăcere câteva secunde.

– O iubeşti? o întrebă Theodosia.

Jack îi aruncă o privire.

– De ce vrei să știi asta?

– Mi se pare genul de lucru pe care o logodnică frauduloasă ar trebui să-l știe. Făcu o pauză. E o simplă curiozitate.

– Mereu am iubit-o pe Lucy și mereu o voi iubi.

– Ah!

O nuanță vagă, dar clară de dezamăgire se auzi în vocea ei.

– Mereu a fost cea mai apropiată prietenă a mea.

– Ah! Tonul ei se relaxă. Chiar și așa, ar fi trebuit să-mi spui despre ea.

– De ce? Tu nu mi-ai spus despre logodnicul tău.

– E diferit. Teddy ridică din umeri. El nu o să-și facă apariția când te aștepți mai puțin. E mort.

– L-ai iubit?

– De ce întrebi?

– Aș putea spune că din simplă curiozitate, ca tine.

Tânăra ridică din umeri.

– Recunosc că n-a fost un răspuns bun.

– Nu, nu a fost. Jack încercă să pară relaxat, dar îşi ţinu respiraţia. Tu m-ai întrebat despre Lucy, aşa că mi se pare corect să întreb şi eu despre logodnicul tău.

– La momentul respectiv, credeam că-l iubesc. Teddy oftă. Apoi, la scurt timp după ce a murit, mi-am dat seama că mă înşelasem. De fapt, el mă înşelase. Ce am avut – sau ce am crezut că aveam – fusese construit pe minciuni.

– Niciodată nu te-am mințit.

– Probabil, dar...

– Nu e nimic probabil în legătură cu asta. M-ai întrebat vreodată dacă am fost logodit?

– Poate că nu, dar...

– Există tot felul de lucruri legate de mine despre care nu ai întrebat. Dar, când vor ieşi la suprafaţă, o să te enervezi pentru că nu am considerat necesar să le menţionez.

– Nu fi absurd, zise ea. Ce lucruri?

– Nu-mi vine nimic în minte momentan, dar sigur am făcut mai multe lucruri în trecut şi o să mai fac şi în viitor. Dar, de data asta, nu ai nici un motiv justificat ca să fii enervată pe mine.

– Nu eram enervată, zise ea indignată. Eram furioasă.

Bărbatul râse.

– Eşti magnifică de fiecare dată când eşti furioasă.

Teddy se opri şi îl privi.

– Uite, ai făcut-o din nou!

– Ce anume?

– M-ai lăsat fără cuvinte.

Jack râse şi o luă în braţe.

– Mă faci să spun lucruri pe care nu credeam c-o să le spun vreodată cu voce tare.

Teddy zâmbi satisfăcută.

– Serios?

– Da. Privirea lui Jack alunecă spre buzele ei, apoi înapoi spre ochii ei. Niciodată nu am fost un bărbat de acţiune sau aventurier.

– Nu te cred.

– Ştiu. Mi se pare remarcabil. Jack clătină din cap. Dar poţi să crezi asta, Theodosia Winslow: tu mă faci să fiu un bărbat de acţiune şi un aventurier.

Teddy îl privi.

– Dumnezeule!

– Deşi nu m-ai întrebat, ar trebui să ştii şi că mi-aş dori foarte mult să te sărut din nou.

– Dumnezeule, Jack! Ăsta nu e un secret.

– Şi, dacă nu am fi aproape de conac, unde ne poate vedea cineva, exact asta aş şi face.

– Cei de la conac sunt foarte discreţi. În plus, ce fel de aventură ar fi fără un pic de risc?

Dorinţa îi străluci în ochi. Femeia aceasta îl voia la fel de mult pe cât o dorea şi el. Foarte bine.

– Bine punctat, dar... Jack îi privi buzele apetisante, apoi expiră lung. Când se termină totul, nu vreau să rămâi cu reputaţia pătată.

– Apreciez, șopti ea, dar privirea ei spunea altceva.

– În afară de faptul că vreau să te sărut, ceea ce nu e un secret, după cum ai subliniat... Îi dădu drumul, apoi reveni, o luă de braț și o îndreptă ferm spre casă. Nu am secrete întunecate. Tu?

– Nu, bineînțeles că nu, zise ea rapid. Prea repede. Dar îți datorez o scuză.

– Din nou, ăsta nu e un secret.

– Eram... rănită. Credeam că m-ai... poate nu mințit, dar... Oftă frustrată. Sincer, Jack, nu știu de ce eram așa furioasă, dar eram.

– Pentru că nu ți-am spus despre o logodnică pe care nu o am?

– Ceva de genul ăsta.

– Ești cea mai derutantă și irațională femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Pentru o clipă, ea nu spuse nici un cuvânt, apoi zâmbi.

– Mulțumesc, Jack.

Capitolul 17

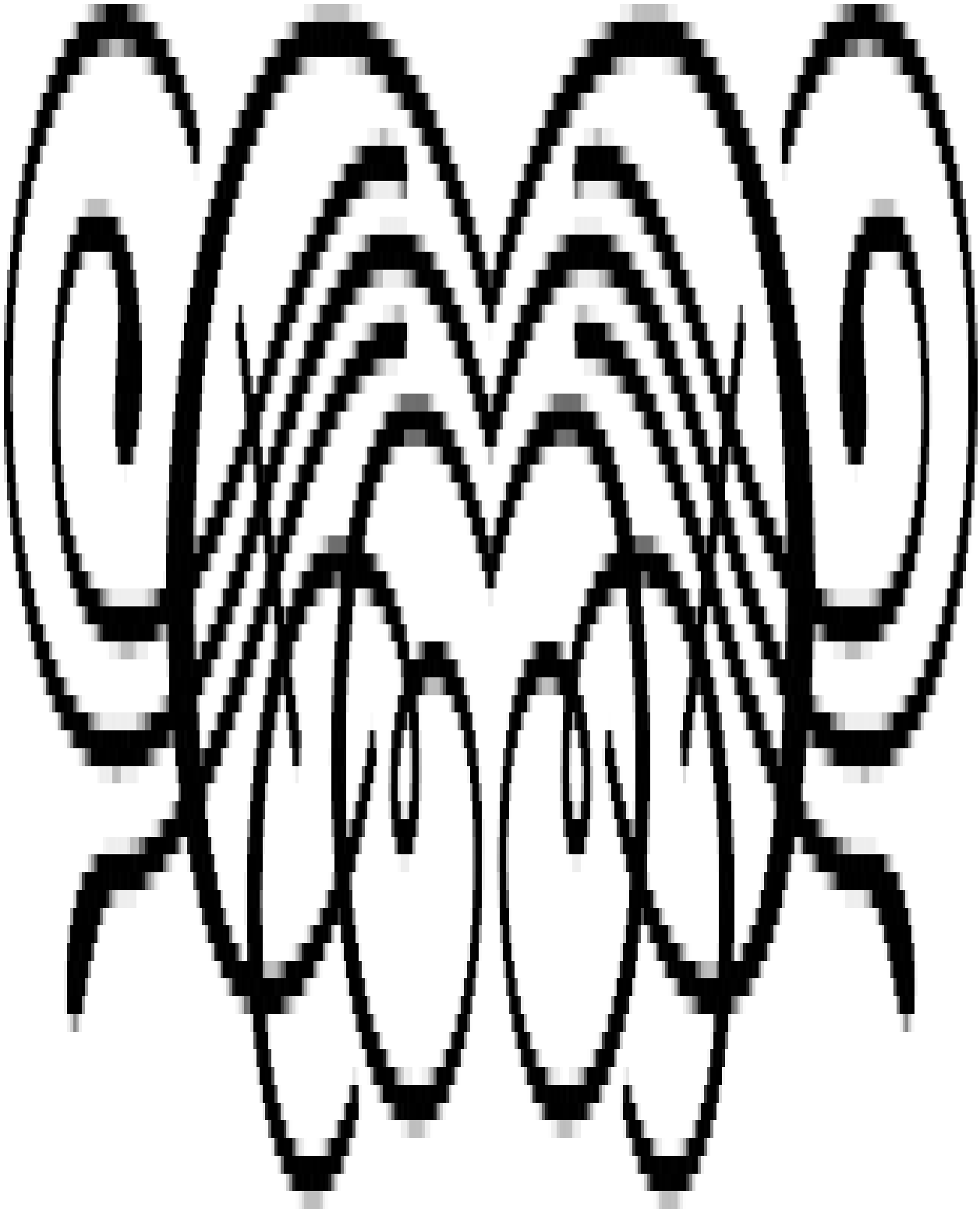

Patru zile mai târziu, reşedinţa vicontesei Hargate, Delilah....

Dacă Teddy ar fi ştiut cât de minunat era să aibă un logodnic fals, al cărui singur scop era să arate lumii cât de bine se potriveau, ar fi făcut rost de unul în urmă cu mulţi ani. Jack era atât de bun în acest rol, încât până şi ei îi era greu să-şi aducă aminte că totul era un spectacol pentru familia lui. Amândoi simţeau o doză de vinovăţie pentru această şaradă, dar acest lucru nu putea fi evitat. Şi, evident, totul avea să se termine de Anul Nou. Exact cum voia ea. Chiar şi aşa, avea să-i fie dor de el. De modul în care râdea, de modul în care unele lucruri pe care le spunea o lăsau fără aer şi de cât de mult îi plăcea să o enerveze.

Teddy se aşeză la biroul din salonul lui Dee şi termină lista cu detaliile finale pentru petrecerea doamnei Hendrickson din acea seară. Se întorsese în Londra ziua trecută, şi, oricât de mult îi plăcea la Millworth, era o uşurare să fie la Londra. La conac, în aer se simţea o combinaţie de anticipare şi teamă, deoarece nu se ştia exact când mama lui Jack şi draga lui prietenă, domnişoara Merryweather, aveau să sosească. Camille fusese certată de Dee şi de Lady Briston pentru că nu reuşise să afle la ce hotel din Londra stăteau femeile.

Lady Briston era plină de energie, dând ordine angajaţilor de la conac despre cum să cureţe totul, de la clanţe la candelabre. Spunea că nu avea de gând să permită ca nou descoperita ei cumnată şi mama bărbatului care într-o zi avea să moştenească acel conac să vadă casa arătând altfel decât perfect. Pregătirile colonelului Channing erau ceva mai personale, iar Teddy observase că bărbatul se dusese la frizer şi la croitor. Pe de altă parte, Jack era calm şi relaxat şi chiar puţin amuzat de toată agitaţia. Era liniştitor să-l vadă atât de calm. Felul lui de-a fi era mult mai complex decât suspectase Teddy.

La uşa principală se auziră voci, iar Teddy îşi puse tocul la loc. Inima începu să-i bată cu putere. Nu se aşteptase ca Jack să vină aşa repede, dar spusese că avea să vină în Londra cât era şi ea acolo, pentru că nu suporta gândul de a fi departe de ea prea mult timp. Bineînţeles, spusese asta în faţa familiei lui. Chiar şi aşa, în ochii lui fusese atunci ceva destul de...

– Aici erai. Mama ei intră în cameră cu aplomb, dar ceva părea în neregulă. Mă

bucur așa mult că te-ai întors în Londra. Avem multe de discutat.

– Iar eu care credeam că ai venit să mă ajuți cu planurile pentru petrecerea doamnei Hendrickson.

– Dumnezeule, Theodosia, nu ai nevoie de ajutorul meu. Femeia pufni, dar și asta i se păru în neregulă lui Teddy. Niciodată nu ai avut nevoie.

Își studie mama cu atenție.

– Ce s-a întâmplat, mamă? Niciodată nu ieși la ora asta a dimineții.

Nehotărârea apăru pe fața mamei ei, amestecată cu ceva care putea să fie teamă, apoi femeia își încleștă mâinile și inspiră adânc.

– E ceva ce ai uitat să-mi spui?

– Nu, din câte știu.

– Poate despre logodnicul tău?

Dumnezeule, știa. Asta fusese. Însă experiența o învățase să nu facă presupuneri când venea vorba despre mama ei.

– Despre Jack? Nu-mi vine nimic în minte. Bărbatul e o carte...

– Nu despre acel logodnic.

Teddy o fixă o privirea.

– La ce logodnic te referi?

– Am primit asta acasă.

Mama întinse o scrisoare, iar mâna îi tremura.

Teddy se ridică și traversă camera ca să ia scrisoarea de la mama ei. Scrisul de pe plic i se părea familiar, dar nu reuși să-și dea seama de unde-l știa.

– Îmi era adresată mie, dar te privește pe tine. A fost băgată pe sub ușă aseară sau azi-dimineață, Jacobs nu știa. Am simțit că e ceva în neregulă înainte s-o

deschid.

Teddy o privi. Mama ei era tulburată. Nu îi stătea deloc în fire.

– Citește-o!

– În regulă.

Teddy deschise plicul și scoase o foaie. Citi primul rând și rămase fără aer.

– E imposibil.

– Asta mi-am zis și eu.

Teddy își privi mama.

– Dar e mort.

– Nu atât de mort pe cât am fi sperat. Deci nu ești fericită de vestea reînvierii lui?

– Dumnezeule, nu!

– Slavă Domnului! Mama își frecă mâinile. Haide, termină de citit!

Teddy parcurse biletul scurt.

– Drăguț din partea lui că-și cere scuze pentru că e viu, deși îndrăznesc să spun că nu a vrut să fie o scuză. Își privi mama. Scrie că o să-mi facă o vizită poimâine.

– Poți să-ți imaginezi cât de șocată am fost să primesc asta. Bărbatul acela ar trebui să fie mort. Dacă nu poți să te bazezi pe morți că rămân morți, nu mai poți să te bazezi pe nimic în viața asta.

– Nu are sens. Teddy studie scrisoarea. Cyril a murit pe mare când s-a scufundat vasul lui. Dar, evident, nu era pe vasul pe care trebuia să fie.

– Și nici nu a fost găsit. Mama ei clătină din cap. Nu înțeleg. De ce să fi lăsat pe toată lumea să creadă că e mort? Cum a putut să facă asta familiei lui? Ție? Mai ales imediat după moartea tatălui tău?

„Ca să scape de consecinţele acţiunilor lui.“ Teddy îşi alese cuvintele cu grijă.

– Poate a considerat că nu avea de ales.

– De înţeles, presupun. Bărbatul nu era cine părea. Evident, eu n-am ştiut până când... El şi tatăl tău... Mama inspiră adânc. Cât de mult ştii despre interesele financiare ale tatălui tău?

Teddy o privi.

– Cât de mult ştii tu?

– Mai mult decât vreau. Se aşeză pe canapea şi îi făcu semn lui Teddy să i se alăture. Nu ştiam nimic până cu câteva zile înainte să moară. Stresul l-a ucis, să ştii.

Teddy încuviinţă.

– Tatăl tău era un bărbat fermecător, dar nu unul foarte isteţ când venea vorba despre bani. Nu ştiu toate detaliile, niciodată nu m-am priceput la cifre sau la bani – doar să-i cheltuiesc. Din punctul ăsta de vedere, eu şi tatăl tău ne potriveam foarte bine. Făcu o pauză ca să se adune. A investit foarte mult într-o afacere, îmi scapă numele. Cum îi zicea? Se gândi o clipă. Compania de Comerţ Argentine Atlantic. Era implicată în dezvoltarea unei ţări sud-americane, în principal Argentina, cred, dar nu sunt sigură. Cyril i-a zis despre companie, cam în aceeaşi perioadă când a început să te viziteze.

– Da, bineînţeles, şopti Teddy.

– Iniţial, investiţia tatălui tău s-a dovedit a fi destul de profitabilă, dar veniturile s-au micşorat destul de repede. Când tatăl tău a întrebat ce se întâmpla, i s-a spus doar că piaţa se echilibra.

Teddy se încruntă.

– Ce înseamnă asta?

– Habar n-am. Bănuiesc că nici tatăl tău n-a ştiut. Chiar şi aşa, a fost numit membru al consiliului de directori ai companiei şi, din păcate, şi-a mărit investiţia. Ca să-şi arate încrederea în afacere, zicea el.

– Deci, chiar dacă nu avea să fie profitabilă, a continuat să investească în afacere?

– Ți-am spus că nu se pricepea la cifre. Ăsta nu a fost însă cel mai mare defect al tatălui tău.

Având în vedere circumstanțele, părea un defect semnificativ.

– Atunci, care a fost?

– Avea încredere mult prea ușor. Credea ce i se spunea fără să pună întrebări. Niciodată nu și-a imaginat că oamenii l-ar minți în mod deliberat. Așa cum s-a dovedit, asta a și fost pierzania lui. A noastră. Mama lui Teddy oftă. În încercarea de a compensa ce pierduse, s-a apucat de jocuri de noroc mai mult decât de obicei. Mereu îi plăcuseră, dar în tinerețe nu fusese foarte împătimit de ele. Niciodată nu a pariat mai mult decât își putea permite să piardă și, de-a lungul anilor, a câștigat la fel de mult cât a pierdut. Pentru el, era un joc amuzant, un mod inocent de a-și petrece timpul, nimic mai mult. Cel puțin, până anul trecut. Eu nu am știut nimic despre asta până cu puțin timp înainte de moartea lui, deși mi-era clar că era foarte îngrijorat. A încercat să nege, dar, într-un final, a recunoscut totul. Că pierduse toată averea noastră, despre implicarea lui în compania comercială și despre jocurile de noroc. Iar apoi...

– Apoi, în timpul acuzațiilor de mită, corupție și fraudă, s-a deschis o investigație oficială, și s-a temut că avea să meargă la închisoare, zise Teddy.

Privirea mamei se mută asupra ei.

– Știai?

– Am aflat abia după ce a murit.

– Nu am vrut să afli despre asta. Habar n-aveam ce fel de bărbat era Cyril. Când tatăl tău mi-a mărturisit totul, voiam să te îndemn să rupi logodna cu el, dar apoi tatăl tău a murit, și Cyril a plecat și a murit și el, și mi s-a părut că e mai bine să dezvălui cât mai puțin. Tu cum ai aflat?

– L-am auzit pe Cyril vorbind cu alt bărbat în ziua când tata a fost înmormântat. Nu l-am văzut pe celălalt bărbat, dar am auzit... Maxilarul i se încordă. Am auzit destule. Chiar tot. Cum Cyril nu numai că-l încurajase pe tata cu investițiile

inițiale, dar îl tot îmboldise să investească în companie. Cyril a fost cel care l-a prezentat și l-a însoţit la acele jocuri cu mize mari, unde tata era, evident, depășit. Nu știam nimic despre jocurile de noroc până atunci.

– Da. Ei bine, tatăl tău era foarte discret. Cred că disperarea l-a împins de la spate. Speranța că o simplă aruncătură de zar sau o carte de joc întoarsă avea să îl ajute să-și recupereze pierderile. Evident, asta nu s-a întâmplat, și știi la fel de bine ca mine ce datorii avea la final. Nu ne-am dat seama cât de rea era situația decât la aproape un an de la moartea lui.

– Din ce am auzit, era evident că Cyril era profund implicat în această companie comercială și putea să ajungă la închisoare, în funcție de rezultatul investigației. Teddy făcu o pauză, ca să treacă în revistă toate acele amintiri neplăcute. Bineînțeles că l-am confruntat.

Mama zâmbi.

– Nici nu mă așteptam la altceva din partea ta.

– Ăsta a fost un compliment?

– Sigur că da. Ai genul de curaj pe care eu nu l-am avut niciodată. Tu îți înfrunți problemele. Eu prefer să le ascund sub preș și să le ignor, în speranța că se vor rezolva de la sine sau vor dispărea. Continuă!

– Cyril a încercat să nege, dar am refuzat să accept ce acum înțeleg că erau minciuni. Pe de altă parte, nu te aștepți în mod normal ca fratele mai mic al unui viconte să fie implicat în ceva necinstit. Doar avea reputația unui om onorabil și era foarte convingător. Dar... Tresări. Era ceva în privirea sa și în tonul vocii... Inspiră adânc. Era un bărbat disperat, mamă, cel puțin la sfârșit, și cred c-ar fi făcut orice considera necesar ca să se protejeze.

– Inclusiv să se prefacă a fi mort.

– Așa se pare. Încă nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama de asta până acum.

– Unii bărbați pur și simplu se pricep să-și ascundă adevărata natură.

– Așa se pare. Teddy ridică din umeri. Acum, că mă gândesc, au fost indicii pe

ici, pe colo, nepotriviri în ceva ce spunea sau o privire care ar fi trebuit să mi se pară în neregulă, dar le-am ignorat.

– Îmi cer scuze, zise mama ei.

– Evident că am pus punct relației cu el. M-a îndemnat să mă gândesc mai bine sau cel puțin să aștept până se întoarce din Argentina. Dacă-ți amintești, trebuia să plece la câteva zile după înmormântare.

Mama încuviință.

– A zis că era posibil ca această călătorie a lui să rezolve totul. Nu l-am crezut. Auzisem prea multe și reușisem să pun toate informațiile cap la cap. Apoi s-a raportat că vasul lui s-a pierdut pe mare.

– Iar tu și familia lui ați primit telegrame de la compania comercială care vă informau despre moartea lui.

– Nu știu ce alte nume au mai fost implicate, dar am pus niște întrebări discrete după moartea lui Cyril. Mă rog, după presupusa lui moarte. Compania pur și simplu dispăruse, deci investigația ajunsese într-un punct mort. Teddy clătină din cap. Cum și tata, și Cyril erau morți, se părea că autoritățile nu mai aveau nici o pistă.

– Tată tău abia dacă împlinise 52 de ani, zise mama încet. Dar inima lui nu a putut face față amenințării scandalului și a închisorii. Și tatăl lui a murit în mod asemănător, la aproape aceeași vârstă. Presupun că era numai o chestiune de timp. Știu că sună groaznic și chiar așa și este, însă mi s-a părut că momentul morții lui a fost potrivit. Nu m-am iertat pentru că am gândit asta.

– La fel am simțit și eu legat de moartea lui Cyril.

– Dar tu nu l-ai iubit pe Cyril, nu?

– Credeam că l-am iubit, dar nu, nu am făcut-o.

– Tatăl tău a fost iubirea vieții mele. Mama ei privi în gol, ca și cum și-ar fi amintit anii petrecuți cu el. Dar niciodată nu ar fi supraviețuit închisorii sau rușinii. Scandalul în sine l-ar fi distrus. Nu era atât de puternic pe cât părea să fie. Când era lângă mine, simțeam că pot face față oricărei situații. Fără el...

Teddy o privi. Nu-şi amintea să-şi fi făcut vreodată confidenţe aşa intime cu mama ei.

– Mă bucur că tu ai găsit-o pe a ta.

– Ce anume?

– Iubirea adevărată.

– Te referi la Jack?

– Bineînţeles. Şi îmi pare rău că am tot insistat cu Simon, dar... Clătină din cap. Theodosia, sărăcia e un lucru groaznic, şi îi mulţumesc lui Dumnezeu că am putut evita acea situaţie. Ştiu că nu datorită mie. Dacă nu ai fi fost atât de deşteaptă, am fi fost nevoite să vindem casa şi l-am fi implorat pe Simon sau o altă rudă îndepărtată să aibă milă de noi. Acum însă... O să fii următoarea contesă de Briston, şi viitorul tău e asigurat.

Probabil nu era cel mai bun moment să-i spună mamei ei că logodna aceea nu era reală sau să-i împărtăşească planurile pe care le avea pentru viitorul ei. Ba nu, al lor.

– Oricât aş vrea să cred asta, există problema ciudată a logodnicului defunct care se pare că nu e mort.

– Asta e o problemă, într-adevăr. Crezi c-ar trebui să-i spui domnului Channing despre asta?

– În nici un caz, zise Teddy. E ultima persoană care aş vrea să afle despre asta. Jack e un bărbat bun, onorabil. Deşi sunt sigură că nu ne-ar reproşa faptele tatălui meu, s-ar simţi nevoit să mă salveze. Nu, cred că cel mai bine e să nu-i spun nimic despre asta.

– Poate e mai bine aşa, zise mama încet. Cel puţin, până aflăm ce vrea domnul Goddard.

– Trebuie să recunosc însă că simplul fapt că vrea să ne întâlnim e tulburător.

– Tulburător? Mie mi se pare terifiant. Presupun c-ar fi greşit să îi facem felul şi să-i aruncăm cadavrul în râu.

– Mamă!

– Ce? Mama ridică dintr-o sprânceană. Crezi c-o să permit unui bărbat care n-are decenţa să rămână mort să îi facă rău fiicei mele? În nici un caz.

– Nu am cum să evit asta. Trebuie să mă întâlnesc cu el. În bilet scrie că e o treabă urgentă legată de tata.

– M-am gândit la asta. Mama se ridică şi se plimbă prin salon. Primul meu impuls e să insist să te întorci la noi acasă. Nu-mi place gândul că eşti aici singură şi m-aş simţi mai bine dacă ai fi undeva unde să pot sta cu ochii pe tine.

– Nu cred că sunt în pericol. Cyril nu mi-ar face niciodată rău.

– Fii serioasă, Theodosia! Chiar eşti dispusă să ai încredere într-un bărbat care te-a înşelat? Un bărbat destul de disperat cât să-şi lase familia să creadă că e mort? Bărbatul care l-a împins pe tatăl tău spre pierzanie şi, în cele din urmă, spre moarte? În plus, îi ştii secretele. Poate tu crezi că nu te-ar răni, dar eu nu îmi fac asemenea iluzii.

– Bine punctat, zise Teddy. Deci o să mă protejezi?

– Să nu crezi că nu observ ironia, cum că tu ai fost cea care a avut grijă de mine de la moartea tatălui tău. Ştii să foloseşti un pistol?

– Nu. Teddy făcu ochii mari. Tu?

– Da. În tinereţe, eram chiar foarte îndemânatică cu arma şi, de-a lungul timpului, mi-am păstrat acest talent.

Teddy o privi uimită.

– Nu ştiam asta.

– Sunt mai multe lucruri legate de mine care te-ar surprinde.

– Aşa se pare.

Mama zâmbi şi continuă:

– Având în vedere că domnul Goddard nu ştie că stai la Lady Hargate, cred că e

mai sigur să rămâi aici. Dacă nu cumva preferi să te întorci la Millworth.

– Nu pot. Cel puțin, nu încă. Am petrecerea doamnei Hendrickson, ai uitat?

– Foarte bine. Pentru moment, o să-l trimit pe Jacobs aici în fiecare seară. Și el e foarte priceput cu pistolul.

– Jacobs?

Majordomul înalt, subțire, care lucrase pentru familia lor de când își amintea ea?

– Jacobs nu a lucrat mereu ca slujitor, draga mea.

– Înțeleg, șopti Teddy. Se părea că aceea era ziua revelațiilor. Presupun că există și posibilitatea ca Cyril să nu vrea decât o reîntâlnire inocentă.

– Chiar crezi asta? întrebă mama, ridicând dintr-o sprânceană.

– Nu. Teddy oftă. Mai ales având în vedere modul în care ne-am despărțit. Dar nu, cred că vrea ceva. Se gândi la posibilități, dar nu-i veni nimic în minte. Deși nu pot să-mi dau seama despre ce ar putea fi vorba. Nu vreau să am nimic de-a face cu bărbatul ăsta, fie el viu, fie mort.

– Bun. Când am primit biletul, m-am temut că...

– C-o să-l primesc cu brațele larg deschise? Să mă ia naiba dacă aș fi vrut așa ceva.

– Theodosia!

Mama ei se încruntă.

– Îmi pare rău.

Pentru o clipă, Teddy era din nou un copil certat pentru comportament nepotrivit.

– Nu, mie îmi pare rău. Ești adult, și chiar unul mult mai responsabil decât am fost eu vreodată. Dar, pe de altă parte, eu nu a trebuit să fiu niciodată. Mereu a fost cineva care să aibă grijă de mine. Familia mea, apoi tatăl tău și, mai apoi, tu. Când tatăl tău a murit, am fost pierdută o perioadă.

– Nu mi-am dat seama...

– Și nici n-am vrut s-o faci. Aveai destule pe cap. E cazul să devin femeia care fiica mea e deja. Lucru pentru care nu am nici un merit.

– Prostii, mamă! Sunt exact cine m-ai crescut să fiu.

– Tu, draga mea fată, ești independentă, rațională și competentă. Poți să-ți creezi propriul curs și să te ocupi de propriile treburi. Eu nu te-am ajutat cu nimic din toate astea. Mama ridică din umeri. Aș vrea ca lucrurile să fi stat altfel. Își privi fiica în ochi. Nu am spus niciodată asta, și comportamentul meu nu a arătat-o, dar sunt extraordinar de mândră de femeia care ai devenit.

Teddy simți un nod în gât.

– Mamă, eu...

– Acum, nu mai contează asta. Există alte lucruri de care trebuie să ne ocupăm. Se plimbă prin încăpere, cufundată în gânduri. Mă întreb de ce a ales să apară acum. Știi că vicontele Nottwood a murit acum câteva săptămâni?

– Fratele lui Cyril?

Femeia încuviință.

– Nu, nu știam.

– Poate asta are ceva de-a face cu apariția acestui mic gândac.

– Mamă!

Teddy își înăbuși un zâmbet.

– Nu trebuie să folosești tonul ăsta cu mine, Theodosia. Mama ei își încrucișă brațele la piept. Gândac e cel mai frumos alint care mi-a venit în minte, și, chiar și așa, îi jignesc pe gândaci.

– Nu știam că poți fi atât de... Teddy își opri un râset. De neclintit. De hotărâtă.

– Nu mi-am putut salva soțul de el, dar o să fac tot ce pot ca să-mi salvez fiica. O scânteie de hotărâre sclipi în ochii mamei ei. În momentul ăsta, sunt la dispoziția

ta, ca să te ajut cu orice vrei pentru evenimentul doamnei Hendrickson.

– Mulţumesc, mamă.

– Iar poimâine, la ora trei – dacă nu poate să rămână mort, să sperăm că e cel puţin punctual –, o să te întâlneşti cu logodnicul tău defunct şi o să afli ce are de spus. Buzele mamei se lipiră într-o linie fermă, iar ochii i se micşorară. Arăta, în acelaşi timp, înfricoşător şi magnific, iar Teddy se simţea foarte mândră. Şi de ce naiba mai trăieşte.

Capitolul 18

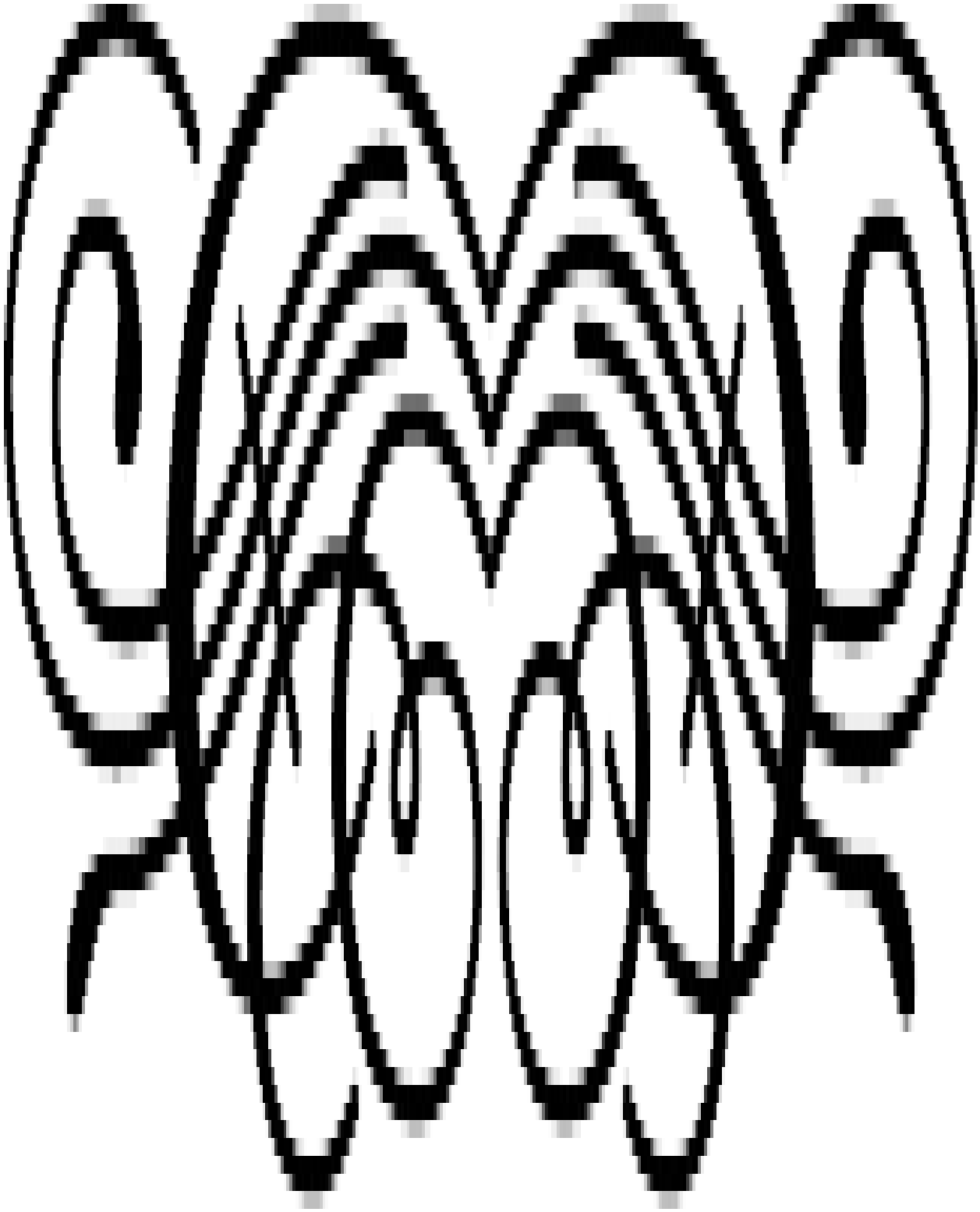

În acea seară, reşedinţa doamnei Hendrickson

Theodosia se plimbă prin sala de bal a doamnei Hendrickson, oprindu-se să discute cu câte o cunoştinţă pe ici, pe colo sau spunându-i câte unui chelner să umple paharele goale. Era întruchiparea graţiei şi a încrederii, iar inima lui Jack bătea cu putere doar când o privea.

Se părea că acea seară era un alt succes social. Ringul de dans al sălii era plin cu dansatori. Muzica şi râsul pluteau în aer. Lămpile cu gaz fuseseră abandonate în acea seară pentru lumina a sute de lumânări din candelabre. Ghirlandele festive creau impresia unei grădini luxuriante a Crăciunului şi a magiei.

Jack devenise expert la sosirea la un eveniment fix când trebuia să o însoţească pe Theodosia. Cum nu era interesat de nimeni altcineva de acolo, acest lucru funcţiona bine pentru amândoi. În plus, în clipa în care o lua în braţe ca să danseze, nici nu mai conta dacă jumătate din populaţia Londrei era acolo. Nu avea ochi decât pentru ea.

Theodosia îl văzu şi îi făcu un semn. Se îndreptă spre el, un zâmbet luminându-i trăsăturile minunate. Jack nu o mai văzuse de două zile. Două zile întregi! Fusese cea mai lungă perioadă în care stătuseră separaţi de la logodnă şi nu-i plăcuse deloc. E adevărat că ea apăruse în visele lui şi în gânduri, cât era treaz, dar ideea era că îi fusese dor de ea.

Era probabil momentul să înfrunte adevărul, o revelaţie ce devenea din ce în ce mai puternică pe zi ce trecea. Nu voia să fie pretinsul logodnic al lui Lady Theodosia şi în nici un caz nu voia ca fiecare să meargă pe calea lui după balul de Anul Nou. O voia pe Theodosia în viaţa lui pentru tot restul zilelor sale şi era sigur că şi ea simţea la fel. Dar bănuia că nu era atât de greu să o cucerească pe cât era să o facă să recunoască asta. Tânăra avea un plan pentru viaţa ei, iar el nu avea loc în el. Însă planurile se mai schimbă. Nu era viaţa lui un exemplu perfect al acestui lucru?

– Ţi-am spus vreodată că roşul părului tău străluceşte ca aurul lustruit în lumina lumânărilor?

Îi luă o mână și o ridică la buze.

– Dumnezeule, Jack! În vocea ei se auzi o vagă nerăbdare, dar tânăra îi zâmbi. Nimeni nu poate să ne audă. Nu trebuie să faci risipă de eforturi.

– Ei bine, în cazul ăsta, și ochii tăi strălucesc în lumina lumânărilor, îi șopti el în timp ce o trase mai aproape.

Ea își trase mâna dintr-a lui.

– Ești incorigibil, nu-i așa?

– Încerc. Bărbatul se încruntă. Eşti...

– Sunt ce? replică ea tăios.

Jack o studie cu atenție. În colțurile ochilor se vedeau niște vagi linii de îngrijorare.

– Nu știu, pari obosită.

– Mulțumesc, Jack, exact asta vrea să audă orice femeie.

– Îmi pare rău, doar...

– Nu, ai dreptate, oftă ea. Nu am prea dormit.

– Pot să înțeleg asta.

– Da?

– Absolut. Au trecut două zile de când ai plecat de la Millworth, și nici eu nu am închis un ochi.

– Da?

– Mintea mi-e prea plină cu gânduri despre tine. Îmi afectează odihna.

Un zâmbet sincer apăru pe fața tinerei.

– Ți-am mai spus că ești incorigibil?

– Știu. Îți place.

– Da, presupun că da.

– Dansăm, Lady Theodosia?

Îi întinse brațul.

– Mi-ar plăcea să dansez cu tine, domnule Channing.

Îl luă de braț, iar el o conduse pe ringul de dans.

Orchestra cânta unul dintre valsurile ei preferate și nimic nu-i plăcea lui Jack mai mult decât să vadă bucuria pe care i-o dădeau muzica și dansul. Dar, în acea seară, ceva era în neregulă. Ea dansa impecabil, ca întotdeauna, perfect sincronizată cu el, ca și cum ar fi dansat împreună mereu, dar inima ei nu era implicată. Theodosia era prea tăcută și, în mod evident, preocupată de ceva.

Jack își alese cuvintele cu grijă.

– Știi că poți să ai încredere în mine. Dacă te-am supărat cu ceva...

– Nu, nu. Teddy își forță un zâmbet, care nu-l păcăli pe bărbat nici măcar pentru o secundă. Așa cum ți-am spus, sunt pur și simplu obosită.

– Am făcut ceva care te-a enervat? Ceva nou? adăugă el râzând.

– Nu, bineînțeles că nu. Tonul ei se îndulci. Ai fost tot ce mi-aș fi putut dori de la un pretins logodnic. Și de la un prieten, adăugă ea după o pauză.

– Suntem prieteni, nu-i așa?

Ea încuviință.

– Mă gândeam, poate... Jack inspiră adânc. Ca noi doi... adică...

– Îmi pare rău, Jack, zise ea dintr-odată, dar nu vreau să vorbesc în seara asta. Sunt obosită și aș prefera pur și simplu să ne concentrăm asupra dansului și muzicii.

– În regulă.

Jack îi zâmbi, şi ea îi răspunse la zâmbet, dar în ochii ei era o privire absentă, ca şi cum doar ar fi executat mişcările.

O mai văzuse supărată sau furioasă, iritată sau încordată, dar nu o mai văzuse niciodată aşa. Chiar dacă nu era logodit cu adevărat cu ea, Jack o cunoştea destul de bine cât să ştie că ceva era în neregulă. Faptul că ea refuza să i se confeseze însemna că era ceva semnificativ, important şi, posibil, foarte rău.

Muzica se termină, şi ea se îndepărtă imediat de el. Şi acest lucru era un indiciu al stării ei mentale. De obicei, stătea mai mult în braţele lui. Era una dintre cele mai plăcute părţi ale dansului cu ea. Ieşiră de pe ringul de dans în tăcere. Un alt semn de rău augur. Theodosia nu era niciodată tăcută.

Se întoarse spre ea.

– Theodosia, eu...

– Îmi cer scuze, Jack, zise ea. Sunt neobişnuit de obosită în seara asta, şi cred că cel mai bine ar fi să plec chiar acum.

El o fixă cu privirea.

– Niciodată nu pleci aşa devreme.

– În seara asta, o s-o fac. Inspiră adânc. Ca să fiu sinceră, nu m-am simţit prea bine azi. Simt c-o să mă îmbolnăvesc. Am vorbit cu angajaţii doamnei Hendrickson şi sunt capabili să se ocupe de restul serii.

– În cazul ăsta, o să te însoţesc acasă.

– Nu e necesar. Mama e aici şi e cu trăsura ei. Făcu o pauză. Mama ta a ajuns la Millworth?

– Nu. Bănuiesc că aşteaptă să ne ia prin surprindere.

– Când te întorci la conac?

– Mâine-dimineaţă.

– Foarte bine.

Jack o studie. Părea mai degrabă îngrijorată decât obosită, mai degrabă preocupată decât bolnavă. Însă nu putea s-o forţeze să-i spună adevărul. Theodosia era una dintre cele mai încăpăţânate femei pe care le întâlnise vreodată.

– Dar poate ar trebui să mai stau...

– Nu, zise ea, apoi făcu o pauză. Ar trebui să fii la Millworth când ajunge mama ta.

– Dar dacă nu te simți bine...

– Sunt sigură că o să fiu în regulă, zise ea. Nu vreau ca tatăl tău să fie nevoit să-i facă față singur. Tu vrei asta?

– Nu, presupun că nu. Bărbatul o privi. Când ai de gând să te întorci la Millworth? Crăciunul se apropie cu pași repezi, să știi.

– O să fiu acolo cu mult înainte de Crăciun. Îi aruncă un zâmbet strălucitor, care lui Jack i se păru mai degrabă forțat. O să ne vedem acolo în scurt timp.

– Sper. Mi-a fost dor de tine. E greu să fii erou când nu e nici o domniță prin apropiere.

– Atunci, ai noroc că ești bancher, nu erou, îi zise ea tăios.

Jack o privi.

– Îmi pare rău. Theodosia își mută privirea de la el și clătină din cap. Nu era cazul să zic asta.

– Și, cu toate astea, e foarte corect.

– Nu, nu e. Eu... am multe pe cap.

– Și nu te simți în apele tale.

– Da, așa e. Dar și mie mi-a fost dor de tine, zise ea. O seară bună, Jack, îi zise ea zâmbind, apoi dispăru în mulţime.

Jack o privi îndelung. Femeia încerca să scape de el. Altfel, nu ar fi făcut

niciodată comentariul acela cum că el era un simplu bancher – cel puțin, nu așa cum o făcuse. Era o glumă constantă între ei, dar, în acea seară, cuvintele ei nu avuseseră pic de umor. Tânăra era, cu siguranță, îngrijorată, chiar speriată, dintr-un anumit motiv. Nu-și imagina ce ar putea să o sperie pe Theodosia Winslow. Simpla idee era motiv de îngrijorare. Se întoarse și își făcu drum prin mulțime, spre ușă.

Nu-i plăcea ideea de a o lăsa singură în Londra. Era posibil totuși să sară la concluzii. Poate ea chiar nu se simțea bine. Era posibil să se înșele și ce o preocupa să nu fie prea important. Nu, mereu putuse avea încredere în instinctul lui, și instinctul lui îi spunea că, acum, ceva era foarte, foarte în neregulă.

Însă, dacă tânăra nu avea să îi mărturisească nimic, exista o persoană care cunoștea toate secretele Theodosiei. O persoană cu care aceasta vorbea despre orice. Și singura despre care Jack știa că ținea la Theodosia la fel de mult ca el.

– Lady Hargate e aici? Jack îi dădu lui Clement haina și pălăria în clipa în care trecu pragul de la Millworth.

Plănuise să ia primul tren înapoi spre moșie în acea dimineață, dar fusese amânat din cauza bunicului său. În ziua anterioară, îl așteptase la casa Channing o scrisoare, prin care i se cerea o întâlnire cu un angajat de la Banca Angliei, în legătură cu ceea ce se dovedi a fi o problemă minoră. I se păru un gest minor pe care să-l facă, mai ales că nu-i spusese încă bunicului său că, cel mai probabil, nu avea să își reia funcția la bancă. O altă discuție pe care nu voia s-o aibă.

– Este în salonul principal, domnule.

– Mulțumesc, Clement.

Jack se îndreptă spre salon.

– Nu e singură, domnule, îi zise majordomul.

Jack deschise ușa și o văzu pe Delilah stând pe unul din scaunele ce încadrau canapeaua, împreună cu mătușa lui, Camille, și cu alte două doamne, care stăteau cu spatele la ușă.

– Îmi cer scuze. Bărbatul își forță un zâmbet politicos. Nu avea timp de amabilități. Îmi pare rău că vă întrerup, dar trebuie să vorbesc cu Delilah. Se uită la verișoara lui. E ceva foarte important.

– Sigur.

Delilah se ridică imediat, cu o expresie îngrijorată.

– Nu o să-ți saluți mama, Jackson?

Mama lui se ridică, urmată de Lucy, care se afla lângă ea.

– Îmi pare rău, mamă, nu te-am văzut.

Cât de isteț din partea mamei lui să apară în cel mai nepotrivit moment. Nu avea timp de asta acum. Se duse spre ea și o pupă pe obraz.

– Arăți bine.

Femeia îl privi.

– Și tu.

– Jackson. Lucy își întinse mâinile. Are dreptate, arăți minunat. Anglia îți prieșteș.

– Așa cred și eu, Lucy. Îi zâmbi și o luă de mâini. Cum ți se pare prima ta călătorie în străinătate?

– Îmi place la nebunie, este revelatoare. Entuziasmul se auzi în vocea tinerei. Londra a fost tot ce mi-am imaginat vreodată. Ce oraș fascinant! Este atât de mare, de antic și de... regal!

– Mă gândeam eu c-o să-ți placă. Îi zâmbi și îi dădu drumul la mâini. Aștept să aflu toate detaliile călătoriei mai târziu.

– Sigur. Mi-am notat tot în jurnal, ca să nu uit nimic important. Se apropie de el și îi șopti: Trebuie să vorbim cât mai repede posibil.

– Abia aștept, zise el încet. Nu era în stilul lui Lucy să fie așa misterioasă, dar ce avea de spus trebuia să mai aștepte. Se uită la Delilah. Dar acum trebuie să

discut cu Delilah.

– Jackson! Mama lui se încruntă. Abia am ajuns, şi a trecut mai bine de o lună de când ai plecat, deci cred că...

– Mai târziu, mamă, zise el cu fermitate şi făcu un semn spre Delilah. E important.

– Sigur. Delilah le zâmbi celorlalte femei. Vă rog să mă scuzaţi!

Ieşi din cameră. În momentul în care Jack închise uşa, tânăra se întoarse spre el.

– Slavă Domnului că te-ai întors!

Bărbatul ridică dintr-o sprânceană.

– Să înţeleg că întâlnirea dintre cele două părţi ale familiei mele nu merge bine?

– Nu pot spune că nu merge bine. Toată lumea se poartă cât de frumos posibil. Până acum, a decurs totul extraordinar de politicos, dar există şi multe aluzii, Jack. În camera aia sunt mai multe lucruri nespuse decât spuse.

– Şi asta e o problemă?

– Da, e o problemă. Tânăra îl privi ca şi cum ar fi fost un idiot. Trebuie să înţelegi că, în toţi anii în care tata a fost plecat, unchiul Basil a fost acolo pentru noi. Mama şi unchiul Basil au fost mereu foarte apropiaţi. Este foarte protectoare când vine vorba despre el şi simte că mama ta s-a purtat destul de urât cu el.

– Pentru că nu i-a zis niciodată despre mine.

– Printre altele. Mama e convinsă că unchiul Basil nu s-a căsătorit niciodată, sau mai degrabă nu s-a recăsătorit, deoarece mama ta i-a frânt inima.

– E posibil, zise Jack. Cred că sunt mult probleme nerezolvate între ei.

– Sinceră să fiu, nu vreau să fiu în cameră când trecutul o să-şi scoată capul urât la iveală, chiar dacă abia aştept să văd ce o să se întâmple în continuare. Ascultă-mă cu atenţie, Jack! Între mama mea şi mama ta, ne îndreptăm spre o confruntare care ar face jocurile antice de la Colosseumul din Roma să pară o

nimica toată.

– Aș plăti să văd asta.

Tânăra îl privi.

– Chiar semeni cu tatăl tău. Ea își dădu ochii peste cap. Și, de parcă asta nu ar fi de ajuns, mi-e foarte greu să țin conversația departe de subiectul logodnei tale.

Jack scânci.

– Dumnezeule, nici nu m-am gândit la asta.

– Presupun, și corectează-mă dacă greșesc, că mama ta nu știe nimic despre asta.

– Sincer să fiu, nu am luat-o în considerație. Nu mi s-a părut necesar să-i spun.

– Jack, îi zise Delilah, ca și cum ar fi fost un copil mic, incapabil să înțeleagă conceptele fundamentale ale comportamentului civilizat. Poate nu a fost necesar să menționezi logodna ta când mama ta era la un ocean depărtare, dar acum, în orice clipă, cineva poate spune ceva. Și suspectez că în clipa aia o să fie o mare problemă.

– Probabil.

Ridică din umeri.

– Nu pari prea preocupat.

– Nu sunt.

– Nu mă așteptam la asta. Delilah îl studie. E o atitudine excelentă, chiar dacă poate limitată. Dar, dacă tu nu-ți faci griji, presupun că nici eu n-ar trebui să-mi fac. Până la urmă, nu e vorba despre mama mea și nici despre viața mea. Nu sunt decât o spectatoare. Așa că pur și simplu o să mă uit și o să mă bucur de spectacolul care urmează.

– Mă bucur că viața mea ți se pare atât de distractivă.

– Chiar mi se pare, și sunt foarte recunoscătoare pentru asta.

– Foarte bine, pentru că există un preț care trebuie plătit pentru amuzamentul tău. Am nevoie de ajutorul tău. Inspiră adânc. E vorba despre Theodosia.

– Ce s-a întâmplat?

Delilah făcu ochii mari, îngrijorată.

– Nu știu. Bărbatul clătină din cap. Am văzut-o aseară, și nu e ea însăși.

– Ce vrei să spui?

– E îngrijorată, lapidară și neobișnuit de tăcută. Îmi dau seama că nu pare mare lucru, dar...

– Dar nu e deloc stilul ei, zise Delilah gânditoare.

– Exact. A spus că nu se simte bine, dar...

– Nu o crezi?

– Nu. Credeam că ne-am apropiat, chiar și dacă numai ca prieteni.

– Prieteni?

Delilah ridică dintr-o sprânceană.

– Subiectul ăsta e pentru altă dată, zise el cu fermitate. Dar orice o deranjează e prea de amploare, prea personal sau prea îngrozitor ca să-l împărtășească cu mine. Pentru mine a fost însă evident că e îngrijorată și poate chiar speriată.

– Nu crezi că sari la concluzii?

– Nu. M-am gândit că, dacă nu-mi spune care e problema, poate...

– Are încredere în mine, zise Delilah. Am o întâlnire cu avocatul meu în Londra mâine și o să mă văd cu Teddy imediat ce termin.

– O să vin cu tine.

– Nu, Sam o să mă însoțească.

– Dar eu...

– Jack. Delilah îşi puse mâna pe braţul lui şi îl privi în ochi. Dacă e vorba, într-adevăr, despre ceva serios şi nu vrea să afli, e posibil ca prezenţa ta să facă mai mult rău decât bine.

– Posibil, dar...

– În plus... Arătă spre uşile închise ale salonului. Îndrăznesc să spun că o să fii ocupat cu ce se întâmplă aici.

– Probabil.

– Probabil? Ce bărbat naiv eşti!

Uşa salonului se deschise, iar mătuşa Bernadette li se alătură, Camille aflându-se în urma ei.

– Jack, zise mătuşa lui în clipa în care Camille închise uşa. Mama ta vrea să discute cu tine.

– Sunt sigur că vrea, zise el zâmbind.

Mătuşa Bernadette îl fixă cu privirea.

– Trebuie să spun că mi se pare destul de...

– Interesantă? zise Camille repede. E o femeie foarte interesantă, Jack. Nu crezi, mamă?

– Ba da. Tonul dur din vocea mătuşii îi submină cuvintele. Deşi nu ăsta e chiar cuvântul pe care l-aş folosi. Aş descrie-o mai degrabă...

– Nu trebuie să aprofundăm acum, zise Delilah. E evident că-şi face griji pentru viitorul fiului ei. Dintre toţi oamenii, tu ar trebui să înţelegi asta.

– Da, eu...

– Mulţumesc, mătuşă Bernadette. O luă de mâini pe femeie. Pentru că eşti atât de amabilă să o primeşti la Millworth.

– Doar e mama ta. Și e Crăciunul.

Delilah îi aruncă o privire recunoscătoare lui Jack, apoi vorbi cu mama ei:

– Ar trebui să-i lăsăm singuri.

– Și îmi place domnișoara Merryweather, zise mătușa Bernadette gânditoare, deși sunt puțin confuză în ceea ce privește...

– Acum, mamă! Delilah își luă mama de braț și încercă s-o tragă. Avem multe de făcut, cu noii invitați și...

– Prostii, totul e gata de câteva zile. Mătușa Bernadette nu se mișcă. Era evident că avea să fie nevoie de ceva mai mult decât un ghiont de la Delilah ca să plece. Poate ar trebui să stăm aici, în caz că Jack are nevoie de... ajutor.

– Sunt sigură că Jack știe exact ce face. Camille își luă mama de celălalt braț. Și ar trebui să-l lăsăm să-și primească mama cum se cuvine. Exact asta ai vrea și tu.

– Poate. Privirea mătușii Bernadette se mișcă de la o fiică la alta. Nu că aș avea de ales.

– E cel mai bine așa, mamă, zise Delilah într-un mod liniștitor.

– Foarte bine. Mătușa îi aruncă o privire fermă. Jack, ai...

– Urările mele pentru o reuniune fericită, zise Camille. Haide, mamă!

Cele două surori o traseră pe femeie departe de ușă.

– O să fie un Crăciun interesant, zise mătușa Bernadette.

– Mereu e, mamă, oftă Delilah. Mereu e.

Capitolul 19

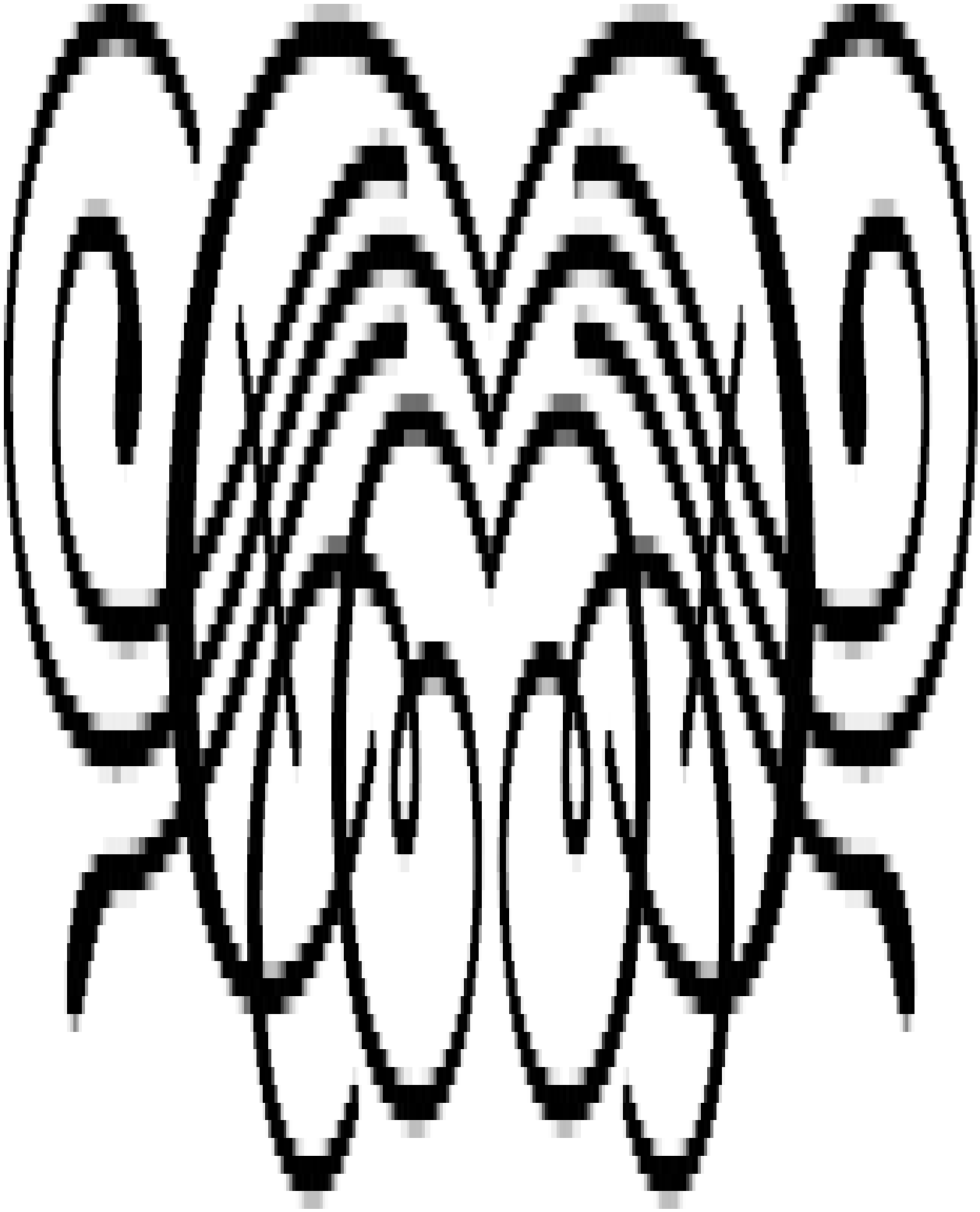

Jack inspiră adânc şi intră din nou în salon.

– Mă gândeam că poate nu ai de gând să te întorci.

Mama lui se încruntă, iritată.

– Se gândea că poate ai fugit, zise Lucy.

Inocenţa din vocea ei nu reuşi să ascundă zâmbetul din ochi.

– Aş vrea să vorbesc numai cu Jackson, Lucinda. Mama îi aruncă lui Lucy o privire hotărâtă. Aşa că, dacă ai fi drăguţă să pleci....

– Nu aş putea face aşa ceva. Lucy se aşeză pe canapea, făcându-se confortabilă, ca şi cum avea de gând să stea o perioadă.

Jack se uită la ele. Nu era tipic pentru Lucy s-o sfideze pe mama lui. Dar nu observase el o schimbare la Lucy în seara în care îl întâlnise prima oară pe tatăl lui? Nu ştia cum sau de ce, dar părea mai puternică. Puţin sfidătoare, cu o doză de independenţă – cu siguranţă, nu mai era Lucy cea docilă pe care mama lui o considerase perfectă pentru el. Asta fusese, însă, înainte ca Jack să afle adevărul despre tatăl său. Înainte ca Lucy să-l îndemne să nu considere că are vreo obligaţie faţă de ea. Înainte ca viaţa să li se schimbe irevocabil.

Mama lui o fixă cu privirea.

– Bineînţeles că poţi, draga mea. Nu trebuie decât să îndrepţi acele picioruşe spre uşă şi să o închizi în urma ta.

– Ştiu foarte bine cum să ies dintr-o cameră, doamnă Channing, zise Lucy. Dar nu am de gând să plec acum, deoarece urmează să îl întrebaţi pe Jackson despre planurile lui de viitor. Prin urmare, această conversaţie devine şi treaba mea.

– Sunt sigură că Jackson ar prefera...

– Lucy poate să rămână, zise Jack. Nu i-am ascuns niciodată nimic în trecut şi nu văd nici un motiv s-o fac acum.

Doar Lucy era prietena lui bună. Chiar şi aşa, nu era nerăbdător să îi spună despre Theodosia.

– Cum vrei. Mama ridică din umeri. Nu încercam decât să-ţi cruţ sentimentele, Lucinda.

– Cât de drăguţ din partea dumitale, şopti Lucy.

Femeia îi aruncă o privire tăioasă, apoi se întoarse spre fiul ei.

– Când ai de gând să te întorci acasă?

– Sari direct la subiect, aşa-i, mamă? Fără discuţii despre vreme sau despre călătoria voastră?

– Nu. Dar aş aprecia un răspuns.

– Nu sunt sigur că am unul. Bărbatul clătină din cap. Nu sunt convins că ştiu unde e acasă în momentul de faţă.

– Nu fi absurd. Casa ta e la New York. A fost din ziua în care te-ai născut.

Jack se uită cu fermitate la mama lui, dar nu spuse nici un cuvânt.

– Nu e cazul să te uiţi aşa la mine. Am recunoscut deja că am făcut o greşeală când nu i-am spus tatălui tău despre tine şi ţie despre el. Îşi mută privirea de la el, dar nu înainte ca o licărire de vinovăţie să-i sclipească în ochi. Dar trecutul e în trecut, Jackson, şi ar trebui să mergem mai departe.

– De acord.

– Serios?

– Cred că e cel mai bine, având în vedere situaţia.

– Atunci, mă ierţi?

– Nu am spus asta. Jack clătină din cap. Nu sunt sigur c-o să te pot ierta vreodată.

– Dar ai fost de acord să lăsăm trecutul în urmă!

– Da.

Mama lui îl studie îndelung.

– Foarte bine, atunci. Ca să mergem mai departe, aș vrea să știu dacă ai luat vreo decizie legată de viitorul tău.

– Câteva. Se uită la Lucy, și aceasta îi făcu un semn de încurajare. Nu am de gând să mă întorc în New York prea curând.

– Nu vorbești serios. Ai responsabilități. Obligații. Față de bancă și față de bunicul tău.

– Banca e o instituție bine pusă la punct, condusă de oameni ale căror abilități le întrec pe cele ale unui bărbat a cărui calificare principală este că s-a născut în acea poziție. Domni care vor să fie bancheri. Cât despre bunic... Jack se gândi o clipă. Bănuiesc că știe deja ce eu abia acum conștientizez. Nu am avut niciodată această meserie în sânge.

– O să rămâi aici? În Anglia? Mama îl privi uimită. O să renunți la tot ce ai cunoscut vreodată ca să preiei un titlu nesemnificativ, învechit, într-o țară atât de prinsă în trecut, încât oamenii săi refuză să vadă beneficiile a ceva elementar precum canalizarea decentă?

– Știm beneficiile canalizării decente, Elizabeth. Vocea tatălui său se auzi din ușă. Dar tot trecutul în care suntem prinși ne oprește să sacrificăm moștenirea de dragul confortului.

Mama lui îl privi pe bărbat.

– Ce faci aici? Voiam să vorbesc singură cu fiul meu.

– Da, văd asta. Tatăl se uită în jurul ei. Bună ziua, domnișoară Merryweather.

– Bună ziua, colonele. Mă bucur să te văd din nou.

– Arăți și mai frumoasă decât ultima oară când ne-am întâlnit.

– Colonele, o să mă faci să...

– Opriți-vă! Amândoi! strigă mama. Nu e momentul potrivit pentru... flirturi!

Tatăl făcu ochii mari, cu inocență.

– Flirtam? În nici un caz nu-mi doream asta.

– Nu mi s-a părut că flirta, zise Lucy. Pur și simplu, era fermecător. Foarte fermecător. Nu crezi, Jackson?

– Și mie mi s-a părut fermecător, zise Jack.

– Foarte fermecător, evidenție Lucy.

Tatăl râse.

– Mulțumesc.

– Sigur că da. Jack zâmbi. Foarte fermecător. Și nu flirta deloc.

– Văd ce faceți, interveni mama. Toți. Încercați să mă înnebuniți. Asta e, nu?

– Nu cred. Jack se uită la tatăl lui. Asta facem?

– În nici un caz. Tatăl lui făcu o pauză. E pur și simplu o consecință amuzantă.

Femeia îl ignoră.

– Nu mi te amintesc așa, Jackson.

– Cred că mereu am fost așa, orice ar însemna asta. Jack ridică din umeri. Pur și simplu, nu am arătat latura asta.

– E influența ta, nu am nici o îndoială, zise ea și se uită la tată.

– Chiar crezi? întrebă tatăl.

– Nu e cazul să pari atât de mândru, Basil. Ești un exemplu prost, mereu ai fost așa.

– Ba nu.

Indignarea se auzi în vocea bărbatului.

– Ha! Niciodată nu ai stat într-un singur loc pentru prea mult timp. Nu ai rădăcini, legături și, cu siguranță, nici stabilitate. Nu ai făcut decât să te plimbi prin lume.

– Am servit pentru Maiestatea Sa...

– Și apoi, viața ta nu a fost decât... o exploatare după alta. Privirea mamei se plimbă între Lucy și Jack. Poate voi doi credeți că prostiile astea cu un bărbat aventurier sunt incitante, și romantice, și eroice. Mie nu mi se par însă așa. Cât despre tine, Jackson, nu te-am crescut ca să calci pe urmele tatălui tău, ca să te plimbi prin lume, în căutarea următoarei întâlniri incitante, fără să-ți pese pe cine ai lăsa în urmă. Nu am vrut ca tu să îi ignori pe acei oameni care și-au pus încrederea în tine. Nu te-am crescut să fii genul de bărbat pentru care o femeie renunță la tot ce e rațional și practic în schimbul promisiunii romantismului, a aventurii și a distracției!

– Mi-ar plăcea să fiu genul de bărbat pentru care o femeie renunță la ce e rațional și practic în schimbul promisiunii romantismului, a aventurii și a distracției, zise Jack. Și nu mi se pare nimic în neregulă să calc pe urmele tatălui meu.

– Foarte bine, Jackson, zise Lucy.

Mama continuă ca și cum fiul ei n-ar fi spus nimic.

– Te-am crescut să-ți asumi responsabilitățile și să-ți accepți obligațiile, spre deosebire de tatăl tău. Tu ți-ai petrecut viața fără nici un scop anume și, cu siguranță, fără responsabilități, îi zise ea soțului său, și...

– Și a cui e vina? Vocea tatălui era tăioasă. Dacă aș fi știut despre responsabilitățile mele, despre fiul meu, despre soția mea, întreaga mea viață ar fi fost diferită.

– Serios, Basil? Sau nu?

– Din cauza ta, Elizabeth, nu o să aflăm niciodată.

O varietate de emoții i se citi pe față. Într-un final, femeia inspiră adânc.

– M-am gândit foarte mult la asta de la ultima noastră întâlnire şi îmi pare rău, Basil. Cu adevărat. Pentru tot.

– Nu poţi să schimbi trecutul, Elizabeth. Tatăl clătină din cap. Nu poţi decât să îndrepţi greşelile.

– Pot?

Privirea mamei lui se întâlni cu a tatălui pentru o clipă lungă. Întrebări nerostite şi fără răspuns atârnau în aer. Jack bănui că părinţii lui uitaseră că nu erau singuri.

– E posibil?

– Poate, zise tatăl lui încet.

Oricât de mult nu voia Jack să întrerupă ce se întâmpla între părinţii lui, era evident că nu avea de-a face cu el şi ar fi preferat să nu fie martor la un asemenea moment.

Jack tuşi.

– De ce eşti aici, mamă?

– Ca să-ţi bag minţile-n cap, bineînţeles. E însă evident că e prea târziu. Resemnarea se auzi în vocea ei. Ştiam că asta era o posibilitate. Am ştiut asta de când erai mic şi voiai să devii vânător de comori. Am ştiut de atunci că eşti fiul tatălui tău, indiferent de ce voiam eu de la tine. Şi bunicul tău a ştiut. M-a avertizat, dar... Femeia inspiră adânc. Evident, nu am ascultat.

Jack nu o auzise niciodată pe mama lui recunoscând că exista posibilitatea să fi greşit.

– Oricum ar fi, există alte probleme de care să ne ocupăm acum. Îl studie relaxată. Jack, eşti de acord că, fiind mama ta, am anumite drepturi când vine vorba despre viaţa ta?

– Nu ştiu dacă pot fi de acord cu asta, mamă, deoarece habar n-am la ce te referi.

– Mă refer la... Mama oftă teatral. Săraca, biata Lucinda!

Lucy imită oftatul, deşi lui Jack nu i se păru la fel de sincer.

– Săraca, biata de mine!

– La ce te referi?

– Speram să vorbesc în privat cu tine, înainte să apuce mama ta, dar te-am văzut amândouă, Jackson. Aseară.

– Aseară? întrebă el cu precauţie.

– Aseară, zise mama cu fermitate. Am fost invitate să-i însoţim pe ambasadorul american şi pe soţia lui la un eveniment social. Te-am văzut, dar ai plecat înainte să te putem aborda. Jackson, ar trebui să ştii că eşti în centrul a numeroase bârfe şi speculaţii.

– Nu sunt surprins.

Tânărul zâmbi.

– Nu e amuzant. Ochii mamei scăpărară. Familia Graham nu a fost niciodată subiectul zvonurilor şi al aluziilor.

– Mare păcat, comentă Lucy.

– Familia Channing e destul de des ţinta bârfelor.

Tatăl îl privi şi ridică din umeri.

– Cu toate că nu am fost surprinsă să descopăr că eşti un fel de fiu rătăcitor, am fost şocată să aflu că eşti logodit.

Jack se uită cu precauţie la mama lui. Nu aşa voise ca Lucy să afle despre Theodosia, dar se părea că nu mai putea schimba nimic în privinţa asta. În acel moment, avea mai multe opţiuni. Putea nega totul, ceea ce părea inutil. Se putea preface că habar n-avea despre ce vorbeau, ceea ce părea, de asemenea, inutil, deoarece era evident că-l văzuseră dansând cu Theodosia seara trecută. Le putea spune adevărul despre logodna lui falsă, opţiune la care renunţă imediat, sau putea recunoaşte că, într-adevăr, avea să se căsătorească cu Lady Theodosia Winslow. Adevăr pe care nu-l conştientizase pe deplin până în acel moment.

Bărbatul încuviinţă încet.

– Înţeleg de ce te-a surprins acest lucru.

– Surprins? Mama făcu ochii mari. Am fost şocată. Când mă gândesc c-ai făcut acest pas fără să-mi scrii măcar un bilet. Ca să nu mai pomenesc de săraca, biata Lucinda, bineînţeles, adăugă ea.

– Săraca, biata de mine!

Lucy clătină din cap într-un mod sumbru.

– Nu ştiam că aveam nevoie de aprobarea ta.

Mama ezită.

– Nu e vorba despre asta, dar nici măcar nu o cunosc pe această tânără. E posibil să nu fie potrivită pentru tine.

– Deşi toată lumea vorbeşte foarte frumos despre ea, sublinie Lucy.

Mama o ignoră.

– Şi, chiar dacă nu ţi-a păsat de sentimentele mele, cum rămâne cu ea? Arătă spre Lucy. Te-ai gândit la sentimentele ei? Săraca, biata Lucinda!

Lucy oftă din nou teatral.

– Săraca, biata de mine!

– Lucy? Jack o studie cu atenţie. Chiar era supărată? Crezuse că îi făcea pe plac mamei lui, dar poate se înşela. Şi, dacă se înşela în privinţa asta, se înşelase în legătură cu tot când venea vorba despre buna lui prietenă? Oare ea chiar îl eliberase de orice angajament faţă de ea sau înţelesese el greşit? Stomacul i se întoarse pe dos. Ultimul lucru pe care-l voia era să o rănească pe Lucy. Eşti...

– Aş prefera să nu vorbim despre asta în faţa părinţilor tăi, Jackson. Lucy se ridică. Poate putem discuta altundeva.

– Da, sigur că da.

– Jackson, nu cred că am terminat.

Indignarea se auzi în vocea mamei lui.

– Nu cred că mai e ceva de spus. Cel puțin, nu între noi doi. Deși bănuiesc că tata are multe să-ți spună.

Tatăl încuviință.

– Și e momentul s-o fac, Betty.

Mama își încleștă maxilarul.

Jack rezistă impulsului de a râde și îi aruncă un zâmbet afectuos mamei lui. În ciuda defectelor și a greșelilor sale, era, în continuare, mama lui și, în modul ei egoist, făcuse ce crezuse ea că era mai bine.

– Presupun c-o să rămâi aici de Crăciun.

Femeia îl privi, apoi oftă.

– Dacă vrei.

– Am vrut să fii aici de Crăciun vreme de treizeci de ani, zise tatăl galant.

– Am îndoieli, zise mama. Nu cred că te-ai mai gândit la mine de... Nici nu știu de când.

– Ai fi surprinsă, Elizabeth. Tatăl făcu o pauză. Nu ai fost singura care a făcut greșeli. E evident că și noi doi avem multe de discutat.

– Evident. Femeia făcu o pauză, apoi îi aruncă o privire plină de speranță. Presupun că ce am spus mai devreme...

Tatăl ridică sceptic dintr-o sprânceană.

– ... Despre cum să-mi îndrept greșelile când vine vorba despre acest subiect e de ajuns?

– Nu e nici măcar începutul. Tatăl zâmbi.

– De asta mi-era frică.

– Vrei niște brandy?

– Da, Dumnezeule, da, zise mama uşurată. Mă temeam c-o să-mi oferi ceai.

Lucy îl privi pe Jack şi îi făcu un semn. Bărbatul se îndreptă spre uşă, o deschise şi o lăsă pe Lucy să iasă înaintea lui.

– Deşi îmi place ceaiul, niciodată nu mi-am dat seama că nu-mi place, de fapt, atât de mult, continuă mama.

Jack închise uşa în urma lui.

– Putem vorbi în bibliotecă dacă vrei.

– Haide!

Jack o conduse spre biblioteca Millworth. Nu-şi amintea să nu fi fost vreodată în largul lui alături de Lucy, dar acum se simţea destul de incomod.

Lucy se uită prin încăperea mare.

– E absolut minunată. Se plimbă prin bibliotecă. Seamănă cu a bunicului tău, doar că e mai mare şi mai veche. Şi plină cu istoria familiei tale şi a trecutului tău. Toate astea sunt portretele strămoşilor?

– Cred că da. Tânărul zâmbi. Încă încerc să descifrez totul.

Fata se opri în faţa tabloului cu o femeie şi trei tinere.

– Ea e mătuşa ta?

Jack încuviinţă.

– Gemenele sunt Camille şi Beryl. Ai întâlnit-o pe Camille, iar cealaltă fată e Delilah.

Cu privirea aţintită asupra picturii, Lucy îşi îndreptă cuvintele spre el:

– Te-ai răzgândit, nu?

– În legătură cu ce?

– Dacă vrei să fii următorul conte sau nu. Când ai plecat, ai spus că nu aveai de gând să accepți titlul. Dar atunci aveai de gând și să te întorci în New York. Acum însă... E clar, cel puțin pentru mine, că totul s-a schimbat. Tu te-ai schimbat.

Nu avea nici un rost să nege asta. Nu era același bărbat care-și luase rămas-bun de la ea în urmă cu nici două luni.

– Ca să fiu sincer, nu m-am hotărât încă nici în privința titlului.

Lucy continuă să se plimbă prin cameră, oprindu-se să studieze un alt tablou. Acesta era al unui bărbat îmbrăcat în haine din secolul trecut.

– Ai idee cum m-am simțit când ai vrut să amâni logodna noastră din nou, ca să pleci în Anglia? întrebă ea brusc.

Jack simți o greutate în stomac.

– Îmi pare atât de rău, Lucy. Nu te-aș fi rănit pentru nimic în lume.

– Dumnezeule, Jack, nu fi așa dramatic! Nu sunt deloc rănită. Am vorbit serios când ți-am spus să nu consideri că ai vreo obligație față de mine. Ar fi trebuit să spun asta de mult. Poate nu ai observat, dar, în ultimii ani, am trecut prin multe belele ca să evit să mă căsătoresc cu prietenul meu cel mai bun.

Jack se încruntă.

– Ce ai făcut?

– Nu trebuie să pari așa indignat, deși cred că m-aș simți puțin ofensată dacă ai părea ușurat.

– Sunt confuz.

– Poate pentru moment, dar... Se întoarse și îl privi. Mereu am fost sinceri unul cu altul, în legătură cu orice… mai puțin asta. Cu toată sinceritatea, Jackson, trebuie să recunoști că nici tu nu vrei să te căsătorești cu mine, la fel cum nici eu nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

– Eram pregătit să mă căsătoresc cu tine.

– Exact genul de declarație pe care vrea s-o audă o fată.

Jack zâmbi.

– Nu am vrut să sune așa.

– Știu asta, te cunosc. Te-am cunoscut toată viața mea. Ești cel mai apropiat prieten al meu. Probabil tocmai de asta nici nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

– Nu are sens, zise el încet.

– Ba da. Mi se pare că, dacă e să fii căsătorit cu cineva pentru tot restul vieții, ar trebui să fie măcar un strop de aventură la mijloc. Și pare extrem de plictisitor să știi absolut totul despre cealaltă persoană.

– Vrei să spui că sunt plictisitor?

– Nu mai ești. Îl studie îndelung. Ți-am spus că te-ai schimbat și aș vrea să-ți pot spune cum, dar nu reușesc să pun punctul pe i. Ai în ochi o sclipire pe care nu o aveai înainte. Ești mai, nu știu, solid decât ai fost vreodată. Mai complet, poate. Știu că nu are sens.

– Probabil că nu, dar înțeleg.

– Ești și mai distractiv.

– Deci acum te-ai căsători cu mine?

Jack zâmbi. Lucy ridică dintr-o sprânceană.

– Asta e o propunere?

– Mai degrabă, o curiozitate.

– Bun, pentru că răspunsul este „în nici un caz“. Dar, chiar dacă m-aș gândi la asta, nu aș putea să mă căsătoresc cu tine după ce te-am văzut cu Lady Theodosia.

– Adică?

– Chiar și din cealaltă parte a încăperii, a fost evident chiar și pentru mine că voi doi sunteți făcuți unul pentru celălalt. Există ceva între voi, nu știu... Clătină din cap. Nu cred că noi doi am fost vreodată așa potriviți. Astea sunt prostii romantice, știu, dar e adevărul. În plus, niciodată nu te-ai uitat la mine cum te uiți la ea.

– Cum anume?

– Ca și cum ea e tot ce ți-ai dorit vreodată – fără a ști vreodată că vrei s-o întâlnești. Aș fi destul de geloasă dacă nu aș fi așa fericită pentru tine.

– Îmi pare rău, Lucy. Legat de noi doi. Și că nu te-am privit... Clătină din cap. Ai scuzele mele sincere.

– Nu fi absurd! Nici eu nu m-am uitat la tine așa cum te privește ea.

– Se uită la mine într-un fel anume?

– Dumnezeule, da! Femeia aia e îndrăgostită de tine. Oricine poate să vadă asta.

– Nu oricine.

– Nu ai observat?

– Nu. Jack clătină din cap. Mai rău, nici ea n-a observat.

Capitolul 20

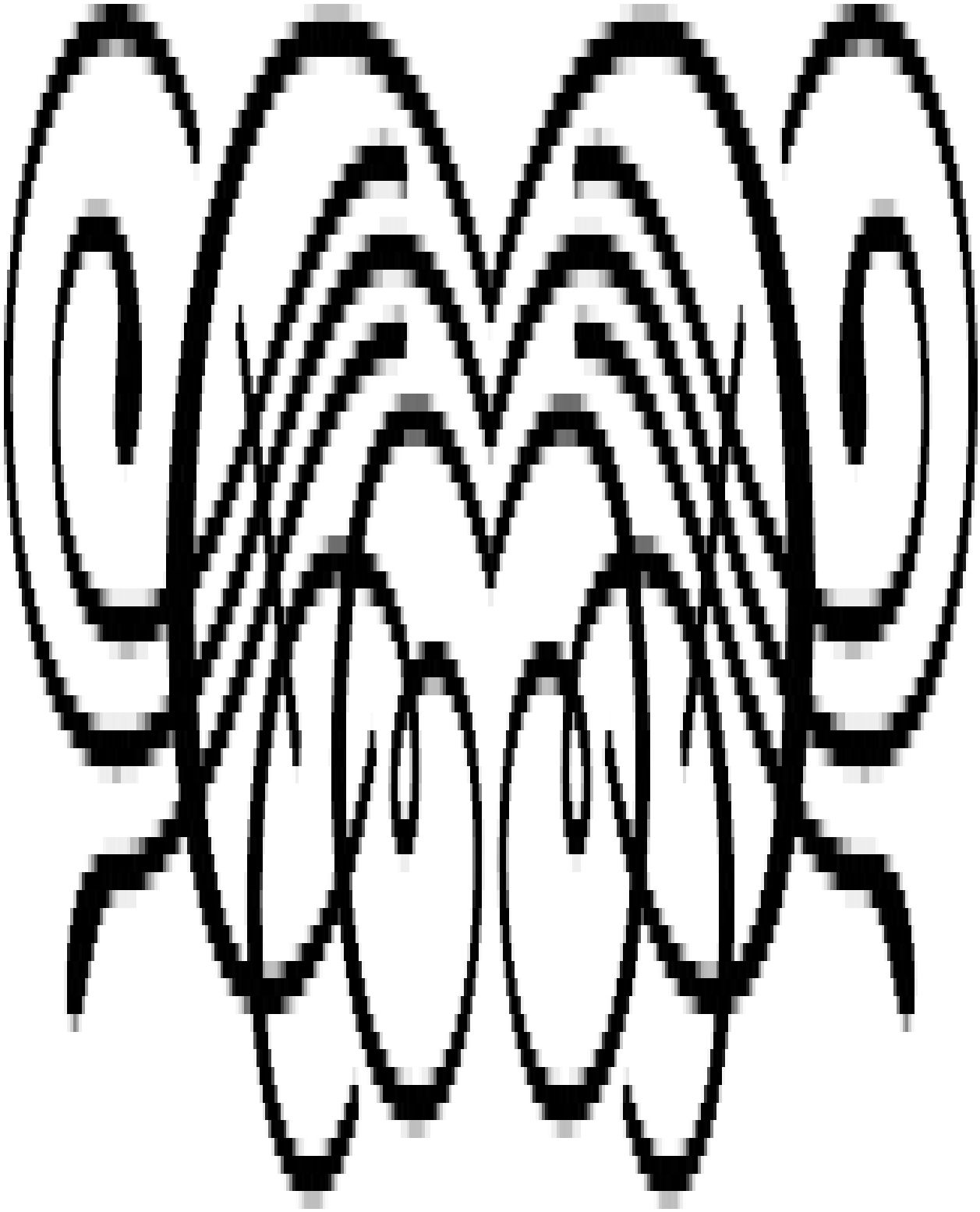

Ziua următoare, reședința contesei de Sallwick și a lui Lady Theodosia

– Ești sigură că vrei să te vezi singură cu el? o întrebă mama ei.

– Nu vreau să-l văd deloc.

Teddy îi zâmbi ușor mamei ei. Ea și mama ei se apropiaseră mai mult decât oricând de la moartea tatălui ei datorită scrisorii lui Cyril. Ceea ce aproape compensa pentru minciuna spusă lui Jack.

Nu-i plăcuse să-l mintă. Nu suportase expresia de pe fața lui din seara anterioară, care îi dăduse clar de înțeles că Jack știa că mințise. Și, mai rău, el înțelesese că ea îi ascundea ceva, ceva ce nu avea încredere să-i împărtășească. Însă nu totul fusese o minciună. Chiar se simțise groaznic. O greutate mare îi apăruse în stomac în clipa în care citise scrisoarea lui Cyril și își dăduse seama că bărbatul pe care îl credea dispărut pentru totdeauna din viața ei se întorsese.

Iar acum, trebuia să-l înfrunte.

– Dar a cerut să ne vedem singuri.

– Foarte bine. Dar am de gând să-mi lipesc urechea de ușă în momentul în care o închizi. Și o să fiu acolo în caz că ai nevoie de mine.

Teddy o fixă cu privirea.

– Te rog, nu-mi spune că ai un pistol ascuns în rochie.

Mama ei ezită, apoi îi aruncă un zâmbet mult prea dulce.

– Nu am un pistol ascuns în rochie.

– Mă minți?

– Nu te-aș minți niciodată în legătură cu așa ceva. Și sunt ofensată că ai impresia c-aș face-o.

Teddy o analiză.

– Dacă aș fi formulat întrebarea altfel, dacă aș fi omis partea cu locul unde e pistolul, răspunsul tău ar fi fost diferit?

– Cred c-ar fi mai bine pentru toți cei implicați să nu întrebi.

– Cine ești?

– Credeam că ai înțeles, draga mea. Un zâmbet hotărât apăru pe fața mamei ei. Sunt mama ta.

– Foarte bine. Teddy încuviință. Nu avem de ce să ne facem griji.

Tânăra porni spre ușile salonului, își aranjă rochia, se îndreptă și intră în încăpere, într-un mod cât se poate de rece și de detașat. Nu îi fu greu.

– Theodosia! Fața lui Cyril se lumină, dar ochii lui spuneau cu totul altceva. Dumnezeule, mereu mi-a plăcut părul tău!

– Ce drăguț să spui asta, Cyril! Permite-mi să menționez faptul că urăsc să te văd așa viu și în regulă.

– Ai prefera să fiu mort?

– Da.

– Ce? Nu tu ezitare politicoasă? Nici măcar un moment să te gândești la întrebare?

– Ar fi inutil. Teddy ridică din umeri. Nu aveam de ce să mă gândesc la răspuns.

– Haide, Theodosia! Mă rănești adânc, zise el în timp ce-și duse mâna în dreptul inimii. Așa îl întâmpini pe logodnicul tău reînviat?

– Nu ești logodnicul meu.

– În ochii lumii, sunt.

Din păcate, bărbatul avea dreptate. Murise înainte ca ea să rupă logodna.

– În ochii lumii, eşti... Cum să zic? Mort.

Bărbatul zâmbi.

– Dar remarcabil de agil pentru un om mort.

– Ce vrei, Cyril? De ce eşti aici?

Bărbatul se prefăcu şocat.

– Nu ar trebui, ca o logodnică iubitoare ce eşti, să întrebi cum e posibil aşa ceva? Ce miracol m-a adus înapoi la tine?

– Foarte bine. Îşi încrucişă braţele la piept. Ar trebui să fii mort. De ce nu eşti?

– Sunt mai multe motive. Soarta. Destinul. Planificare genială. Bărbatul ridică din umeri. Dacă vrei, sunt fericit să-ţi spun toate detaliile. Nu vrei să ştii unde am fost?

– Nu neapărat. Curiozitatea mea nu e la fel de mare ca dorinţa de a te scoate din viaţa mea pentru totdeauna şi cât mai repede posibil. Deci de ce eşti aici?

– Dacă insişti să fii nepoliticoasă...

– Ar trebui să fii recunoscător că sunt doar nepoliticoasă.

– Înţeleg. Bărbatul o studie curios. Deci păcatele nu au fost şterse de moartea mea?

Maxilarul ei se încleştă.

– Cum nu eşti mort, nu.

– Dar când credeai că sunt mort?

– Nu.

– Eşti o femeie dificilă, Theodosia Winslow. Bărbatul clătină din cap, dezamăgit. Niciodată n-aş fi bănuit asta. Speram că ai trecut peste faptele logodnicului tău defunct.

– Fapte? L-ai făcut pe tata să-și piardă averea și, într-un final, viața. Nu aș spune că sunt simple fapte.

– Greșeli, atunci. Bărbatul ridică din umeri. Erori de judecată.

– Infracțiuni?

– Ce cuvânt dur! Bărbatul clătină din cap. Și, cum nu au fost făcute acuzații și nu au fost prezentate dovezi, e și nepotrivit.

– Investigația s-a terminat când tu și tata ați murit. Deși, acum, că ești viu...

– Dar examinarea activităților mele ar declanșa și analiza activitățile tatălui tău. Nu cred că vrei asta.

Avea dreptate.

– Deci cred că e cel mai bine să evităm o nouă investigație. Oricât de greu ți s-ar părea să fii de acord cu mine despre orice, cred că putem cădea de acord în legătură cu asta.

Teddy rezistă impulsului de a țipa din cauza frustrării.

– Ce vrei, Cyril?

Bărbatul se încruntă.

– Devine obositor.

– Îmi cer scuze. O să încerc să găsesc alt mod de a te întreba ce vrei.

– Theodosia, un bărbat are mult timp la dispoziție când lumea îl consideră mort.

Cyril se plimbă încet prin cameră, iar Teddy fu nevoită să se întoarcă pentru a-l vedea. Ultimul lucru pe care-l voia era ca această creatură malefică să fie în afara razei ei vizuale, fie și pentru o clipă.

– Foarte mult timp în care să se gândească la ce a făcut cu viața lui. Să reflecteze. La greșelile comise și la erorile sale de judecată.

– Încerci să spui că te căiești?

– Da.

În vocea lui se auzi sinceritate, cu toate că aceasta nu ajunse și în ochii săi.

– Deci ai venit aici ca să-ți ceri scuze?

Bărbatul ezită, apoi încuviință.

– Iertarea ar fi începutul. Dacă ai putea să găsești în inima ta...

– În inima mea? Dac-aș fi în locul tău, nu aș face apel la asta.

– La un moment dat, am însemnat ceva unul pentru celălalt.

Bărbatul ridică o statuie și o examină.

– Haide, Cyril, știi la fel de bine ca mine că nu ai avut sentimente reale pentru mine. Nu am fost decât un mod prin care să ajungi la tata.

Păcat că nu-și dăduse seama de asta decât după ce Cyril murise. Fusese o naivă să nu observe acest lucru cu mult înainte, dar se crezuse îndrăgostită. Cyril era un bărbat blond, chipeș, cu ochi albaștri, fermecător, atrăgător și aproape irezistibil. De pe o listă cu tot ce crezuse că voia de la un pețitor, de la un soț, el le bifase pe toate. Nu titlul, dar restul. Evident, în perioada în care erau împreună, fuseseră indicii despre adevărata lui fire. Lucruri mărunte, la care nu fusese atentă decât prea târziu. Acum, știa că nu există o persoană mai naivă în lumea toată decât o femeie care se crede îndrăgostită.

– Încă îmi amintesc prima oară când te-am văzut. Bărbatul puse jos statueta. Erai superbă, Theodosia, într-o rochie albă, dacă-mi amintesc bine, cu părul tău roșcat, ca mahonul topit, și ochii lucind chiar și în lumina lunii.

Cyril o privi, iar ea rezistă impulsului de a tresări.

– Cyril, îți pierzi timpul. Și farmecul îndoielnic.

– Îți plăcea farmecul meu îndoielnic. Bărbatul râse. Îți plăceau multe lucruri.

Teddy simți cum fața îi ia foc. Ultimul lucru pe care-l voia era să i se aducă aminte cum el o sedusese și cum ea îl lăsase să facă asta. Nu, nu-l lăsase. Îl

încurajase. Însă nu era loc de regrete. Nu putea decât să învețe din greșeli și să meargă mai departe. Cyril Goddard era o greșeală pe care nu o putea face din nou.

– Niciodată n-am observat cât de calculată e privirea ta, zise ea calmă. Nu-mi vine să cred că n-am văzut asta înainte. E destul de remarcabil.

– Știi ce pradă ușoară ai fost, Theodosia? Îi aruncă un zâmbet cu subînțeles. Aveai 22 de ani. Nu erai chiar fără speranță când vine vorba despre o partidă potrivită.

– Acum, împărtășim amintiri dragi? Teddy îl privi, hotărâtă să evite orice urmă de orice nu era dezgust. Am lucruri mai importante de care să mă ocup.

– Erai destul de drăguță, continuă el. Chiar minunată, doar că nu la fel de proaspătă ca noua recoltă de debutante. În nici un caz disperată. Nu încă.

Teddy oftă teatral.

– Ai și vreo concluzie, Cyril?

– Da. Bărbatul zâmbi. Te vreau înapoi.

Tânăra îl privi, apoi izbucni în râs.

– Ești nebun dacă îți imaginezi că vreau să am de-a face cu tine. Dacă asta e tot, reuniunea noastră s-a terminat, zise ea, făcând semn spre ușă.

– De fapt, e doar începutul. Bărbatul se așeză pe canapea, ca și când ar fi avut de gând să stea ceva timp. Ia loc!

– Prefer să stau în picioare.

– Cum vrei. O privi cu atenție. Dar e posibil să vrei să stai jos. O să-ți răspund la întrebare. De ce sunt aici.

– Imaginează-ți ce fericire, bombăni ea și se așeză pe scaunul aflat cel mai departe de el.

– Nu știu dacă ai aflat, dar fratele meu a murit acum câteva luni.

– Pentru totdeauna? întrebă ea cu un zâmbet politicos.

– Având în vedere că l-au înmormântat, presupun că da. Eu sunt singurul său moștenitor. Făcu o pauză, ca să o lase să proceseze semnificația afirmației lui. Ceea ce înseamnă că acum sunt vicontele Nottwood.

– Condoleanțe pentru pierderea fratelui tău!

– Fratele meu a fost mult mai deștept decât am bănuit vreodată, așa cum e și mama. Ei doi nu prea au avut încredere în mine. Bărbatul oftă. S-a asigurat ca, dacă moare fără să aibă un moștenitor, eu să primesc titlul și proprietățile, dar banii să rămână sub controlul mamei mele.

– Ce vizionari!

– E discutabil. Mama era încântată când noi doi eram logodiți. Erai partida perfectă. În ciuda vârstei tale avansate, erai o partidă pe cinste. Aveai conexiuni excelente, o zestre substanțială. Apropo, îmi pare rău pentru asta.

Tânăra ridică din umeri. Zestrea ei dispăruse, la fel ca averea familiei ei.

– Mama credea că eram, în sfârșit, pe drumul cel bun. Că lăsasem în urmă căile necinstite.

– Trebuie să te aplaud, Cyril. Niciodată nu mi-am dat seama că umblai pe căi necinstite. Te-ai ascuns foarte bine.

– Nu-i așa? Bărbatul zâmbi. Am muncit din greu să-mi fac o anumită reputație, iar, în ochii lumii, eram, dacă nu exemplar, măcar nu mai prejos de bărbații pe care-i știam.

– Dar familia ta știa?

Bărbatul ridică din umeri.

– E greu să-ți ascunzi activitățile necinstite față de cei pe care te bazezi pentru salvare financiară.

– Continuă!

– Poți să-ți imaginezi încântarea mamei mele când am apărut, acum câteva săptămâni, reîntors dintr-un mormânt umed și deloc ud. O certă din priviri. A fost mult mai încântată să mă vadă decât tine.

– E mama ta.

Deși nu voia, Teddy era fascinată de povestea lui Cyril, chiar dacă fiecare cuvânt o făcea să se simtă și mai mult ca o idioată. Ar fi trebuit să vadă ce fel de om era. Ce i-ai spus? Unde i-ai zis că ai fost în ultimii patru ani?

– Ei, știi tu, naufragiu, triburi, amnezie, povestea obișnuită.

– Să înțeleg că nimic din toate astea nu e adevărat?

Bărbatul pufni.

– Dar ea te-a crezut?

– Așa cum ai spus, e mama mea. Și a vrut să mă creadă.

– Deci, ce are asta de-a face cu mine?

– Tocmai asta e ideea. Oricât de mult i-am jurat că întâlnirea mea cu moartea m-a schimbat, că sunt un om nou, pregătit să mă ocup de responsabilitățile familiei mele, încă are suspiciuni. Cu toate că vrea să mă creadă, are îndoieli. Reînnoirea logodnei noastre m-ar ajuta să fac acele îndoieli să dispară.

– Reînnoire? Sugerezi să continuăm de unde am rămas?

– Nu chiar de acolo, evident.

– Nu, pentru că, dacă-mi amintesc eu bine, ultima oară când am fost în camera asta, ți-am spus că urăsc pământul de sub picioarele tale. Ți-am spus că nu vreau să te mai văd niciodată. Am spus că...

– Nu e cazul să trecem în revistă tot ce ai spus. Erai supărată. Tatăl tău tocmai murise, și tu trăseseși niște concluzii destul de îngrijorătoare.

– Concluzii care erau, totuși, complet adevărate.

– Chiar și așa... Te-am rugat să aștepți, să te gândești la terminarea logodnei

noastre până mă întorc.

– Nu am fost niciodată de acord. Teddy îl privi șocată. Iar tu nu te-ai întors. Ai murit, ţii minte?

– Dar acum m-am întors. Deși trebuie să-ți imaginezi cât de șocat am fost când am aflat că ești logodită cu altcineva. Și nu-mi pasă al cui moștenitor e… Dar un american, Theodosia? Credeam că ai gusturi mai bune.

– Poate ai dreptate despre gusturile mele în materie de logodnici, având în vedere primul meu logodnic.

– Ar fi cazul să nu mai faci pe isteața, nu te prinde bine. Și nu-mi plac femeile istețe, zise el tăios. Mama e foarte tulburată. Deci înțelegi de ce e necesar să rupi logodna cu el.

– Chiar deloc.

– E mai bine pentru toți cei implicați.

– Înțeleg de ce ai o problemă, mai ales cu mama ta, dar eu nu am.

– Dar problemele mele sunt și problemele tale, draga mea.

– Dimpotrivă, Cyril, problemele tale nu au mai fost ale mele din clipa în care am aflat ce fel de bărbat ești și am încheiat logodna noastră.

– Mă tem că încă nu vezi imaginea de ansamblu a circumstanţelor noastre. Permite-mi să-ți explic. Bărbatul zâmbi. În primul rând, ar fi foarte ciudat dacă, la întoarcerea mea din mormânt, logodnica mea nu m-ar primi înapoi în brațele ei iubitoare. Ce ar spune oamenii?

Teddy zâmbi.

– Nu-mi pasă.

– Nu fi absurdă, bineînțeles că-ți pasă. Ideea ca tu să accepți public reînvierea mea ar anula suspiciuni legate de povestea mea și ar convinge-o pe mama că merit încrederea ei. Până la urmă, dacă Lady Theodosia Winslow își pune încrederea în mine, și mama o să facă asta. Nu ar mai ține așa strâns punga cu

bani a familiei dacă ar şti că o să fii noua ei noră.

– Atunci, se pare că, data următoare când o să ajungi în mormânt, o să fii necăsătorit şi lefter.

Bărbatul râse.

– Mi-a fost dor de isteţimea ta, Theodosia. Dar nu am de gând să mă întorc în mormânt prea curând. Am de gând să trăiesc o viaţă lungă şi fericită, cu iubita mea soţie alături.

– Îi doresc toate cele bune. Eu însă nu am de gând să devin soţia ta.

– Intenţiile se schimbă deseori odată cu circumstanţele sau de nevoie, draga mea. Şi aici devin lucrurile interesante. Am documente care arată clar cât de implicat a fost tatăl tău în aventura noastră nefastă. Îl prezintă într-o lumină deloc favorabilă. Dacă acestea ar deveni publice, numele şi reputaţia lui ar fi distruse. Şi la fel numele şi reputaţia ta, ale mamei tale şi ale rudei care a moştenit titlul tatălui tău. Orice persoană înrudită cu voi ar fi distrusă. Şi acest mic hobby al tău – pentru că, da, draga mea, am auzit şi despre asta. Ceva ce aducea a admiraţie sinceră îi sclipi în ochi. E destul de întreprinzător din partea ta, mai ales că lumea pare convinsă că nu ai nevoie de bani. Acea aventură ar ajunge la sfârşit. Bineînţeles, ca viitor soţ al tău, ar fi în interesul meu să mă asigur că asemenea documente nu vor ajunge niciodată sub privirile lumii bune.

Stomacul i se întoarse pe dos lui Teddy, dar tânăra încercă să-şi menţină tonul echilibrat.

– Nu-mi imaginez că există ceva ce l-ar incrimina pe tata şi nu te-ar incrimina şi pe tine.

– Haide, doar nu crezi că aş fi atât de stupid. Dovezile mele mă pun într-o lumină chiar bună. Sigur, o să par naiv, păcălit de duplicitatea unui bărbat în vârstă – tatăl femeii pe care o iubesc –, dar atâta tot. Nu e nevoie de prea mult, să ştii. Documente trimise anonim la persoana potrivită. Sau poate o şoaptă în urechea unui reporter nerăbdător. Chiar dacă nu se materializează nimic, bârfele şi zvonurile ar fi de ajuns să distrugă orice persoană la care ţii.

Teddy îl fixă cu privirea. Avea dreptate. Scandalul ar fi fost enorm. Numele tatălui ei ar fi târât prin noroi – alături de toţi ceilalţi din familie. Mama ei nu ar

supraviețui niciodată rușinii. Nu merita asta, și nici Simon. Trebuia să existe un mod prin care să scape de ghearele lui Cyril.

– O să mă gândesc.

Teddy se ridică.

– O să te gândești? Cyril râse și se ridică și el. Draga mea Theodosia, mă tem că nu m-ai înțeles. Nu ai la ce să te gândești. Nu ai opțiuni.

Avea dreptate – cel puțin, pe moment. Teddy avea nevoie de timp ca să pună la cale un plan.

– Refuz să stric Crăciunul și gala din ajunul Anului Nou pe care o plănuiește familia logodnicului meu cu bârfele pe care le-ar provoca terminarea logodnei noastre. Tânăra se gândi puțin. Dar o s-o termin cu el în ziua următoare.

– Mă tem că nu pot fi de acord cu asta. Bărbatul clătină din cap. Mama devine din ce în ce mai nerăbdătoare, iar eu stau foarte prost cu fondurile. Până acum, am ținut în frâu veștile despre reapariția mea, dar mama ar vrea ca, în ziua Crăciunului, să anunțe reînvierea fiului ei pierdut. Vreau să fii alături de mine când o s-o facă.

– De Crăciun?

Teddy îl privi.

Crăciunul era peste numai nouă zile.

– Mi se pare potrivit, având în vedere că nu se întâmplă în fiecare zi să revină careva din morți.

O avea exact unde o dorise – cel puțin, pentru moment. O furie neajutorată o copleși pe Teddy, care-și încleștă pumnii.

– Cum nu am de ales, bine.

Tânăra ridică din umeri. Cyril o studie îndeaproape, iar ea rezistă impulsului de a se revolta.

– Ține minte că, dacă o să întorci spatele angajamentului nostru, nu o să ezit să fac orice e nevoie ca să-l scot pe domnul Channing din viața ta.

– E cazul să iau asta drept o amenințare?

Bărbatul zâmbi.

– Da.

– Foarte bine, atunci. Nu mă aștept să te mai văd până la Crăciun. Făcu semn spre ușă. O zi bună!

– Stai un pic, Theodosia! Fără avertisment, o trase în brațele lui. Îmi place când te porți de parcă nu mă dorești la fel de mult pe cât te doresc eu.

Teddy își încleștă dinții și ignoră valul de teamă care o cuprinse.

– Dă-mi drumul imediat!

– Mereu te-ai priceput să spui nu când voiai să spui da. Ți-a plăcut, ți-a plăcut asta. O ținu și mai strâns și îi șopti: Și o să-ți placă din nou.

Teddy îl împinse, dar Cyril era surprinzător de puternic pentru un mort.

– Nu aș pune pariu pe asta, Cyril.

– Nici eu. Tonul rece al mamei se auzi din ușă. Îți sugerez să-i dai imediat drumul fiicei mele.

– Lady Sallwick. Cyril îi dădu drumul lui Teddy, însă în ritmul lent al bărbatului care știa că avea un as în mânecă. Cât de minunat să te văd din nou!

– Arăți foarte bine, având în vedere moartea ta, zise mama. Acum, vrei să-mi explici de ce o bruscai pe fiica mea?

Bărbatul îi aruncă o privire iritată lui Teddy, apoi își întoarse atenția spre mama ei.

– Îmi cer scuze, Lady Sallwick, am fost pur și simplu copleșit de bucurie să fiu din nou cu iubita mea. Înțelegi.

– Înțeleg mult mai multe decât îți imaginezi, domnule Goddard.

– Lord Nottwood, te rog!

– Foarte bine, Lord Nottwood. Mama îl fixă cu privirea. Acum, ieși din casa mea!

– Așa vorbești cu bărbatul care se va căsători cu fiica ta?

Mama nu lăsă să i se citească nici urmă de surprindere pe chip, dar spusese că intenționa să asculte la ușă.

– E modul în care vorbesc cu bărbatul care mi-a distrus soțul, și, sinceră să fiu, consider că am fost mai mult decât civilizată.

– Nu e primirea la care mă așteptam de la tine. Cyril clătină din cap dezamăgit. Cândva, îți plăcea de mine. Ai fost încântată când am cerut-o pe Theodosia în căsătorie.

– Ei bine, nu sunt cunoscută pentru istețimea mea, Lord Nottwood. Poți să întrebi pe oricine.

Mama zâmbi dulce. Prea dulce, iar Teddy se întrebă unde îi era pistolul.

– O zi bună, Cyril! zise Teddy fermă.

– Ne vedem de Crăciun! Bărbatul zâmbi. Și, după, o să ne plănuim nunta. Mama o să se bucure. Cred că e cazul să facem un eveniment grandios. O zi bună, doamnelor!

Cyril plecă. Mama așteptă până când Jacobs îl conduse afară, apoi închise ușa de la salon și se sprijini de ea.

– Îmi pare așa rău, Theodosia. E vina mea. Femeia clătină din cap. Eu l-am încurajat pe bărbatul ăsta. Habar n-aveam.

– E și vina mea la fel de mult cât e a ta. Deși cel mai mult fusese de vină tatăl ei. Mereu m-am considerat inteligentă, dar se pare că m-am înșelat în privința lui.

– Nu o să te las să te căsătorești cu el. Mama se îndreptă. Prefer să fiu ruinată.

– Nu am de gând să mă căsătoresc cu el.

Mama o ignoră şi începu să se plimbe.

– Putem să vindem casa. Asta ne-ar aduce destui bani cât să plecăm din Londra, chiar din Anglia. Va trebui să fim econome în continuare, dar am putea să călătorim prin lume sau să o luăm de la început...

– Mamă, zise Teddy pe un ton tăios. Am spus că nu o să mă căsătoresc cu el, dar e posibil să fiu nevoită să fiu logodnica lui. Cel puțin, până găsesc o scăpare.

– Dacă nu există?

– Trebuie să existe. Tata ţi-a zis ceva ce ar putea fi de ajutor?

– Nu-mi vine în minte nimic. Mereu era vag când venea vorba despre detalii, şi, în plus, totul s-a întâmplat acum patru ani. Făcu o pauză. Știi, tatăl tău nu a aruncat niciodată nimic. Era un fel de colecționar, deşi nu colecționa nimic în mod special. E posibil să fie...

Se auzi o bătaie în uşă, iar aceasta se deschise înainte ca ele să răspundă. Jacobs bloca intrarea, ca şi cum încerca să țină pe cineva departe.

– Îmi pare rău să vă întrerup, milady, dar...

Dee îl dădu la o parte.

– Ți-am spus că nu e momentul potrivit pentru formalități. Asta e, evident, o criză!

Mama făcu ochii mari.

– Bună ziua, Delilah. Cât de plăcut să te văd din nou!

– Lady Sallwick. Dee o salută pe mamă, privirea ei plimbându-i-se între cele două femei. E o criză, nu?

Teddy şi mama ei făcură schimb de priviri.

– Criză? întrebă mama cu inocență. Delilah, draga mea, nu știm ce vrei să spui.

– Tocmai l-am văzut pe logodnicul lui Teddy – pe logodnicul ei mort, nu pe cel actual, care trăiește – ieșind din casa asta acum nici cinci minute. Mă gândesc că simplul fapt că un bărbat mort a fost aici, cât se poate de viu, e o criză, având în vedere cât de malefic e acest bărbat.

– Știe, mamă.

Teddy oftă. Mama scânci.

– Tot?

– Cea mai mare parte, suspectez, zise Dee.

Teddy încuviință.

– Mă tem că da.

– E evident, Delilah, că te descurci de minune la păstrarea secretelor, zise mama lui Teddy. Îți mulțumesc pentru asta.

– Nu e nici o problemă. Teddy mi-a ascuns mai multe lucruri. Acum, spuneți-mi totul. De ce trăiește și ce vrea?

– Se pare că domnul Goddard, Lord Nottwood, a considerat că e mai bine ca lumea să-l considere mort ca să evite consecințele legale ale schemei în care-l implicase pe soțul meu.

– Și acum... Teddy oftă. Mă vrea pe mine.

Dee făcu ochii mari.

– Pe tine? Cum adică?

– Vrea să reluăm logodna. Crede că asta o să-i aducă respect, mai ales din partea mamei lui, care se pare că deține controlul asupra averii familiei.

– Da, înțeleg de ce. Deci de asta erai așa îngrijorată aseară. Jack își făcea griji...

– Nu poți să-i spui despre asta, zise Teddy.

Dee se încruntă.

– De ce nu?

– Pentru că o să vrea să ajute. O să vrea să fie eroul meu. Este foarte drăguț, dar nu am nevoie de asta și nici nu pot să permit așa ceva. Teddy clătină din cap. Cyril e periculos, și, dacă nu fac ce-mi cere, o să scoată la iveală documente care detaliază activitățile mai puțin legale ale tatălui meu. Nu vreau ca Jack să fie implicat.

– Iar Nottwood l-a amenințat pe domnul Channing, zise mama.

Dee le privi, apoi pufni.

– Doar nu vorbiți serios.

– Tind să nu ignor o amenințare făcută de un bărbat destul de nemilos cât să-și lase propria familie să creadă că e mort timp de patru ani! Crezi că sunt prea precaută?

– Când pui problema așa, probabil că nu. Dee se gândi o clipă. Ai nevoie de un plan. Totul merge mult mai bine când ai un plan.

– Știu asta. Dar pur și simplu nu am unul.

– Atunci, e bine că sunt aici. Mereu am fost excelentă când vine vorba despre planuri. Dee își dădu jos haina și pălăria și se trânti pe un scaun. Acum, ai zis că Nottwood are documente?

Teddy încuviință.

– Documente... Mama se încruntă, gânditoare. Hârtii. Făcu ochii mari. Avem în pod un cufăr cu toate hârtiile din biblioteca tatălui tău, tot ce a fost în birourile lui.

– Și cred că... Ideea se formă în timp ce Teddy pronunță cuvintele. Cyril n-ar putea să-l expună pe tata dacă și el ar risca să fie dat de gol. Dacă există ceva în acele hârtii ale tatălui...

– Ai putea să-l șantajezi!

Bucuria se auzi în vocea lui Dee. Mama se încruntă.

– Nu-mi place cuvântul „șantaj“.

Dee o privi.

– Dar sigur înțelegeți cum șantajul vostru ar face șantajul lui inutil.

– Nu mă opun șantajului, ci pur și simplu nu-mi place cuvântul. Prefer... Mama zâmbi. Răzbunare.

Dee își privi prietena.

– Nu cred c-am văzut vreodată latura asta a mamei tale.

– Nimeni nu a văzut-o, draga mea.

Mama zâmbi și îl trimise pe Jacobs să aducă cufărul din pod.

Jacobs fu mai rapid decât se așteptaseră, și, în scurt timp, cufărul era deschis în salon. Era plin cu tot felul de hârtii, documente și scrisori.

Dee se uită sceptică la ele.

– Știe vreuna dintre voi ce căutăm?

– Poate ceva care să aibă de-a face cu acțiuni, șopti mama.

– Măcar avem un punct de pornire, zise Teddy, cu mai multă încredere decât simțea.

Femeile începură să scoată hârtii și, în câteva minute, se hotărâră că cel mai bine era să aranjeze totul în grămezi, în funcție de subiect, și apoi să le verifice pe rând. La câteva minute după asta, înțeleseră că masa din salon era prea mică și se mutară la cea din sufragerie. Mama își aminti de niște scrisori pe care le văzuse într-un sertar al biroului și se duse să le ia. Și, peste câteva clipe, Dee se așeză la loc pe un scaun, oftând.

– Mi se pare că ar fi mult mai ușor dacă am ști ce căutăm.

– Continuă să cauți, zise Teddy, ochii începând să i se încețoșeze.

Cu toate că știa că nu trebuiau să rezolve totul în acea zi, cu cât aflau mai repede

ceva, cu atât scăpa de Cyril mai repede. Mai ales că nu se putea baza pe moarte să facă asta pentru ea.

– Știi, mi-am dat seama că, uneori, când am ce e în mare un plan excelent, am nevoie de un sfat specializat. Poate de la un expert, ceva de genul ăsta. În cazul de față, cred că cineva care are cunoștințe financiare...

– Nu, strigă Teddy.

– Cineva cu experiență în chestiuni monetare...

– În nici un caz!

– Cineva care ar avea un trecut ca lucrător în bancă...

– Delilah Hargate, dacă o să-i spui un singur cuvânt despre asta lui Jack, nu o să te iert niciodată. Nu-l vreau vârât în treaba asta. E destul de rău că eu și mama suntem implicate. Nu am nici o îndoială că Cyril e un pericol, dar mai mult pentru Jack decât pentru noi. În plus, dacă situația escaladează, scandalul o să fie enorm. Nu cred că viitorul conte de Briston ar trebui să fie implicat într-un scandal de natură financiară, mai ales având în vedere conexiunile lui cu o importantă bancă americană. M-ai înțeles?

– Da, dar tu știi că familia mea nu se împotrivește scandalului. Am trecut prin numeroase bârfe și zvonuri. Nu eu, bineînțeles, dar ceilalți din familie.

– Promite-mi că nu o să-i spui nimic!

– Bine, zise Dee. Mi se pare foarte prostesc din partea ta să nu-i ceri ajutorul, dar îți promit că n-o să-i spun nimic lui Jack. Se ridică. Trebuie să mă întâlnesc cu Sam, ca să ne întoarcem la Millworth, dar o să revin mâine la prima oră ca să continuăm... căutarea.

– Mulțumesc. Teddy respiră ușurată și îi aruncă un zâmbet slab prietenei ei. Ești, într-adevăr, o prietenă bună.

– Sunt și mereu o să fiu. Și îndrăznesc să spun că ai avut dreptate. Nu ai nevoie de un erou. Dar, draga și buna mea prietenă, ai nevoie de un… bancher.

Capitolul 21

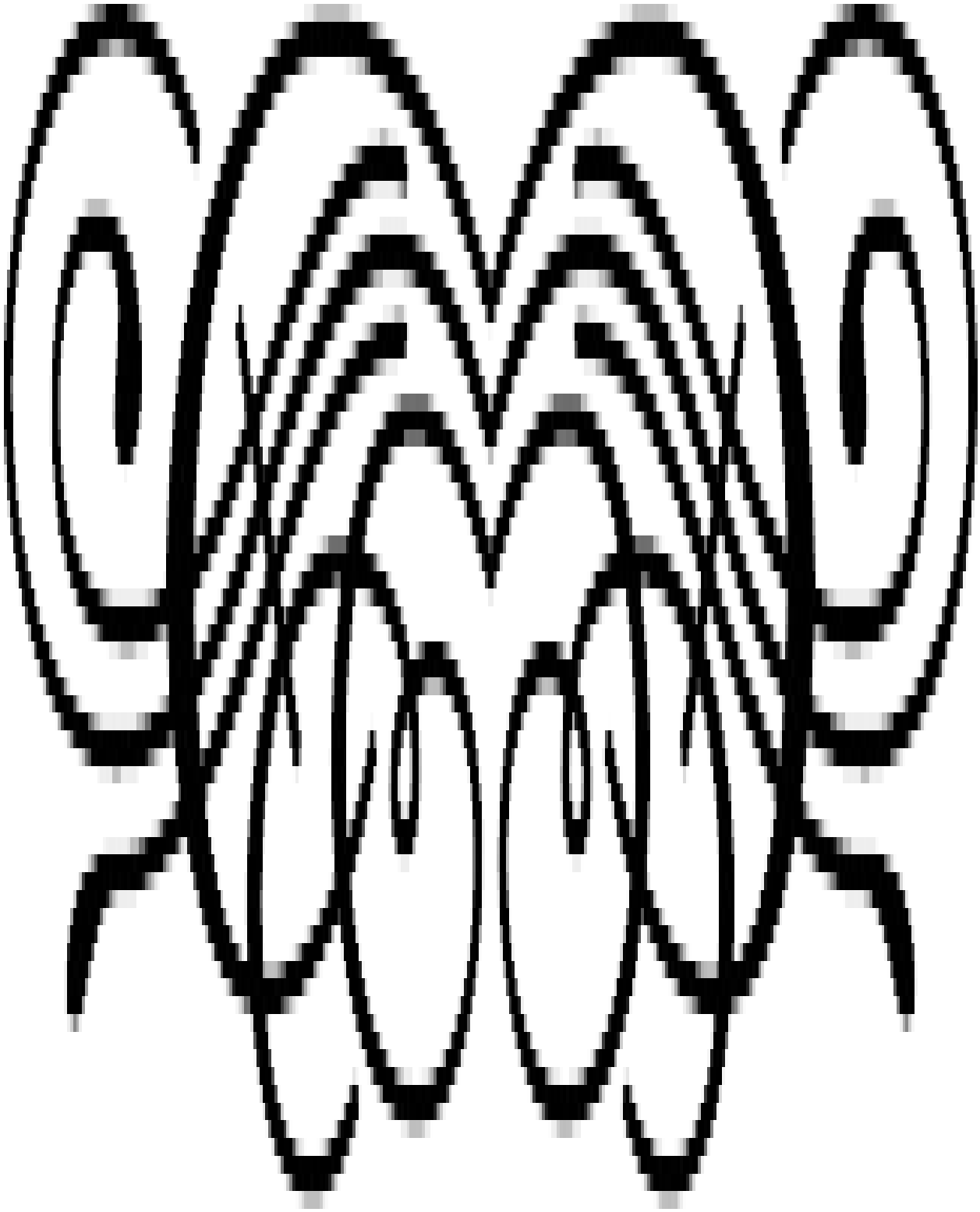

– Pare copleșitor, se auzi vocea lui Jack din ușa sufrageriei.

Teddy își încleștă dinții și se rugă pentru putere. Ar fi trebuit să știe că Dee nu avea să tacă. Și totuși, prietena ei îi promisese că nu avea să îi spună nimic lui Jack și, cel puțin pentru moment, Teddy trebuia să o creadă.

– Asta? Teddy afișă un zâmbet plăcut, își împinse scaunul de la masă și se ridică. Eu și mama ne-am gândit că e momentul să trecem în revistă documentele tatălui meu, să aranjăm totul… genul ăsta de lucruri. Ar fi trebuit să facem asta cu ani în urmă, dar niciodată nu a fost pregătită. Și ai dreptate, e o sarcină copleșitoare, zise ea.

O sarcină de care Teddy se ocupase de când ajunsese acasă, la scurt timp după răsărit. La insistențele mamei ei, Teddy dormise în casa lui Dee, deși „dormise“ era mult spus, având în vedere că se foise toată noaptea. Acum, după ore bune în care răsfoise pagini nesfârșite, sarcina părea inutilă, mai ales că nici ea și nici mama ei nu știau ce căutau. Teddy se gândise că tot ce menționa numele lui Cyril ar fi fost important. Mama ei căuta în alte camere din casă, în speranța că avea să găsească altceva ascuns de soțul ei.

– Și ai aflat ceva important?

– Dacă am aflat ceva? Tânăra ridică din umeri. În afară de faptul că tata era extrem de dezorganizat, ceea ce nu e o surpriză, nu, nimic care să mă intereseze în mod particular.

Jack o studie.

– Vrei să știi ce am aflat eu?

– Ce ai... Teddy îl fixă cu privirea. Știi, nu-i așa? Dee ți-a spus, nu?

– Știu și nu mi-a spus, zise el, tonul fiind mai dur decât se așteptase Teddy. Aproape iritat. Deși ai pus-o să promită să nu-mi spună, nu i-ai interzis să povestească altcuiva.

– Ce stupid din partea mea! Teddy ar fi trebuit să se gândească mai bine la asta. I-a spus totul lui Sam, nu?

– Cuvintele i-au ieşit pe gură în clipa în care l-a văzut.

Bărbatul cercetă masa, sperând, probabil, să găsească un semn de organizare în mijlocul confuziei. Grămezile de hârtii pe care ea şi mama ei le aranjaseră seara trecută se transformaseră într-un haos de nedescris.

– Şi el ţi-a zis ţie.

– Fără nici o ezitare. Jack ridică un document oarecare şi-l studie. I-a mai zis lui Sam şi că nu o să vină aici azi ca să te ajute. Bănuiesc că nu vrea să dea ochii cu tine.

– Înţelept din partea ei, bombăni Teddy. La naiba, Jack! Nu ar trebui să fii aici – şi nu înţeleg de ce eşti. Chiar apreciez, dar nu am nevoie de ajutorul tău. Asta nu are nimic de-a face cu tine, şi aş prefera să stai cât mai departe de situaţia asta. E haotică, şi ciudată şi...

– Să stau cât mai departe posibil? Jack o privi şocat. Chiar dacă eşti cea mai inteligentă femeie pe care am întâlnit-o vreodată, eşti şi cea mai încăpăţânată. Aruncă documentul din mână în grămadă şi ocoli masa, îndreptându-se spre ea. Iar, uneori, nu ai pic de minte.

– Exact asta şi vreau să aud acum, mulţumesc mult. Sunt conştientă de greşelile stupide pe care le-am făcut în trecut. Şi nu ai nici un motiv să fii atât de supărat pe mine. Nu voiam decât...

Jack o trase în braţele lui şi o privi în ochi.

– Şi nu vezi nimic.

Teddy se uită la el şi rămase fără aer.

– Cum adică?

– Dumnezeule, dacă trebuie să-ţi explic...

Fără nici un alt cuvânt, Jack o lipi de el şi o sărută apăsat şi posesiv.

Şocul o ţinu nemişcată o clipă, apoi dorinţa, nevoia şi ceva remarcabil crescură în ea. Se ţinu strâns de el, parfumul de lână rece şi condimente, care era specific

lui Jack, învăluind-o și intrându-i în suflet. Iar când, într-un final, el își dezlipi buzele de ale ei, Teddy se întrebă cum de mai putea să stea în picioare. Dumnezeule, ce i se întâmpla? Doar nu era prima oară când o săruta. Cu toate astea, fusese ca un prim sărut. Ca o revelație. Sau un început. Ori o eternitate.

– De ce ai făcut asta? întrebă ea.

– Pentru că am vrut să fac asta din nou încă de când te-am sărutat ultima oară. În urmă cu prea mult timp. Privirea îi alunecă spre buzele ei, apoi înapoi, spre ochi. Vreau să te sărut în fiecare clipă când sunt cu tine și în cea mai mare parte a timpului când nu sunt.

– Oh! Teddy îl privi și se strădui să-și revină. Nu a fost prea corect din partea ta, să știi.

– Știu și sunt încântat că m-am gândit la asta. Jack zâmbi. În plus, a părut cel mai bun mod de a-ți închide gura.

Teddy zâmbi reticentă.

– Presupun că a fost eficient.

– Doar pentru o clipă, se pare.

Privirea ei o căută pe a lui.

– Există vreun mod prin care să te opresc să te implici în asta?

El se aplecă și își trecu buzele peste fruntea ei.

– Tu ce crezi?

Un ciudat sentiment de uimire o copleși și îi încălzi sufletul. Îl ignoră, cu regret.

– Te-ai gândit la posibilele consecințe dacă totul o să devină public? Pentru tine și familia ta. De ambele părți ale Atlanticului.

– Sunt conștient de tot. Va trebui să ne asigurăm că o să rămână privată toată treaba.

O sărută din nou, repede și apăsat, și, din nou, o lăsă fără aer.

– Da, sigur.

Jack îi dădu drumul și-și întoarse atenția spre hârtiile tatălui ei.

– Deși bănuiesc că nu trebuie să ne facem griji în privința asta. În ciuda a ceea ce a zis, nu cred că Lord Nottwood vrea ca această situație să devină publică. Dacă o să-și înfăptuiască amenințarea și o să publice dovezile pe care susține că le are împotriva tatălui tău, acestea, chiar dacă nu-l vor incrimina, îi vor afecta negativ noua imagine pe care vrea s-o prezinte lumii. Iar asta ar distruge orice beneficiu ar câștiga din căsătoria cu tine.

– Deci nu crezi că trebuie să ne facem griji din cauza lui, zise ea încet, simțind speranță pentru prima oară de când îl întâlnise pe Cyril.

– Nu am spus asta. Jack se așeză și începu să aranjeze hârtiile. Rațional, nu are sens să-l expună pe tatăl tău, dar e evident că acest Lord Nottwood al tău nu e chiar un om rațional.

– Nu e al meu și aș prefera să nu îi mai spui așa.

– Îmi pare rău.

Jack își scoase o pereche de ochelari din buzunarul hainei și și-i puse. Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Ochelari, Jack?

– Doar când am mult de citit.

– Îmi plac.

Deși Teddy apreciase întotdeauna înfățișarea lui masculină, bărbatul cu ochelari nu numai că era chipeș, ci și distins și aparte. Genul de bărbat în mâinile căruia puteai să-ți pui viitorul. Și inima.

– Un lucru în minus pentru care să-mi fac griji, atunci.

Bărbatul zâmbi, dar era evident că gândurile sale erau deja îndreptate spre muncă. Luă o altă hârtie și o analiză.

– Cum spuneam, un bărbat care face ce a făcut el ca să scape de proces nu e un bărbat în cazul căruia să se aplice ideile normale de comportament raţional.

– Cred că ai dreptate aici.

Privirea lui Jack rămase la hârtia din mână.

– Nu a fost nici un naufragiu.

– Poftim?

– Vasul pe care Nottwood a susţinut că a fost, cel pierdut pe mare... Nu a existat.

Teddy se aşeză pe cel mai apropiat scaun.

– Cum adică?

– Deci, se pare că, până la urmă, vrei să ştii ce am aflat.

– La naiba, Jack, nu mai fi aşa arogant. Nu-mi plac jocurile. Acum, zi-mi despre ce vorbeşti.

Tânărul se rezemă de scaun şi se uită la ea.

– Eu, Sam şi Gray suntem în Londra de azi-dimineaţă. Mai ales Gray are o varietate de surse. Nu există nici o înregistrare a unui vas pierdut oriunde în lume în perioada în care a fost raportată moartea lui Nottwood.

– Deci totul a fost o minciună?

Jack încuviinţă.

– Una destul de complexă, din ce am văzut. E posibil să fi fost nevoie chiar de mită pentru ca acest vas pierdut să pară legitim. Sam şi Gray caută în continuare informaţii. Nu te-ai întrebat de ce în ziare nu a apărut nici un anunţ despre un vas naufragiat?

– Nu, eram prea preocupată de moartea recentă a tatălui meu, cu durerea mamei şi cu vestea că fostul meu logodnic zăcea pe fundul oceanului. Am avut multe lucruri de care să mă ocup şi nici prin minte nu mi-a trecut să verific scrisoarea primită de la companie. Ar fi trebuit s-o fac însă, având în vedere ce tocmai

aflasem despre Cyril.

Jack o privi atent.

– Mai ai scrisoarea?

– Cred că da. De ce?

– E posibil să ne îndrume într-o anumită direcţie. N-are ce să strice. Acum... O studie cu atenție. Spune-mi tot ce știi despre compania comercială Argentine Atlantic.

– Mă tem că nu știu prea multe.

Îi explică pe scurt tot ce știa despre afacerile tatălui ei. Când termină, Jack o privi îndelung.

– Nu ai înțeles nici un cuvânt din ce tocmai ai spus, nu-i așa?

– Ba sigur că am înțeles. Teddy pufni, apoi zâmbi. Dar unul. Oricât nu-mi place să recunosc, toate astea... Arătă spre masă. Sunt la fel de indescifrabile pentru mine ca o limbă străină. Înțeleg ideea de profit și pierderi și ce trebuie să fac ca să echilibrez cheltuielile cu veniturile, dar, când vine vorba despre afaceri, asta nu e mare lucru. Situația în care a fost implicat tata… ce tu înțelegi așa ușor… mă depășește.

– Tocmai de asta ai nevoie de un specialist. Însă nu înțelege greșit, Theodosia. Dacă ai avea nevoie de ajutor cu ceva la care nu mă pricep, tot te-aș ajuta, fie că ai vrea asta, fie că nu.

– A, da? Teddy zâmbi. M-ai salva de un dragon care scuipă flăcări?

– Absolut, zise el și începu să aranjeze hârtiile de pe masă.

– M-ai salva de piraţii care m-ar fi răpit?

– Fără doar și poate. O privi. Ai treabă și cu piraţii?

– Nu, din câte știu.

– Bun, pentru că nu știu despre piraţi decât din cărţi pentru copii și din romane

de aventuri. Privirea i se întoarse la ceea ce avea de făcut. Se pare că astea erau, la un moment dat, în ordine.

– Am încercat să le aranjăm, dar a devenit inutil. Ai...

– Mi-aș risca averea, viitorul și propria viață pentru tine dacă ar fi necesar, zise el absent, atenția fiindu-i deja îndreptată asupra documentelor de pe masă. Se pare că asta e o acțiune...

Jack continuă să spună ce erau diverse hârtii și de ce puteau fi sau nu importante – mai mult lui însuși decât ei. Teddy fu prea șocată de declarația lui ca să fie atentă. În timp ce încuviință și făcu diverse comentarii, nu-și putu lua gândul de la spusele lui.

Fusese doar o replică aruncată fără să gândească sau chiar era dispus să riște totul pentru ea? Până la urmă, nu era logodnicul ei. Nu avea de gând să se căsătorească cu ea. Și, cu siguranță, nu era îndrăgostit de ea. Deși vorbea ca un bărbat îndrăgostit. Și clar săruta ca unul. Dar Jack era genul de bărbat pentru care dragostea ducea direct la căsătorie. Iar căsătoria nu era în planurile ei. Și nici dragostea.

Era un gând prostesc, și Teddy încercă să-l ignore. Jack pur și simplu se străduia să fie ca tatăl lui. Încerca să fie eroul ei. Doar despre asta fusese comentariul lui. Bărbatul nici măcar nu era atent. Această constatare îi aduse confort – și o vagă dezamăgire.

De-a lungul zilei și a serii, stătu alături de el și îl privi studiind, aranjând și rearanjând hârtiile lăsate de tatăl ei, ajutându-l cum putea. Îi dăduse hârtie și un toc, iar Jack își făcea periodic notițe sau lua o pauză ca să pună o întrebare. De obicei, una la care Teddy nu avea răspuns. Mama ei mai apărea din când în când în sufragerie. Din păcate, nu descoperise nimic demn de luat în considerație, lucru ce o neliniștea pe tânără. Toți trei căzură de acord că era mai bine dacă mama nu era prezentă, deoarece oricum nu avea cum să îi ajute.

Erau perioade când Jack studia ceva ce părea promițător, iar Teddy îl studia pe el. Bărbatul își purta inteligența ca pe o sabie, ca un războinic. Cu trăsăturile lui puternice și pline de hotărâre, era evident că se simțea acasă în lumea finanțelor și a cifrelor. Teddy observă mici linii de concentrare pe fruntea lui și modul în care ochelarii îi alunecau pe nas, iar el îi împingea absent la locul lor. De mai multe ori, Teddy rezistă impulsului de a-i aranja șuvițele rebele de păr. Observă

modul în care buzele lui se apăsau una de cealaltă când fixa cu privirea ceva sau se concentra la ceva ce ar fi putut fi semnificativ. Privi cum mâinile lui răsfoiau hârtiile, puternice, virile și cunoscătoare, și se întrebă, în trecere, cum ar fi fost dacă le-ar fi simțit plimbându-se peste șoldurile sau sânii ei. Gândul era pe cât de fascinant și de incitant, pe atât de nepotrivit. Încercă, în zadar, să înlăture gândul sau altele la fel de insistente.

Luară o scurtă pauză, pentru o cină ușoară cu mama ei, pe care Jack păru hotărât să o farmece. Și exact asta și făcu. La finalul cinei, mama era fermecată de mult mai mult decât de viitorul lui titlu. Când terminară de mâncat, femeia spuse că mai erau câteva locuri unde soțul ei ar fi putut ține hârtii, îi aruncă o privire aprobatoare fiicei ei, apoi plecă.

– Cred că asta e pe seara asta, zise Jack peste câteva ore. Se relaxă pe scaun și respiră obosit. Am trecut prin aproape un sfert dintre hârtii. Clătină din cap. Tatăl tău nu arunca nimic. Chitanțe, notițe, scrisori pe jumătate scrise... E în beneficiul nostru.

– Doar că sunt prea multe. Teddy se uită dezgustată la grămezile acum ordonate ale vieții financiare a tatălui ei. De ce nu a putut fi destul de isteț cât să ascundă dovezi care-l incriminează pe Cyril într-un sertar secret sau să le pună undeva într-o carte.

Jack zâmbi.

– Ne-ar fi ușurat treaba.

– Deși presupun că, dacă tata ar fi fost destul de isteț cât să facă asta, nu ar fi fost în situația în care a ajuns.

– Theodosia. Jack se aplecă spre ea și o luă de mână. Tot ce am văzut până acum îmi spune că tatăl tău nu știa în ce era implicat – cel puțin, nu inițial.

Teddy inspiră adânc.

– Nu a existat nici o companie, nu e așa?

– Din câte am văzut, a existat ceva. Jack ezită. Dar se pare că a fost construită pe certificate de acțiuni, obligațiuni îndoielnice, hârtii și promisiuni, fără ceva solid care să le susțină.

– Totul a fost o fraudă, Jack, nu-i așa?

El făcu din nou o pauză, apoi încuviință.

– Așa se pare. Din ce am văzut, și recunosc că nu suntem nici măcar aproape de final, există indicii că tatăl tău nu a fost singurul care a pierdut o avere în povestea asta. Nu e surprinzător, având în vedere că britanicii reprezintă principalul investitor din America Latină. Și mulți dintre ei au făcut bani frumoși. Dar, cum am spus, mi se pare că tatăl tău habar n-avea în ce era implicat.

– Prostia nu e o scuză bună, nu-i așa?

– Probabil că nu. Jack se ridică. O să rămâi aici peste noapte?

– Nu plănuisem, dar e târziu. Se ridică și ea. Mama crede că sunt mai în siguranță la Dee decât aici, pentru că Cyril nu știe că stau acolo. A insistat să stea și Jacobs acolo. Pentru protecție.

Jack ridică dintr-o sprânceană.

– Majordomul?

– Se pare că nu a fost mereu majordom. Un alt mister pe care trebuia să-l deslușească. Oftă adânc. E șocant cât de epuizant e să nu fac nimic altceva decât să te privesc încercând să descâlcești haosul ăsta.

Jack făcu o pauză, ca și cum și-ar fi ales cuvintele cu grijă. Făcuse asta de multe ori pe parcursul zilei, dar era, fără doar și poate, ciudat să îi spui chiar și logodnicei tale false detalii despre afacerile financiare frauduloase ale tatălui ei.

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru siguranța ta. Sunt bărbați care supraveghează casa asta, precum și pe a lui Delilah.

– Poftim?

– E inutil să protestezi, zise el cu fermitate. Eu, Sam și Gray am căzut de acord că e o precauție rezonabilă. Tata cunoaște o agenție respectată care oferă astfel de servicii.

– Tatăl tău? Teddy îl privi. Toată lumea din familia ta știe despre asta?

– Nu toată lumea. Jack râse. Nu cred că mama știe.

– Dumnezeule! Teddy își îngropă fața în mâini. Cât de umilitor! Nu am vrut să afle nimeni despre problemele...

– Termină! O trase aproape și o luă în brațe. Toată lumea de la Millworth te consideră un membru al familiei. Ar face orice ca să te ajute. Și, cu toate că Sam, Gray, tata și unchiul Nigel știu despre dificultățile tatălui tău, care nu i-au mirat, nimeni nu mai știe despre această parte, cu excepția lui Delilah. Mătușa Bernadette și Camille nu știu decât că logodnicul tău s-a întors din morți. Atât am putut face ca s-o conving pe mătușa mea să nu vină la Londra cu noi.

Teddy zâmbi, lipită de haina lui.

– Între mătușa ta și mama mea, Cyril nu ar fi avut nici o șansă.

– Apropo de mama ta...

Teddy își ridică reticentă capul.

– Da?

– E ceva diferit între voi două. Pare că vă plăceți una pe cealaltă?

– Dacă există vreun avantaj al haosului ăstuia cu Cyril, acela e că ne-a apropiat.

– Înfruntarea unui dușman comun are puterea de a face asta.

– Am vorbit foarte mult în ultimele zile. Se gândi o clipă. Cred că am regăsit ceva ce am pierdut.

– Deci... Privirea lui o căută pe a ei. E de bine?

– De foarte bine.

– O să rezolvăm toată treaba asta, să știi. În vocea lui se auzi încrederea. Nu există varianta în care să te căsătorești cu el.

– Ești sigur?

– Nu am nici o îndoială. În plus... Ce fel de erou şi-ar abandona domniţa în ghearele răufăcătorului?

– Nu am nevoie de un erou, Jack. Teddy îi zâmbi. Dar sunt recunoscătoare că am un bancher.

– Asta e tot ce vrea să audă un bancher. Se aplecă şi îşi plimbă buzele peste ale ei, într-un sărut cald, lent şi infinit de perfect. Un sărut care alimentă un foc adânc din ea, o dorinţă care creştea cu fiecare clipă petrecută în braţele lui. Într-un final, îi dădu drumul, oftând. O să mă întorc mâine la prima oră.

– Pe curând!

Îi aruncă un zâmbet slab.

– Încearcă să nu-ţi faci griji.

– O să încerc. Dar nu cred c-o să reuşesc. Clătină din cap. O să fie nevoie de un miracol, Jack.

– Asta e perioada potrivită din an pentru miracole. O să găsim noi ceva, zise el cu fermitate.

În privirea lui nu era nici măcar o urmă de îndoială, şi, cu toate că Teddy se temea că nu era nimic de descoperit, încrederea lui o făcu să se simtă mai bine.

– Somn uşor, Theodosia, dar de la Dumnezeu!

– O seară bună, bancherul meu.

„Eroul meu.“

El zâmbi, încuviinţă şi plecă.

Pentru o perioadă lungă, Teddy stătu în uşa sufrageriei şi îl privi, prea obosită să-şi adune energia ca să se mişte, prea plină de întrebări fără răspuns care-i aglomerau mintea.

Era îndrăgostit de ea? Sau doar încerca s-o salveze?

Nu ştia şi, având în vedere experienţele ei cu Cyril, nu mai avea încredere în

propria judecată când venea vorba despre astfel de lucruri. Se temea să presupună orice. Legat de Jack sau de ea.

Pentru că, deși nu știa dacă el era îndrăgostit de ea, n-avea absolut nici cea mai vagă idee dacă ea era îndrăgostită de el.

Zilele începură rapid să semene. Jack venea dimineața ca să încerce să găsească ceva care să-l incrimineze pe Cyril. Deseori, raporta niște informații noi pe care Grayson sau Sam le aflase, dar nimic foarte important. Teddy își dădu repede seama că nu prea avea cum să-l ajute pe Jack altfel decât încurajându-l. Chiar și așa, era reticentă să plece de lângă el, chiar dacă Jack nu știa că ea era acolo în cea mai mare parte a timpului. Lui Teddy i se părea un fel de parteneriat tăcut și intim, care era, în același timp, reconfortant, incitant și... potrivit.

Chiar și așa, ar fi vrut să-l poată ajuta mai mult. Dar hârtiile tatălui ei erau de neînțeles pentru ea. Enormitatea sarcinii avea capacitatea de a înceţoşa mintea şi de a amorți sufletul. Cel puțin, când venea vorba despre mintea și sufletul lui Teddy. Jack, pe de altă parte, se bucura de situație. Era, în mod evident, învigorat de această dilemă financiară, în timp ce ea se simțea neajutorată și naivă. Jack o asigură că nu era așa, deși nici el nu părea chiar convins.

A doua zi, în biroul din camera ei, Teddy descoperi scrisoarea care o informase despre moartea lui Cyril. În a treia zi, Grayson îi spuse lui Jack că era posibil să fi descoperit ceva semnificativ. În dimineața celei de-a patra zile, ziua cinei lui Sir Malcomb, se petrecu primul miracol al sezonului de Crăciun când mama lui Teddy se oferi să se ocupe singură de adunarea de la Sir Malcomb. Mama insistă că era mai bine ca Teddy să-l ajute pe Jack și se ocupă de aranjamentele finale cu o încredere șocantă și cu o competență uimitoare. După-amiază, le ură noroc, mărturisindu-le că aștepta cu nerăbdare să îi vadă pe Sir Malcomb și pe prietenii lui, pe mulți dintre ei cunoscându-i de ani întregi. Apoi femeia plecă, cu încrederea și postura unei persoane care știa exact ce făcea. Ceea ce putea fi considerat un alt miracol. Sau, cel puțin, o parte din primul.

Al doilea miracol fu mult mai subtil, dar la fel de remarcabil, și se petrecu seara, după ce servitorii se retraseră. Teddy și Jack căzură de acord că aveau nevoie să-și limpezească mințile și să vorbească despre cu totul altceva. Teddy îi povesti despre planurile pentru Anul Nou. Cum făcuse o mare parte dintre aranjamente

înainte de apariţia lui Cyril, nu se temea pentru succesul evenimentului. Până la urmă, gala era peste mai bine de o săptămână. Nici unul din ei nu menţionă faptul că, dacă nu reuşeau să găsească între timp ce le trebuia, era posibil ca Teddy să nu fie prezentă.

Jack vorbi despre întâlnirea lui cu mama sa şi despre speranţele lui ca ea şi tatăl lui să ajungă măcar să vorbească unul cu celălalt. Era surprinzător de optimist în privinţa asta. Şi îi spuse că discutase cu domnişoara Merryweather şi căzuseră de acord că erau meniţi să fie doar buni prieteni. Şi că aceasta îi mărturisise cât de mult îi plăcea să călătorească. Vorbi cam mult despre întreprinzătoarea domnişoară Merryweather şi călătoria ei pe mare şi despre cât de mult îi plăcuse să călătorească cu vasul...

Îi lovi pe amândoi cam în acelaşi moment. Privirile li se întâlniră, şi ei îşi dădură seama, că avuseseră răspunsul aproape de la început. Iar ăsta putea fi considerat al doilea miracol.

Iar când Teddy îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Jack, iar el o ridică şi o învârti prin cameră, râsul lor se auzi prin toată casa. Nu fu un miracol că buzele lor se întâlniră, într-o sărbătorire a victoriei. Era de aşteptat. O sărutase de noapte bună în fiecare seară de când începuseră căutările. Acest sărut începuse inocent, dar se transformă repede în ceva puternic, copleşitor şi irezistibil. Ceva ce Teddy nu-şi imaginase niciodată că avea să simtă. Un sentiment în care nu-şi imaginase niciodată că avea să se încreadă.

Un purist într-ale miracolelor ar fi disprețuit, cu siguranţă, acest miracol, din cauza naturii sale păcătoase. După Cyril, Teddy îşi jurase că intimitatea cu un bărbat nu era o greşeală pe care să o repete. Dar ce se întâmpla cu Jack era diferit. Dorinţa nu-i acapara numai corpul, ci şi inima, sufletul.

Ce se întâmpla cu ei era diferit. Nu era o greşeală. Era vorba despre Jack.

Bancherul ei.

Eroul ei.

Indiferent ce avea să se întâmple, ce planuri îşi făcuse pentru viaţa ei, ce drum avea el să aleagă, în acel moment, Teddy nu voia decât să fie cu Jack.

Şi e posibil ca acesta să fi fost cel mai mare miracol dintre toate.

Capitolul 22

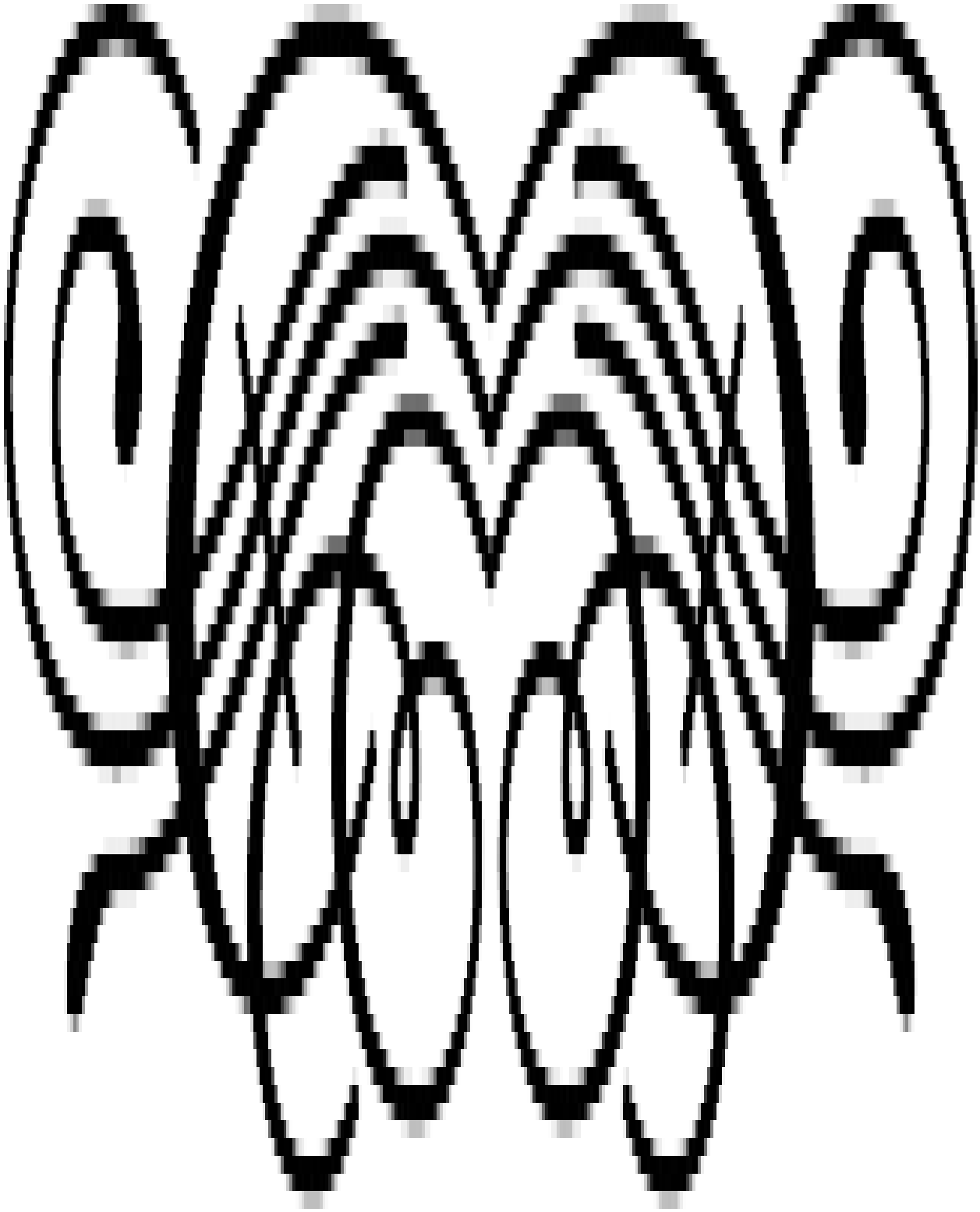

– Asta ar putea fi o greșeală groaznică, să știi, îi șopti Jack, vocea lui fiind plină de dorință.

Spatele ei era lipit de ușa închisă, iar ea pipăi cu o mână, pentru a răsuci cheia în broască. Slavă Domnului că lampa din camera ei era aprinsă!

– Da, știu, dar...

El își ridică privirea și se uită în ochii ei.

– Dar?

– Dar nu e. Știu asta.

Privirea lui o căută pe a ei, apoi Jack încuviință și o trase aproape.

– Bine.

Iar buzele lui le acaparară pe ale ei.

Teddy nu știa cum urcaseră scările și ajunseseră în camera ei. Ultimele minute erau o ceață de mâini și buze – și pasiune prea mult timp negată. Și nu știa nici cum ajunsese să fie îmbrăcată numai în corset, cămășuță și lenjerie și unde anume își pierduse el cămașa. Detaliile erau nesemnificative, pierdute în ceața excitării care o copleșise.

El bâjbâi să-i desfacă iute corsetul, iar ea îi deschise nasturii de la pantaloni. Teddy își dădu seama că nici măcar nu se prefăcuse că ar fi fost reticentă. Dar de ce ar fi făcut asta? Până la urmă, era deja ruinată. Nu avea cum să fie și mai ruinată. Și, Dumnezeule, îl dorea cu o intensitate de care nu se crezuse capabilă. La naiba, era o ușuratică. Una condusă de pasiune, dorință și toate lucrurile despre care i se spusese că aveau să o ducă la pierzanie. Nu c-ar fi contat. Nimic nu mai conta în acel moment în afară de el.

Corsetul ei se lărgi și alunecă pe podea. Mâinile lui alunecară sub cămășuță și îi atinseră pielea goală, iar tânăra tresări. Nasturii lui se deschiseră sub degetele ei, și Teddy îi trase pantalonii în jos, peste șolduri, până când erecția lui era lipită de ea. Jack gemu.

Căldura se strânse între coapsele ei. Îşi îndepărtă buzele de ale lui.

– Ar trebui să-ţi spun. Nu sunt chiar... Adică... am mai făcut asta înainte.

– Da? Crezi că acest moment anume e potrivit ca să-mi zici asta?

– Nu m-am gândit să menţionez asta înainte.

– Şi te-ai gândit acum? Mâinile lui alunecară peste talia ei, iar degetele lui deschiseră funda lenjeriei ei, care alunecă pe podea. Acum?

– M-am gândit că ar trebui să ştii, zise ea încet, atenţia fiindu-i concentrată pe, ei bine, penisul lui, care era tare, lipit de ea. Niciodată nu ar fi pronunţat cuvântul acela cu voce tare. Cyril îl folosise, fusese chiar mândru de asta, şi lui Teddy mereu i se păruse vulgar. Un alt detaliu legat de fostul ei logodnic pe care-l ignorase. Dar, în acel moment, cu Jack, cuvântul părea excitant.

– Mereu am crezut c-o să mă căsătoresc cu o virgină.

Mâinile lui se opriră pe spatele ei şi alunecară în jos.

– Excelent. Teddy gemu şi se lipi de el. Având în vedere că nu vorbim despre căsătorie.

– Ei bine, atunci, ar trebui să ştii că nici eu nu sunt virgin, zise el zâmbind, în timp ce-i dădu cămaşa jos.

– Slavă Domnului!

Ea se cufundă în braţele lui, iar Jack o ridică şi o duse spre pat. Ca pe un premiu. Sau ca pe un dar.

Căzură în pat împreună şi, dintr-odată, erau o încâlceală de braţe şi picioare, buze, guri şi limbi, explorare şi descoperire.

Fără avertisment, el se opri şi-şi înălţă capul.

– Deşi, dacă tot suntem la capitolul mărturisiri, presupun c-ar trebui să ştii că nu sunt excepţional de experimentat.

– Ce vrei să spui prin excepţional de experimentat? Probabil nu era cel mai bun

moment să vorbească despre asta. Ai spus – sau ai insinuat – că ai mai făcut asta.

– Am mai făcut asta. O uşoară indignare se auzi în vocea lui. Dar nu sunt genul de bărbat care să simtă nevoia să se culce cu fiecare femeie pe care o întâlneşte.

– Nici nu am crezut că eşti.

– Am experienţă, dar pur şi simplu nu sunt excepţional de experimentat.

În cazul ăsta, Jack, se pare că ne potrivim foarte bine.

– Nu aş vrea să fii dezamăgită.

– Nu-mi imaginez că m-ai putea dezamăgi. Avea gust masculin, de condimente şi promisiuni. Cu nimic.

– Mi s-a spus că am o anumită abilitate naturală.

– Vom vedea, şopti ea.

– Aşa e.

Bărbatul se întoarse, o strânse aproape şi o întoarse pe spate.

O sărută pe gât atât de uşor, că nu fu sigură dacă o atingea şi se arcui, ca să-i întâlnească buzele. Gura lui alunecă peste sânii ei, pe care-i gustă pe rând. O tachină şi se jucă cu ea până când Teddy respiră din ce în ce mai sacadat, iar gura lui se plimbă mai jos.

Ea se arcui pentru mai mult.

Teddy îşi trecu degetele prin părul lui şi îi mângâie muşchii fermi ai umerilor şi ai spatelui. Se bucură de senzaţia corpului lui gol lipit de al ei. De căldura lui şi de pasiunea care scânteia între ei şi îi lega.

Mâna lui alunecă între picioarele ei, ca să o mângâie, degetele lui alunecând peste ea, umede de la excitarea ei. O exploră cu limba şi cu degetele, o veneră. O sculptă într-o fiinţă creată numai din senzaţii, până când ea nu mai exista decât sub atingerea mâinii şi a buzelor lui. Şi mai era şi senzaţia din ce în ce mai intensă care ameninţa s-o dezintegreze.

Teddy se bucură de căldura pielii lui sub degetele ei, căldură pe care o împărtășea. Un foc ce se întețea, consumând totul în calea sa. Îi plăcea să-l cerceteze, să exploreze zonele ferme ale corpului lui, descoperind pâlcurile de păr de pe piept și care se îndreptau spre abdomenul lui. Se minună de lungimea lui tare, fierbinte, și admiră modul în care corpul lui se îndrepta spre al ei când îl atingea.

El gemu.

– Theo...

Fiecare șoaptă a buzelor lui pe gâtul ei, pe sânii ei și pe abdomen o excita din ce în ce mai mult. Cu fiecare atingere a lui, cu fiecare mângâiere a ei, Teddy se pierdea din ce în ce mai mult într-o lume a senzațiilor absolute. O lume sălbatică și electrică. Tânăra observă un geamăt ușor care exprima plăcerea ce-i copleșise simțurile și își dădu seama că venea de la ea. Și acel sunet era excitant, și erotic, și amețitor.

O urmă de gândire rațională, care zăbovea în adâncul minții, observă că intimitatea ei cu Cyril nu fusese deloc așa. Nu-și amintea acea intensitate a sentimentelor, acea dorință copleșitoare, ca și cum ar fi fost posedați de forțele naturii. Cu siguranță, și-ar fi amintit așa ceva. Nu, ce se întâmpla acum era nou, iar asta făcea momentul cu atât mai aparte.

Nu era conștientă decât de el. De gustul lui. De senzația lui. De mirosul lui. Nimic nu mai exista în afară de nevoia pentru el, imediată și inexorabilă. Își înfășură piciorul în jurul piciorului lui și îl ghidă în susul corpului ei. Se ținu strâns de el și îl îndemnă să continue.

– Jack, șopti ea, numele lui nefiind decât o respirație sau o rugăminte pe buzele ei.

Șoldurile ei se întoarseră spre el ca din proprie voință. Jack se cuibări între picioarele ei și alunecă în ea, cu o penetrare controlată, ce smulse un geamăt profund din ea. Teddy gemu odată cu senzația unirii lor și a bucuriei de a fi una cu el.

Ea îi întâmpină mișcarea unduindu-și șoldurile din ce în ce mai repede, într-un ritm din ce în ce mai intens. Îl făcu al ei, iar ea se lăsă pradă lui.

Erau unul. Pentru moment. Pentru totdeauna. Până când corpul i se încordă în jurul corpului lui şi eliberarea o copleşi în valuri de extaz. Şi acea senzaţie era nouă.

Era mult mai mult decât îşi imaginase vreodată sau decât se aşteptase. Dar, până la urmă, era vorba despre Jack.

Şi nu era el mai mult decât se aşteptase Teddy vreodată?

– Ai avut dreptate.

Jack privi tavanul, încercând să-şi revină.

– Da?

Vocea ei gâtuită se potrivea cu a lui.

– Ai meritat tot efortul.

Lângă el, Theodosia se opri. Apoi râse.

– Şi tu.

Teddy se rostogoli într-o parte şi îi zâmbi.

– Nu ştiu sigur ce să spun acum. A fost... minunat.

– Eu urma să spun neaşteptat. Dar cu adevărat minunat datorită naturii sale neaşteptate. Bineînţeles, nu sunt excepţional de experimentat.

– Dar ai o anumită abilitate naturală.

Jack râse.

– În timp ce eu sunt... Teddy oftă. O uşuratică.

Moment în care el încuviinţă.

– Da, să nu uităm de asta.

Tânăra îl privi.

– Chiar crezi asta?

– Nu. Își alese cuvintele cu grijă. Cred că ai fost păcălită de un bărbat în care ai avut încredere și...

– De trei ori, zise ea dintr-odată și se ridică, trăgând plapuma peste ea.

Jack se încruntă, confuz.

– De trei ori ce?

– De trei ori m-a păcălit Cyril. A fost o greșeală, Jack, adăugă ea repede. Una pe care o s-o regret mereu. Dar numai eu sunt de vină. Deși probabil s-ar putea spune că o dată se cheamă greșeală, dar de trei ori… un obicei.

Bărbatul se ridică, își așeză capul pe pernă și o trase în brațele lui.

– Nu trebuie să-mi spui mie asta.

– Știu. Nu te privește, dar, în mod ciudat, simt nevoia să-ți spun. Ca și cum, dacă nu aș face-o, te-aș înșela.

– Se spune că mărturisirea face bine la suflet.

– Nu-mi fac griji pentru sufletul meu, dar nu aș vrea să ai o părere proastă despre mine.

– Niciodată nu aș face asta.

O strânse și mai tare și o sărută pe frunte.

– Eram mai tânără și naivă și credeam că sunt îndrăgostită și că o să-mi petrec restul vieții cu el. Așa că nu mi s-a părut greșit.

– Cred că putem să cădem de acord că, având în vedere că te-a păcălit cu atâtea lucruri, și asta poate să intre în aceeași categorie. Se gândi o clipă. Din ce am înțeles eu, bărbatul ăla era expert în manipularea oamenilor. Nu e surprinzător că a reușit să te seducă.

– Nu a fost prea dificil pentru el. I-am dat voie să mă seducă. Ar fi trebuit să fiu mai deșteaptă, Dumnezeu știe, doar am fost așa cu alți bărbați. Dar eram logodită, nu întineream și... Se mișcă în brațele lui, ca să-l privească în ochi. Nu am vrut să mor virgină.

Jack își opri un râset, iar Teddy îl privi.

– Nu e amuzant.

– Ba da, e.

– Să știi că e diferit pentru bărbați. Lumea se așteaptă de la voi să fiți experimentați. Femeile trebuie să aștepte, în tăcere, răbdătoare și… aparent pentru totdeauna. Unele dintre noi pur și simplu nu suntem așa răbdătoare.

Jack râse.

– Termină! Ea se trase din brațele lui și se acoperi cu cearceaful. Era o priveliște excitantă, și Jack se simți din nou excitat. Acum, probabil crezi că sunt cel mai rău tip de ușuratică.

– Asta și sper. Jack trase cearceaful de pe ea și se aplecă, plimbându-și limba peste sfârcul ei. Mereu mi-au plăcut ușuraticele.

– Da? zise ea gemând.

– Da. Îi luă sânii în mâini și îi sărută până când ea își dădu capul pe spate și gemu încet.

– Deci... nu te deranjează? Natura mea decăzută?

Era evident că, oricât se străduia Jack, Teddy nu avea să se lase distrasă. Jack oftă resemnat, aranjă la loc cearceaful și se rezemă de pernă. Nu voia decât să o facă să promită chiar în acel moment că nu avea să mai fie în patul nimănui altcuiva decât al lui, dar era sigur că acela nu era momentul potrivit ca să-și declare intențiile.

– Cât de sincer vrei să fiu?

– Nu știu. Teddy se încruntă îngrijorată. Având în vedere că mi-am făcut curajul

să te întreb, aș prefera să fii complet sincer.

– Foarte bine. Jack se gândi o clipă. Aș minți dacă aș spune că nu mă deranjează faptul că nu sunt primul – singurul bărbat din patul tău. Că nu am fost primul care ți-a gustat pielea. Că nu am fost primul care a simțit căldura corpului tău.

Tânăra făcu ochii mari.

– Dumnezeule, Jack, habar n-aveam că ești atât de descriptiv.

– Pot fi foarte descriptiv. Bărbatul îi aruncă un zâmbet cu subînțeles. Așa cum spuneam, sunt prea egoist ca să nu mă deranjeze că nu am fost singurul bărbat care ți-a ajuns vreodată în pat. Mă deranjează destul de mult că nu m-ai așteptat să intru în viața ta înainte să te lași amăgită.

Teddy tresări.

– Dar asta s-a întâmplat cu mult timp înainte să ne întâlnim. Până la urmă, era logodnicul tău, și cred c-am fi surprinși să aflăm câte cupluri logodite nu reușesc să aștepte până la nuntă ca să... se cunoască mai bine.

– Asta sună mult mai bine decât amăgită, șopti ea.

– Nu e ca și cum după aceea ai început o carieră de promiscuitate și aventuri nesfârșite. N-ai făcut-o, nu?

– Jack!

Teddy pufni și îl lovi peste braț.

– Așa mă gândeam și eu.

Jack chicoti.

– Ești foarte progresiv pentru un bancher.

– De fapt, sunt realist. Trecutul e trecut și nu poate fi schimbat. În plus, aș fi un ipocrit să te condamn pentru un comportament pe care l-am avut și eu.

– Așa e. Deși nu ești excepțional de experimentat. Îl studie curioasă. Totuși, presupun că te-ai bucurat de compania feminină de mai mult de trei ori.

– Ei bine, nu am vrut să mor virgin.

– Jack. Fii serios!

– Tocmai asta e problema, nu? Nu mă simt chiar serios, ci... Se aplecă şi o sărută pe vârful nasului. Poate minunat, oarecum euforic… şi am o stare uimitor de bună.

Teddy îi ignoră comentariul.

– Da, bine, şi eu, dar...

– Dar acum te aştepţi să-ţi fac şi eu mărturisiri despre aventurile mele din trecut.

– Nu, nu, bineînţeles că nu.

– Pentru că nu o să-ţi dau o listă cu numele femeilor cu care am fost, oricât de lungă sau de scurtă ar fi.

– Aş fi dezamăgită de tine dacă ai face asta, zise ea cu fermitate, apoi făcu o pauză. Deşi trebuie să recunosc că sunt puţin curioasă în legătură cu tine şi domnişoara Merryweather...

– Dumnezeule, Theodosia, în nici un caz. Gândul nici nu mi-a trecut prin minte. Ciudat, niciodată nu îşi dăduse seama că, deşi ţinea foarte mult la Lucy, nu o dorise. Iar ăsta ar fi trebuit să fie un indiciu despre adevăratele sentimente pe care le avem unul pentru celălalt.

– În ceea ce mă priveşte… te-ai gândit la asta?

– Având în vedere cât de dezbrăcaţi suntem acum, aş zice că ştii deja răspunsul.

– Ei bine, da.

Teddy roşi. Jack nu ştiuse până atunci că acest lucru putea fi atât de erotic.

– Dar, dacă vrei să ştii, da, m-am gândit la asta. Imediat şi în mod constant. Ba, mai rău, tu, Lady Theodosia, mi-ai invadat visele.

Tânăra făcu ochii mari, cu o expresie inocentă.

– Da?

– Poți să fii destul de persistentă în visele mele. Și foarte obraznică.

– Da? În ce mod?

– Stai să mă gândesc.

Jack se întoarse cu fața spre ea, îi trase cearceaful mai jos, apoi își plimbă degetele ușor peste sfârcul ei, observând cu satisfacție cum acesta se întărește sub atingerea lui.

– În visele mele, aveai anumite cerințe.

– Da?

– Da, ai insistat să faci mai multe lucruri. Precum ăsta.

Se apropie ca să-i atingă sfârcul cu dinții, apoi ușor cu limba.

Teddy tresări.

– Da?

– Ți s-a părut apetisant.

– Înțeleg de ce. Ochii îi scânteiară. Ce altceva?

– Tot felul de lucruri. O apucă de șolduri și o trase în jos, pe pat, apoi o luă cu o mână de încheieturi, pe care i le ținu deasupra capului.

Era absolut delicioasă, o ofrandă adusă zeilor sau un dar de la ei.

– Îți plăcea asta.

– Înțeleg de ce.

Pieptul i se ridica și cobora, în ritm cu respirația, un festin numai și numai pentru el. Nu credea că era posibil, dar se întărea cu fiecare respirație a ei.

– Mă simt la mila ta. E aproape... excitant.

– Știu. Jack îi zâmbi. Chiar dacă nu era excepţional de experimentat, acele experienţe îl învăţaseră bine. Și asta ţi-a plăcut.

Îşi plimbă degetele uşor, dintr-o parte a unui sân, de-a lungul ei.

– Dumnezeule!

– Și asta. Se aplecă peste ea și îşi plimbă limba peste abdomenul ei.

Mușchii ei se încordară, și Teddy gemu.

Mâna lui alunecă între picioarele ei şi i le depărtă. Ea îl ascultă, fără ezitare. Degetele lui o deschiseră și alunecară peste esenţa ei umedă.

– Ah...

Teddy gemu, iar sunetul aproape îl înnebuni. Cu toate astea, mai putea aştepta.

– Asta ţi-a plăcut în mod special, şopti el.

Se aplecă și mai mult, şi limba lui luă locul degetului său. Teddy gemu și îşi arcui spatele.

– Dumnezeule, Jack!

Bărbatul îşi întoarse capul şi o privi.

– Bineînţeles, asta se întâmpla în visele mele. Dacă, trează, asta nu ţi se pare...

– Dumnezeule, Jack, dacă te opreşti acum... Îşi ridică şoldurile. Aş fi forţată să...

Undeva în casă, bătu ceasul, iar ea se opri.

– Cât e ceasul?

– E abia miezul nopţii.

– Mama poate să ajungă acasă în orice clipă.

Teddy făcu ochii mari, panicată.

– Ar fi ciudat.

– Asta e cea mai neînsemnată parte. Teddy încercă să scape de strânsoarea lui. Jack! Dă-mi drumul imediat!

El oftă frustrat.

– Dacă insişti!

– Mi se pare că e cel mai bun moment.

– Nu şi pentru mine, bombăni el, dar îi dădu drumul la încheieturi.

– Nu cred că e mai uşor pentru mine decât pentru tine. Teddy se ridică şi se uită prin cameră după hainele ei. Eram destul de... Îi aruncă un zâmbet insinuant. Mă aştept ca, la un moment dat, să termini ce ai început.

– O să fie plăcerea mea.

Îi zâmbi, se ridică şi îi întinse mâna, ca s-o ajute să se ridice.

– Dacă mama ne-ar descoperi, ar fi ciudat, în cel mai bun caz. Îl luă de mână, se dădu jos din pat şi începu să-şi strângă hainele. Ţi-ar cere să te căsătoreşti imediat cu mine.

– Foarte jenant, într-adevăr. Cu toate astea, Jack o trase înapoi în pat şi în braţele lui, unde-i era locul. Dar merită riscul.

– Dumnezeule, Jack, nu putem să...

Protestul ei era slab, şi Teddy abia se zbătu, ceea ce îi diminuă obiecţia.

– Eşti sigură?

O sărută pe ceafă.

– Nu sunt sigură de nimic atunci când tu...

Îşi undui fundul încet pe erecţia lui, într-un mod seducător.

– Îmi place când eşti nesigură..., îi şopti el.

O ținu strâns cu o mână, iar cealaltă îi alunecă între picioarele ei. Era din nou udă de dorință, și o mângâie până când gemu și capul îi căzu pe spate, pe umărul lui.

– Deși, dacă tu crezi c-ar trebui să ne îmbrăcăm...

– Ești un bărbat foarte, foarte rău. Vocea ei era joasă și abia putu pronunța cuvintele. Se frecă ușor de mâna lui. Iar eu sunt o ușuratică plină de dorință.

– Ți-am spus.

O apucă de șold, o ridică și o întoarse cu fața spre el. Ea îl călări, mădularul lui fiind tare între ei.

– Îmi plac ușuraticele.

Ea inspiră adânc.

– Foarte bine.

Se lăsă încet în jos, pe el, privirea ei susținând-o pe a lui – într-o provocare sau în semn de confirmare. Ochii ei verzi erau încețoșați de dorință. Îl învălui, îl înconjură, îl înecă în căldura ei. Jack gemu când o pătrunse adânc.

Teddy se ridică în genunchi, apoi alunecă din nou în jos, senzația înfiorându-l. Jack tresări.

– Dumnezeule, Theodosia...

– Asta... asta nu schimbă nimic... Tânăra își lăsă capul pe spate, șoldurile ei unduindu-se peste el. Nu am de gând să mă căsătoresc cu tine.

– Nu-mi amintesc să te fi întrebat.

Jack își îngropă fața între sânii ei și o pătrunse adânc.

– Ești genul de bărbat… care crede că așa ceva... atrage cu sine căsătoria.

– Sunt?

Îi prinse sânii în mâini, oferindu-le pe rând, atenție. Mușcându-i ușor, alintându-i

sfârcurile, lingând pielea.

– Știi că așa e. Of, da... Teddy își înfipse unghiile în umerii lui. Încerci să-mi distragi atenţia?

– Nu este singurul meu scop...

Își undui șoldurile peste ale lui, călărindu-l din ce în ce mai repede.

– Vorbeam despre... căsătorie.

– Tu vorbeai despre căsătorie. Jack o prinse de talie, ghidând-o în sus și în jos. Fiecare mișcare era plăcere pură. În clipa de față... eu mă gândesc la... alte lucruri.

– Planurile mele nu... includ căsătoria.

Ea gâfâi, călărindu-l mai tare.

– Știu asta.

– Atât timp cât știi...

– Ai face bine să știi asta... Planurile... O pătrunse. Draga mea Theodosia... Dumnezeule, senzaţia aceea aproape îl înnebunea. O pătrunse din nou. Se schimbă.

– Nu... și ale... mele.

Teddy respiră din ce în ce mai repede.

– Ale mele... au făcut-o...

Mușchii ei se încordară. Teddy închise ochii, cu gura ușor întredeschisă, expresia de pe chipul ei fiind apropiată deopotrivă de durere și de plăcere. Frumoasă și minunată. Gemu și tremură, împingându-l dincolo de limita uitării. El o pătrunse adânc din nou și capitulă.

Și știu, în timp ce lumea exploda în jurul lui, că nu avea să poată să-i dea drumul vreodată.

Îi fu mult mai greu Theodosiei să se îmbrace decât îi fusese să se dezbrace. Şi nu fu nici pe departe la fel de distractiv. Însă reveniră în sufragerie destul de repede.

– Ar trebui să plec.

– Mă tem că da, zise ea.

Jack îi luă o mână şi o ridică la buze, în timp ce se priveau în ochi.

– Nu vrei să mă vezi plecând, nu-i aşa?

Ea zâmbi.

– Aşa e, Jack.

– Foarte bine. O trase în braţe. Eşti pregătită să-l înfrunţi pe Nottwood?

– Când?

– Mâine?

Ea se înfioră.

– Aşa repede?

El încuviinţă.

– Acum, că avem un plan, nu văd nici un motiv să amânăm. Tu?

– În afară de faptul că aş prefera să nu-l mai văd niciodată, nu, presupun că nu am vreun motiv de amânare.

– Trimite-i un bilet mâine, la prima oră, şi cere-i să vă întâlniţi. Nu o să te las să-l vezi singură.

– Nu vreau să fac asta singură, dar vreau să fiu eu cea care îi spune.

Jack încuviinţă. Ea ezită.

– Îți dai seama că e posibil ca asta să nu meargă.

– E un risc, dar cred că avem destule. Jack o studie. Dar familia ta e în joc. Dacă nu vrei să-ți asumi riscul...

– Nu, hai s-o facem! Teddy zâmbi. Cred că pot înfrunta orice cu tine alături.

– Când o să se termine totul, o să ne întoarcem la Millworth, împreună cu mama ta, bineînțeles. Ajunul Crăciunului e numai peste câteva zile, şi am fost plecaţi prea mult. Cine știe ce au făcut părinții mei în absența noastră.

– Și asta e drept.

– În plus, nu am de gând să te las singură în Londra după ce îl înfruntăm pe Nottwood. Vreau să te știu undeva unde ești în siguranţă.

– Foarte bine.

El o fixă cu privirea.

– Nu o să protestezi? Să spui că poți foarte bine să ai grijă de tine?

– În nici un caz. Sunt de acord cu tine.

– Ești de acord cu mine?

– Da. În privința asta, zise ea zâmbind.

– Presupun că o să accept ce primesc.

O îmbrățișă și o sărută, apoi îi dădu drumul, reticent.

– Pe mâine, deci?

O urmă de dorință se auzi în vocea ei. Dacă Jack nu pleca acum, nu avea s-o mai facă niciodată.

– Ești încă aici, domnule Channing? Ce drăguț! se auzi vocea lui Lady Sallwick de pe hol.

– Cum a fost cina la Sir Malcomb, mamă?

Vocea fetei sună încrezătoare, dar Jack observă o ușoară tensiune în umerii ei.

– Minunată, absolut minunată. Lady Sallwick strălucea. Toată lumea s-a simţit excelent. Îndrăznesc să spun că sunt mai mulţi domni care vor apela la serviciile noastre pentru propriile lor cine. Și nu aș fi deloc surprinsă dacă cel puţin unul m-ar vizita în privat.

– Mamă!

Theodosia făcu ochii mari.

– Nu te uita așa la mine, draga mea. Nu sunt moartă încă. Mai am câţiva ani buni înaintea mea, și nu m-ar deranja să-i petrec cu un domn aparte.

– Asta mi se pare genul de conversaţie care ar trebui să rămână strict între o mamă și fiică. Jack zâmbi și se îndreptă spre ușă. Deci, pe mâine, atunci...

– Nu așa repede, domnule Channing. Vocea lui Lady Sallwick deveni, dintr-odată, sumbră. Mă și tem să întreb și e evident că amândoi aţi depus ceva efort, căci sunteţi amândoi răvășiţi, dar aţi găsit ceva important?

Theodosia se uită la el, iar Jack încuviinţă.

– Așa credem. De fapt, sunt destul de convins de asta.

– Slavă Domnului! Uşurarea se citi pe faţa femeii. Și mulţumesc, domnule Channing.

– Îmi puteţi spune Jack.

– Aș putea, dar prefer să n-o fac, zise ea. Dar nu m-aș împotrivi să-ţi zic Jackson.

Tânărul râse.

– Jackson și Theodosia, zise Lady Sallwick. Sună minunat.

– Nu-i așa? zise el și se uită la Theodosia, care păru că voia să spună ceva, dar se abţinu. Și eu mă gândeam fix la asta.

– Ne vedem dimineaţă, Jack, zise Theodosia cu fermitate. O seară bună!

El zâmbi.

– O seară bună, Theodosia! Lady Sallwick.

– O seară bună, Jackson!

Lady Sallwick zâmbi. Jack se întoarse şi plecă; în urma lui se auzea conversaţia femeilor.

– ... La Millworth mâine.

– Nu pot, nu aş vrea... De fapt, e o idee splendidă. Nu trebuie să fiu prea disponibilă...

Bărbatul râse. Theodosia avea dreptate. Era genul de bărbat care se aştepta ca mariajul să însoţească o experienţă intimă cu femeia pe care o iubea. Dar nu avea de gând să se certe cu ea. Nu acum, cel puţin.

Un plan vag se forma în mintea lui legat de viitorul său, dar nu avea rost să vorbească despre asta până nu avea ceva concret. Oricum, toate planurile lui o includeau pe ea alături de el, ca soţia sa. Nu accepta altă variantă.

Jackson Quincy Graham Channing, cel mai tânăr vicepreşedinte din istoria Graham, Merryweather and Lockwood Banking and Trust, nu fusese niciodată nevoit să lupte pentru ce voia. Nu avusese de ce. Primise aproape totul. Era bogat şi privilegiat, şi viaţa îi fusese destul de uşoară. Şi nici nu profitase de poziţia lui. Îndeplinise aşteptările pe care le avuseseră cei din jur de la el, respectase regulile familiei lui, ale societăţii şi chiar ale băncii. Niciodată nu fusese ţinta scandalurilor sau a bârfelor. Mersese pe un drum care era acceptabil, respectabil şi, posibil, plictisitor. Nu, niciodată nu trebuise să lupte pentru nimic, dar, pe de altă parte, niciodată nu dorise ceva ce nu avea.

Jack Channing, fiul colonelului Basil Channing, nu era sigur pe viitorul sau pe destinul lui, dar ştia că, orice-l aştepta, voia să înfrunte totul cu Theodosia Winslow alături. Iar el ştia foarte bine că şi Theodosia simţea la fel, fie că era pregătită să recunoască asta, fie că nu. Să o convingă avea să fie cea mai dificilă parte, dar asta era o bătălie pe care nu avea de gând s-o piardă.

Jackson Quincy Graham Channing ar fi acceptat „nu“ ca răspuns şi ar fi pierdut cu graţie.

Jack Channing însă nu avea să renunțe fără luptă.

Asta era diferența dintre un bancher și un erou?

Sau diferența dintre un bărbat care credea că știa cine și ce era și un bărbat care încă încerca să deslușească asta?

Capitolul 23

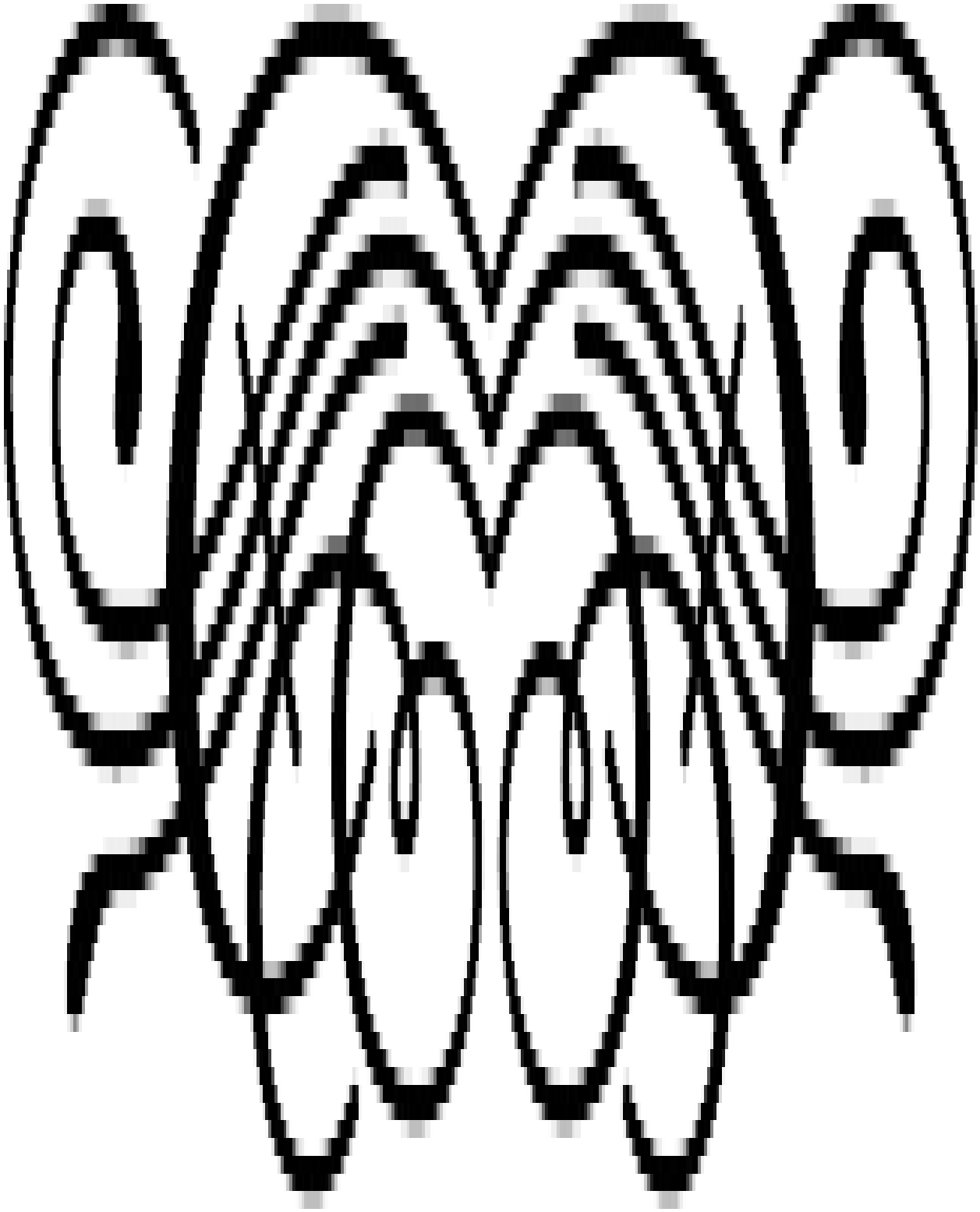

– Trebuie să recunosc, am fost surprins să primesc biletul tău, dar încântat că ai acceptat inevitabilul. Mă temeam că avea să fie ciudat altfel. Cyril intră în salon cu încrederea unui bărbat care n-avea nici o îndoială în privinţa victoriei sale. Deşi, cum încerc să nu fiu văzut, nu a fost deloc uşor să... Îi văzu pe Jack şi pe mama ei şi se opri brusc. Theodosia?

– Mă bucur c-ai putut să vii, Cyril. O ştii pe mama, dar nu cred că l-ai întâlnit pe logodnicul meu. Teddy îşi forţă un zâmbet amabil. Cyril, el este domnul Jackson Channing. Jack, el e Lord Nottwood.

– Nottwood.

Jack încuviinţă politicos, dar privirea îi era rece şi tăioasă, absolut înfricoşătoare. Cyril îl ignoră.

– Nu am timp de prostii azi, Theodosia. Ce înseamnă asta?

– Asta? Să mă gândesc. Ştiu. Pur şi simplu, uitasem pentru o clipă. Vocea îi deveni tăioasă. Oricât aş fi de... flatată nu e cuvântul potrivit, mai degrabă îngreţoşată de insistenţa ta şarmantă de a ne reînnoi logodna, m-am gândit foarte mult la asta şi răspunsul e nu.

Cyril o fixă cu privirea.

– Poate ai uitat despre mica noastră discuţie.

– Nu am uitat nimic. Îi aruncă un zâmbet dulce. Din fericire, nici tata.

Cyril păli, dar nu tresări.

– Cum adică?

– Era un obicei ciudat al tatălui meu. Era atent să nu arunce nimic ce s-ar fi putut dovedi valoros într-o bună zi. Rareori se descotorosea de ceva ce ajungea în posesia lui. Păstra inclusiv certificate de acţiuni, diverse documente, scrisori. Ridică din umeri. Genul ăsta de lucruri. Ne-am uitat prin hârtiile tatălui meu, şi e uimitor cât de des apare numele tău. Pe alocuri, e chiar... incriminator.

Tânăra își ținu răsuflarea. Cyril nu avea cum să știe că nu găsiseră printre hârtiile tatălui nimic care să-l implice, dar ea și Jack căzuseră de acord că ăsta era cel mai bun mod de a începe. În plus, dacă ei nu găsiseră nimic legat de Cyril, exista probabilitatea ca nici el să nu aibă nici o dovadă împotriva tatălui ei. Era un risc, dar era tot ce aveau.

Cyril o studie o clipă, apoi râse.

– Nu te cred. În plus, ar fi cuvântul unui mort împotriva cuvântului meu.

– Al unui bărbat care s-a prefăcut că e mort. Mama ei clătină din cap într-un mod sumbru. Serios, Lord Nottwood, nu a fost chiar atât de înțelept din partea ta pe cât credeai.

Pentru prima oară, neliniștea străluci în ochii lui Cyril.

– Ce vrei să spui?

– Ce vrea să spună, Nottwood, e că e nevoie de mult efort ca să faci lumea să creadă că ești mort, zise Jack relaxat. E o treabă complicată toată chestia asta cu falsificarea unui vas pierdut. Implică falsificarea a diverse lucruri, precum avize de transport, registre și multe alte documente. Infracțiuni pe care cred că guvernul Maiestății Sale le ia în serios.

– Dumnezeule, Cyril, ar trebui să fii mai atent pe cine ai aproape. Ce ar spune mama ta? Când ai de-a face cu genul de oameni de care e nevoie pentru o asemenea șaradă, bărbați care sunt destul de scumpi, trebuie să știi că aceștia sunt și genul de oameni dispuși să vândă ceea ce știu. Și să dea asta în scris. Contra cost, evident.

– Poate, dar tu nu ai bani, zise Cyril zâmbind.

– Dar eu am, replică Jack. Se pare că plata ta nu a fost de ajuns ca să-ți asigure tăcerea sau loialitatea lor. Mare păcat! Niciodată nu știi în cine să ai încredere.

– Și nu uita și de mită, Jack, adăugă Teddy. Deși Grayson și Sam descoperiseră ceva despre o mită, încă nu-i găsiseră pe cei implicați. Însă Cyril nu știa asta. Asta e cea mai bună parte.

Privirea lui Cyril se plimbă de la o persoană la altă.

– Aveţi dovezi?

– Am fi aici dacă nu am avea?

Vocea lui Jack era rece. Bărbatul era absolut magnific.

– Vreau să văd dovada asta, ceru Cyril.

– Nu fi absurd. Chiar te aştepţi să ţi-o fluturăm pe sub nas? Nu suntem atât de naivi cât să o ţinem aici, unde ai putea pune mâna pe ea. E în siguranţă, în grija unui ofiţer de încredere de la Banca Angliei. Făcu o pauză. Dar putem să mergem împreună să ne uităm peste documente la bancă, deşi ar fi jenant. Clătină din cap, plin de regret. Nu ai niciodată cum să ştii cui îi este loial cel mai de încredere ofiţer bancar. Şi dacă ne aude cineva...

– Chiar dacă asta nu ar duce la închisoare, deşi bănuiesc că ar face-o... Mama se aplecă spre el. Tu, dintre toţi oamenii, eşti conştient de daunele pe care le poate aduce reputaţiei unui om şi a întregii sale familii chiar şi numai să se bârfească despre asta. Mama ta ar fi distrusă. Ar fi groaznic pentru ea.

– Înţeleg. Cyril se uită la Teddy. Bine jucat, draga mea!

Teddy zâmbi. Bărbatul se gândi o clipă.

– Presupun că, dacă renunţ la orice pretenţii legate de Theodosia, dovezile astea vor rămâne secrete?

– Atât timp cât documentele tale ce-l incriminează pe Lord Sallwick nu vor ieşi la iveală, cred că putem cădea de acord în privinţa asta. Deşi... Jack se încruntă gânditor. Ar fi cel mai bine pentru toţi cei implicaţi dacă pur şi simplu am face schimb de documente. Astfel, am fi toţi mult mai încrezători.

Cyril ridică dintr-o sprânceană.

– Nu ai încredere în mine?

– Nici măcar pentru o secundă, zise Teddy.

– Deci am căzut de acord? Dovezile tale pentru ale noastre?

– Da, în legătură cu asta… Cyril zâmbi. Se pare că documentele pe care le aveam s-au scufundat odată cu vasul.

Amenințarea lui Cyril fusese nefondată? Exact cum bănuise Jack. Ușurarea o copleși pe Teddy.

– Nu ai avut nimic, nu-i așa? M-ai mințit? țipă Theodosia.

– Haide, Theodosia! Nu e cazul să fii așa șocată. De parcă nu te-am mai mințit și altă dată. Până la urmă, joci cărțile pe care le ai. Iar eu am fost mereu foarte priceput la jocurile șansei. În treaba asta, șansele erau de partea mea.

– Nemernicule, bombăni mama ei.

– Haide, Lady Sallwick! Cyril își aranjă butonii de la mâneci. Te asigur că vorbeam serios. Se uită la Jack. Presupun că e inutil să-ți cer documentele.

– Vor rămâne acolo unde sunt. Jack zâmbi. Să le numim asigurare împotriva dificultăților viitoare.

– Foarte bine. Cyril oftă. Nu îmi place să pierd, dar... cum se spune? A, da. Cel puțin, sunt sănătos. Bărbatul se întoarse apoi spre Teddy. Nu pot să spun că nu sunt dezamăgit. Chiar îmi plăcea de tine. Se uită la Jack. O să-ți placă și ție, Channing. Mai ales gemetele pe care le scoate când...

Teddy nu văzuse niciodată pe cineva mișcându-se așa repede ca Jack. Din doi pași, ajunsese la Cyril și-i trase un pumn. Capul lui Cyril se dădu pe spate, picioarele lui părăsiră podeaua și el zbură câțiva metri, aterizând pe spate. Îl privi șocat pe Jack, în timp ce-și freca bărbia.

– Serios, Channing, chiar a fost necesar?

– Mie așa mi s-a părut, zise Teddy.

– Mie mi-a plăcut, adăugă mama ei.

Jack îl privi.

– Ți-aș sugera să pleci.

– Acum plec. Cyril se ridică, își aranjă pantalonii și se îndreptă spre ușă. Făcu o pauză, apoi se întoarse. Știu că nu mă crezi, Theodosia, dar regret ce s-a întâmplat. Cu tatăl tău și restul.

– Ieși! zise Teddy.

Cyril ridică din umeri și, în clipa următoare, Jacobs închise ușa în urma lui.

– Ei bine, a fost..., începu mama, apoi se așeză pe cel mai apropiat scaun.

– Mamă! Teddy se duse lângă ea. Ești bine?

– Perfect. A fost... Le zâmbi... Absolut înviorător. Nu-mi amintesc ultima oară când m-am simțit așa revigorată. Ar trebui să-i punem în fiecare zi la punct pe răufăcători. Jackson, ai fost minunat, și terifiant, și eroic. M-ai făcut să vreau să-mi mărturisesc toate păcatele.

Teddy își înăbuși un râset.

– Mamă.

– Și să mă căiesc pentru ele.

Mama îi aruncă un zâmbet insinuant.

Teddy o privi. Chiar nu o cunoștea pe acea femeie, dar îi plăcea de ea. Jack zâmbi.

– Mulțumesc?

Mama lui Teddy se ridică și îl luă de mâini.

– Nu, Jackson, eu îți mulțumesc. Dacă nu te-ai fi ocupat de asta și nu te-ai fi uitat printre hârtiile lui Charles... Tresări. Noroc că ai găsit ce ai găsit.

Într-o zi, Teddy avea să-i spună mamei ei totul. Evident, descoperiseră câte ceva despre planul lui Cyril de a face pe mortul, dar nu destul cât să-l trimită la închisoare. Dar Jack fusese sigur că un bărbat destul de deștept cât să facă tot ce făcuse Cyril nu ar fi fost atât de naiv cât să păstreze dovezi ce ar fi putut fi folosite împotriva lui. În cea mai mare parte, jucaseră același joc pe care-l jucase

și Cyril. Singura diferență era că ei câștigaseră. Dar, pe de altă parte, aveau mult mai multe de pierdut.

– Acum, dacă vrem să prindem trenul spre Millworth, ar trebui să ne facem bagajele și să plecăm. Mama făcu o pauză. Cred c-ar fi cel mai bine să lăsăm asta în urmă și să nu mai vorbim vreodată despre acest incident. Eu asta am de gând să fac.

Teddy răsuflă ușurată.

– Asta vreau și eu, mamă.

– Ceea ce înseamnă că nu vreau să știu la ce se referea Nottwood atunci când Jackson l-a lovit. Mama o fixă pe Teddy cu privirea. Niciodată.

Teddy încuviință.

– De acord.

Mama o luă spre scări.

– Foarte reușită lovitura, Jackson. Chiar impresionantă, zise ea peste umăr. Aș fi făcut-o chiar eu, dar nu am destulă putere. Prefer un glonț...

Jack se uită după ea.

– Ce a zis?

– Nu contează. Teddy clătină din cap. Suntem libere, Jack, și ție trebuie să-ți mulțumim pentru asta.

– Mi se pare că a fost un efort comun. Eu doar am examinat hârtiile tatălui tău. Ce s-a întâmplat azi a fost și datorită ție și mamei tale. Habar n-aveam că ești o actriță așa bună.

– Am mai multe talente pe care nu le bănuiești, zise ea relaxată.

Jack zâmbi discret, un zâmbet insinuant, iar inima îi bătu cu putere.

– Trebuie să recunosc însă că Nottwood avea dreptate într-o privință.

– Și anume?

Se apropie și îi șopti la ureche:

– Îmi plac acele mici gemete.

Capitolul 24

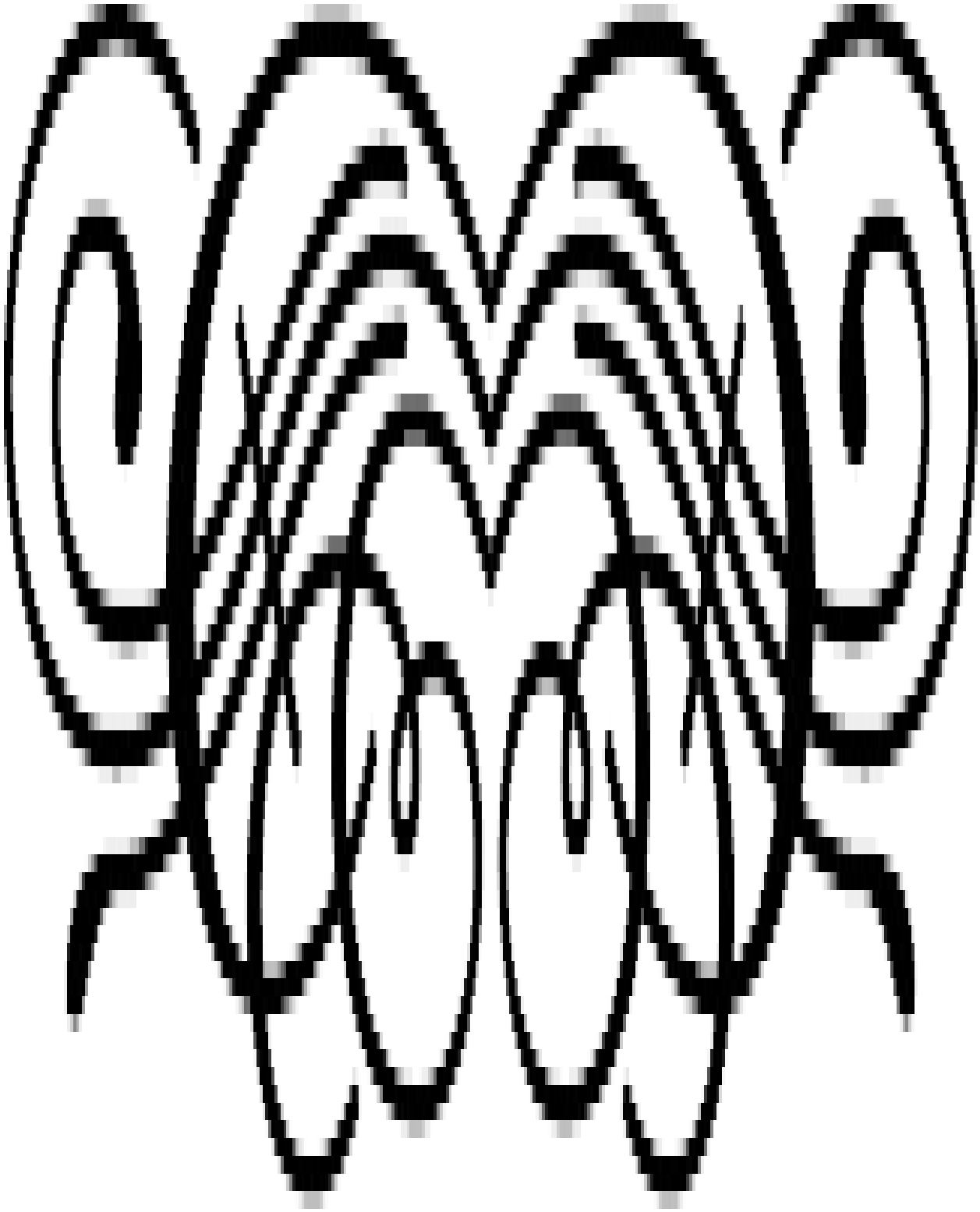

Mai târziu în aceeaşi zi, conacul Millworth...

Ca de obicei, era foarte bine să fie înapoi la conacul Millworth.

Ajunseseră în mijlocul freneziei cu decoratul, cu Lady Briston explicând că erau mult prea multe de făcut ca să aştepte până în ziua de dinaintea Crăciunului. În plus, cum era un Crăciun aparte, era nevoie de un exces de bucurie de Crăciun.

Abia îşi dăduseră bagajele, când mamei lui Teddy i se ceru să ajute cu decorarea scării principale de la Millworth. Invitaţia de a ajuta se datora, fără doar şi poate, observaţiilor mamei, care ar fi putut fi considerate complimente sau critici, în funcţie de sensibilitatea şi de firea ascultătorului.

Colonelul apăru în câteva momente de la sosirea lor şi îl luă pe Jack pentru o discuţie. Judecând după expresia sa, trebuia să fi fost ceva important. O clipă mai târziu, Dee o trase pe Teddy în salon.

– Mă bucur că eşti, în sfârşit, aici. Dumnezeu mi-e martor că nu cred în astfel de lucruri, dar... Dee privi în jur, ca şi cum nu ar fi vrut să fie auzite. Conacul a părut mereu special de Crăciun...

Teddy încuviinţă.

– Magic.

– Magic, dar anul ăsta... Dee clătină din cap uimită. Chiar este.

– Serios?

– Da! Nici mie nu-mi vine să cred. Nu la asta m-am aşteptat, odată cu apariţia soţiei unchiului Basil. Dee râse. Mamei nu i-a plăcut deloc de doamna Channing imediat după ce a întâlnit-o, deşi îi place de domnişoara Merryweather.

– Abia aştept să o cunosc, şopti Teddy.

– Şi ţie îţi va plăcea, dar nu am crezut că ar putea reprezenta o problemă, deşi nu

se știe niciodată. Vezi tu, mama o învinuiește pe doamna Channing pentru că i-a distrus viața unchiului Basil. Dee făcu o pauză, gânditoare. Deși mie mi se pare că el a trăit viața pe care o voia. Oricum ar fi, am crezut că mama și doamna Channing se vor certa, și, da, au fost niște momente tensionate, dar...

– Dar?

– Nu știu. Dee făcu ochii mari, uimită. Nu au existat probleme deosebite – nu tu confruntări, nu tu ieșiri necontrolate. Cred că... E ca un miracol de Crăciun.

– Cât de... perfect!

– Și mai e ceva. Părinții lui Jack... Făcu o pauză dramatică. Au petrecut mult timp împreună, prinși în discuții. Nu poți să mergi nicăieri prin casă fără să îi vezi împreună.

– Au de recuperat cam treizeci de ani, în definitiv.

– Totul pare destul de cordial, chiar prietenos. Da, au fost câteva momente cu voci mai ridicate, dar, în cea mai mare parte... Clătină din cap. Nimeni nu știe ce să mai creadă.

– Jack o să fie încântat că totul merge așa bine. Bineînțeles, acum mama e aici.

– Sunt sigură că o să fie bine, zise Dee. Sigur, mama ta mereu a considerat-o excentrică pe mama mea. În plus, două dintre fiicele ei au fost deseori subiectul bârfelor, iar, în cazul lui Beryl, ținta scandalului, de-a lungul anilor.

– Iar mama ta mereu a considerat-o pe a mea prea rigidă, dar nu o cunoaște aproape deloc. Teddy făcu o pauză. Am descoperit că mama are laturi pe care nu i le-am cunoscut niciodată.

– Serios?

Teddy încuviință.

– O să-ți povestesc mai târziu.

– Și Nottwood? V-ați ocupat de el?

– Nu o să ne mai deranjeze.

– Slavă Domnului! Îmi pare atât de rău că ţi-am trădat încrederea, deşi nu i-am zis nimic lui Jack. Cel puţin, nu direct...

– Totul e iertat, draga mea prietenă. Teddy o îmbrăţişă pe Dee. Ai făcut ce credeai că era mai bine, deşi o să fiu mai atentă la cuvintele folosite când cer o promisiune de la tine. Dar s-a dovedit că aveai dreptate. Aveam nevoie de un bancher. Şi de un erou.

– Şi cum rămâne cu Jack?

– Jack e... Teddy ridică din umeri. Jack e minunat.

– Ştii că e tot ce ai vrut vreodată.

– E tot ce voiam. Tot ce mă aşteptam să am. Acum...

– Acum, vrei altceva, zise Dee încet.

Teddy încuviinţă.

– Mi-am petrecut întreaga viaţă fiind exact ce se aştepta lumea de la mine. A fost o perioadă când mă aşteptam să fiu exact lucrurile pentru care am fost crescută – soţie, gazdă, doamnă a conacului, genul ăsta de lucruri. Niciodată nu mi-am imaginat că mi-aş dori altceva. Nu ştiu cum să-ţi explic. Am văzut cum e să-ţi câştigi singură traiul. În ciuda dificultăţilor, independenţa e o poţiune puternică. Nu pot să mă întorc la ce se aştepta lumea să fiu. Nu o s-o fac. Seamănă prea mult cu renunţarea. Îţi aminteşti că, la un moment dat, mama ta ne-a spus că majoritatea regretelor ei sunt legate de acele lucruri pe care nu le-a încercat? Că te poate înnebuni să te tot întrebi ce ar fi fost dacă?

– Vag. Dar deja te bucuri de succes, nu ai nimic de demonstrat nimănui.

– Doar mie.

– Şi mereu ai fost excepţional de greu de mulţumit. Dee făcu o pauză. Deci, încă ai de gând să închei logodna ta cu Jack înainte de Anul Nou?

– Nu am o logodnă cu Jack, ai uitat? Şi, da, ăsta e planul în continuare.

– El știe asta?

– Nu am vorbit despre asta în ultimul timp. Teddy se încruntă. Dar nu s-a schimbat nimic.

– Ce păcat, mai ales că e clar că sunteți îndrăgostiți.

– Prostii! Teddy ridică din umeri. Pur și simplu, jucăm un rol.

Dee o privi atentă.

– Merită riscul să-l pierzi doar ca să-ți demonstrezi ceva?

– Nu e al meu ca să-l pierd, zise ea cu fermitate.

Dee ridică dintr-o sprânceană, iar Teddy oftă.

– Nu știu. Știu doar că, dacă nu încerc să reușesc pe cont propriu, nu o să știu niciodată dacă aș fi putut s-o fac. Trebuie să fiu sinceră față de mine. Nu vreau să-mi petrec viața întrebându-mă ce-ar fi fost dacă. Nu e corect față de mine și nu ar fi corect față de el.

– Presupun că trebuie să faci ce simți. Dee o studie îndelung. Draga mea, sper doar că nu o să ajungi să consideri că prețul pentru viața pe care o alegi e prea mare. Sau prea… singuratic.

– Dumnezeule, Dee, asta e o discuție mult prea serioasă ca s-o purtăm acum. Până la urmă, e aproape Crăciunul, și există o mulțime de subiecte minunate despre care să vorbim.

– Cum ar fi bomboane și șosete cu cadouri?

– Exact. Teddy încuviință, își luă prietena de braț și se îndreptară spre scări. Acum, spune-mi la ce te-ai gândit pentru Sam...

Era mult mai ușor s-o distragă pe Dee la de subiectul viitorului lui Teddy decât să nu se gândească neîncetat la asta. Oricât încercă să nege, Teddy se temea că, într-adevăr, se îndrăgostise de Jack.

Iar asta nu ar fi complicat totul?

– Îmi place de ea, Jack. Tatăl lui se plimbă prin bibliotecă. Nu m-am aşteptat la asta.

– De ce nu? Jack se aşează pe canapeaua din cameră şi îşi privi tatăl cu o doză de amuzament. Ar fi putut paria că nimic nu-l putea face să se simtă aşa, dar se părea că mama lui avea această putere. Doar ţi-a plăcut de ea la un moment dat.

– Da, dar atunci a fost diferit. Tatăl ignoră comentariul. Eram amândoi tineri, copleşiţi de impetuozitatea primei iubiri. Nu ne ştiam de mult timp. Totul a fost foarte romantic, pasional şi intens. Mereu am considerat că ne-am grăbit să ne căsătorim mânaţi de impuls, deşi nu am fost niciodată un bărbat impulsiv. Eram îndrăgostiţi şi am promis să ne iubim pentru totdeauna. Acum însă, nu pot să nu mă întreb... Bărbatul făcu o pauză şi îşi privi fiul. Oare ne-am ţinut de acea promisiune?

– Ah. Nu ştiu ce să spun, zise Jack în timp ce-şi privea tatăl.

– Nici eu. Tatăl lui îşi trecu mâna prin păr. Când am aflat despre tine şi am pornit spre New York, eram furios pe ea. Şi, sincer să fiu, eram şi rănit. Profund. Nu doar de înşelăciunea ei, ci şi de lipsa ei de încredere în mine. Credeam că am trecut peste asta acum mulţi ani, dar durerea pe care am simţit-o când am aflat ce mi-a ascuns atâta vreme a fost la fel de tăioasă ca în ziua în care m-a părăsit.

– Înţeleg.

– Mă pune pe gânduri. De ce nu a vrut niciodată să divorţeze. De ce nu m-am recăsătorit niciodată. Dar, şi mai mult, de ce nu am mai găsit pe cineva cu care să vreau să mă căsătoresc. Am petrecut mult timp împreună de când a venit la Millworth. E mult mai interesantă acum decât atunci când ne-am întâlnit prima oară, dar presupun că aşa sunt şi eu. Şi e foarte înflăcărată când vine vorba despre părerile ei în diverse privinţe. Sunt multe lucruri asupra cărora nu suntem de acord, dar... Se opri şi îşi privi fiul. E ciudat, dar îmi place să mă cert cu ea. E distractiv. Mi se pare revigorant, cum presupun că i se pare şi ei.

– Cum nu v-aţi venit de hac încă, e posibil să ai dreptate.

– Ştiu că am spus că ideea de suflet pereche e absurdă...

– O prostie. Ai zis că e o prostie.

– Încep să cred că m-am înşelat. Nu mă înţelege greşit, nu mi-am petrecut ultimele trei decenii gândindu-mă la ea, fiindu-mi dor de ea, deşi acum, dacă stau să mă gândesc, mă întreb dacă a existat vreun moment când să nu mă gândesc la ea. Nu conştient, evident, dar chiar şi aşa...

Jack îşi studie tatăl o clipă.

– Ce încerci să spui?

– Nu ştiu. Colonelul îl privi uimit. Habar n-am. Sunt foarte confuz. Am luat-o pe drumuri separate, ne-am cam trăit viaţa şi e absurd să mă gândesc că putem să regăsim ce am avut cândva. Până la urmă, suntem oameni complet diferiţi. Nu sunt sigur că putem reveni în acel punct. Sau că vrem asta. Dar...

– Dar...

– Nu pot să nu mă întreb...

– Da?

– Nu putem reveni la ce aveam, de asta sunt sigur, dar poate...

Deşi tatăl lui vorbea cu Jack, era evident că încerca să găsească singur răspunsul.

– Poate ce?

– Poate putem merge înainte de aici. Să o luăm de la început. Nu mă deranjează să-ţi spun că mama ta mi se pare în continuare o femeie foarte atrăgătoare, şopti el pe un ton secretos. Foarte atrăgătoare.

– Ce drăguţ, zise Jack încet.

Deşi era plăcut că mama lui încă îl atrăgea pe tatăl lui, era mai mult decât voia să ştie.

– Mereu am crezut că, atunci când găseşti ce vrei în viaţă, ce-ţi doreşte inima, nu ar trebui să laşi nimic să-ţi stea în cale. E adevărat că nu am respectat ideea asta când am întâlnit-o pe mama ta prima oară...

– Dar erai mult mai tânăr atunci și nici pe departe atât de înțelept.

– Nu sunt sigur că sunt înțelept nici acum, dar sunt destul de isteț cât să știu că se întâmplă foarte rar să ai parte de o a doua șansă. Ar fi prostesc să ignor o oportunitate când apare.

– Mi se pare că trebuie să te hotărăști.

– Așa e, nu? Tatăl se gândi o clipă. Presupun că asta trebuie să fac. Nu sunt pregătit să îi dau drumul din nou. Cred c-ar trebui s-o ierți.

– De ce?

– Pentru că, oricât de mult a greșit, cred că acțiunile ei au pornit din frică și iubire.

– Chiar și așa...

– Pentru că e mama ta, Jack. Și pentru că e Crăciunul. E acea perioadă a anului în care-ți dai seama ce contează în viață. Prietenii, familia, iubirea.

– Tu ai iertat-o?

– În viață, faci greșeli pe care nu poți să le repari. Cred că mama ta își regretă acțiunile. Deși nu pot să garantez că nu ar face la fel în aceleași circumstanțe. Nici nu pot să spun că nu aș face și eu aceleași greșeli. Dar e soția mea, și nu m-ar deranja să încerc să-i fiu soț. Crezi că sunt prea bătrân pentru asta?

Jack râse.

– Nu cred.

– Cum rămâne cu tine și Theodosia? Nu stabiliserăți să puneți punct acestei logodne înainte de Anul Nou?

– Ba da, dar...

Tatăl lui își alese cuvintele cu grijă.

– Dar ai vrea ca logodna să fie reală?

Jack încuviință.

– Ești îndrăgostit de ea, nu?

– Mă tem că da.

Chiar în timp ce spunea cuvintele, își dădu seama că erau adevărate.

– Și ea simte la fel?

– Cred că da, dar... Nu cred că ar recunoaște asta. Și-a stabilit un drum care nu include căsătoria și, din păcate, nu mă include nici pe mine.

– Înțeleg. I-ai spus ce simți?

– Nu încă.

– Poate ar trebui să începi de acolo.

– Poate. Tu i-ai spus mamei ce simți?

Tatăl tresări.

– Cred că ăsta e un caz în care e bine să faci ce spun eu, nu ce fac, nu?

– Așa se pare.

Jack râse.

– Foarte bine… Atunci, o să facem o înțelegere. O să-i spun mamei tale exact ce simt până pe 1 ianuarie cel târziu, și tu o să faci la fel cu Theodosia.

– Pot să fiu de acord cu asta. Jack făcu o pauză. Și, dacă asta nu se termină cum am vrea, ce facem?

– Adică, dacă nu se aruncă în brațele noastre și nu ne jură iubirea lor eternă?

– Ceva de genul ăsta.

Tatăl se gândi o clipă.

– Când îmbătrânești, avantajul e că ai învățat, totuși, câteva lecții. Eu nu am luptat pentru mama ta prima oară. Nu o să repet acea greșeală. Chiar dacă singura persoană cu care trebuie să mă lupt e chiar ea.

Jack râse.

– Asta ar trebui să fie interesant.

– Nu am de gând să pierd. Și nici tu nu ar trebui.

– Theodosia are planuri care nu mă includ.

– Schimbă-le! Dragostea e o forță puternică, Jack. Asta e de partea ta.

– E posibil să nu fie de ajuns.

– Am încredere în tine, băiete. Tatăl îl studie. Cum am spus, când găsești ceea ce inima ta își dorește, nu ar trebui să lași nimic să-ți stea în cale.

– Nici măcar pe aleasa inimii?

– Cu atât mai puțin pe aleasa inimii.

Jack râse. Tatăl lui avea dreptate, dar Theodosia era o femeie încăpățânată. Deși era sigur că și ea îi împărtășea sentimentele, exista posibilitatea să se înșele. Doar pentru că el se îndrăgostise pentru prima oară în viața lui nu însemna că și ea o făcuse. Poate afecțiunea ei pentru el se limita la prietenie.

Nu, Jack mereu fusese capabil să judece natura unui om. Nu se înșela în privința asta. Teddy îl iubea, fie că își dădea seama de asta, fie că nu.

Acum, nu trebuia decât s-o convingă.

Capitolul 25

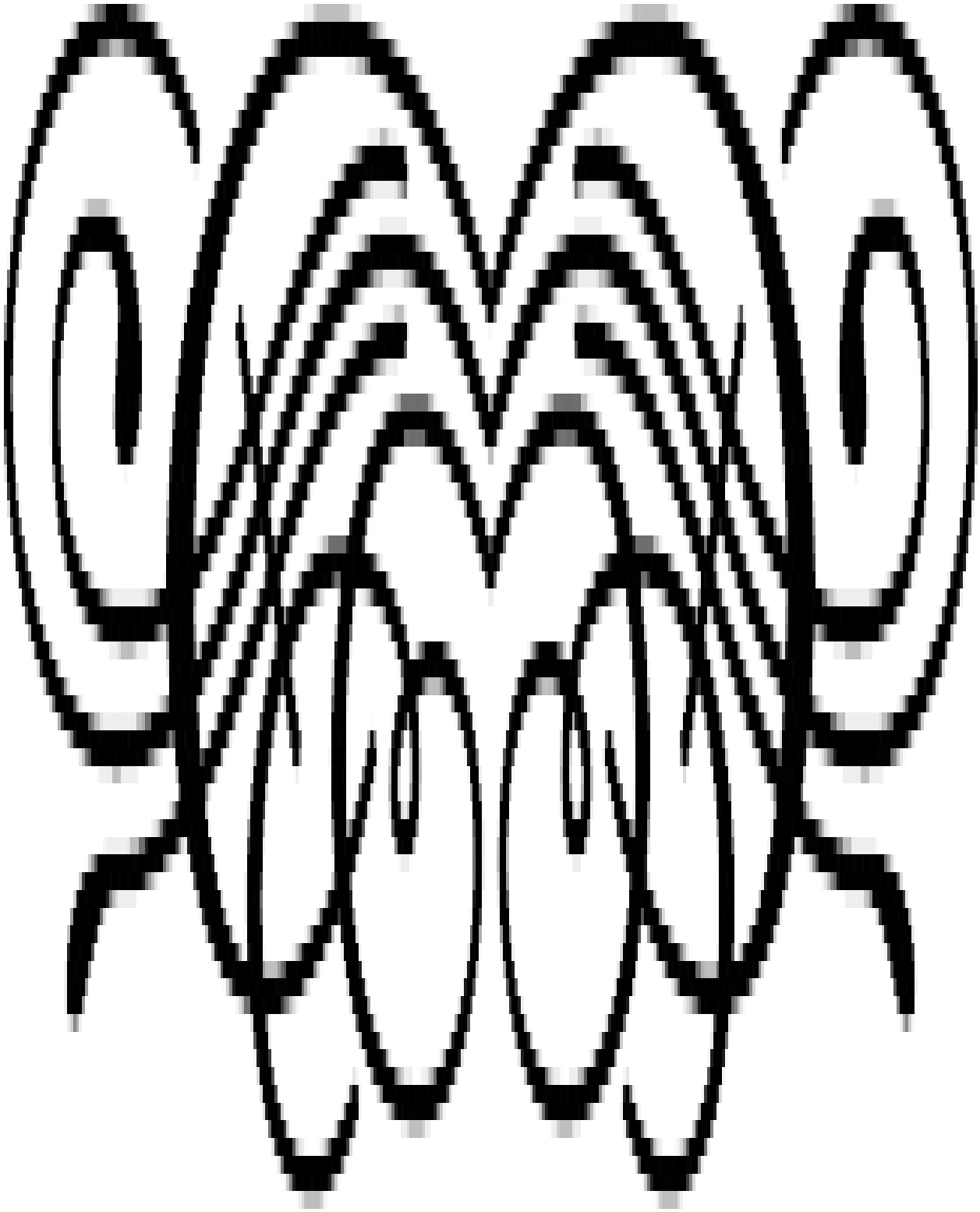

– ... Și apoi, bineînțeles, avocatul, fiind avocat, continuă Lionel, nu poate decât să ajungă la evidenta, dar șocanta...

Teddy privi persoanele aflate la masa din Ajunul Crăciunului, toate concentrate asupra soțului lui Beryl, care le spunea povestea amuzantă a unui bărbat care avea mai mult de o soție.

– ... Nici nu trebuie să mai spun că soția numărul doi nu a fost deloc amuzată de...

Oricât de distractivă era povestea lui Lionel, mintea lui Teddy hoinărea. În toți anii de când cunoscuse această familie, niciodată nu-și imaginase că, într-o zi, aveau să petreacă împreună un Ajun de Crăciun. Sigur, fuseseră câteva momente mai dificile în ultimele zile.

În ciuda remarcii lui Dee despre surprinzătoarea lipsă de tensiune de la conac, situația nu era chiar roz între femeile aflate acolo. În prima noapte după sosirea lor, avusese loc un schimb de replici tăioase subtile între cele trei mame. Fusese prostesc, bineînțeles. Toate aveau vârste apropiate, crescuseră aproape la fel și ar fi trebuit să se înțeleagă destul de bine. Dar, deși mama ei și Lady Briston aveau multe cunoștințe comune și interese similare, încă erau ani de neîncredere de depășit. Și, deși doamna Channing era destul de politicoasă cu Teddy, tânăra avusese senzația că fusese evaluată și nu se ridicase la înălțimea așteptărilor. Era evident că mama lui Jack o considera pe enervant de minunata domnișoară Merryweather o partidă mult mai bună pentru fiul ei. Domnișoara Merryweather, care insistase ca Teddy să-i spună pe nume, era fermecătoare și adorabilă, exact cum spusese toată lumea. Preferința doamnei Channing pentru tânără nu le căzu bine nici mamei lui Teddy, nici lui Lady Briston, și asta nu doar pentru că Lady Briston ținea la Teddy, dar și pentru că preferințele doamnei Channing păreau o lovitură împotriva Imperiului Britanic.

Lui Jack, totul i se păru foarte distractiv. În timpul primei lor nopți la conac, pe când erau toți adunați ca să cânte colinde în salon, îi dăduse un ghiont lui Teddy când apăruse o altercație între cele trei femei. S-ar fi putut crede că femeile erau dușmani aduși sub același acoperiș împotriva voinței lor. Situația li se păruse amuzantă și celorlalți bărbați, mai ales că Teddy, Dee și Camille încercau să le facă să cânte. Era aproape imposibil să se împungă în timp ce cântau colinde pe

care toată lumea le adora.

Poate fusese, într-adevăr, spiritul Crăciunului sau poate fiecare mamă se hotărâse să facă un efort ca să se înțeleagă, dar, a doua zi, comentariile lor mult prea politicoase lăsaseră loc unei conversații lejere. Doamnele patinaseră pe lacul înghețat Millworth. Lăsaseră deoparte orice reticență de a coopera și lucraseră împreună ca să termine de decorat conacul. Și, printr-o răsturnare de situație care îi ținuse pe ceilalți din casă cu sufletul la gură, cele trei mame ajunseseră în aceeași echipă la jocurile de seară din salon. După ce îi bătuseră pe ceilalți la mimă și la alte jocuri, firile lor competitive ajunseseră să formeze un fel de legătură între ele – sau, cel puțin, o alianță. Acum, puteai crede că aveau să fie prietene pentru totdeauna. Poate era rezultatul inevitabil al compromisului de dragul copiilor lor. Sau poate în sfârșit recunoscură că erau suflete înrudite. Sau poate era, pur și simplu, un adevărat miracol al sezonului.

Deja, când venise Ajunul Crăciunului, Teddy hotărâse pur și simplu să se bucure de sărbătoare și de compania lui Jack. Nu era chiar cel mai bun plan, dar era tot ce avea. Refuza să se gândească dacă era sau nu îndrăgostită de el, deși inima îi bătea cu putere de fiecare dată când el era în preajmă și o atingea ușor pe mână, iar gândul de a-și trăi viața fără el îi aducea un nod în stomac.

– ... Și apoi, bineînțeles, soția numărul patru...

– Credeam c-ai zis că erau numai trei, comentă Camille surprinsă.

– Numai la început. Lionel râse. Domnul Benson era un călător înrăit...

– Și a avut câte o soție în fiecare port? întrebă Lucy șocată.

– Aproape. Și, când soția numărul patru a fost descoperită, asta a dus la...

Cina era un eveniment festiv, cu dezbateri înfocate, cu veselie și tachinări binevoitoare – genul care aveau loc numai între oamenii care țineau unul la celălalt. Teddy se minună că membrii acestei familii, care petrecuseră ani întregi Crăciunul separat, păreau să se simtă atât de confortabil unul în prezența celuilalt. În mijlocul unei povestiri despre un Crăciun din trecut, când Lady Briston își umpluse casa cu cunoștințe și chiar și cu străini care nu aveau unde să se ducă, privirea amuzată a lui Jack se întâlni cu a ei și, pentru o clipă... pentru o clipă, îi fu greu să își aducă aminte că nu erau logodiți cu adevărat. Nu plănuiau să-și petreacă restul vieții împreună. Și nu erau îndrăgostiți. Ceva ce aducea a

regret, a remuşcare sau a durere o împunse pe Teddy, dar ea încercă să ignore sentimentul. Însă, de fiecare dată când privirile li se intersectau, i se întâmpla ceva foarte straniu.

Nu era surprinzător că ea şi mama ei erau acolo, având în vedere că Lady Briston era renumită pentru faptul că îi primea mereu pe cei care nu aveau unde să meargă de Crăciun. Ele nu aveau altă familie, cu excepţia lui Simon, dar nu aveau să fie aici şi anul viitor. Deşi Teddy îşi petrecuse câteva Crăciunuri acolo de-a lungul anilor şi mereu se simţise ca o membră a familiei, asemenea tuturor rătăciţilor pe care îi strângea Lady Briston, bănuia că nu avea să fie primită cu braţele deschise înapoi după ce ea şi Jack îşi încheiau logodna.

Chiar şi aşa, Teddy şi mama ei se aveau acum una pe alta, datorită lui Cyril. Ameninţarea bărbatului declanşase o schimbare în Lady Sallwick, iar logodna lui Teddy păruse să-i dea mamei ei o anumită doză de pace. Nu mai era mama pe care o cunoscuse în ultimii patru ani şi nici femeia care fusese înainte ca viaţa să le fie schimbată irevocabil de moartea tatălui lui Teddy. Nu, femeia asta era puternică şi hotărâtă, iar Teddy nu o mai văzuse înainte. Îşi dădu seama că semănau mai mult decât şi-ar fi imaginat vreodată. Deşi era sigură că mama nu avea să fie fericită de ruperea logodnei cu Jack sau satisfăcută de planurile pe care le avea Teddy pentru viitorul ei, bănuia că mama ei avea să accepte mai uşor situaţia acum.

– ... Şi, bineînţeles, noi, restul, am fost de acord. Lionel îi aruncă un zâmbet afectuos soţiei lui. Un bărbat nu ar trebui să facă faţă mai mult de unei soţii.

Cei de la masă izbucniră în râs, şi Teddy li se alătură, cu toate că nu ştia cum se terminase povestea.

Râsetele, poveştile şi împărtăşirea de amintiri dragi continuară până când, într-un final, Lady Briston declară că cina luase sfârşit. Ca să continue în spiritul serii, bărbaţii căzură de acord să renunţe la brandy-ul şi trabucurile de după masă şi li se alăturară femeilor în salon. Băutura specială a lui Lady Briston, din Ajunul Crăciunului, trecu de la un invitat la altul, iar Lord Briston se ridică deodată.

– A trecut mult, foarte mult timp de când familia asta a fost împreună sub acelaşi acoperiş în Ajunul Crăciunului. Iar acesta este, bineînţeles, primul Crăciun al lui Jack la Millworth. Privirea lui se plimbă asupra adunării, asupra celor trei fete ale lui şi a soţilor lor sau, în cazul lui Dee, a logodnicului, şi se opriră asupra

soţiei lui. Mă simt recunoscător că mă aflu aici şi că vă am pe voi toţi.

Făcu semn spre fratele lui. Colonelul se ridică.

– În anii cât fratele meu a fost plecat, Crăciunul era sărbătorit aici fără el şi, în ciuda faptului că uneori conacul era aglomerat datorită ospitalităţii lui Bernadette, mereu lipsea ceva. Bănuiesc că aşa se întâmplă mereu când familia nu e împreună. Se opri o clipă, apoi zâmbi. Fratele meu ştia ce pierdea în anii când nu era cu noi şi, în seara asta, pentru prima oară, ştiu şi eu cum e ca soţia şi copilul tău să fie aici de Crăciun. Iar compania noastră este îmbunătăţită de sosirea bunelor noastre prietene, draga Theodosia, Adelaide şi Lucy. Vă mulţumesc tuturor că aţi făcut acest Ajun de Crăciun de neuitat. Îşi ridică paharul. Pentru familie şi prieteni!

Discursul şi emoţiile se resimţiră în cameră, iar Teddy bănui că nu era singura cu lacrimi în ochi.

Colonelul tuşi.

– Eu şi Nigel am vrea să reînnoim o tradiţie din Ajunul Crăciunului pe care o aveam la Millworth când eram mici.

– Dumnezeule, nu o tradiţie, zise Beryl.

– Când eram copii, Ajunul Crăciunului era petrecut spunând poveşti cu cei de dinaintea noastră. Se opri, ca un povestitor expert. Cei care încă sunt cu noi.

Dee mormăi.

– Poveşti cu fantome? Ochii lui Camille sclipiră de entuziasm. Ador poveştile cu fantome.

– Ca noi toţi, de altfel, draga mea, zise Lady Briston cu zâmbetul pe buze. Continuă, Basil!

– De fapt, ne-am gândit să încep eu, zise Lord Briston. Şi o să începem cu o poveste a iubiţilor despărţiţi.

– Thomas şi Anne?

Dee se lumină la faţă.

– Bineînţeles.

Tatăl ei râse şi începu povestea despre iubiţii predestinaţi, unul din Millworth, celălalt de la o moşie din apropiere, care trebuiseră să aştepte până la moarte ca să fie reuniţi, şi despre numeroasele dăţi când fuseseră văzuţi la conac şi în apropiere.

Teddy mai auzise povestea şi îşi petrecu cea mai mare parte a timpului privindu-l pe Jack cum îl asculta pe unchiul său, deşi credea că şi el mai auzise povestea. Într-o zi, probabil avea să le spună această poveste copiilor săi. Copii cu părul închis la culoare şi ochi albaştri, cu inteligenţa tatălui lor şi acelaşi simţ al responsabilităţii, precum şi râsul lui. Copii pe care urma să îi aibă cu altă femeie. Teddy simţi un nod în gât.

Când povestea despre iubiţii de demult se termină, colonelul Channing începu o alta, de data asta despre spiritele pe care el şi fratele lui le văzuseră când erau mici şi care erau mult mai înfricoşătoare decât săracii Thomas şi Anne.

La mijlocul poveştii, Jack îi surprinse privirea şi arătă spre hol, apoi ieşi tăcut din salon. Tânăra aşteptă o clipă şi apoi se duse să i se alăture. Îl întâlni lângă brad, care, ca întotdeauna, fusese aranjat şi decorat în galerie.

– Ar trebui să asculţi, Jack, zise ea. Până la urmă, e moştenirea ta.

Bărbatul râse.

– Cred c-o să am destul timp să aflu totul despre spiritele din Millworth, dar, acum, vreau să fac altceva.

– Da?

– Mă tem că am făcut o greşeală groaznică.

– Serios?

– Da. Eu...

– Îmi pare rău că vă întrerup, se auzi vocea doamnei Channing în spatele lui

Teddy. Dar nu știu dacă o să mai am altă ocazie.

– Poate ar trebui să vă las...

– Nu, draga mea, stai, zise doamna Channing cu fermitate. Nu o să dureze mult. În plus, ești cea mai importantă femeie din viața lui acum, iar asta e exact cum ar trebui să fie.

– Ce e, mamă? întrebă Jack cu zâmbetul pe buze.

– Știu că nu o să mă ierți niciodată cu adevărat, dar ai spus că putem mergem mai departe.

– Așa e.

– Eu și tatăl tău... ei bine... Ne-am hotărât… cum amândoi am făcut greșeli în trecut – și, da, îmi dau seama că cele mai mari au fost din partea mea, adăugă ea repede. Oricum, ne-am hotărât să o luăm de la început. Inițial, ca prieteni, și o să vedem unde o să ajungem.

– Și unchiul Dan? întrebă Jack.

– Noi doi am avut o conversație lungă după ce ai plecat din New York. Mai multe, chiar. Îi datorez și lui scuze, la fel cum ți-am datorat ție și tatălui tău. În mod ciudat, Daniel mereu a suspectat că afecțiunea mea e îndreptată spre altcineva. Mereu a crezut că e o durere persistentă – și, într-un fel, așa și era. Presupun că nu am trecut niciodată peste povestea cu tatăl tău, deși am încercat. Am încercat timp de treizeci de ani...

– Mamă...

– Semeni foarte mult cu el. Probabil de asta nici n-am vrut să te împart vreodată cu cineva. Își studie fiul îndelung. Nu pot să schimb trecutul, dar aș vrea să fac ceva. Se aplecă și luă o cutie mică de sub brad. Am adus ceva pentru tine. Nu pot să-ți dau înapoi anii pierduți, dar m-am gândit că poate vrei să ai astea.

Îi dădu pachetul lui Jack.

– Ce este?

– Sunt scrisorile pe care i le-ai scris tatălui tău de fiecare Crăciun.

Teddy simți un nod în gât.

– Cum de ai știut? Nu am spus nimănui despre ele.

– Sunt mama ta. Femeia ridică din umeri. Știu tot. M-am gândit că poate vrei să i le dai tatălui tău.

Jack privi îndelung pachetul, apoi se uită la mama lui.

– Mulțumesc.

– Nu e mult... Eu... Doamna Channing zâmbi. Ar trebui să mă întorc la ceilalți. Nu aș vrea să ratez fantoma vreunui Crăciun sau orice o fi subiectul următoarei povești. Presupun că o să vă întoarceți și voi repede.

Teddy încuviință.

– Bun. Se răsuci să plece, apoi reveni. Crăciun fericit, fiule!

– Crăciun fericit, mamă!

Bărbatul se îndreptă spre ea, o sărută pe obraz, apoi îi șopti ceva la ureche. Femeia făcu ochii mari, apoi încuviință și o luă înapoi spre salon. Jack se uită la pachetul din mână.

– Asta a fost... neașteptat.

– Și minunat.

– Așa e, zise el încet. Asta nu schimbă nimic, dar...

– Dar cred că încearcă.

– Atunci, nu pot să fac mai puțin. Clătină din cap. Nu știam că...

– Ai iertat-o, nu?

– Doar e mama.

Jack băgă pachetul de scrisori în buzunarul hainei.

– Eşti un bărbat bun, Jackson Channing. Fără să se gândească, Teddy îşi puse mâna pe obrazul lui şi îl privi în ochi. A fost o onoare şi un privilegiu să fiu logodnica ta, chiar dacă nu a fost ceva real. Tânăra inspiră adânc şi făcu un pas în spate. Ar trebui să ne întoarcem...

– Nu încă. Aveam o confesiune de făcut, îţi aminteşti?

– Mereu mi-au plăcut confesiunile tale. Teddy înclină capul şi îl studie. Era ceva despre o greşeală, nu?

– O greşeală foarte mare. Bărbatul se aplecă şi luă de sub brad o cutie mică, din catifea neagră, legată cu o fundă roşie. I-o dădu. Tocmai de aceea am vrut să-ţi dau asta în privat.

– Nu vrei să aştepţi până mâine? Când toată lumea o să poată să vadă ce greşeală colosală ai făcut şi putem începe să ne ciondănim şi să începem călătoria spre terminarea logodnei noastre?

Jack ezită.

– Nu, vreau să deschizi cadoul acum.

– Foarte bine. Teddy trase de fundă şi deschise încet cutia. Înăuntru se afla un pandantiv mic, delicat, pe un lanţ de aur. Doamne, Dumnezeule, Jack! Tânăra se uită la el. E un păun.

– Mă tem că da.

– E... Pandantivul era micuţ, dar perfect proporţionat. Corpul păunului era din aur, iar coada sa – incrustată cu perle şi safire. E minunat.

– Îmi pare rău. Jack se prefăcu îndurerat. Am încercat să găsesc ceva îngrozitor, cu pene, şi am fost cât pe ce să cumpăr o pălărie cu adevărat revoltătoare. Tresări. Dar nu am reuşit. Aşa că m-am gândit că poate un păun cu penele intacte o să şteargă imaginea unei păsări furioase şi jumulite. Îmi pare rău. Chiar am încercat să-ţi iau ceva ce ai urî.

– Nu ai reuşit. Îmi place foarte mult, Jack. Teddy se uită la păunul din mâna lui.

E perfect.

– Va trebui să găsim alt mod de a le arăta tuturor cât de nepotriviți suntem, zise el încet.

– Așa e.

– Theodosia.

Tânăra își ridică privirea spre el.

– Acum un minut, părea că-ți iei rămas-bun.

– Nu fi prostuț. Teddy își forță un zâmbet. Mai e o săptămână până la bal. Avem destul timp să găsim o altă idee pentru anularea logodnei noastre. Nu aș vrea să le distrug tuturor Crăciunul. Teddy se uită la pandantiv. Mă ajuți să mi-l pun?

– Sigur.

Teddy îi dădu pandantivul și se întoarse. Jack i-l puse la gât, degetele lui abia atingându-i pielea.

Ea se întoarse spre el.

– Cum arată?

– Perfect, zise el în timp ce o privi în ochi.

Momentul acela dintre ei se întinse. Se lungi. O eternitate. Iar ea conștientiză la ce nu voia să se gândească, ce nu voia să înfrunte.

Inspiră adânc, și momentul se spulberă.

– Și eu vreau să-ți dau ceva. Se duse și luă un pachet mic, ascuns sub brad. E doar ceva ce m-am gândit că ți-ar plăcea.

Jack îl deschise și se uită la conținut.

– Este scarabeul pe care tatăl tău mi l-a dat când eram mică. Cum e un suvenir din călătoriile lui, m-am gândit că poate vrei să-l ai.

– Mulțumesc. O privi. E perfect. Clătină din cap. Toate ca toate, dar ăsta s-a dovedit a fi un Crăciun extraordinar.

– Așa cum și trebuie să fie, Jack. Ești cu tatăl tău și cu întreaga ta familie. Exact cum ar trebui să fie, exact cum ar fi trebuit să fie mereu. Ignoră valul de emoție ce o copleși și adoptă un ton însuflețit. Dacă nu ne întoarcem, sigur vor trimite pe cineva...

– Theodosia. O luă de mână. Avem multe lucruri de discutat.

– Da, avem nevoie de un nou plan...

– Nu și eu.

Tânăra inspiră adânc.

– Nu s-a schimbat nimic, Jack.

– Totul s-a schimbat, zise el privind-o în ochi.

– Ba nu, zise ea pe un ton tăios. Nu s-a schimbat. Își trase mâna dintr-a lui. O să mă însoțești înapoi în salon?

– Vin și eu într-un minut. Ia-o înainte!

– Foarte bine.

Teddy îi zâmbi și plecă. Cu greu reuși să nu se întoarcă și să-i alerge în brațe. Sau să alerge pe scări în sus spre camera ei și să se arunce în pat ca să plângă.

Ce naivă fusese! Ar fi trebuit să-și dea seama de ceea ce se întâmpla, de ceea ce se întâmplase din prima clipă în care se întâlniseră în sala de bal de la Millworth. Bineînțeles că-l iubea. Mereu îl iubise.

Chiar în vreme ce își lua rămas-bun de la el.

Jack se uită la ea o clipă lungă, mângâind absent scarabeul.

Nu mersese cum plănuise, dar, pe de altă parte, nu se așteptase ca ea să-și ia

rămas-bun. Inima îi bătuse cu putere în piept auzind-o, căci, în ciuda protestelor ei, fusese un rămas-bun evident, ca și cum ar fi rostit cuvintele cu voce tare. Dar nu avea de gând să o lase să facă asta.

Jack își înălță capul. Până la urmă, Jack era băiatul tatălui său și nu era nici un moment mai bun ca prezentul ca să înceapă să-i calce pe urme. Era evident că tatăl își respectase deja partea sa de promisiune și îi vorbise deschis soției sale. Theodosia însă nu avea să se lase cucerită așa ușor. Jack ignoră gândul că s-ar fi putut spune că tatăl lui avusese nevoie de treizeci de ani ca s-o cucerească pe mama lui.

Balul din Ajunul Anului Nou era peste o săptămână. Avea șapte zile ca să... Ca să ce?

Avea nevoie de un plan. Trebuia să-i ofere mai mult decât își plănuise ea pentru propria viață. Ceva ce nu putea refuza. Dragostea nu avea să fie de ajuns – nu pentru această femeie. Iar ea îl iubea, chiar dacă nu era pregătită să recunoască asta, nici față de el, nici față de ea însăși. Nu avea s-o lase să iasă din viața lui. Nu acum, când o găsise.

Îi luase tatălui său treizeci de ani ca să fie, în sfârșit, cu iubirea vieții lui, dar, pe de altă parte, tatăl lui pierduse din vedere ce voise cu adevărat. Dorința inimii lui.

Jack se hotărâse să păşească pe urmele tatălui său, într-adevăr.

Însă refuza să repete greșelile comise de acesta.

Capitolul 26

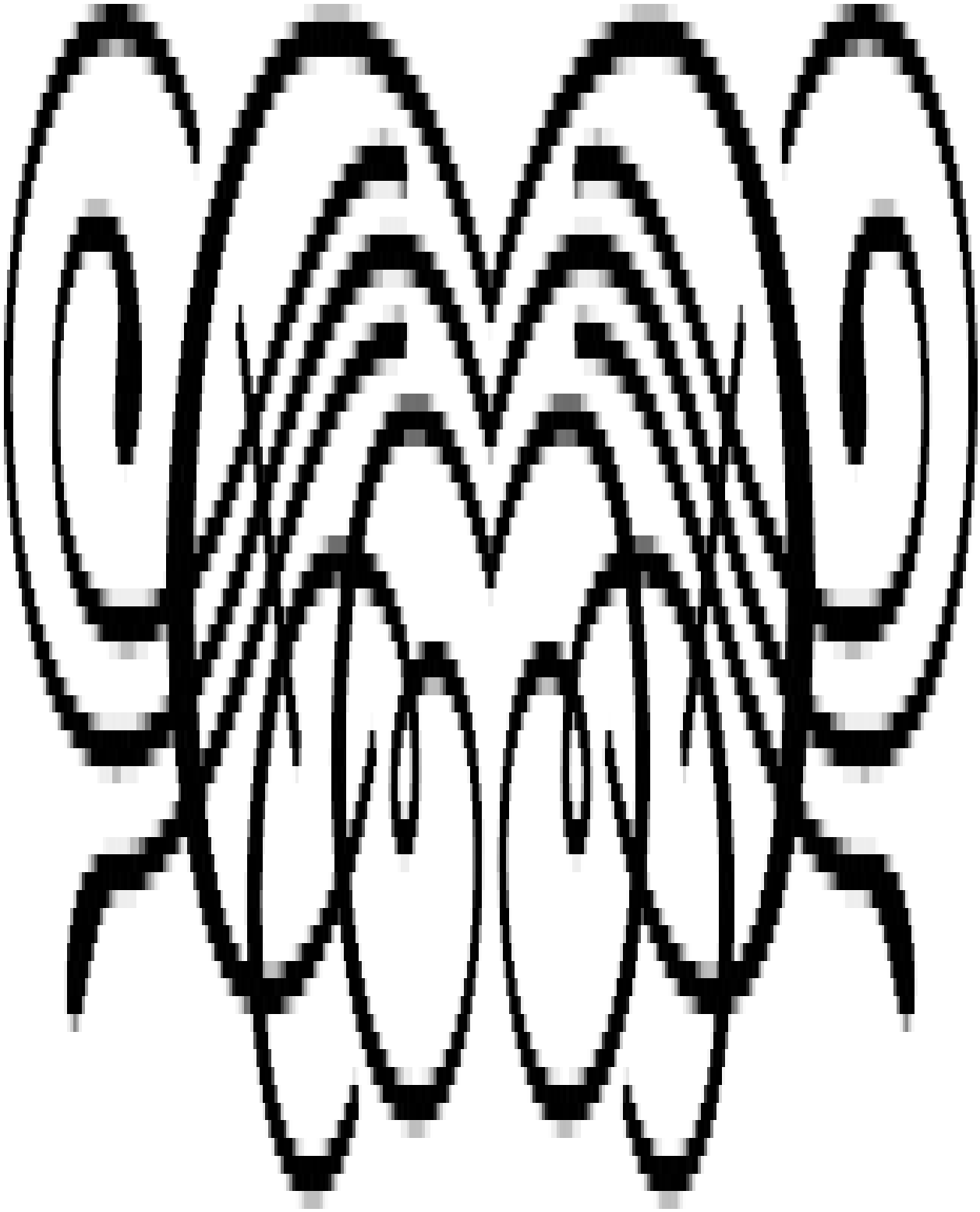

Dacă Teddy ar fi încercat să-l evite pe Jack în săptămâna dintre Ajunul Crăciunului şi bal, sigur s-ar fi lovit de el la fiecare colţ. Cum nu făcea asta, abia dacă îl văzu.

Nu că nu s-ar fi aşteptat la asta. Chiar dacă, în multe feluri, gala de Anul Nou era o repetiţie a petrecerii de nuntă a lui Camille, tot erau o mulţime de aranjamente care trebuiau finalizate. Aranjamente care n-ar fi fost atât de obositoare dacă Lady Briston nu s-ar fi hotărât să facă schimbări – într-adevăr, majoritatea minore – zilnic, uneori chiar în fiecare oră. Era ceva de spus despre planificarea unui eveniment când nu locuiai în zonă şi, prin urmare, gazda nu putea ajunge uşor la tine.

Dificultăţile nu se limitau însă numai la cei care locuiau deja la Millworth. Destui invitaţi care veneau din Londra scriseseră ca să întrebe dacă se puteau caza acolo. Conacul avea să fie plin cu rude, aşa că Teddy vorbise cu cei de la hanul satului să îi găzduiască pe cei care aveau nevoie de cazare peste noapte. Deşi s-ar fi putut crede că invitaţii erau capabili să-şi găsească singuri cazare, experienţele anterioare ale lui Teddy demonstraseră că acest lucru era fals. Din fericire, pentru prima oară, mama ei o ajutase. Chiar se schimbase.

Rudele îndepărtate începură să vină chiar cu două zile după Crăciun – şi apărură şi două surprize. Bunicul lui Jack şi unchiul lui, Daniel, domnul Lockwood, care se părea că nu era deloc unchi, veniseră din America pentru a se alătura festivităţilor, ceea ce adăuga încă un strat de dramă neplanificată situaţiei. Domnul Graham încerca să fie plăcut şi cordial, dar nu trecuse peste o anumită doză de neîncredere faţă de colonel. Pe de altă parte, afecţiunea domnului Lockwood pentru doamna Channing păru să dispară în clipa în care o văzu pe mama lui Teddy, ceea ce o irită pe doamna Channing, dar îi aduse o strălucire în ochi mamei lui Teddy. Teddy habar n-avea că mama ei putea flirta atât de mult.

Tânăra se hotărâse să se bucure de această ultimă săptămână în care era logodnica lui Teddy. Să o savureze, aşa cum făceai cu un dulce rar şi special. Timpul lor împreună se apropie de final, şi voia să-şi întipărească în minte fiecare clipă. Încă nu găsiseră un mod potrivit de a încheia logodna, deşi tânăra se gândi că puteau să mărturisească, pur şi simplu, adevărul. Asta ar fi uşurat situaţia pentru toată lumea, iar ea şi Jack puteau rămâne prieteni. Deşi nu era sigură că ar fi suportat să fie doar prietena lui.

Știa că Jack se hotărâse să nu se întoarcă în New York, dar nu știa care erau planurile lui, deși părea evident că avea să devină conte. Evident, după moartea tatălui și a unchiului său. Știa că avea să fie inevitabil să se întâlnească la diverse ocazii și că asta avea să fie incomod și ciudat. Sentimentele lui erau evidente. De fiecare dată când Jack o privea, Teddy încerca din greu să se poarte ca și cum n-ar fi simțit la fel. Deși bănuia că eșuase. Chiar și așa, ar fi fost mai bine ca el să nu știe niciodată. Cu fiecare minut petrecut în compania lui, era îngrozită că el avea să-și declare iubirea și s-o ceară în căsătorie. Indiferent de ce simțea pentru el, nu avea să iasă nimic din asta.

Ar fi fost atât de simplu să recunoască în fața ei și a tuturor că îl iubea și să-și abandoneze propriul viitor pentru al lui. Până la urmă, el era tot ce-și dorise vreodată – și mai mult. Mult mai mult. Dar renunțarea la propriile visuri avea să-i distrugă pe amândoi. Regretele ei nu aveau decât să se intensifice odată cu trecerea anilor, iar ea urma să-l învinovățească și să-l urască. Bucuria pe care o simțea acum în brațele lui avea să dispară, iar iubirea, să moară încet și dureros. Viața lor avea să fie distrusă. Nu, oricât de greu ar fi fost să trăiască fără el, urmarea cursului pe care și-l stabilise era cea mai bună variantă pentru amândoi, chiar dacă asta însemna că inimile amândurora aveau să fie frânte.

Durerea sigur avea să treacă în timp, însă regretele nu puteau decât să sporească.

Dee nu era singura care încerca s-o convingă de eroarea ei de judecată. În ziua de dinainte de bal, Lucy îi ceru să vorbească în privat în salon. Închise ușa în urma ei și o studie pe Teddy îndelung.

– Nu vreau să fiu nepoliticoasă, Lucy, dar am multe de făcut azi, zise Teddy cu un zâmbet plăcut pe față. Deci nu am timp să...

– Îmi pare rău că ești atât de nefericită, zise Lucy abrupt.

– Nu sunt deloc nefericită, minți Teddy.

– Fii serioasă, Teddy! Nu sunt singura care a observat aerul tău de melancolie.

– Prostii, sunt pur și simplu ocupată, zise Teddy, deși nu se simțise prea bine încă din Ajunul Crăciunului.

– Delilah spune că tu nu ești niciodată tristă. Eu nu am avut niciodată inima frântă, dar îmi dau seama când văd o persoană suferind din această cauză.

– Habar n-am la ce te referi, zise Teddy încet.

– Jackson mi-a spus tot.

– Tot?

– Mă rog, poate nu tot. Ridică din umeri. Dar mi-a spus că logodna voastră nu e reală. Chiar dacă vrea să fie. Știi, e îndrăgostit de tine.

Teddy dădu să nege acest lucru, apoi oftă.

– De asta mi-era frică.

– Și tu ești îndrăgostită de el. Lucy o analiză cu atenție. Ți-e frică și de asta?

– Nu chiar frică, dar... Pur și simplu, n-ar merge, atâta tot.

– Pentru că vrei să fii independentă și să-ți câștigi propria avere?

– Sună prostesc când o spui așa.

– Dar nu e. Te admir. Și pe orice femeie dispusă să renunțe la ce se așteaptă de la ea pentru a face ce vrea. E foarte impresionant. E nevoie de curaj și de multă hotărâre. Ești o inspirație pentru mine, și am de gând să-ți calc pe urme.

– Da?

– Cu siguranță.

Lucy traversă camera spre canapea, se așeză și îi făcu semn lui Teddy să i se alăture. În ciuda numeroaselor lucruri pe care trebuia să le facă în acea zi, Teddy nu rezistă tentației de a asculta ce avea de spus tânăra.

– Deci… Teddy se așează pe canapea. Ai de gând să planifici nunți, petreceri și alte evenimente?

– Nu, nimic de genul ăsta. Aș fi groaznică. Nu sunt deloc organizată sau eficientă și deseori îmi scapă detaliile. Dar am un nou plan pentru viața mea, care nu are nimic de-a face cu ce se așteaptă lumea de la mine. Am o avere măricică, lăsată de o rudă îndepărtată, o femeie foarte independentă, și e momentul să o folosesc cu un scop bun. Dacă nu o să mă mai căsătoresc cu

Jackson, sunt liberă să fac ce vreau.

Teddy o privi.

– Ce o să faci?

– Încă nu mi-am finalizat planurile, dar o s-o fac. Încrederea străluci în ochii tinerei. Dar nu suntem aici ca să vorbim despre mine, ci despre tine și Jackson.

– Nu e nimic de spus.

– E o dilemă, nu? Lucy oftă. Când sunt două lucruri pe care le vrei cu ardoare și nu poți să le ai pe amândouă.

Teddy zâmbi.

– Dilemă e puțin spus.

– Teddy, oricât de mult te-aș admira, Jackson e cel mai bun prieten al meu. Și simt că e datoria mea să-i susțin cauza.

Teddy se încruntă.

– El știe asta?

– Nu fi absurdă! Nu mi-ar cere niciodată să vorbesc în numele lui. În primul rând, Jackson Channing e inteligent, chipeș, cu capul pe umeri. E cel mai bun bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

– Asta așa e.

– Niciodată nu o să găsești pe cineva pe jumătate la fel de bun ca el.

– Probabil că nu, dar...

– Dar?

Teddy își alese cuvintele cu grijă.

– La un moment dat, era tot ce îmi doream vreodată. Acum, vreau ceva diferit.

– Chiar și așa...

– Nu vreau să-mi petrec viața întrebându-mă ce-ar fi fost dacă. Nu vreau să-mi trăiesc viața cu regrete.

– Nu o să regreți că nu ești cu Jackson?

Teddy o privi direct în ochi pe Lucy.

– În fiecare minut, cât voi trăi.

– Ah. Deci aveam dreptate. Ești curajoasă.

– Sau sunt naivă. Ridică din umeri. Se pare că există o linie de demarcație fină între cele două.

– Așa se pare. Deși presupun că și eu sunt puțin naivă. Doar i-am dat drumul.

– De ce ai făcut-o?

– Presupun că nu-l voiam cu adevărat. Nu ca soț. L-am cunoscut pe Jackson dintotdeauna, și chiar cred că, dacă e să-ți petreci toată viața cu un bărbat, ar trebui să fie măcar puțin o aventură. Clătină din cap. Pot să-ți spun ce comandă, de obicei, la restaurant. Pe ce melodie dansează orice ar fi. Care e culoarea lui preferată, cartea, piesa. Nu mai e nimic de descoperit la Jackson. Și, oricât de minunat îl consider, mi se pare destul de plictisitor.

– Iar mie mi se pare fascinant.

– Asta pentru că el e aventura ta. Lucy zâmbi. Nu a mea.

– Ei bine, aventurile ajung și ele la un final. Teddy își forță un zâmbet. Asta e natura aventurilor.

– Prostii, nu cred asta. Viața în sine e o aventură – sau cel puțin ar trebui să fie. Teddy, sunt sigură că înțelegi că cele mai reușite aventuri sunt numai un început.

Lady Briston era la fel de încântată ca noile ei prietene, Lady Sallwick și doamna Channing. Toate cele trei femei căzură de acord că balul de Anul Nou

organizat de geniala Lady Theodosia Winslow era evenimentul anului.

Sala de bal de la Millworth fusese transformată într-un tărâm de basm, cu sute de lumânări aprinse și cu ghirlande verzi. Trandafirii roșii se revărsau din fiecare colț, iar măști argintii se aflau în fiecare aranjament. Deși Lady Briston abandonase ideea unui bal mascat, insistase ca măștile să facă parte din decorațiuni, iar Teddy fu nevoită să admită că avusese dreptate. Efectul general era uimitor și magic.

Teddy și Jack reușiră să le convingă pe cele trei că balul nu era momentul potrivit ca să-și anunțe oficial logodna, spunându-le că această veste ar umbri adevăratul scop al serii, acela de a-l prezenta pe Jack celor din lumea lor. În mod ciudat, toate cele trei femei, chiar și mama lui Teddy, căzură de acord. Teddy se întrebă dacă Lady Briston aflase deja adevărul de la Dee. Doamna Channing, care păruse să o accepte pe Teddy, probabil încă spera ca Lucy să devină nora ei. Iar mama lui Teddy își privi fiica și spuse că aceea era o decizie pe care trebuiau să o ia Teddy și Jack. Fu pe cât de șocant, pe atât de minunat.

Se dovedi a fi, într-adevăr, o noapte memorabilă. Odată ce începu balul, Teddy îl lăsă pe Clement să supravegheze evenimentul. Majordomul acceptă sarcina și îi ură o seară minunată. Poate și el observase că în ultimul timp nu fusese la fel de veselă ca de obicei.

Jack nu spusese nici un cuvânt despre starea ei tristă, dar tânăra îl surprinsese studiind-o cu atenție în acele rare momente din săptămână când fuseseră amândoi în aceeași încăpere.

Și, în acea seară, Jack era tot minunat. Chipeș și atrăgător, dansă cu văduvele și cu tinerele. Glumi cu prietenii tatălui său și dezbătu cu amicii unchiului său. Teddy observă că, în ciuda temerii lui, bărbatul se potrivea în acel mediu, ca și cum și-ar fi petrecut întreaga viață acolo. Nu exista nici o rămășiță din americanul care nu se simțise în largul lui la nunta lui Camille, nici un semn de pește pe uscat. Și de ce să fi fost? Millworth și tot ce însemna acest loc era în sângele lui.

Și, când o luă în brațe ca să danseze, toată hotărârea ei se topi, și Teddy nu își dori decât să rămână pentru totdeauna în brațele lui.

– Ți-am spus cât de frumoasă ești în seara asta?

Jack îi zâmbi.

– Nu, nu mi-ai spus. Oftă dramatic. O mare scăpare din partea ta, aș spune.

Jack râse.

– Absolut. Una pe care trebuie să o remediez imediat. Din păcate... O studie pentru o clipă. Cuvintele nu sunt de ajuns.

– Oricât de fermecător ai fi, nu te las să scapi chiar așa ușor.

– Aș putea spune că ochii îți sclipesc precum smaraldele, pielea îți strălucește în lumina lumânărilor, părul lucește ca focul lichid, buzele îți sunt irezistibile precum cireșele coapte.

– Haide, Jack, poți mai bine de atât, îl tachină ea.

– Ești un vis, Theodosia, un dar de la Dumnezeu. Ești, cu adevărat, o aventură. Aventura mea.

Tânăra simți un nod în gât.

– Vezi, știam că poți mai bine.

– Cred că ar trebui ca mâine să spunem familiei despre logodna noastră, zise el dintr-odată. Delilah spune că invitații care înnoptează la conac plănuiesc să plece mâine-dimineață, la prima oră. Putem s-o facem la micul dejun, după ce vor pleca.

– Micul dejun o să fie mai târziu decât de obicei, șopti ea.

– Și apoi... Trebuie să vorbim.

– Nu avem despre ce să vorbim. Nu odată ce ne mărturisim șarada.

– Avem foarte multe de discutat, zise el cu fermitate. Despre ceva foarte important.

Ea se încruntă.

– Despre ce anume?

Bărbatul o ignoră.

– Sufrageria pare locul unde se discută toate lucrurile importante în această familie, deci pare potrivit să ne facem mărturisirea acolo. Odată ce rezolvăm asta, am un alt anunț de făcut.

Tânăra îl privi.

– Ce anume?

– Pui multe întrebări.

– Mereu am făcut-o, zise ea nerăbdătoare. Trebuie să te avertizez că nu mi-au plăcut niciodată surprizele.

– Și nici nu ești chiar răbdătoare. Mâine, Theodosia. O să discutăm despre ce trebuie discutat. În seara asta... Bărbatul îi zâmbi. Am în brațe cea mai minunată aventură din lume și nu am de gând să las ceva să strice momentul.

– Dar...

– O dată măcar, zâmbește și fii de acord cu mine.

Teddy îl privi, apoi oftă și zâmbi.

– În regulă.

– Știam că poți dacă îți dai silința.

Bărbatul zâmbi.

– Ei bine, nu e ușor.

– Nici nu trebuie să fie. Bărbatul o trase aproape și îi zâmbi. Până la urmă, unde ar mai fi provocarea? Sau aventura?

– ... Și asta a fost. Jack stătea în capul mesei, cu tatăl lui într-o parte și Teddy în cealaltă. Eu și Lady Theodosia nu am fost niciodată logodiți.

Teddy își ținu răsuflarea. Întreaga familie se adunase la masa din sufragerie. Gemenele, Grayson, Sam și Lionel, precum și Lord și Lady Briston, mama lui Jack și bunicul lui, împreună cu mama lui Teddy și domnul Lockwood, toți îi priveau uimiți, în tăcere. Expresiile lor variau de la șoc la acceptare. Dee, Lucy și colonelul pur și simplu tăcură.

– Cât de... eroic din partea ta, Jack, zise Camille.

– E destul de simplu să salvezi pe cineva dintr-o situație ciudată, zise Beryl. Dar, oricât de absurd ar fi gestul, e și galant. Dacă stai să te gândești, e impresionant.

– Nu pot să spun că nu sunt dezamăgită, oftă Lady Briston. Așteptam cu nerăbdare să te am ca membră a familiei.

Teddy își privi mama.

– Mamă?

– Eu... Mama ezită, apoi inspiră adânc. Îți datorez scuze, Theodosia. Nu ar fi trebuit să te pun niciodată într-o asemenea situație. Îmi pare foarte rău.

– Mulțumesc, mamă.

Aproape instantaneu, toată lumea începu să-și spună părerea, și, pentru o clipă, atmosfera se umplu cu expresii de surprindere și dezamăgire.

– Un moment, vă rog. Mama lui Jack se ridică. Am ceva să-i spun fiului meu.

Jack arcui o sprânceană.

– Da?

– Cum adică? Nu o să te căsătorești cu femeia asta? Doamna Channing îl privi. Logodnă falsă sau nu, oricât nu vreau să recunosc, e evident că vă potriviți perfect. Să nu faci aceeași greșeală pe care am făcut-o eu și să întorci spatele unei ocazii doar pentru că e ceva complet neașteptat. Voi doi sunteți meniți să fiți împreună. Femeia se uită la Lucy. Ăsta e adevărul, Lucinda. Toți vedem asta. Îmi pare rău, dar asta am avut de spus.

– Săraca, biata de mine! Lucy zâmbi, apoi deveni serioasă. Privirea i se mută de

la Jack la Teddy. Are dreptate, să știi.

– Mulțumesc, Lucy. Jack încuviință. Stai jos, mamă!

– Dar...

– Stai jos, te rog! Nu am terminat.

Colonelul se încruntă.

– Mai e?

– Da, tată. Jack inspiră adânc. Când am venit în Anglia, nu aveam de gând să rămân. Am crezut că e pur și simplu o ocazie să-mi cunosc tatăl și restul familiei. Inițial, m-am simțit nelalocul meu. Toate astea s-au schimbat.

Lord Briston se lumină la față.

– Excelent!

– La început, am crezut că o să mă întorc în New York, ca să-mi reiau rolul la bancă. Se uită la bunicul lui. Îmi pare rău, bunicule, dar nu mai am de gând să fac asta.

– Nu e o surpriză pentru mine, zise domnul Graham. Niciodată nu am crezut cu adevărat că ai în sânge meseria asta.

– Mă bucur că înțelegi.

Bărbatul ridică din umeri.

– Cât despre restul. Jack se întoarse spre Lord Briston. Înțeleg cum funcționează genul ăsta de lucruri, precum moștenire și titluri, în țara asta. Că, indiferent de decizia pe care o s-o iau, într-o zi o să fiu contele de Briston. Întrebarea e dacă vreau să accept tot ce vine la pachet cu asta. Se uită la Lionel. Nu am nici o obligație să accept responsabilitățile rangului, nu?

Lumea din încăpere fu surprinsă. Colonelul tresări. O expresie de uimire apăru pe fața lui Lionel.

– Nu, presupun că nu.

– Teoretic, aș putea să mă întorc în America, să-mi trăiesc restul vieții acolo și să nu am nimic de-a face cu Millworth, parlamentul și restul, nu?

– Nu m-am gândit la asta înainte, dar, da, așa e, zise Lionel.

Lord Briston se încruntă.

– Vezi tu, Jack...

– Stai, unchiule! Jack îi făcu semn bărbatului să tacă. Nu spun că asta am de gând să fac, dar viața mea și modul în care mă văd pe mine însumi s-au schimbat enorm în ultimele luni. Simt că abia am început să trăiesc și nu sunt pregătit să iau o decizie despre modul în care o să-mi petrec restul zilelor.

– Chiar și așa, Jack…, începu unchiul lui.

– Unchiule Nigel, zise Jack. Ai de gând să mori în curând?

Lord Briston pufni.

– Nu am de gând să mor deloc, cu toate că bănuiesc că nu pot evita asta pentru totdeauna.

– Îți doresc o viață lungă și fericită, unchiule. Se întoarse spre colonel. Tată, și tu pari un om sănătos. Cum te simți?

Tatăl lui râse.

– Niciodată nu m-am simțit mai bine, Jack.

– Atunci, cum ar trebui ca amândoi să părăsiți această lume ca eu să moștenesc titlul, mi se pare că orice decizie din partea mea ar fi prematură și complet inutilă. În plus, m-am săturat să am tot viitorul planificat în detaliu.

Delilah se uită la el.

– Ce ai de gând să faci?

– De fapt… Se uită la mama lui. E ceva ce tu ai scos în evidență, deși ideea era acolo de ceva timp. Am de gând să călătoresc prin lume. Să văd toate locurile și să încerc toate lucrurile pe care am vrut să le văd și să le fac pe când eram mic.

Am de gând să calc pe urmele tatălui meu.

Mama lui îl privi șocată. Colonelul se apropie de ea și îi șopti:

– Betty, ți-aș sugera să-ți pui un zâmbet curajos pe față și să accepți cu grație inevitabilul.

Doamna Channing ezită, apoi încuviință și zâmbi. Jack se întoarse spre Teddy.

– Ce spui, Teddy? Vii cu mine? Să vedem lumea?

Tânăra îl privi o clipă, apoi râse.

– Știam eu că nu ești, de fapt, un bancher.

– O să trăim aventuri incredibile, o să vedem lucruri pe care nu toată lumea le vede. O să mergem în locuri la care oamenii doar visează. O să petrecem cinci săptămâni într-un balon cu aer cald sau o să facem înconjurul lumii în optzeci de zile. Sau în mai puține. Carpe diem, Teddy. O luă de mână și o trase în brațele lui. O să ne aventurăm în necunoscut. Căsătorește-te cu mine!

– Jack. Tânăra îl privi și, pentru o clipă, putu vedea un viitor cu el, dar și unul fără el. Nici unul nu era perfect. Ambele veneau la pachet cu regrete.

– Nu.

– Nu?

– Nu.

El o țintui cu privirea.

– Cum adică, nu?

– Adică... nu. Clătină din cap. Nu pot.

– Dar eu te iubesc, și tu mă iubești pe mine.

– Nu am spus niciodată că te iubesc. Apoi își coborî vocea: Probabil ar trebui să-mi dai drumul acum. Toată lumea se uită la noi.

Într-adevăr, în cameră se lăsase tăcerea, ca și cum toți cei prezenți și-ar fi ținut respirația.

– Nu-mi pasă, zise el, dar îi dădu drumul. Și nu era nevoie s-o spui.

– Amintește-ți, Jack, nu a fost real. Logodna… nimic nu a fost real.

– Poate nu logodna, dar asta e real. O prinse de umeri și o privi în ochi. Mă iubești.

– Dumnezeule, Jack, eu...

– Theodosia Winslow, ești o creatură încăpățânată, și poți să negi asta cât vrei, dar eu știu. Văd privirea din ochii tăi și simt atingerea mâinii. O simt în încrederea ta și în profunzimea grijii tale. Pur și simplu, știu asta. Îi luă o mână și o apăsă de pieptul lui, inima lui bătând sub degetele ei. Simt asta în inima mea, în sufletul meu – și o știi și tu.

Teddy îl privi. Nu era nici urmă de îndoială în ochii lui, iar asta o dărâmă.

– Da, Dumnezeule, te iubesc, sigur că te iubesc. Teddy clătină din cap. Dar niciodată nu am vrut să știi asta. Am crezut că ar fi mai bine, mai ușor pentru tine, dacă nu ai ști ce simt.

– Credeai că mi-ar fi mai ușor dacă nu aș ști că mă iubești, că îmi împărtășești sentimentele?

În vocea lui se auzi o doză de uimire. Jack îi dădu drumul la mână, și o senzație dureroasă de pierdere o copleși pe Teddy.

– Evident, nimic nu ar face situația mai ușoară. Dar faptul că te iubesc... Vocea îi tremură. Se pare că nu mă pricep să-mi ascund sentimentele, doar că niciodată nu am mai fost cu adevărat îndrăgostită.

– Iar acum, ești.

– Nu contează, Jack. Nu face decât să îngreuneze situația. Nu înțelegi asta?

– Nu, nu înțeleg. Dacă mă iubești...

Cei doi se priveau în ochi.

– Și o fac. Cu adevărat. Dar...

– Dar ai planuri pentru viața ta.

– Știi foarte bine că da. Teddy se uită apoi la toți cei prezenți. Poate ar fi cel mai bine să vorbim asta în privat.

– Nu ne băgați în seamă, zise Dee. Prefaceți-vă că nu suntem aici.

Jack o ignoră și se uită la Teddy.

– Iar acele planuri nu mă includ și pe mine.

– Nu, nu o fac.

Teddy îl mai văzuse iritat, dar niciodată furios. Și exact așa era. Furios și rănit. Se vedea în linia dură a maxilarului său, în tensiunea din umeri și în duritatea din ochi.

– Ești moștenitorul conacului Millworth și al unui titlu – și exact genul de bărbat cu care se aștepta lumea să mă căsătoresc. Din punctul ăsta de vedere, se pare că am ajuns de unde am plecat. De asemenea, se pare că nu mai e ce vreau. Ciudat cât de repede se schimbă viața.

– Deci alegi să-ți continui afacerea în defavoarea unei vieți cu mine? zise el, pe un ton echilibrat, privirea lui neclintindu-se dintr-a ei.

– Dumnezeule, mormăi mama.

– Nu. Aleg să-mi trăiesc propria... ei bine, provocare. Propria aventură.

– Și eu îți ofer o aventură. Genul de aventură pe care ai dorit-o mereu.

– Mereu am considerat iubirea o aventură măreață, zise mama ei pe un ton blând, plin de speranță.

Teddy clătină din cap.

– Dar e aventura ta, nu a mea.

– Poate fi a noastră.

Fermitatea din vocea lui nu umbri conştientizarea din ochii săi.

– Am planuri...

– Dumnezeule, Theodosia, planurile, aşteptările se schimbă odată cu circumstanţele sau cu dorinţa. Aşa s-a întâmplat şi cu planurile pe care le aveam pentru viaţa mea, pentru viitorul meu.

Tânăra simţi un nod în gât.

– Ale mele n-au făcut-o. Dintre toţi oamenii, tu ar trebui să înţelegi.

– Nu înţeleg. Nu înţeleg nimic. Ai recunoscut că mă iubeşti şi mi-am declarat dragostea pentru tine. Ăsta ar trebui să fie finalul oricărei dezbateri. Ar trebui să ne planificăm viaţa împreună. Mi se pare că, atunci când doi oameni se găsesc, în pofida tuturor şanselor de a se întâlni, ar fi o neghiobie să nu profite de asta.

– Înseamnă că sunt o neghioabă. Inspiră adânc. Toată viaţa mea am făcut ce se aştepta lumea de la mine, fără să am un cuvânt de spus. La fel şi tu, Jack. Ai respectat toate regulile. Acum, ai de gând să urmezi un cu totul alt drum. Ai de gând să faci ce ai vrut mereu să faci, să fii cine ai vrut mereu să fii, dar n-ai avut curajul. E chiar atât de greu de înţeles că şi eu vreau să fac la fel?

Vocea lui se îmblânzi.

– Nu ai nimic de demonstrat, să ştii.

– Acelaşi lucru s-ar putea spune şi despre tine.

– Asta aşa e, zise Beryl.

Jack pufni.

– Asta e cu totul altceva.

– De ce? zise ea tăios. Pentru că eşti bărbat?

El îşi încordă maxilarul.

– Exact!

– Până și eu știu că nu e bine să spui asta! bombăni Sam.

– Fii serios, Jack, chiar tu ai spus că știi mai multe femei care au afaceri de succes.

– Am spus că s-au ridicat la nivelul circumstanţelor în care se aflau. Nu am spus niciodată că au succes.

– Asta ai lăsat să se înțeleagă, zise ea pe un ton tăios.

– Chiar și așa… Tonul lui deveni mai dur. Mi se pare scandalos ca femeile să facă afaceri, nu cred c-ar trebui poată fi membre ale Clubului Exploratorilor şi nu cred că ar trebui să voteze!

Una dintre doamne icni.

– Nu te cred nici măcar pentru o clipă! Teddy îl privi. Te cunosc, Jackson Channing. Îmi spui asta doar ca să mă enervezi!

– Ba, mai mult, acele femei de afaceri nu au avut de ales. Au fost nevoite să aibă grijă de ele. Tu ai de ales.

Teddy îl privi uimită.

– Să îți dau voie să ai grijă de mine?

– Asta fac bărbații.

– Ei bine, nu vreau să aibă cineva grijă de mine, mulțumesc frumos. Am avut grijă de mine toată viața mea. Da, m-am așteptat să facă cineva asta, dar, așa cum ai spus, planurile se schimbă.

– Bravo, zise Lucy încet.

– Nu ți-aș cere niciodată să renunți la ce vrei, continuă Teddy. E corect din partea ta să îmi ceri să renunț la ce vreau? E corect?

– Da! țipă el.

– Auci! scânci Grayson.

– Nu vorbeşti serios. Tu eşti corect. Îl luă de braţ, iar o disperare pe care nu o putea ascunde i se auzi în voce. Gândeşte-te, Jack! Te rog! Poţi să fii fericit dacă eu nu sunt? Dacă fericirea ta mă costă fericirea mea?

Jack o privi îndelung.

– Cât de mult?

– Cât de mult ce?

– De cât timp o să ai nevoie ca să demonstrezi ce vrei să demonstrezi?

– De unde să ştiu? Nu am un termen-limită. Îi dădu drumul la braţ şi făcu un pas în spate. Ce vrei să spun? Dacă nu am succes într-un an, doi, cinci, o să renunţ şi o să devin soţia ta supusă?

– Nu mă aştept să faci nimic cu supuşenie.

– Foarte bine! Nu aş vrea să-ţi distrug aşteptările. Hai să-ţi pun aceeaşi întrebare! Cât o să-ţi ia să te hotărăşti cum o să-ţi petreci întreaga viaţă? Un an, zece, treizeci?

Colonelul zâmbi.

– Lovitură sub centură, Theodosia.

– Deja m-am hotărât! Vreau să-mi petrec restul vieţii cu tine, ceea ce pare o decizie semnificativă. Jack clătină încet din cap. Dar nu o să te aştept.

Indignarea se auzi în vocea ei.

– Nici nu ţi-am cerut asta.

– O să te iubesc mereu, Theodosia Winslow. O fixă cu privirea. Dar nu mă înţelege greşit. Nu sunt tata. Nu o să-mi irosesc treizeci de ani din viaţă aşteptând să-ţi vină mintea la cap.

– Să-mi vină mintea la cap?

Jack ridică dintr-o sprânceană. Doamna Channing pufni.

– Nu cred că să-i vină mintea la cap e expresia potrivită.

– Cam tăios, şopti Lady Briston.

Teddy îşi împreună mâinile.

– Doar pentru că un bărbat s-a hotărât că e îndrăgostit de mine ar trebui să las deoparte tot ce vreau ca să-i îndeplinesc dorinţele?

Jack o privi, şi, pentru o clipă, nici unul nu spuse nimic. Teddy nu voia decât să se arunce în braţele lui şi să-i spună că se înşela. Nimic nu era mai important decât să fie cu el. Să admită că era încăpăţânată. Că asta era cea mai mare greşeală a vieţii ei. Dar ştia foarte clar că, dacă vreunul din ei renunţa la ce voia, acest lucru avea să îi distrugă pe amândoi.

Într-un final, Jack ridică din umeri, ca şi cum nu i-ar fi păsat.

– Se pare că nu.

– Nu vreau să ne despărţim aşa, Jack.

Încercă să-şi controleze vocea. Bărbatul zâmbi, iar în vocea lui se auzi înfrângerea:

– Nu vreau să ne despărţim deloc.

Teddy îşi scoase inelul şi i-l întinse, surprinsă de cât de sigură îi era mâna. Se părea că mâna îi era mai loială decât inima trădătoare.

– Ar trebui să iei asta.

Bărbatul clătină din cap.

– Nu am avut niciodată de gând să-l iau înapoi.

– Nu pot...

– Păstrează-l, Theodosia! Ca amintire. Jack îi strânse mâna peste inel. Senzaţia atingerii lui o copleşi şi îi învălui sufletul. Şi îi frânse inima. A fost, într-adevăr,

o onoare și un privilegiu să fiu logodnicul tău. Resemnarea străluci în ochii lui albaștri. Chiar dacă nu a fost nimic real.

Ea încuviință, temându-se că, dacă ar fi spus ceva, vocea i s-ar fi frânt și lacrimile care-i umpluseră ochii ar fi început să se reverse.

– Atunci, asta e. Jack încuviință și își întoarse atenția spre colonel. Tată, dacă nu te deranjează, am câteva idei pe care aș vrea să le discut cu tine. În bibliotecă, poate?

– Bineînțeles.

Colonelul Channing încuviință și își urmă fiul afară din cameră. Teddy se uită după el. Dee se ridică și merse lângă ea.

– Nu o să te duci după el, nu?

– Nu. Nu pot, zise tânăra, străduindu-se să nu plângă.

– Cred că ar trebui să ne întoarcem în Londra azi, zise mama ei încet.

Teddy încuviință. Lady Briston se ridică iute.

– Bine sau rău, toți trebuie să ne urmăm propriul drum în viață, draga mea. Îi aruncă un zâmbet înțelegător lui Teddy. Și să sperăm că nu o să ne regretăm alegerile.

– Dumnezeule, Lady Briston!

Teddy deschise mâna și se uită la inelul care-i strălucea în palmă. Privirea i se înceţoșă de la lacrimi. Luase o hotărâre, și acum trebuia să trăiască împăcată cu acea decizie, oricât de greu îi era. Indiferent de planurile ei, nu avea iluzii când venea vorba despre ceea ce voia de la viață. Avea să fie pustiită fără el. Afurisitul de american i se strecurase în inimă. Și acolo avea să rămână până la ultima ei suflare.

Era decizia corectă, pentru amândoi. Nu avea nici o îndoială în privința asta. Deși nu era corect să doară așa mult când făceai ce credeai că era corect. Să facă ce credea că era cel mai bine pentru amândoi avea un preț atât de mare, că era posibil să nu-și revină vreodată. Avea să treacă mult timp până când durerea pe

care o simțea în acel moment urma să se estompeze, și ea se întrebă dacă asta avea să se întâmple vreodată.

Închise mâna, cu inelul în ea, își reaminti că nu exista o altă opțiune și își forță cel mai optimist zâmbet.

– Deja o fac.

Epilog

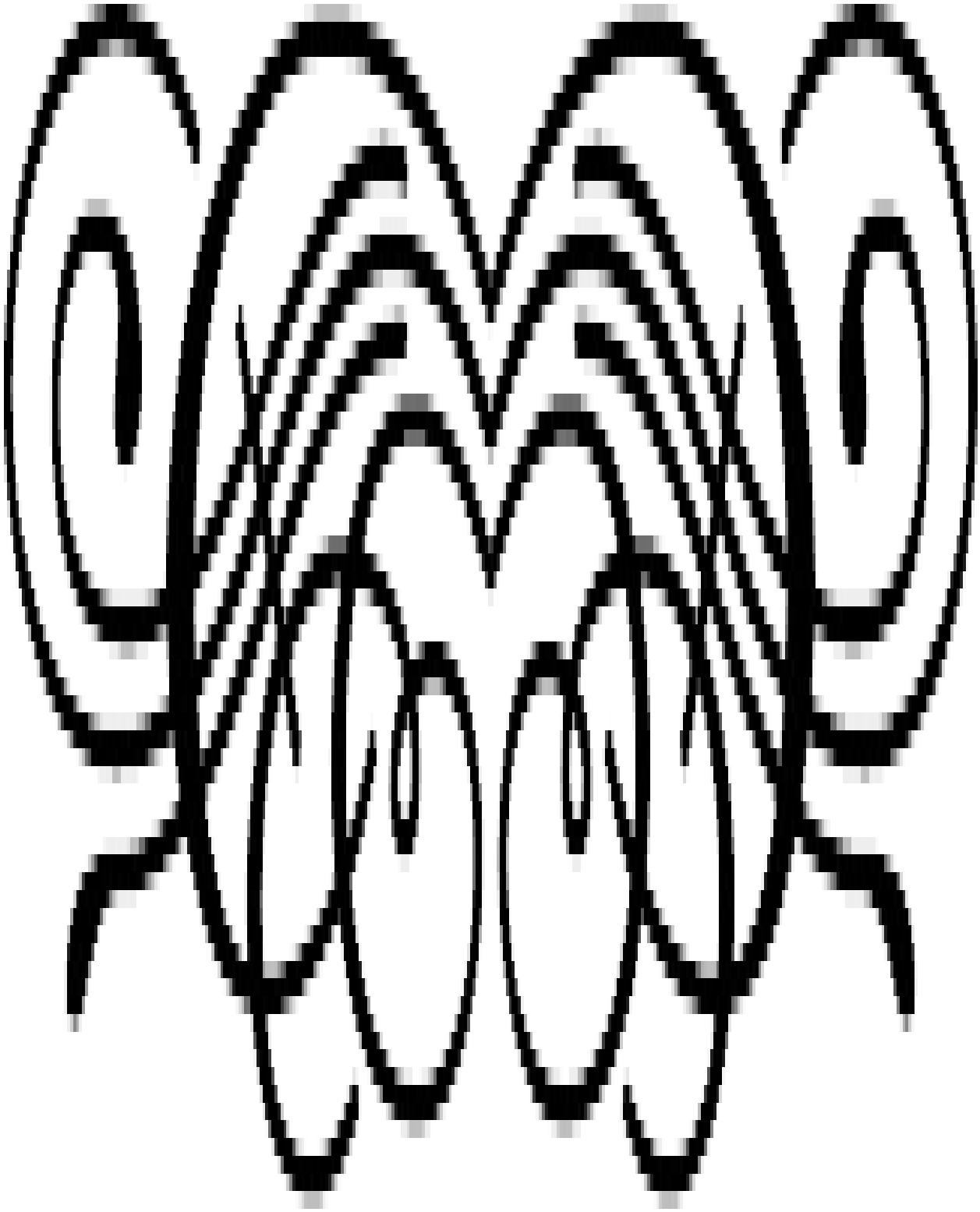

Treisprezece luni mai târziu, undeva în deșerturile din Egipt…

– Opt, zise Teddy și curăță praful de pe fusta ei.

Refuză să se gândească la cât de transpirată și de prăfuită arăta, ceea ce se potrivea, probabil, cu felul în care se simțea. Cum altcumva ar fi putut să se simtă cineva după o zi întreagă petrecută călare pe o cămilă? Ce bestii afurisite! Doamna Channing o avertizase, când Teddy se întâlnise cu colonelul și cu soția lui în Cairo, că aventura nu era deloc una curată. Și totuși, nu așa voia să arate când îl vedea pe Jack pentru prima oară după mai bine de un an.

Jack își scoase ochelarii și se ridică de pe scaunul din spatele biroului aflat în cortul său, fără a trăda nici urmă de surprindere la vederea ei acolo. Ochii lui păreau și mai albaștri în contrast cu pielea sa bronzată. Avea un început de barbă, ca și cum nu s-ar fi sinchisit să se bărbierească, umerii îi păreau mai lați și… Dumnezeule, oare Jack se înălțase? Nu era posibil, dar avea un aer de încredere, aventură și chiar pericol care îl făcea să pară imens. Dumnezeule, arăta ca un afurisit de erou! Inima ei bătu cu putere.

– Opt? întrebă el relaxat, ca și când o văzuse ultima oară în ziua anterioară, nu cu treisprezece luni în urmă. Opt ce?

– Opt luni.

Teddy își scoase o mănușă și se uită în jur, prin cortul lui. Era spațios și aerisit, cu un birou pliant, un pat, mai multe cufere pline și un covor persan. Se întrebă cum ținea nisipul afară, judecând după cât se adunase pe ghetele ei. Bănui că nu o făcea. Camera era presărată cu grămezi de cărți, hărți și caiete. Fragmente de vase sparte, statui și artefacte. Săbii și diverse unelte erau rezemate de stâlpii cortului.

– Mi-a luat opt luni ca să înțeleg că să fiu independentă nu înseamnă obligatoriu să fiu singură.

El ocoli biroul, se rezemă de el și își încrucișă brațele la piept. Era clar, Jack era băiatul tatălui său.

– A, da?

– Nu mi-a plăcut deloc asta. A fost tulburător. Am devenit destul de morocănoasă. Nu îmi stătea în fire. De obicei, sunt atât de plăcută. Îşi scoase şi cealaltă mănuşă. E vina ta, să ştii.

– Aş fi crezut că e vina ta.

Expresia lui era indescifrabilă. Îndeajuns cât s-o înnebunească până şi pe cea mai raţională femeie. De ce Dumnezeu trebuise să se îndrăgostească de un bancher?

– Sunt dispusă să fac un compromis şi să-mi asum o parte din vină şi să-mi cer scuze.

– Le accept.

– Şi?

– Te aştepţi să-mi cer şi eu scuze?

– Ar fi drăguţ.

– Foarte bine, atunci. Jack ridică din umeri. Îmi pare rău.

– Aşa şi trebuie. Te-am urmărit trecând dintr-un loc în altul. Unele dintre ele foarte necivilizate şi aproape imposibil de ajuns. S-ar putea crede că te ascunzi.

El o fixă cu privirea.

– Nu o fac.

Teddy nu l-ar fi găsit dacă n-ar fi fost părinţii lui. Tânăra se gândise că, dacă era cineva care să ştie unde se afla Jack, aceia erau părinţii lui. Din ce-i spusese Dee, aceştia îl însoţiseră iniţial pe Jack în noua lui viaţă plină de aventuri, dar apoi o luaseră pe căi separate, întâlnindu-şi fiul în anumite locuri, precum Alger şi Constantinopol.

Deşi colonelul nu se pricepuse niciodată la corespondenţă, se părea că doamna Channing avusese o influenţă bună, şi cel puţin câteva scrisori ajunseseră înapoi la restul familiei. Teddy o luase pe urma lor, deşi, uneori, fusese ca şi cum ar fi

urmărit firimituri. Cu toate astea, refuzase să renunțe. Jack se afla la capătul acelui drum din firimituri. Tânăra se simțise uimită și recunoscătoare când găsise, într-un final, familia Channing, în Cairo.

Potrivit spuselor părinților lui, Jack se alăturase unui grup de cărturari și vânători de comori aflați în căutarea unui oraș pierdut și a dovezilor existenței unui faraon pierdut sau ceva de genul ăsta. O ghidaseră spre acest sat improvizat din corturi, plin cu bărbați care păreau periculoși, dar o asiguraseră că avea să fie în siguranță. Mai ales după ce colonelul vorbise cu ghidul lui cel mai de încredere și cu câteva escorte care s-o însoțească. În alte circumstanțe, ar fi fost curioasă și intrigată, dar, acum, nu avusese decât un gând în minte.

– Nu mi-ai ușurat deloc situația. Își lăsă mănușile pe un scaun care avusese și zile mai bune. Călătoresc de cinci luni. Ai fost foarte greu de găsit.

– Serios?

– Știi foarte bine că da.

– Din nou, îmi cer scuze.

– Chiar și în această eră, e foarte greu pentru o femeie să călătorească în locurile prin care ai umblat tu. A trebuit să rog un cuplu din Kent să mă însoțească. Din fericire, au o fire mai aventuroasă.

– Mare noroc.

Teddy nu știuse sigur la ce se așteptase din partea lui, dar nu se așteptase să-l găsească așa detașat și reținut. Nu își imaginase că Jack avea să fie extaziat s-o vadă, că urma să o ia în brațe și să o ducă direct în patul – și în viața – lui. Ar fi semănat prea mult cu un roman romantic sau cu unul de aventuri. Cu toate astea, exact asta sperase.

– Nu pari surprins să mă vezi.

Își dădu jos pălăria și o aruncă peste mănuși. Jack ridică din umeri. Era evident că avea s-o facă să plătească pentru păcatele ei.

– Poate ai vrea să știi cum mi-am petrecut acele opt luni? Înainte să ridici din nou din umeri, permite-mi să-ți explic. Se apropie de locul unde era el, privirea

plimbându-i-se peste grămezile de artefacte și mărunțișuri care ar fi putut la fel de bine să susțină cortul. Mereu am auzit că munca grea e cel mai bun mod de a-ți distrage atenția de la un lucru la care preferi să nu te gândești, dar la care oricum te gândești.

– Și care era acel lucru?

– Știi foarte bine care. Îi aruncă o privire iritată. Se pare că, odată ce ai avut un erou, e greu să continui fără el.

– Și?

– Așa că am muncit. Am cerut sarcini noi, am triplat costurile, am angajat trei văduve ai căror soți defuncți fuseseră niște idioți care să se ocupe de treburi și să lucreze cu mama – care s-a dovedit a fi foarte eficientă. Deși îl tot tachinează pe unchiul tău Dan și cred că, în curând, o să-l lase să o cucerească. Ridică o sculptură mică, a unei pisici, și o examină. Pe scurt, mi-am demonstrat că pot să fac ce-mi propusesem. Pot să fac orice îmi propun.

– Nu am avut niciodată vreo îndoială în privința asta.

– Eu da.

– Și ești cel mai aspru critic al tău.

– Pe lângă mama.

El încuviință.

– Înțeleg.

Teddy îi aruncă o privire tăioasă.

– Oare?

– E evident. O studie o clipă. Acum, că ai făcut ce ți-ai propus, te-ai hotărât să-ți îndrepți atenția spre următorul lucru de pe lista ta. Eu.

Teddy dădu să nege acest lucru, dar își dădu seama că era inutil.

– Nu aș fi spus chiar așa. Puse pisica la loc și se întoarse spre el. Nu am avut

niciodată o listă, dar… da. Inspiră adânc. Ai câștigat, Jack.

– Serios?

Exista posibilitatea ca el să nu o mai vrea. Doar avea o viață nouă, plină de aventuri, și poate chiar o altă femeie în acea viață. Era o posibilitate pe care ea refuzase s-o ia în considerare, deși era mereu undeva în mintea ei. Înțelesese cu mult timp în urmă ce risc își asumase, dar ar fi făcut-o din nou. Din aceleași motive. Oricum, nu bătuse atâta drum ca să renunțe fără să lupte. Își adună curajul și inspiră adânc.

– Da, ai câștigat. Făcu un pas spre el, ignorând fluturii care încercau să-i iasă din stomac, și îl privi în ochi. Mi-a fost dor de tine din clipa în care ai ieșit din sufrageria de la Millworth. În fiecare minut, în fiecare oră, în fiecare zi. Mereu ai fost în gândurile mele – și în visele mele.

– Serios?

O mică licărire ce putea fi de amuzament îi străluci în ochi. Era un semn bun.

– Nu spun că am făcut o greșeală, pentru că nu am făcut. Vezi tu, mi-era teamă că, dacă renunțam la planurile pe care le aveam pentru viața mea, dacă nu încercam, aveam să regret și, într-un final, rămâneam cu resentimente față de tine pentru că-mi ceruseși asta. Și că aveam să ajungem să ne urâm. Am preferat să-ți dau drumul decât să-mi asum riscul ăsta. Nu voiam să mă urăști. Dacă voia să aibă o șansă cât de mică să-l recucerească, trebuia să-i spună totul. Am sperat că o să te întorci la mine. Vocea îi tremură. Evident, n-ai făcut-o. N-am primit nici un semn de la tine. Nu că te-aș învinovăți, dar... Clătină din cap. Știu că ai spus că nu o să mă aștepți, dar ai zis și că o să mă iubești mereu. Am luat asta, ei bine, ca pe o promisiune.

El nu spuse nimic, iar Teddy se grăbi să umple tăcerea.

– În momentul în care mi-am dat seama că am realizat ce voiam, a trebuit să aflu dacă... Se îndreptă. Dacă era prea târziu.

El o studie în tăcere.

– Nu am știut că aveam nevoie de un erou până când el… Până când tu ai plecat. Nu vreau să-mi trăiesc viața fără tine. Și vreau să-ți împărtășesc aventurile.

Gata, asta era tot. Acum decizia era la el.

Jack o privi îndelung, dar nu spuse nimic. Inima ei se prăbuşi.

– E prea târziu?

Îşi ţinu răsuflarea.

– Ar trebui să ştii ceva, zice el încet. Se îndreptă, se întoarse şi căută prin grămezile de hârtii de pe birou. Ţi-am scris.

– Nu am primit niciodată nimic, zise ea.

– Nu le-am trimis. Luă un teanc de hârtii şi i le întinse. Mi-a fost prea frică.

Teddy întinse o mână tremurândă. El i-o prinse, încruntat.

– Nu ştiu de ce, dar mereu am crezut că o să porţi inelul.

– O fac. Mâna ei liberă se duse la lanţul de la gât. Inelul şi păunul atârnau de el, ascunse de haine. Nu-l dau niciodată jos.

Jack îi dădu drumul la mână, îi întinse scrisorile, apoi se întoarse la birou.

– Trebuie să mai vezi ceva. Căută prin câteva hârtii, apoi luă un pachet. Asta include biletul spre Anglia.

Teddy îl privi.

– Veneai înapoi?

– Mi-am promis că nu o să fac aceeaşi greşeală ca tatăl meu. Nu o să aştept treizeci de ani. Unul a fost mai mult decât suficient.

– Ca să-mi vină mintea la cap.

– Şi ca să-mi vină şi mie mintea la cap. Aventura nu e nici pe departe la fel de distractivă fără cineva cu care s-o împarţi. Nu mi-a luat opt luni ca să-mi dau seama de asta. Am ştiut cam din prima lună, dar se pare că sunt la fel de încăpăţânat ca tine.

Ea înghiți în sec.

– Toți au spus că eşti perfect pentru mine.

– Și aveau dreptate?

– Da.

– Dumnezeule, Theodosia, am pierdut o groază de timp. Dintr-o mișcare, o trase în brațe, lipind-o de pieptul lui. Teddy, îți spun din nou, căsătorește-te cu mine! Împărtășește aventura mea, viața mea! Trăiește clipa.

– Nu.

– Nu?

Jack o privi uimit.

– Nu aș putea accepta această propunere.

– De ce nu? Bărbatul se încruntă. M-ai urmărit până în cealaltă parte a lumii. Mi-ai dat de urmă în deșert. Ce vrei?

– Ei bine, mi-ai zis Teddy, cum ai făcut și ultima oară când mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine, dar mereu ai preferat Theodosia, și trebuie să recunosc că îmi place...

Fără nici un avertisment, buzele lui le acaparară pe ale ei, cuvintele ei fiind înăbușite de un sărut apăsat, plin de magie și prea mult așteptat.

Jack își înălță capul.

– Te avertizez, Theodosia Winslow, că, întrucât ăsta e singurul mod de a-ți închide gura, am de gând să tot repet acest gest. Îi adresă acel zâmbet molipsitor pe care Teddy îl purta mereu în suflet. Și cu foarte mult entuziasm.

– Dumnezeule, Jack! Teddy îi zâmbi și se minună că inima ei nu explodase de la bucuria de a fi înapoi în brațele lui. Acum și pentru restul vieții lor. Nu m-aș aștepta la nimic mai puțin.

În anii ce urmară, când Jackson Quincy Graham Channing se gândea la cum decursese viața lui, se minuna de răsturnarea de situație care transformase un bancher, a cărui întreagă viață fusese plănuită și organizată pentru el, într-un bărbat care se bucura de aventura de a păși în necunoscut. Și se minuna și de femeia încăpățânată, independentă, întreprinzătoare pe care o găsise și cu care-și împărțea viața.

Femeia care fusese prima lui aventură.

Și cea mai însemnată.

În aceeași colecţie

au apărut:

Johanna Lindsey, Când inima dictează

Stephanie Laurens, Patimile iubirii

Victoria Alexander, Micile minciuni ale dragostei

Julie Garwood, Mireasa îndărătnică

Elizabeth Hoyt, Înger și demon

Julie Garwood, O nuntă de vis

Stephanie Laurens, Pasiunile inimii

Stephanie Laurens, Prizoniera dragostei

Victoria Alexander, Căile nebănuite ale iubirii

Christina Dodd, Dragoste şi abandon

Julie Garwood, Secretele unei doamne

Christina Dodd, Logodnă în înalta societate

Elizabeth Hoyt, O dragoste nepotrivită

Karen Robards, Atracţie scandaloasă

Christina Dodd, Legile iubirii

Elizabeth Hoyt, Inocenţă pierdută

Stephanie Laurens, Peţitoarea

Karen Robards, Suflete captive

Samantha James, Păcatele vicontelui Sutherland

Karen Robards, Înfruntarea inimilor

Elizabeth Hoyt, Dorinţe ascunse

Johanna Lindsey, Când dragostea așteaptă

Victoria Alexander, Dragoste de probă

Victoria Alexander, Duelul sentimentelor

Stephanie Laurens, Totul sau nimic

Johanna Lindsey, Mireasa prizonieră

Stephanie Laurens, Provocarea

Johanna Lindsey, Îngerul de argint

Sarah MacLean, O soţie potrivită pentru un marchiz

Christina Dodd, În cele mai nebuneşti visuri

Sarah MacLean, O iubită potrivită pentru un conte

Johanna Lindsey, Promisiunea

Christina Dodd, Ispita

Johanna Lindsey, Prizonierul dorinţelor mele

Teresa Medeiros, Lecţii de seducţie

Christina Dodd, Mireasa mea favorită

Teresa Medeiros, Un sărut de neuitat

Christina Dodd, Arta iubirii

Vicky Dreiling, Cum să cucereşti un Diavol

Elizabeth Hoyt, Plăceri vinovate

Elizabeth Hoyt, O pasiune imposibilă

Elizabeth Thornton, A doua şansă la dragoste

Elizabeth Thornton, Frumoasa trădătoare

Christina Dodd, Suflete pereche

Sarah MacLean, Un târg potrivit pentru un duce

Cara Elliott, Tentaţia fructului oprit

Johanna Lindsey, Flăcări și gheaţă

Sarah MacLean, Nouă reguli de nesocotit

Christina Dodd, Aleasa prinţului

Teresa Medeiros, O noapte compromiţătoare

Julie Garwood, Un altfel de Făt-Frumos

Loretta Chase, Scandalul poartă satin

Teresa Medeiros, Mireasa și Bestia

Victoria Alexander, Cum să alegi soţul potrivit

Loretta Chase, O lady aproape perfectă

Johanna Lindsey, Iubești doar o dată

Elizabeth Hoyt, Fantoma din St. Giles

Sarah MacLean, Zece feluri de a fi adorată

Julie Garwood, Dorinţe rebele

Sarah MacLean, Unsprezece scandaluri de evitat

Johanna Lindsey, Pasiune şi tandreţe

Victoria Alexander, Lecţia de dragoste

Elizabeth Hoyt, Lordul Întunericului

Teresa Medeiros, A ta până în zori

Loretta Chase, Un gentleman imposibil

Johanna Lindsey, Jocul seducţiei

Elizabeth Hoyt, Ducele nopţii

Anne Barton, Păcătoasa

Lorraine Heath, Ispitirea unui lord

Sabrina Jeffries, O dragoste periculoasă

Teresa Medeiros, Mireasa răpită

Johanna Lindsey, Inimi aprinse

Sabrina Jeffries, O iubire celebră

Jennifer Blake, Răsplata unui rege

Sarah MacLean, Sezonul pasiunilor

Elle Daniels, Un aranjament neașteptat

Jennifer Blake, Capcana inimii

Victoria Alexander, Şarada

Vicky Dreiling, Dorinţele unui conte

Victoria Alexander, Înălţimea Sa, soţia mea

Sabrina Jeffries, O răpire cu urmări neaşteptate

Teresa Medeiros, Savoarea unui sărut

Victoria Alexander, Îndrăgostită de soţul potrivit

Elizabeth Hoyt, Dragul meu necunoscut

Vicky Dreiling, Dorinţele unui libertin

Jennifer Blake, Cavalerul de aur

Victoria Alexander, Avantajul de a fi păcătos

Johanna Lindsey, Suflet vrăjit

Vanessa Kelly, Farmecul unei relaţii interzise

Sabrina Jeffries, Dansul seducţiei

Lorraine Heath, Lordul ispitei

Kate Noble, Rămășagul

Victoria Alexander, Mărturisirea

Jennifer Delamere, Moştenitoarea

Ashleen Macnamara, O propunere scandaloasă

Johanna Lindsey, Spune-mi că mă iubești

Lorraine Heath, Doamna de companie

Meredith Duran, Anotimpul pasiunii

Tessa Dare, Un dans cu un duce,

Victoria Alexander, Aventuri compromiţătoare

Meredith Duran, Amăgirea

Lorraine Heath, Provocarea dragostei

Vanessa Kelly, O cerere în căsătorie

Tessa Dare, Dublă tentaţie

Marina Fiorato, Fecioara din Siena

Elizabeth Hoyt, Bravul meu căpitan

Johanna Lindsey, Jurnalul unei iubiri

Heather Webb, Cum să devii împărătească

Tessa Dare, Trei nopţi de dorinţe

Sabrina Jeffries, Măritată cu un viconte

Kelly Bowen, Un duce doar pentru mine

Lorraine Heath, Un pact cu diavolul

Johanna Lindsey, Un libertin îndrăgostit

Sabrina Jeffries, Arta de a păcătui

Christina Dodd, Înşelătoria

Joanna Shupe, Ducesa curtezană

Kelly Bowen, Capcana dragostei

Johanna Lindsey, Înlănţuită de iubire

Lorraine Heath, Între diavol și dorinţă

Cheryl Holt, O propunere tentantă

Teresa Medeiros, Hoţul de inimi

Johanna Lindsey, Seducţia

Joanna Shupe, Contesa libertină

Christina Dodd, Vraja unui sărut

Karen Robards, Foc și gheaţă

Lorraine Heath, Doamna și nelegiuitul

Johanna Lindsey, Perechea perfectă

Teresa Medeiros, Blestemul frumuseţii

Ashlyn Macnamara, Doar dragostea contează

Cheryl Holt, Mai presus de dorinţă

Lorraine Heath, Cum să te însori cu o moştenitoare

Jo Beverley, Infama mea doamnă

Joanna Shupe, Un viconte pentru o lady

Johanna Lindsey, Pasiuni mistuitoare

Elizabeth Hoyt, Cel mai tandru libertin

Teresa Medeiros, Şoaptele trandafirilor

Caroline Linden, Dragostea şi alte poveşti scandaloase

Lorraine Heath, Gentlemanul seducător

Cheryl Holt, Plăcere absolută

Caroline Linden, Între raţiune şi scandal

Kelly Bowen, Tu eşti contele dorit

Lorraine Heath, Invitaţie la seducţie

Anna Harrington, Un duce pentru totdeauna

Kelly Bowen, Stăpânul inimii mele

Valerie Bowman, Ducesă din întâmplare

Sarah MacLean, Aparenţe înşelătoare

Johanna Lindsey, Văpaia din braţele lui

Valerie Bowman, Contesă fără voie

Teresa Medeiros, Ispita atingerii tale

Mia Marlowe, Seducţie la prima vedere

Caroline Linden, Iubiri şi scandaluri

Valerie Bowman, Dincolo de raţiune

Sarah MacLean, Cucerirea unui libertin

Elizabeth Hoyt, Gustul ispitei

Anna Harrington, Secrete şi tentaţii

Valerie Bowman, Un burlac irezistibil

Mia Marlowe, Pretenţiile unui crai

Lorraine Heath, În căutarea plăcerilor interzise

Elizabeth Hoyt, Seducerea unui păcătos

Lorraine Heath, Plăcerile nopţii

Lenora Bell, Cucerirea unui duce

Alissa Johnson, Aproape o lady

Elizabeth Hoyt, Îmblânzirea Bestiei

Lorraine Heath, Ultimul rebel

Mia Marlowe, Darul atingerii

Elizabeth Hoyt, Inimă sălbatică

Caroline Linden, Scandaluri ascunse

Johanna Lindsey, Sub asediul iubirii

Cara Elliott, Tentaţia păcatului

Alissa Johnson, O întâlnire neaşteptată

Lorraine Heath, Intenţii vinovate

Vicky Dreiling, Cum să seduci un ticălos

Elizabeth Hoyt, Ducele păcatului

Lenora Bell, Dacă aş avea un duce

Lorraine Heath, Iubire fără mască

Cara Elliott, Tentaţii periculoase

Kelly Bowen, Un duce de neuitat

Lorraine Heath, O şansă la dragoste

Vicky Dreiling, Cum să te măriţi cu un duce

Penny Jordan, Iubiri şi mătăsuri

Penny Jordan, Iubiri şi păcate

Julie Anne Long, Plăceri primejdioase

Lorraine Heath, Cucereşte-mă din nou

Vicky Dreiling, Dorinţele unui duce

Daisy Goodwin, Sisi. Împărăteasa nefericită

Julie Anne Long, Un iubit ca nimeni altul

Lorraine Heath, Ducele şi doamna în roşu

Teresa Medeiros, Deliciile păcatului

Meredith Duran, Cineva care să ma apere

Julie Anne Long, Capitularea

Teresa Medeiros, Şi îngerii iubesc

Deeanne Gist, Fata de la Tiffany

Juliana Gray, Cum să-ţi îmblânzeşti ducele

Meredith Duran, Regina de gheaţă

Tessa Dare, Zeiţa vânătorii

Teresa Medeiros, Doamna şi tâlharul

Alissa Johnson, Vicii şi virtute

Elizabeth Hoyt, Ducele plăcerilor

Winston Graham, Luna neagră

Juliana Gray, Cum să-ţi stăpâneşti marchizul

Tessa Dare, Predarea sirenei

Grace Burrowes, O chestiune de onoare

Winston Graham, Cele patru lebede

Juliana Gray, Cum să educi un rebel

Deeanne Gist, Sacrificiul inimii

Tessa Dare, O lady convingătoare

Winston Graham, Valul furios

Kelly Bowen, Un târg cu diavolul

Anna Harrington, Cum m-am măritat cu un marchiz

Lorraine Heath, Făgăduiala

Winston Graham, Străinul de pe mare

Loretta Chase, Un lord perfect

Tracy Brogan, Pactul inimilor

Joanna Shupe, Magnatul

Sarah MacLean, Un scoțian la Londra

Christi Caldwell, Pariul unui crai

Loretta Chase, Nu tocmai o lady

Joanna Shupe, Baronul

Vanessa Kelly, Prinţesa mea îndărătnică

Loretta Chase, Regina scandalurilor

Lorraine Heath, Vicontele şi vulpiţa

Christi Caldwell, Onoarea unui tâlhar

Sabrina Jeffries, Lecţia de seducţie

Joanna Shupe, Mogulul

Sarah MacLean, Ziua ducesei

Vanessa Kelly, Trei săptămâni cu o prinţesă

Sabrina Jeffries, Capcanele dorinţei

Lorraine Heath, O moştenitoare scandaloasă

Christina Dodd, Soţia piratului

Sabrina Jeffries, Plăcerile pasiunii

Victoria Alexander, Îndrumar pentru iubire

Lorraine Heath, Secretul contesei

Stephanie Laurens, Acolo unde te conduce inima

Anne Barton, Tentaţia

Vanessa Kelly, Mireasă pentru un scoţian

Elizabeth Hoyt, Dorinţe nobile

Lorraine Heath, Masca dragostei

Johanna Lindsey, Pasiune furtunoasă

Anna Harrington, În braţele altei iubiri

Deeanne Gist, În vâltoarea vieţii

Anne Barton, Nopţi scandaloase

Lorraine Heath, Promite-mi veşnicia

Anna Harrington, Păcatele unui crai

Kerrigan Byrne, Tâlharul de inimi

Anna Harrington, Peţitorul

Kerrigan Byrne, O ţintă seducătoare

Johanna Lindsey, Vântul sălbatic

Valerie Bowman, Un conte neîmblânzit

Loretta Chase, Curtezana

Vanessa Kelly, Subjugarea unui marchiz

Kerrigan Byrne, Demonul Scoţian

Vanessa Kelly, Pasiunile unui conte

Valerie Bowman, Un lord legendar

Johanna Lindsey, Tunet neîmblânzit

Kerrigan Bryne, Ducele barbar

Loretta Chase, Nu mă ispiti

Vanessa Kelly, Contesa mea favorită

Daisy Goodwin, Victoria

Lorraine Heath, Cum să-ţi recucereşti soţul

Anne Barton, O seară de pasiune

Lorraine Heath, Aventurile unui Don Juan

Johanna Lindsey, Inimă îndărătnică

Sabrina Jeffries, În braţele unui prinţ

Lorraine Heath, O datorie de onoare

Lesley Downer, Regina din umbră

Joanna Shupe, Un aranjament îndrăzneţ

Johanna Lindsey, Tu eşti tot ce-mi doresc

Kerrigan Byrne, Un mariaj neconvenţional

Sabrina Jeffries, Pentru plăcerea unui prinţ

Joanna Shupe, O înțelegere scandaloasă

Johanna Lindsey, Moştenitoarea

Vanessa Kelly, Nopți de seducție

Sabrina Jeffries, O noapte cu un prinț

Johanna Lindsey, Bărbatul visurilor mele

Kerrigan Byrne, Ducele cu tatuaj

Christi Caldwell, Pentru inima unei doamne

Anna Campbell, Șapte nopți de pasiune

Lorraine Heath, Între dorință și scandal

Christi Caldwell, Secrete din trecut

Johanna Lindsey, Iubește-mă o veșnicie

Jane Austen, Raţiune şi simţire

Johanna Lindsey, Pe urmele iubirii

Sarah MacLean, Capcană pentru duce

Leila Meacham, Titanii

Joanna Shupe, Un an de căsnicie

Sophie Barnes, Un duce neobişnuit

Johanna Lindsey, Zâmbetul iubirii

Tessa Dare, Pact cu ducesa

Stephanie Laurens, Anotimpul iubirilor

Lorraine Heath, Dragostea unui duce

Susanna Craig, Sărutul unei hoaţe

Sabrina Jeffries, Să nu seduci un crai

Sophie Barnes, Ducele dorinţelor ei

Kelly Bowen, Ultima noapte cu un conte

Tessa Dare, Jocul de-a guvernanta

Lorraine Heath, Un rebel desăvârşit

Sabrina Jeffries, Pentru iubirea unui duce

Stephanie Laurens, Ispitirea lui Thomas Carrick

Johanna Lindsey, Ascultă-ţi inima

Caroline Linden, Fostul şi viitorul meu duce

Kate Moore, Păcate pentru un sfânt

Christi Caldwell, Secretul Cleopatrei

Sophie Barnes, Ducele bastard

Loretta Chase, Un cavaler desăvârşit

Sabrina Jeffries, Răzbunarea unui scoţian

Lorraine Heath, Să nu iubeşti un cowboy

Susanna Craig, Tentaţii pentru o moştenitoare

Johanna Lindsey, Dorinţă neîmblânzită

Lorraine Heath, Pasiunea unui cowboy

Caroline Linden, Un conte ca tine

Kate Moore, Salvarea unei diavolițe

Johanna Lindsey, Lasă dragostea să te găsească

Valerie Bowman, Să n-ai încredere într-un un pirat

Sabrina Jeffries, Vicontele păcatului

Kate Moore, Seducerea unui înger

Valerie Bowman, Libertinul meu preferat

Mia Marlowe, Unicul domn Sinclair

Candace Camp, Sub vraja iubirii

Sabrina Jeffries, Nu face pact cu diavolul

Valerie Bowman, Un duce ca nimeni altul

Maya Banks, Subjugarea unui scoţian

Candace Camp, O lady greu de cucerit

Sabrina Jeffries, Scandaluri şi pasiuni

Mia Marlowe, Biblia burlacilor

Victoria Alexander, În căutarea unui soţ

Vanessa Kelly, Nunta unui spion regal

Sophie Barnes, Enigmatica ducesă

Julia London, Neastâmpărata

Valerie Bowman, O pasiune de-o noapte

Sabrina Jeffries, Scandaluri şi pasiuni

Mia Marlowe, Reguli de bază pentru burlaci

Kerrigan Byrne, Totul e permis în dragoste

Julia London, Mireasă pentru un crai

Vanessa Kelly, Nunta unui scoţian

Candace Camp, Misterul de la Winterset

Julia London, Libertinul şi debutanta

Victoria Alexander, Darul iubirii

Sabrina Jeffries, Cum să devii ducesă

Victoria Alexander, Când ne vom revedea

Lorraine Heath, Seducătorul

Sarah MacLean, Dorinţe periculoase

Maya Banks, Cel mai dorit scoţian

Victoria Alexander, Să fie dragoste

Anna Bennett, Un conte doar pentru mine

Christi Caldwell, Îmblânzirea scorpiei

Sabrina Jeffries, Ce îşi doreşte un duce

Suzanna Craig, Sedus de o străină

Valerie Bowman, Încurcăturile dragostei

Sabrina Jeffries, Să iubeşti o păcătoasă

Kelly Bowen, Nopţile unui nelegiuit

Anna Bennett, Visând la un duce

Sabrina Jeffries, Un libertin seducător

Joanna Shupe, Cuceritorul de pe Fifth Avenue

Lorraine Heath, Ducesa din patul lui

Christi Caldwell, Guvernanta

va apărea:

Joanna Shupe, Prinţul de pe Broadway

Completează-ți colecția!

blue MOON

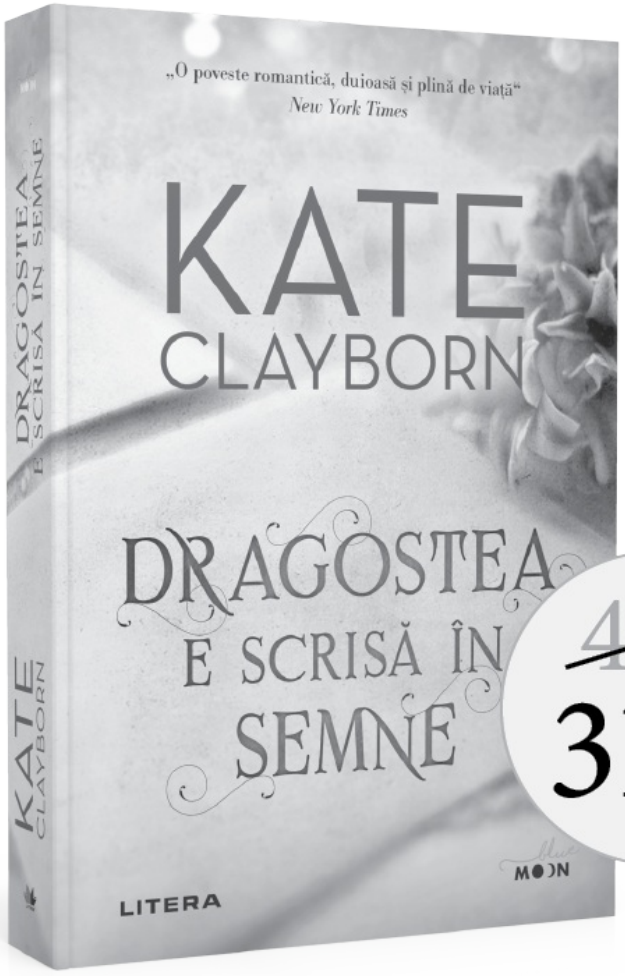

~~49,90 lei~~

31,43 lei

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte" la 1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va prelua comanda.

LITERA®